Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Heiberg, Johan Ludvig.; samlede og oversatte ved Johan Ludvig Heiberg.
Titel | Title:	Noveller.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Gyldendal, 1818-1819
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-2 i 1 bd.

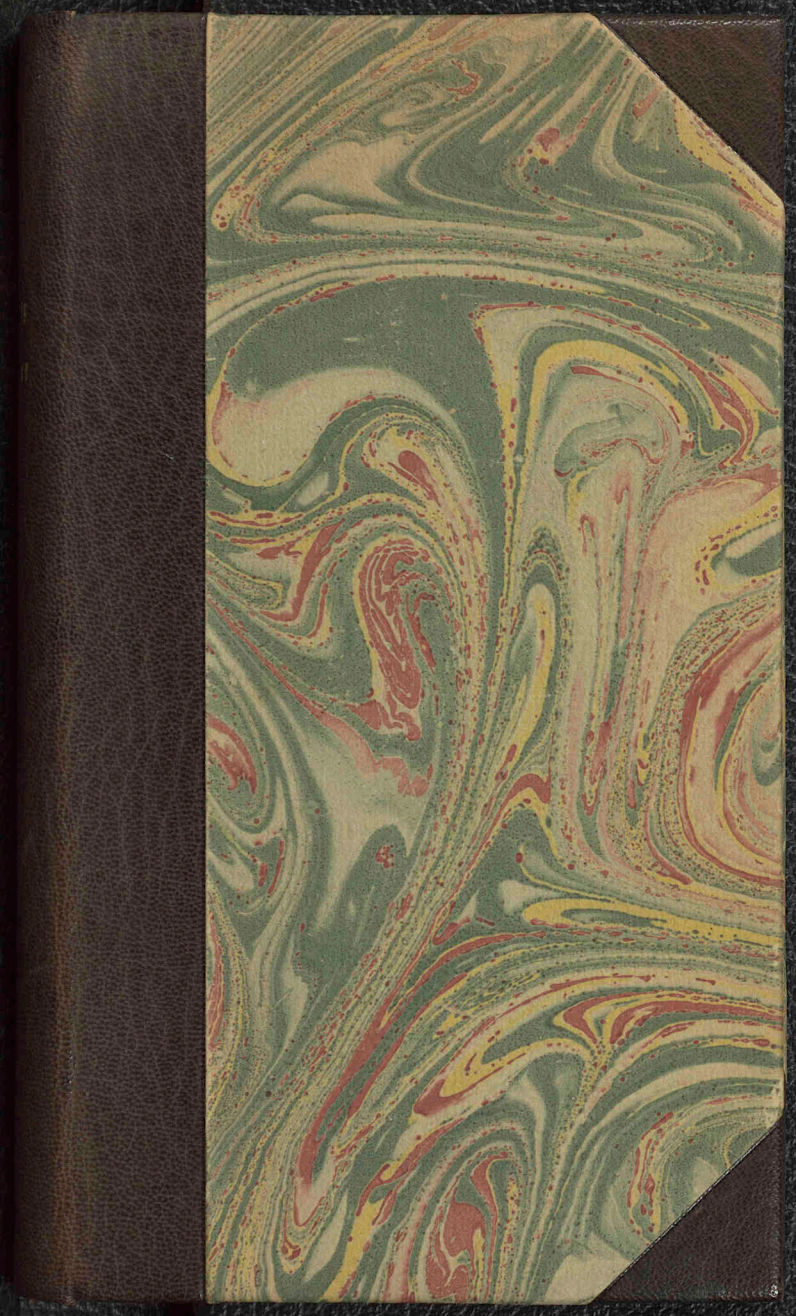
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57-25

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00824 3

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Novelleer.

Samlede og oversatte

ved

Johan Ludvig Heiberg.

Første Bind.

7483

Kjøbenhavn.
I den Gyldendalske Boghandling.
1818.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Med dette første Bind aabnes en Samling af Fortællinger, hvis nærmeste Hiemed er almindelig Morskabslæsning. Man har ofte beklaget, at vor Literatur, med alt det Skjønne, den besidder, dog er temmelig fattig paa hvad man egentlig kalder det Morende og Underholdende. Hertil regner man især Fortællinger, som den Green af Digtekunsten, hvori Sjælen mindre beskjæftiges med Formen end med Stoffet. Og af Fortællingerne er igjen Novellen, endnu meer end Eventyret, skikket for Mængden af Læsere i vor Nation. Dette Værks Forlægger, der allerede har udgivet en af Hr. Professor Oehlenschläger foranstaltet Samling af Eventyr, ønskede nu ogsaa at skjænke Læseverdenen et lignende Gallerie af frem-

mede Literaturers Noveller, og gjorde mig den Ære at overlade til mig sammes Valg og Oversættelse. Med et Par Ord vil jeg aflægge Regnskab for de Regler, som jeg i disse to Poster har foreskrevet mig.

Valget vil man vanskelig kunne bedømme i dets Omfang, førend flere Bind af Samlingen ere udkomne. Man undre sig ikke over, at Originalerne til de i dette Bind optagne Noveller, alle, paa een nær, ere tydske. Denne Overvægt er uundgaalig, thi den tydske Literatur eier et langt større Antal af gode Noveller, end den franske og engelske, og forøger samme bestandig med nye. Og hvad den spanske og italienske angaaer, da skeer os et stort Afbræk derved, at Cervantes og Boccaccio allerede ere fordanskede. Jeg havde meget ønsket at kunne optage nogle hidtil uoversatte spanske Noveller, men de, som ere komne mig for Øie, syntes mig ikke

at fortjene det. Jeg tog derfor i deres Sted en fransk. I de følgende Bind skal der ogsaa blive afverlet med Noveller af andre Literaturer, og især skal jeg bestræbe mig for at pryde Samlingen med spanske, thi Novellen er oprindeligen voxet paa spansk Grund, og desuden besidder den spanske Literatur i denne Green af Poesien, som i flere, af alle den rigeste Flor.

Jeg har gjort mig til Regel ikke at optage i denne Samling hvad der allerede er oversat, og saaledes oversat at det er almindelig bekjendt og læst. Af denne Grund har jeg desværre maattet nægte mig den Fornøielse at meddele een af de interessanteste Noveller, som den tydske Literatur har at opvise, Kleists fortræffelige Fortælling Michael Kohlhaas, hvormed anden Deel af Oehlenschlägers Eventyr begynder, og som langt passeligere havde fundet Sted her end imellem

Eventyr, til hvilke den er saa langt fra at henhøre, at den tvertimod, efter Professor Oehlenschlägers egne Ord, "er udarbeidet efter virkelige Retsakter, og altsaa tildeels at ansee som en sand Tildragelse." — Hvad som derimod er oversat i lidet bekjendte eller allerede forglemte Bøger, eller maaskee endog slet oversat, gjør jeg mig naturligviis ingen Samvittighed af at levere paa ny, saafremt det maatte synes mig værdigt til at have Plads i en udvalgt Samling; saa meget meer, som jeg ei kan være forpligtet til at kjende alt hvad der af denne Natur maatte findes adspredt i vore utallige, i meer end een Forstand ephemeriske Blade, og andre, alt i Fødselen til Lethe indviede Flyveskrifter.

Jeg har gjort mig Umage for at vælge saadanne Noveller, som ei blot udmærke sig ved et interessant Stof, men

ogsaa ved en skjøn Behandling. Thi ved en Morskabsbog, som denne, der kan vente at blive læst ogsaa af de mindre cultiverede Klasser, anseer jeg det for Samlerens Pligt ikke at nære den temmelig udbredte materielle Smag, der blot tager Hensyn paa et ret massivt Indhold, idet den aldeles overseer den skjønne Form. Min Hensigt er, at ethvert Bind skal indeholde Fortællinger, som ere indbyrdes forskjellige i Tone og Colorit, og jeg troer, at min Hensigt allerede i dette første Bind er bleven opnaaet.

Hvad Oversættelsen selv angaaer, da har jeg gjort mig det til Regel at oversætte de berømte og de gode Forfatteres Arbeider, saa tro som muligt, og næsten ordret; thi den Ære skylder man de berømte, og den Agtelse de gode Forfattere, at man lader deres Værker staae deres egen Prøve. Men hvad som har en li-

det berømt eller endog anonym Forfatter, og tillige, trods den Fortjeneste, som berettiger det til at optages i Samlingen, hist og her halter i Udførelsen, tager jeg ikke i Betænkning paa saadanne Steder at forandre til det, som jeg anseer for det Bedre. Saaledes ere da Tvekampen, af Heinrich von Kleist, Licentiat Walther, af Musäus, og Ignatius Denner, af Hoffmann, næsten ordret oversatte. Jeg har kun taget mig den Frihed at bortskjære fra den første Periode i Licentiaten en meget lang og uvedkommende Parenthese, som ikke kan interessere danske Læsere, samt paa nogle faa Steder at formilde nogle Udtryk, som den nuværende danske Smag vilde give Navn af frivole og anstødelige. I Fortællingen: Den ulykkelige Lighed, som er af en anonym Forfatter, har jeg foretaget mig et Par ubetydelige

Smaa-Forandringer, især for at raade Bod paa nogle smaa Usandsynligheder. Men i Greven af Comminges Historie, af Madame Tencin, har jeg bortskaaret en stor Deel Vidtløftigheder, skjøndt maaskee ei engang tilstrækkeligt, og til Erstatning indsat henimod Slutningen adskillige interessante Træk, tagne af Arnauds Tragedie over samme Sujet, og den foran samme befindtlige Fortælling om Ordenen La Trappe.

Man vil maaskee indvende, at jeg har optaget to Fortællinger, Licentiat Walther og Ignatius Denner, som snarere ere Eventyr end Noveller, eftersom det Overnaturlige spiller en stor Rolle i samme. Jeg svarer herpaa, at hine to Fortællinger slet ikke ere Eventyr, men rene Noveller. Thi udentvivl bestaaer den sande Forskjel mellem disse to Fortællingsarter deri, at Eventyret fremstiller en Phan-

taſie-Verden, Novellen derimod den virkelige, eller Livet. Men ſaalænge man ikke kan borttage af Livet det Betydningsfulde, ſom ethvert levende Mennneſke ſporer deri, den uſynlige Indvirkning af en aandelig Verden, med eet Ord, alt det ſaakaldte Overnaturlige, ſaalænge kan man heller ikke berøve Novellen, ſom et Billede af Livet, denne Livets Beſtanddeel. Om nu denne, der viſſelig ikke bør mangle i en god Novelle, ſkal fremſtilles ved en ſagte Antydning, ſom i Tvekampen, eller ved Indblanding af Anelſer, Drømme, Spøgerie, Djævelens Aabenbaring, og ſaa videre; med eet Ord, hvorvidt Novellen ſkal være eventyrlig eller ei, det beroer paa Novelledigterens individuelle Smag og Phantaſie. Man vil maaſkee ſvare, at denne Definition nedbryder Grændſen mellem Eventyr og Novelle, men det er ikke ſaa. Der gives i Følelſen en god

Diagnose mellem begge. Novellen gjør nemlig, ligesom Skuespillet, Fordring paa Illusion. Ihvor overnaturlige Ting den end fremstiller, skal den, ved at knytte dem til det borgerlige Liv og den daglige Virkelighed, gjøre dem trolige, og indbilde os, at de ere sande. Eventyret derimod er desto fuldkomnere, jo mindre det illuderer. Enten er det allegorisk, hvorved al Illusion ophæves, eller det er frit phantastisk. Men i ethvert Tilfælde bør det med Kjækhed rive os bort fra Jorden, for enten at hæve os til Himlen eller nedstyrte os i Afgrunden, og bestandig bør det lade os føle, hvormeget Titanen Phantasus er stærkere end vi, og hvorledes han, ifald han kom løs af de Lænker, hvori han viseligen er smeddet, vilde gjøre Oprør mod Guderne, og knuse Menneskene.

Indhold.

Tvekampen . . . . . Side 1
(Der Zweikampf. Findes i Erzählungen von Heinrich von Kleist, 2ter Theil.)

Greven af Comminges Historie . 65
(*Memoires du Comte de Comminge.* Af Madame Tencin. Findes i *Le Comte de Comminge, drame par Arnaud.*)

Licentiat Walther 147
(Af Musäus. Det er den sidste Fortælling i Straußfedern, 1ster Band.)

Den ulykkelige Lighed 215
(Maria, eine Novelle. Af en Anonym. Staaer i Taschenbuch für das Jahr 1806, der Liebe und Freundschaft gewidmet.)

Ignatius Denner 257
(Ignaz Denner. Af Hoffmann. Findes i Nachtstücke, herausgegeben von dem Verfasser der Fantasiestücke in Callots Manier, 1ster Theil.)

57,-25

Tvekampen.

Hertug Vilhelm af Breysach, der efter sin hemmelige Forbindelse med en Grevinde, der syntes at være under hans Stand, af Huset Alt-Hüningen, navnlig Katharina af Heersbruck, levede i Fiendskab med sin Halvbroder, Grev Jacob Rødskjæg, kom tilbage fra en Sammenkomst i Worms med den tydske Keiser, i hvilket Møde han hos denne Herre, i Mangel af ægte Børn, som vare døde for ham, havde udvirket Legitimation af en naturlig Søn, Grev Philip af Hüningen, som hans Gemalinde inden deres Ægteskab havde født ham. Det var mod Enden af det fjortende Aarhundrede, en Aften i Tusmørket, just som den hellige Remigius Nat frembrød. Gladere betragtende sin Fremtid, end under sin hele Regjeringstid, havde han allerede naaet den Lystskov, der laae bag hans Slot, da pludselig et Pileskud udfoer af de dunkle Buske, og gjennemborede hans Le-

geme lige under Brystbenet. Hr. Fredrik af Trota, hans Kæmmerer, yderst bestyrtset over denne Hændelse, bragte ham med nogle andre Ridderes Hjelp op paa Slottet, hvor han endnu samlede sine sidste Kræfter, for i sin forfærdede Gemalindes Arme at forelæse den Keiserlige Legitimationsact for en Forsamling af Rigsvasaller, der paa hendes Foranstaltning i største Hast vare sammenkaldte. Ikke uden en levende Modstand, da ifølge Lovene Kronen tilfaldt hans Halvbroder, Grev Jacob Rodskjæg, opfyldte Vasallerne hans sidste bestemte Villie, og under Forbehold af Keiserens Samtykke erkjendte de Grev Philip for Thronarving, hans Moder derimod under hans Mindreaarighed for Formynderske og Regentinde. Saasnart Hertug Vilhelm havde hørt dette, lagde han sig ned og døde.

Hertuginden besteeg nu uden videre Thronen, efter blot ved nogle Gesandte at have meldet alt dette til sin Svoger, Grev Jacob Rodskjæg. Hvad flere Riddere ved Hoffet, hvilke troede at gjennemskue denne Herres i sig selv indsluttede Gemyt, havde forudsagt, det indtraf nu, i det mindste syntes det saaledes. Jacob Rodskjæg

tog alle Omstændighederne i klog Overveielse, og fandt sig i den Uret, hans Broder havde tilføiet ham. I det mindste afholdt han sig fra ethvert Skridt, der kunde sigte til at omstøde Hertugens sidste Villie, og ønskede sin unge Brodersøn af Hjertet Lykke til den Throne, han havde erholdt. Han beskrev for Gesandterne, med hvilke han meget munter og venlig sad tiltaffels, hvorledes han, efter sin Gemalindes Død, der havde efterladt ham en kongelig Formue, levede fri og uafhængig paa sin Borg; hvorledes han elskede sine adelige Naboers Fruer, sin egen Viin, og i Selskab af muntre Damer Jagten; og hvorledes et Korstog til Palæstina, paa hvilket han tænkte at affone en rask Ungdoms Synder, hvilke desværre, som han tilstod, endnu havde tiltaget med Alderen, var det eneste Foretagende, som han endnu havde ifinde, inden sit Endeligt. Forgjæves var det, at hans to Sønner, der vare opdragne i det bestemte Haab at blive Thronfølgere, gjorde ham de bittreste Bebreidelser over den Ufølsomhed og Ligegyldighed, med hvilken han, paa en ganske uventet Maade, gav sit Minde til denne ulægelige Krænkelse af

deres Rettigheder. Med korte og spodske Magtsprog bød han disse, som endnu vare glathagede, at tie, og da Dagen til den høitidelige Liigbegjængelse kom, nødte han dem til at følge sig til Staden, og der ved hans Side, som det sig burde, at følge Hertugen, deres Farbroder, til Graven. Efterat han derpaa i Thronsalen paa det fyrstelige Slot, ligesom alle de andre Hoffets Store, havde svoret Huldskab og Troskab til den unge Prinds, sin Broderson, i Moderens Regentindens Nærværelse, afslog han høflig alle de Embeder og Værdigheder, som hun tilbød ham, og vendte tilbage til sin Borg, ledsaget af det ham, for hans Høimodighed og Maadehold, dobbelt beundrende Folks Velsignelser.

Efter dette uformodet lykkelige Udfald af de første og vigtigste Anliggender, skreed nu Hertuginden til Opfyldelsen af sin anden Regentpligt, nemlig til at anstille Undersøgelser i Henseende til hendes Ægteherres Mordere, af hvilke man vilde have bemærket en heel Skare i Lystskoven. Til den Ende undersøgte hun selv, med Kantsleren Hr. Godwin af Herrthal, den Piil, som havde gjort Ende paa Hertugens Liv.

Imidlertid fandt man ved denne, intet, som kunde forraade dens Eiermand, paa det ene nær, at den paa en paafaldende Maade var zirlig og prægtig forarbeidet. Stærke, krusede og glindsende Fjere sad i et fiint Skaft, dreiet af mørkt Nøddetræ. Beklædningen paa den skarpe Ende var af glindsende Messing, og kun den yderste Spids selv, skarp som et Fiskebeen, var af Staal. Pilen syntes at være forfærdiget til en fornem og riig Mands Rustkammer, om hvem man maatte formode, at han enten var indviklet i Feider, eller en stor Elsker af Jagten; og da man af et paa samme Piil indgravet Aarstal erfarede, at dette maatte være skeet for en kort Tid siden, saa sendte Hertuginden, efter Kantslerens Raad, denne Piil, forsynet med Kronens Segl, til alle Værksteder i Tydskland, for at udfinde, hvilken Mester der havde forfærdiget den, for, om dette lykkedes, af ham at erfare dens Navn, som havde bestilt den.

Flere Maaneder derefter indløb til Kantsleren Hr. Godwin, hvem Hertuginden havde overgivet hele Undersøgelsen af denne Sag, fra en

Strasborger Pilesmed den Erklæring: at han for tre Aar siden havde forfærdiget en Skok saadanne Pile, tilligemed det dertilhørende Kogger, for Grev Jacob Rodskjæg. Kantsleren, yderst forbauset over denne Erklæring, holdt den i flere Uger forvaret i sit hemmeligste Gjemme; thi deels kjendte han, som han meente, det ædle Sindelag, som Greven trods hans frie og udsvævende Levemaade besad, alt for godt, til at tiltroe ham en saa afskyelig Gjerning, som et Brodermord; deels kjendte han ogsaa Regentindens Retfærdighed, trods hendes mange andre gode Egenskaber, alt for lidt, til ikke at handle med den største Forsigtighed i en Sag, som gjaldt hendes værste Fiendes Liv. Imidlertid anstillede han underhaanden Undersøgelser, og da han gjennem troværdige Folk tilfældigviis havde udforsket, at Greven, som ellers aldrig, eller høist sjeldent pleiede at forlade sin Borg, havde været borte fra samme den Nat, Mordet var skeet, holdt han det for Pligt at aabenbare Hemmeligheden, og i een af Statsraadets første Forsamlinger omstændelig at underrette Hertuginden om den paafaldende og sælsomme Mistanke, der ved disse to Klage-

punkter faldt paa hendes Svoger, Grev Jacob Rodskjæg.

Hertuginden, der priste sig lykkelig over at staae paa saa venskabelig en Fod med Greven sin Svoger, og frygtede for intet mere end for at opirre hans Omfindtlighed ved overilede Skridt, gav ved dette tvetydige Andragende, til Kantslerens store Forundring, ikke mindste Tegn til Glæde. Tvertimod, da hun tvende Gange havde gjennemlæst Papirerne med Opmærksomhed, yttrede hun levende sit Mishag over, at man bragte offentlig for Statsraadet en saa usikker og betænkelig Sag. Hun var af den Mening, at en Vildfarelse eller en Vagvakkelse maatte her finde Sted, og befalede, at man af denne Angivelse aldeles intet Brug maatte gjøre for Domstolene. Ja, i Betragtning af Folkets overordentlige, næsten sværmeriske Beundring af Greven, siden hans Udelukkelse fra Thronen, forekom hende allerede dette blotte Foredrag i Statsraadet yderst farligt; og da hun forudsaae, at en Bysnak herom kunde komme Greven for Øre, saa sendte hun ham, i et virkelig ædelt skrevet Brev, begge hine Klagepunkter, som hun

kaldte et Spil af en besynderlig Misforstaaelse, tilligemed de Beviser, hvorpaa de skulde støtte sig, med den bestemte Begjæring, at han vilde forskaane hende, som i Forveien var overbeviist om hans Uskyldighed, for alle Modbeviser desangaaende.

Greven, der i et Selskab af Venner just sad tiltaffels, stod høflig op fra sin Lænestol, da Ridderen med Hertugindens Budskab traadte ind i Salen; og medens Selskabet betragtede den høitidelige Mand, der ikke vilde sætte sig, havde Greven neppe i Vindueshvælvingen gjennemlobet Brevet, forend han skiftede Farve, og overgav Papirerne til sine Venner med de Ord: "Brødre! see, hvilken skjændig Anklage for min Broders Mord her er smeddet imod mig!" — Med et funklende Blik tog han Ridderen Pilen af Haanden, og skjulende sin Sjæls Oprør tilføiede han, imedens Vennerne urolige forsamlede sig omkring ham, at dette Vaaben virkelig var hans, og at ogsaa den Omstændighed, at han Sanct-Remigius-Natten havde været borte fra sit Slot, havde sin Rigtighed. Hans Venner forbandede denne nederdrægtige og trædske Underfundighed; de skjøde

Mistanken for Mordet tilbage paa Anklagerne selv, og allerede vare de i Begreb med at fornærme Hertugindens Sendebud, som tog sin Frue i Forsvar, da Greven, som imidlertid havde endnu engang gjennemlæst Papirerne, traadte imellem dem, og raabte: "rolig mine Venner!" — og dermed tog han sit Sværd, der stod i en Krog, og overgav det til Ridderen med de Ord: "Jeg er Eders Fange." Paa den forbausede Ridders Spørgsmaal, om han havde hørt ret, og om han virkelig erkjendte Sandheden af de tvende Klagepunkter, svarede Greven: "Ja! ja! ja!" — Imidlertid haabede han ikke at være nødt til at føre Beviser paa sin Uskyldighed, undtagen for Skrankerne af en lovlig, af Hertuginden nedsat Ret. Ridderne, der vare høiligen misfornøiede med denne Yttring, beviste ham forgjæves, at han i al Fald ikke havde nødig at gjøre andre end Keiseren Regnskab for Sammenhængen i denne Sag; Greven, der i en forunderlig pludselig Sindsforandring beraabte sig paa Regentindens Retfærdighed, paastod at ville stille sig for Landets Domstol, og strax, i det han losrev sig af deres Arme, raabte han udaf Vinduet efter sine

Heste, tilsinds, som han sagde, at følge Hertuginndens Sendebud umiddelbar til Riddernes Fangetaarn; da Vaabenbrødrene med Magt traadte i Veien for ham, med et Forslag, som han endelig maatte antage. De opsatte i Alles Navn en Skrivelse til Hertuginden; fordrede, som enhver Ridders Rettighed i et saadant Tilfælde, frit Leide for Greven, og bød hende til Pant paa, at han skulde indstille sig for Tribunalet, og tillige underkaste sig, hvad det vilde tildomme ham, en Sikkerhed af 20,000 Mark Sølv.

Hertuginden holdt det nu for det raadeligste, efter denne uventede og hende ubegribelige Erklæring, som ogsaa for de affkyelige Rygters Skyld, som allerede herskede mellem Folket om Klagens Anledning, at trække sig for sin Person ganske tilbage, og overlade hele Sagen til Keiseren. Hun sendte ham, efter Kantslerens Raad, alle denne Tildragelse vedkommende Acter, og bød ham, som Rigets Overhoved, at fratage hende Undersøgelsen af en Sag, hvori hun selv som Partie var indviklet. Keiseren, som dengang, formedelst Forhandlinger med Schweitz,

just opholdt sig i Basel, samtykkede i dette Ønske; han nedsatte sammesteds en Ret af tre Grever, tolv Riddere og tvende Lovkyndige, og efterat han havde tilstaaet Grev Jacob Rodskiæg, ifølge hans Venners Begjæring, frit Leide, mod den tilbudne Sikkerhed af 20,000 Mark Sølv, opfordrede han ham til at indstille sig for ovennævnte Ret, og at gjøre Rede og Rigtighed for de tvende Poster: hvorledes Pilen, der efter hans egen Tilstaaelse tilhørde ham, var kommen i Morderens Hænder? og: paa hvilket tredie Sted han havde opholdt sig i Sanct-Remigius-Natten?

Det var den første Mandag efter Trinitatis, da Grev Jacob Rodskjæg med et glimrende Følge af Riddere viste sig, ifølge den til ham udgangne Opfordring, for Rettens Skranker i Basel, og der, i det han forbigik det første, som han foregav, ganske uopløselige Spørgsmaal, indlod sig i Henseende til det andet, hvilket var det egentlig afgjørende for Sagen, paa følgende Maade: "Ædle Herrer!" — og dermed støttede han sine Hænder paa Tralværket, og saae paa Forsamlingen med sine smaa funklende Øine, beskyggede af rødlige Øienbryn. "I beskylde mig, der har

givet Prøver nok paa min Ligegyldighed for Krone og Scepter, for den allerafskyeligste Handling, som nogen kan begaae, for at have myrdet min Broder, der rigtignok ikke var mig synderlig hengiven, men mig ikke destomindre dyrebar; og som een af de Grunde, hvorpaa I støtte eders Klage, anføre I, at jeg Sanct-Remigius-Natten, da hiin Udaad blev fuldbragt, var, mod en mangeaarig Vane, borte fra mit Slot. Nu er det mig tilfulde bekjendt, hvad en Ridder skylder de Damers Ære, hvis Gunst hemmelig bliver ham tildeel; og sandelig! om ikke Himlen havde ved klar Luft trukket dette besynderlige Uveir sammen over mit Hoved, saa skulde den Hemmelighed, som slumrer i mit Bryst, være død med mig, bleven til Støv som jeg, og først ved Basun-Engelens Kalden, der sprænger Gravene, være opstanden med mig for Guds Ansigt. Men da hans Keiserlige Majestæt, gjennem eders Mund, spørger min Samvittighed, saa maae alle Hensyn og Betænkeligheder forsvinde, og dersom I altsaa ville vide, hvorfor det ikke er sandsynligt, ja selv ikke muligt, at jeg skulde have Deel i min Broders Mord, det være sig nu middelbart eller

umiddelbart, saa vider, at jeg Sanct-Remigius-Nat, altsaa paa den Tid da Mordet blev begaaet, var hemmelig hos den skjønne, med mig i Kjerlighed forbundne Datter af Landdrost Vinfred af Breda, Enkefrue Littegarde af Auerstein."

Nu maa man vide, at Enkefrue Littegarde af Auerstein, som hun var den skjønneste, saa ogsaa til dette Øieblik var den meest uberygtede og dadelfrie Dame i Landet. Siden hendes Gemal, Slotsherre af Auerstein, faa Maaneder efter deres Formæling var død af en smitsom Feber, levede hun stille og indgetogen paa sin Faders Borg; og kun for at føie denne gamle Herre, der gjerne ønskede at see hende gift igjen, fandt hun sig i, nu og da at lade sig see ved de Jagtfester og Banketter, som bleve anstillede af Ridderskabet i Omegnen, og især af Grev Jacob Rodskjæg. Mange Grever og Herrer af Landets ædleste og rigeste Slægter indfandt sig ved slige Leiligheder og beilede til hende. Mellem disse var hende ingen saa kjær og dyrebar, som Kæmmereren Hr. Fredrik af Trota, der engang paa Jagten havde reddet hendes Liv ved tappert at forsvare hende mod Anfaldet af et saaret Vild-

sviin. Imidlertid havde hun, for ikke at fortorne sine tvende Brødre, der gjorde Regning paa at arve hendes Formue, endnu ikke, trods alle hendes Faders Formaninger, kunnet beslutte sig til at give ham sin Haand. Ja, da Rudolph, den ældste af disse, formælede sig med en riig Froken af Nabolaget, og der efter et treaarigt barnløst Ægteskab, til Familiens store Glæde, blev født ham en Stamherre, saa tog hun, bevæget af mangen tydelig og utydelig Anmodning, formelig Afsked med sin Ven Hr. Fredrik, i en med mange Taarer affattet Skrivelse, og samtykkede, for at bevare Husets Enighed, i hendes Broders Forslag, at modtage en Plads som Abedisse i et Kloster, der laae ved Rhinens Bred, ikke langt fra hendes faderlige Borg.

Det var just paa samme Tid, som man arbeidede paa denne Plan hos Erkebiskoppen af Strasborg, og Sagen var i Begreb med at komme i Udførelse, at den af Keiseren indsatte Ret tilkjendegav Hr. Landdrost Winfred af Breda den hans Datter Littegarde tilføiede Skam, med Opfordring at befordre hende til Basel, for at besvare de mod hende af Grev Jacob gjorte Be-

skyldninger. I denne Skrivelse betegnede man ham nøie Tid og Sted paa hvilket Greven, efter sit Foregivende, havde aflagt sit hemmelige Besøg hos Frue Littegarde, og sendte ham endogsaa en Ring af hendes afdøde Mands, som han forsikkrede ved Afskeden at have modtaget af hendes Haand, til Erindring om den afvegne Nat.

Da denne Skrivelse ankom, traf det sig just, at Hr. Winfred leed af en svær og smertelig Alderdoms-Svaghed; i en yderlig spændt Tilstand gik han ved sin Datters Arm med vaklende Skridt op og ned af Gulvet, alt eiinende den Grændse, som er afmaalt for Alt hvad som lever og aander. Det hændte sig derfor, at som han læste denne frygtelige Tilskjendegivelse, rørtes han paa Øieblikket af et Slag, og, i det han tabte Bladet af Haanden, faldt med stive Lemmer til Jorden. Brødrene, som vare tilstæde, løftede ham op med Bestyrtelse, og kaldte strax en Læge, som til hans Pleie boede i en Sidebygning; men al Møie for at bringe ham tillive var forgjæves. Han opgav sin Aand, medens Frue Littegarde laae besvimet i sine Terners Arme, saa at denne, da hun opvaagnede, ikke engang

havde den bitterfødte Trost at have givet ham et Ord til hendes Forsvar med sig i Evigheden. Begge Brødrenes Skræk over denne usalige Tildragelse var ubeskrivelig, som og deres rasende Vrede over den Søsteren tillagte, og desværre kun altfor sandsynlige Skjændighed. Thi de vidste kun alt for vel, at Grev Jacob Rodskjæg hele den forrige Sommer havde ivrigen gjort hende sin Opvartning. Flere Turneringer og Banketter havde han anstillet blot til hendes Ære, og allerede dengang havde han paa en meget anstødelig Maade udmærket hende fremfor alle andre af ham indbudne Damer. De erindrede dem endogsaa, at Littegarde just ved den omtalte Tid, da Sanct-Remigius-Dag indfaldt, foregav at have tabt paa en Spadseregang netop denne hendes Gemals Ring, som nu paa en besynderlig Maade fandtes igjen i Grev Jacobs Hænder. Saaledes tvivlede de intet Øieblik paa Sandheden af det Udsagn, som Greven havde afgivet for Retten. Forgjæves omfavnede hun sine Brødres Knæer, og anraabte dem — medens det faderlige Liig, fulgt af Slotsfolkenes Klager, blev bortbaaret — kun om et Øieblik at høre hende.

Rudolph vendte sig til hende, og brændende af Harme, spurgde han, om hun kunde fremstille noget Vidne paa Beskyldningens Ugyldighed? Og da hun med Skjælven og Bæven svarte: at hun desværre ikke havde andet at beraabe sig paa, end sin ustraffelige Vandel, da hendes Kammerjomfrue den omtalte Nat havde været i Besøg hos sine Forældre, og altsaa ikke tilbragt Natten i hendes Sovekammer, saa stødte Rudolph hende med Foden fra sig, rev et Sværd, som hang paa Væggen, ud af Skeden, og stormende i vild Lidenskab raabte han Hunde og Karle sammen, og befalede hende paa Øieblikket at rømme Huus og Borg. Littegarde stod op fra Gulvet, bleeg som et Lig, og i det hun taus undveeg hans Mishandlinger, bad hun, at man i det mindste vilde forunde hende saamegen Tid, som der behøvedes til at gjøre Anstalter til hendes Afreise. Men Rudolph svarte intet andet end: "herud af Slottet!" Han var saa fnysende af Vrede, at da hans egen Hustrue traadte i Veien for ham, med Bønner om Skaansel og Menneskelighed, hørte han ikke paa hende, men stødte hende som en Rasende med Grebet paa Sværdet,

saa hun faldt blødende om. Den ulykkelige Liktegarde forlod Værelset, mere død end levende. Hun gik skjælvende og begabet af den tilstimlende, nysgjerrige Pøbel over Slotsgaarden til Porten, hvorudaf Rudolph lod hende række en Byldt med Linned, hvortil han lagde nogle Penge, og derpaa selv under Eder og Forbandelser slog Borgporten i efter hende.

Dette pludselige Fald, fra Høiden af en smilende og næsten uforstyrret Lykke, til Afgrunden af en uoverseelig og ganske hjelpelos Elendighed, var meer, end den arme Qvinde kunde taale. Uden at vide, hvorhen hun skulde vende sig, vandrede hun, støttende sig paa Rækværket, ned af Klippestien, for at søge i det mindste at skaffe sig et Herberge i den tilstundende Nat. Men forend hun kunde naae Husene i Landsbyen, hvilke laae adspredte i Dalen, sank hun allerede kraftesløs til Jorden. Hun kunde vel have ligget saaledes en Timestid, bortrevet fra alle jordiske Lidelser, og Mørket dækkede allerede Egnen, da hun opvaagnede, omringet af flere medlidende Indbyggere paa Stedet. Thi en Dreng, som legede ved Klippefoden, var der ble-

vet hende vaer, og havde i sine Forældres Huus fortalt det synderlige og paafaldende i dette Syn; hvorpaa disse Folk, der havde modtaget mange Velgjerninger af Littegarde, bleve yderst forbausede over at vide hende i en saa trøstelos Tilstand, og strax begave dem paa Veien, for at ile hende til Hjelp, saavidt det stod i deres Magt. Hun kom snart til sig selv ved disse Menneskers Omsorg, og ved Synet af Borgen, som var lukket efter hende, fik hun ogsaa sin Hukommelse tilbage. Hun vægrede sig imidlertid ved at modtage to Fruentimmers Tilbud, som vilde følge hende tilbage til Slottet, og bad blot om den Billighed, at man vilde skaffe hende en Veivifer, at hun kunde fortsætte sin Vandring. Forgjæves forestillede man hende, at hun i sin Tilstand ikke kunde tiltræde nogen Reise. Littegarde paastod, under det Paaskud, at hendes Liv var i Fare, at hun endelig strax maatte forlade Borg-Gebetets Grændser. Ja, da Hoben omkring hende, uden at hjelpe hende, bestandig blev større, gjorde hun Bevægelse til at rive sig los med Magt, og at begive sig allene paa Veien tiltrods for Mørket og den indbrydende Nat. Folkene gave

da efter, af Frygt for at Herskabet, om der tilstødte hende en Ulykke, skulde kræve dem til Ansvar derfor, og skaffede hende efter hendes Ønske en Vogn, der, efter at man flere Gange havde spurgt hende, hvor hun egentlig vilde hen, tog Veien til Basel.

Men efter nærmere Eftertanke, forandrede hun sin Beslutning strax udenfor Landsbyen, og befalede Kudsken at vende om og kjøre til det kun faa Mile fraliggende Trotenburg. Thi hun følte vel, at mod en saadan Modstander, som Grev Jacob Rodskjæg, vilde hun, uden Bistand, intet kunde udvirke hos Retten i Basel; og til at forsvare hendes Ære, syntes ingen hende mere værdig end hendes vakre, og som hun vel vidste, endnu hengivne og elskede Ven, den ædle Kammerer Hr. Fredrik af Trota. Det kunde omtrent være henad Midnat, og Lysene i Slottet blinkede endnu, da hun, yderlig udmattet af Reisen, kom dertil med sin Vogn. En Tjener af Huset, som kom hende imøde, sendte hun op for at melde Familien hendes Ankomst; dog førend denne endnu havde udført sit Ærinde, traadte allerede Frøken Bertha og Kunigunde,

Hr. Fredriks Søstre, ud af en Dør i den underste Forsal, hvor de tilfældigviis havde været i Husholdnings-Forretninger. Disse Veninder, som vare noie bekjendte med Littegarde, hjalp hende af Vognen under glade og venlige Hilsener, og førte hende, dog ikke uden nogen Ængstelighed, op til deres Broder, der sad ved et Bord nedgravet i Acter, hvormed en Proces overvældede ham. Men hvo beskriver Hr. Fredriks Forundring, da han ved den Bevægelse, han hørte bag ved sig, vendte sit Ansigt, og saae Frue Littegarde, bleeg og forundret, et Billede paa Fortvivlelsen, synke ned paa Knæe for ham. "Min dyrebareste Littegarde!" raabte han, i det han reiste sig og løftede hende op; "hvad er hændet eder?" Littegarde, efterat hun havde sat sig i en Lænestol, fortalte ham, hvad der var forefaldet, hvilken en skammelig Angivelse Grev Jacob Rodskjæg, for at befrie sig for Mistanken om Hertugens Mord, havde forebragt om hende for Retten i Basel; hvorledes Efterretningen herom havde tildraget hendes gamle, just af en Upasselighed lidende Fader, et Nervetilfælde, hvoraf han, faa Minuter der-

paa, var død i sine Sønners Arme, og hvorledes disse rasende herover, uden at høre paa hvad hun kunde forebringe til sit Forsvar, havde overvældet hende med de skrækkeligste Mishandlinger, og tilsidst jaget hende som en Forbryderske ud af Huset. Hun bad Hr. Fredrik at befordre hende, med et sømmeligt Følge, til Basel, og der at anvise hende en lovkyndig Mand, der, naar hun skulde vise sig for den af Keiseren nedsatte Ret, kunde staae ved hendes Side med kloge og forstandige Raad. Hun forsikkrede, at en saadan Beskyldning ikke kunde være hende mere uventet af en Parther eller Perser, som hun aldrig havde seet for sine Øine, end af Grev Jacob Rodskjæg, efter som denne, saavel for hans slette Rygte, som for hans Udseendes Skyld, altid havde været hende forhadt i hendes inderste Sjel, og hun altid med største Kulde og Foragt havde afviist de Artigheder, som han undertiden havde taget sig den Frihed at sige hende ved de Festligheder, som havde havt Sted afvegne Sommer. "Nok, min dyrebareste Littegarde!" raabte Hr. Fredrik, i det han med ædel Hæftighed greb hendes Haand og trykte den til sine Læber. "Spild

intet Ord til eders Uskyldigheds Forsvar og Retfærdiggjørelse! I mit Bryst taler en Stemme for eder, mere levende og mere overbevisende end alle Forsikkringer, ja endog end alle de lovlige Beviser, som I maaskee af Omstændighedernes og Begivenhedernes Forbindelse kan sammenbringe, og forelægge Retten i Basel. Da eders uretfærdige og uædle Brødre have forladt eder, saa antag mig til eders Ven og Broder, og und mig den Hæder at være eders Sagfører. For Retten i Basel og for hele Verdens Dom vil jeg gjengive eders Ære sin Glands." Derpaa førte han Littegarde, hvis Taarer hæftig fløde af Taknemmelighed og dyb Følelse over saa ædelmodige Yttringer, op til sin Moder, Frue Helena, som allerede havde begivet sig til sit Sovekammer, og forestillede hende for denne værdige gamle Dame, der bar en særdeles Godhed for hende, som en kjær Gjæst, der havde besluttet, for en Stridigheds Skyld, som var udbrudt i hendes Familie, at opholde sig nogen Tid paa hans Borg. Man indrømmede hende endnu samme Nat en heel Fløi af det vidtløftige Slot, fyldte de Skabe, som deri fandtes, rigelig med Klæder

og Linned af Søstrenes Forraad, anskaffede hende ogsaa, som det sømmede sig for hendes Rang, en anstændig, ja glimrende Omgivelse af Tjenestefolk; og uden at Hr. Fredrik af Trota havde udladt sig over Maaden, hvorpaa han tænkte at føre sine Beviser for Retten, befandt han sig allerede tredie Dagen efter, med et talrigt Følge af Riddere og Svende, paa Landeveien til Basel.

Imidlertid var til Retten sammesteds, fra Herrerne af Breda, Littegardes Brødre, indkommen en skriftlig Beretning om Hændelserne paa deres Borg; og det være sig nu, at de virkelig holdt deres Søster for skyldig, eller at de ellers havde Grunde til at ville hendes Ulykke, saa gave de hende i denne Skrivelse ganske til Priis for Lovens Strænghed, som en beviislig Forbryderske. I det mindste kaldte de hendes Udjagelse af Borgen, paa uædel og usandfærdig Viis, for en frivillig Undvigelse. De beskreve, hvorledes hun, uden at kunde fremføre det mindste til at forsvare sin Uskyldighed, efterat nogle harmefulde Yttringer vare undslupne dem, straxt havde forladt Slottet; og efter alle de frugtesløse

Bestræbelser for at finde hende igjen, som de hellig forsikkrede at have anvendt, vare de nu af den Mening, at hun ved en ny Lykkeridders Side sværmede om i Verden, for at fylde Maalet af sin Skjændsel. Derfor anholdt de om at maatte udslette hendes Navn af det Bredaiske Huses Slægt-Register, til Æresopreisning for den af hende fornærmede Familie, og begjærte, at hun til Straf for saa uhørte Forbrydelser maatte erklæres for at have tabt al Fordring paa nogensomhelst Arveret efter den ædle Fader, som hendes Skjændsel havde styrtet i Graven. Dommerne i Basel vare nu vistelig langt fra at samtykke i dette Andragende, som desuden aldeles ikke hørte til deres Forum; men da imidlertid Grev Jacob, ved denne Efterretning, gav de utvetydigste og meest afgjørende Beviser paa sin Deeltagelse i Littegardes Skjæbne, og, som man erfoer, hemmeligen udsendte ridende Bud for at opsøge hende og tilbyde hende et Fristed paa hans Borg, saa tvivlede Retten ikke længer paa Sandheden af hans Udsagn, og besluttede med det snareste at ophæve den mod ham anlagte Sag angaaende Hertugens Mord. Ja, denne Deel-

tagelse, som han i Nødens Øieblik skjænkede den Ulykkelige, virkede desuden høist fordeelagtig paa det i sin Velvillie for ham meget vaklende Folk. Man undskyldte nu, hvad man tilforn havde hæftigen misbilliget, denne Opofrelse af et Fruentimmer, der i Kjerlighed havde hengivet sig til ham, og som han gav til Priis for al Verdens Foragt; man fandt, at under saadanne overordentlige og sjeldne Omstændigheder, hvor det gjaldt intet ringere end Liv og Ære, havde han ingen anden Udvei, end uden Skaansel at aabenbare hiint Eventyr fra den hellige Remigius-Nat. Ifølge heraf blev paa Keiserens udtrykkelige Befaling Grev Jacob Rodskjæg paa ny indkaldt for Retten, for høitidelig for aabne Døre at blive frikjendt for al Mistanke om Medvirkning i Hertugens Mord. Under den store Domsals Hvælvinger havde just Herolden oplæst Herrerne af Bredas Skrivelse, og Retten vilde nu skride til den høitidelige Æreserklæring, som den ifølge Keiserens Beslutning skulde tildele den ved Siden staaende anklagede Greve, da Hr. Fredrik af Trota traadte frem for Skrankerne, og beraabende sig paa enhver upartisk Tilskuers almindelige Ret,

udbad sig Brevet til et Øieblikks Gjennemlæsning. Man samtykkede i hans Ønske, medens alle Folks Øine vare henvendte paa ham. Men neppe havde Hr. Fredrik modtaget Skrivelsen af Heroldens Hænder, førend han, efter at have kastet et flygtigt Blik i samme, sønderrev den fra øverst til nederst, sammenviklede Stykkerne med sin Handske og kastede Grev Jacob begge Dele i Ansigtet, med den Erklæring: at han var en skjændig og nederdrægtig Bagvasker, og at han havde besluttet at bevise Frue Littegardes Uskyldighed i den hende tillagte Brøde, paa Liv og Død, for den hele Verden, i Gudsretten. Efterat Grev Jacob Rødskjæg, bleg i Ansigtet, havde optaget Handsken, sagde han: "Saavist som Gud dømmer retfærdig, hvor Vaabnene afgjøre, saavist vil jeg i ærlig ridderlig Tvekamp bevise Sandheden af det jeg nødtvungen har aabenbaret om Frue Littegarde. Ædle Herrer!" sagde han, i det han vendte sig til Dommerne, "underretter hans Keiserlige Majestæt om den Indsigelse, som Hr. Fredrik af Trota har gjort, og anholder hos Høistsamme om at bestemme os Tid og Sted, hvor vi med Sværdet i Haanden

kunne mødes for at afgjøre denne Strid." Ifølge heraf, sendte Dommerne, under Ophævelse af Sessionen, en Deputation med Beretning om denne Tildragelse til Keiseren, og da denne ved Hr. Fredriks Optrædelse, som Littegardes Forsvarer, ikke var bleven lidet rystet i sin Tro paa Grevens Uskyldighed, saa kaldte han, efter Ridderskik, Frue Littegarde til Basel for at bivaane Tvekampen. Og til at opklare den besynderlige Hemmelighed, som svævede over denne Sag, ansatte han Sanct-Margarethes-Dag til Tiden, og Slotspladsen i Basel til Stedet, hvor de tvende, Hr. Fredrik af Trota og Grev Rødskjæg, i Frue Littegardes Nærværelse skulde møde hinanden.

Nu opgik paa den hellige Margarethes-Dag Middagssolen over Staden Basels Taarne, og en umaadelig Mængde Mennesker strømmede sammen til Slotspladsen, paa hvilken man havde opstillet Stilladser og Bænke, da, paa det tre Gange gjentagne Opraab af den foran Kamp-Dommernes Altar staaende Herold, begge de Kjæmpende, fra Isse til Fod rustede i funklende Vrts, Hr. Fredrik og Grev Jacob, for at for-

fægte deres Sag, indtraadte i Skrankerne. Næsten hele Ridderskabet af Schwaben og Schweitz var nærværende paa Voldene og i Vinduerne af det i Baggrunden liggende Slot, og paa Balkonen af samme sad, omgivet af sin Hofstat, Keiseren selv, tilligemed hans Gemalinde og Prindserne og Prindsesserne, hans Sønner og Døttre. Kort førend Kampens Begyndelse, medens Dommerne deelte Lys og Skygge mellem de Kjæmpende, traadte Frue Helena og begge hendes Døttre, Bertha og Kunigunde, som havde ledsaget Littegarde til Basel, endnu engang til Pladsens Porte, og bade Vagten, som stod der, om Tilladelse til at træde ind og tale et Ord med Frue Littegarde, der, ifølge en ældgammel Skik, sad paa en Forhøining indenfor Skrankerne. Thi omendskjøndt denne Dames hele Opførsel syntes at indgive den fuldkomneste Agtelse og en uindskrænket Tillid til Sandheden af hendes Forsikkringer, saa ængstedes dog deres Gemytter ved at tænke paa den Ring, Grev Jacob Rødskjæg havde at fremvise, og endnu mere ved den Omstændighed, at Littegarde havde Sanct-Remigius-Natten givet sin Kammerterne Forlov, den eneste, som kunde

have tjent hende til Vidne. De besluttede i dette afgjørende frygtelige Øieblik endnu engang at prøve den Samvittigheds-Rolighed, som den Anklagede gjemte i sit Indre; og at foreſtille hende det unyttige, ja det gudsbeſpottelige i det Forehavende, at ville, ifald virkelig nogen Skyld hvilede paa hendes Sjæl, fritage ſig for ſamme ved Sværdets hellige Dom, der ufeilbarlig vilde bringe Sandheden for Lyſet. Og ſandelig havde Frue Littegarde al Aarſag til vel at overveie det Skridt, ſom Hr. Fredrik nu gjorde for hende. Baalet ventede ſaavel hende, ſom hendes Ven, Ridderen af Trota, ifald Guds Dom i Tvekampen ikke var for ham, men for Grev Jacob Rodſkjæg og Sandheden af dennes Udſagn for Retten. Da Frue Littegarde ſaae Hr. Frederiks Moder og Søſtre indtræde, reiſte hun ſig af ſin Læneſtoel med det hende egne Udtryk af Værdighed, der ved den Smerte, der var udbredt over hendes hele Væſen, endnu blev mere rørende; og, i det hun gik dem imøde, ſpurgde hun dem: hvad der i ſaa høitideligt et Øieblik førte dem til hende? "Min kjære lille Datter!" ſagde Frue Helena, i det hun førte

hende til en Side: "Vil I spare en Moder den Kummer at begræde den Søn, som var hendes eneste Trøst i den mørke Alderdom, og jamre paa hans Grav, saa sæt eder, inden Tvekampen begynder, paa en Vogn, og reis, rigelig begavet og udstyret, til et af vore Godser, som ligger paa hinsíde Rhinen, og modtag det af os som en Gave. I vil der blive anstændig og venlig modtaget." — Efterat Littegarde, med en Bleghed, der foer over hendes Ansigt, et Øieblik havde seet hende stivt i Øinene, og endelig forstaaet disse Ord i deres hele Omfang, bøiede hun et Knæ for hende og sagde: "Ædle, ærværdige Frue! Kommer en saadan Frygt for at Gud i denne vigtige Time skulde erklære sig imod min Uskyldighed, fra eders ædle Søns Hjerte?" — "Hvorfor?" spurgte Frue Helena. — "Fordi jeg i saa Fald besværger ham, heller at lade det Sværd, som ikke føres af en tillidsfuld Haand, hvile i Skeden, og uden at give efter for Medlidenheden, hvoraf jeg intet kan modtage, under eet eller andet anstændigt Paaskud at overlade Skrankerne til sin Modstander, og mig i Guds Haand, i hvilken jeg overgiver mig." — "Nei," sagde

Frue Helena forvirret: "min Søn veed af intet! Det vilde slet anstaae ham, som for Retten har givet sit Ord at forfægte eders Sag, nu da den afgjørende Time slaaer, at gjøre eder et saadant Forslag. I fast Tro paa eders Uskyldighed, staaer han, som I seer, allerede rustet til Kampen, ligeoverfor eders Modstander, Greven. Det var kun et Forslag, som mine Døttre og jeg i Øieblikkets Angst havde udtænkt, for at tilveiebringe den muligste Fordeel, og forekomme al Ulykke." — "Nu," sagde Frue Littegarde, med et hjerteligt Kys paa den gamle Dames Haand, som hun vædede med sine Taarer: "saa lad ham løse sit Ord. Ingen Skyld besmitter min Samvittighed; og gik han uden Hjelm og Harnisk i Kampen, Gud og alle hans Engle beskjærmede ham." Og derpaa førte hun Fru Helena og heudes Døttre til nogle Stole, som vare opstillede paa Forhøiningen, bag den med rødt Klæde betrukne Lænestol, paa hvilken hun selv satte sig.

Nu blæste Herolden, paa Keiserens Vink til Strid, og begge Ridderne, med Skjold og Sværd i Haanden, gik løs paa hinanden. Hr. Fredrik saarede Greven strax ved det første Hug.

Spidsen af hans ikke lange Sværd var gaaet ind der, hvor mellem Arm og Haand Ledene af Rustningen gribe ind i hverandre. Greven, svækket af Smerten, sprang tilbage, og undersøgte Saaret, men da han fandt, at uagtet Blodet flød hæftigt, var det dog kun en Ridse i Huden, kom han strax frem, da Ridderne paa Slotsvolden høit mumlede over Upasseligheden af denne Opførsel. Han begyndte Kampen igjen med fornyede Kræfter, som en fuldkommen Sund. Nu rasede Striden mellem begge Kjæmper, som to Stormvinde møde hinanden, som to Tordenskyer, tilsendende hinanden deres Lynild, træffes, og uden at berøres, svæve under hyppige Tordenskrald omkring hinanden. Hr. Fredrik stod, holdende Skjold og Sværd for sig, saa fast paa Jorden, som om han vilde slaae Rødder i samme. Han nedgrov sig til Sporerne, til Anklerne og Læggene i den, fra sin Steenbroe befriede, med Villie blødgjorte Jordbund. Saaledes stod han og afværgede fra sit Bryst og Hoved de lumske Stød, hvormed Greven, lille og behændig, angreb ham, ligesom fra alle Sider. Allerede havde Kampen varet næsten en Time, ibe-

regnet de Stilstands-Øieblikke, hvori Anstrængelsen tvang begge Partier til at drage Aande, da paa ny en Mumlen opstod mellem Tilskuerne. Det syntes, som om den dennegang ikke angik Grev Jacob, der ikke lod det mangle paa Iver for at bringe Kampen tilende, men derimod Hr. Fredriks Rodfæstelse paa een og samme Plet, og hans sælsomme, som det syntes, næsten frygtagtige, i det mindste egensindige Afholden fra alt eget Angreb. Uagtet derfor Hr. Fredriks Fremfærd beroede paa gode Grunde, saa følte han dog for stint til ikke strax at opofre disse for dem, som i dette Øieblik skulde domme hans Ære. Han traadte med et modigt Skridt ud af den Standpunkt, som han fra Førstningen havde valgt sig, og da han var ude af den naturlige Forskandsning, som havde dannet sig om hans Fødder, løb han mod sin Modstander, hvis Kræfter allerede begyndte at synke, og klingende faldt hans Sværd paa dennes Hoved, med raske og kraftfulde Slag, som Greven med sit Skjold dog vidste at afbøde, og med behændige Vendinger at undvige. Men allerede i det første Minut af denne saaledes forandrede Kamp havde

Hr. Fredrik en Ulykke, som just ikke syntes at tyde paa høiere, over Kampen raadende Magters Nærværelse; han snublede, med Fødderne indviklet i Sporerne, og styrtede baglænds overende; og medens han under Hjelmens og Harniskets Byrde sank i Knæ, med sin Haand støttet mod Jorden, stødte ham Grev Jacob Rodskjæg, just ikke paa den ædelmodigste og ridderligste Viis, Sværdet i den derved blottede Side. Hr. Fredrik sprang med et Skrig af øieblikkelig Smerte op fra Jorden. Han trykkede sig vel Hjelmen ned over Øinene, og med Ansigtet raskt vendt mod sin Modstander, gjorde han Mine til at begynde Striden paa ny; men imedens han, krumbøiet af Smerte, støttede sig paa sit Sværd, og det fortnede for hans Øine, stødte Greven ham sin Dolk endnu to Gange i Brystet, lige under Hjertet, hvorpaa han med raslende Rustning styrtede til Jorden, og lod Sværd og Skjold falde. Greven, efterat have kastet Vaabnene tilside, satte ham Foden paa Brystet, medens der tre Gange stødtes i Trompeterne, og alle Tilskuerne, Keiseren selv i Spidsen, med dæmpede Udraab af Skræk og Medynk reiste sig fra deres

Sæder. Imidlertid trængde Frue Helena sig frem, fulgt af begge sine Døttre, og kastede sig ned over sin elskede Søn, der væltede sig i Blod og Støv. "O, min Fredrik!" raabte hun jammrende, knælende ved hans Hoved, medens Frue Littegarde, der var faldet afmægtig og bevidstløs om paa Gulvet af Forhøiningen, af tvende Retsbetjente blev løftet op og baaret bort til Fængslet. "O, den Rasende!" vedblev hun, "den Skjændige! som med sin Brøde i Hjertet, vover her at træde frem og bevæbne den ædelmodigste Vens Arm, for at tilfægte hende Guds Frikjendelse i en uretfærdig Tvekamp!" — Og dermed løftede hun, smertelig klagende, den elskede Søn op fra Jorden, og medens Søstrene løsnede hans Harnisk, søgte hun at stille Blodet, som flød fra hans ædle Bryst. Men Rettens Folk traadte til paa Keiserens Befaling for ogsaa at sætte ham, som en Forbryder imod Loven, i Forvaring. Man lagde ham med nogle Lægers Hjelp paa en Baare, og bar ham, ledsaget af en stor Folkemængde, til Fængslet, hvor dog Frue Helena og hendes Døttre fik Lov at forblive hos ham til hans nærforestaaende Død, paa hvilken ingen tvivlede.

Men det viiste sig meget snart, at Hr. Fredriks Saar, ihvor vigtige og fine Dele de end berørte, dog, ved en besynderlig Himlens Styrelse, ikke vare dødelige; men tvertimod kunde Lægerne, allerede efter faa Dages Forløb, give Familien den bestemte Forsikkring, at han vilde beholde Livet, ja end ydermere, at han formedelst sin stærke Natur om faa Uger vilde være ganske helbredet, uden nogen Slags Skade paa sit Legeme. Saasnart han igjen kom til sin Bevidsthed, som Smerterne lang Tid havde berøvet ham, spurgte han uophørlig sin Moder: hvordan det gik Frue Littegarde? Han kunde ikke holde sine Taarer tilbage, naar han tænkte sig hende i det øde Fængsel, som et Rov for den skrækkeligste Fortvivlelse; og opfordrede sine Søstre, i det han kjælende klappede dem paa Kinden, til at besøge og trøste hende. Frue Helena, bestyrtet over denne Yttring, bad ham glemme denne Skændige og Nedrige. Hun meente, at den Forbrydelse, som Grev Jacob havde angivet for Retten, og som nu ved Tvekampens Udslag var kommen for Dagen, kunde vel tilgives hende, men ikke den Skamløshed og Frækhed, hvormed

hun, sig selv sin Brøde bevidst, uden Hensyn paa den ædle Ven, som hun styrtede i Fordærvelse, vilde, liig en Uskyldig, opfordre Guds hellige Dom til sit Forsvar. "Ak min Moder!" sagde Ridderen, "hvor er er den Dødelige — og besad han ogsaa alle Tiders Viisdom — som vilde vove at udlægge det hemmelighedsfulde Udsagn, som Gud har kundgjort i denne Tvekamp?" — "Hvorledes?" raabte Frue Helena: "blev dette guddommelige Udsagn Dig tvivlsomt? Har du ikke desværre paa en altfor bestemt og utvetydig Maade bukket under for din Fiendes Sværd?" — "Lad saa være," svarte Hr. Fredrik: "et Øieblik bukkede jeg under for ham; men blev jeg overvundet af Greven? Lever jeg ikke? Reiser jeg mig ikke igjen forunderligen, som Blomsten hæver sig ved Himlens Aande, maaskee for allerede om faa Dage, med fornyet og fordoblet Kraft at begynde paa ny den Kamp, hvori jeg blev forstyrret ved et usselt Tilfælde?" — "Daare!" raabte Moderen: "Og kjender du da ikke den Lov, som forbyder den Sag, der engang er afgjort efter Kampdommernes Kjendelse, oftere at maatte forfægtes for Gudsrettens Skranker?" —

"Ligemeget," svarede Ridderen, fortrydelig. "Hvad bryder jeg mig om disse vilkaarlige Menneskelove? — Kan en Kamp, der ikke er fuldført til een af Kjæmpernes Død, efter nogen fornuftig Lov kaldes for afgjort? Og kunde jeg ikke haabe, at naar det blev mig tilladt at begynde den paa ny, saa skulde jeg oprette det Uheld, som traf mig, og med Sværdet tilkjæmpe mig en ganske anden Kjendelse af Gud, end den som nu paa kortsynet og eenfoldig Viis holdes derfor?" — "Desuagtet," svarede Moderen betænkelig, "ere disse Love, om hvilke Du foregiver, ikke at bekymre dig, de gjængse og herskende. De udøve, forstandigen eller ikke, de guddommelige Buds Magt, og overgive dig og hende, som et afskyeligt Forbryderpar, til den piinlige Rets hele Strænghed." — "Ak!" raabte Hr. Fredrik: "det er just hvad som bringer mig Ulykkelige til Fortvivlelse. Staven er brudt over hende, og jeg som vilde bevise hendes Dyd og Uskyldighed for Verden, jeg er den som har bragt hende i denne Elendighed. Et usaligt Feiltrin i Remmerne af mine Sporer, hvormed Gud maaskee, hendes Sag ganske uvedkommende, vilde

straffe mig for Synderne i mit eget Bryst, giver hendes blomstrende Legeme til Priis for Flammerne, og hendes Minde for evig Skændsel!" — Ved disse Ord stege Taarer af mandig brændende Smerte ham i Øinene, han vendte sig, i det han greb sit Tørklæde, til Væggen, og Frue Helena og hendes Døttre knælede i stille Smerte ved hans Seng, og blandede, i det de kyssede hans Haand, deres Taarer med hans. Imidlertid kom Taarnvægteren ind i Værelset, med Levnetsmidler til dem alle, og da Hr. Fredrik spurgte ham, hvorledes Frue Littegarde befandt sig, svarte han ham med afbrudte og ligegyldige Ord, at hun laae paa et Bundt Straae, og havde fra den Dag hun blev sat fast, ikke aabnet sin Mund til det mindste Ord. Hr. Fredrik kom ved denne Efterretning i den yderste Uro; han paalagde ham at sige denne Dame til hendes Beroligelse, at han ved en besynderlig Himlens Styrelse var i fuldkommen Bedring, og udbad sig hendes Tilladelse, efter sin Helbredelse, med Slotsfogdens Samtykke, engang at maatte besøge hende i hendes Fængsel. Men Taarnvægteren foregav, at efterat han flere Gange

havde ryftet hendes Arm, da hun som en Affindig laae paa Straaet, uden at see eller høre, havde han faaet det Svar: nei, hun vilde, saa længe hun var paa Jorden, intet Menneske mere see; ja man erfarede, at hun endnu samme Dag i en egenhændig Skrivelse havde forbudt Slotsfogden, at lade noget Menneske, hvo det end var, og allermindst Kæmmereren af Trota, komme til hende. Hr. Fredrik blev herved saa hæftig bekymret over hendes Tilstand, at han en Dag, da han særdeles levende følte sine Kræfter vende tilbage, endelig vilde see hende, og vis paa hendes Tilgivelse, begav han sig uanmeldet, tillige med sin Moder og sine Søstre, med Slotsfogdens Tilladelse til hendes Kammer.

Men hvo beskriver den ulykkelige Littegardes Skræk, da hun hørte Døren gaae op, og med halvblottet Bryst, og løst flagrende Haar, reiste sig fra sit Straae, og istedetfor Taarnvægteren, som hun ventede, saae Kæmmereren, sin ædle og herlige Ven, med mange Spoer af de udstandne Lidelser, et sørgeligt og rørende Syn, træde ind ved Berthas og Kunigundes Arm. "Bort!" raabte hun, i det hun med et hæftigt

Udtryk af Fortvivlelse kastede sig tilbage paa sit Leie, og holdt Hænderne for Ansigtet. "Dersom du har en Gnist af Medlidenhed i dit Bryst, saa gaae bort." — "Hvorledes, min dyrebareste Littegarde?" svarte Hr. Fredrik. — Støttet paa sin Moder, stillede han sig ved Siden af hende, og bøiede sig usigelig rørt, for at tage hendes Haand. "Bort!" raabte hun, og foer, knælende for ham paa Straaet, flere Skridt tilbage. "Dersom jeg ikke skal blive afsindig, saa berør mig ikke! Du er mig en Forfærdelse. Ildens Luer ere mig mindre skrækkelige end du." — "Jeg dig en Forfærdelse?" sagde Hr. Fredrik, forbauset. "Hvormed, min ædelmodige Littegarde, har din Fredrik fortjent denne Modtagelse?" Ved disse Ord satte Kunigunde paa Moderens Vink en Stol til ham, og nødte ham, svag som han var, til at sætte sig ned. "O Jesus!" — raabte Littegarde, i det hun, i den grædeligste Angst, kastede sig ned for ham, med Ansigtet mod Gulvet. "Gaae bort, min Elskede, og forlad mig! Jeg omfavner med brændende Hæftighed dine Knæ; jeg væder dine Fødder med mine Taarer, og som en Orm krym-

pende mig i Støvet, bønfalder jeg dig om den eneste Barmhjertighed: gaae bort, min Herre! min Beskytter! gaae bort, udaf dette Kammer, gaae strax, og forlad mig!" — Rystet til sit allerinderste Væsen, stod Hr. Fredrik for hende. — "Er det dig saa ukjært at see mig, Littegarde?" spurgte han, og saae alvorlig ned paa hende. — "Forfærdeligt, utaaleligt, dræbende!" sagde Littegarde med fortvivlelsesfuldt udstrakte Hænder, og skjulende sit Ansigt, næsten under Saalerne af hans Fødder. "Helvede, med al dets Skræk og Gyselighed, er mig mindre forfærdeligt at see, end dit huldе Aasyn, som du med Mildhed og Kjærlighed vender til mig." — "Gud i Himlen!" raabte Ridderen, "hvad skal jeg tænke om den Sønderknuselse, hvori jeg finder dig? Ulykkelige! sagde Gudsdommen Sandhed, og er du skyldig i den Brøde, som Greven har paabyrdet dig for Retten?" — "Skyldig, overbeviist, forskudt, i Tid og Evighed, forskudt og fordømt!" raabte Littegarde, og slog sig som en Rasende for Brystet. "Gud er sand og ufeilbar, gaae, mine Sandser forvirre sig, jeg kan ikke mere. Lad mig ene med min Jammer og Fortvivlelse!" —

Ved disse Ord faldt Hr. Fredrik i Afmagt, og medens Littegarde indhyllede sit Hoved i et Slør, og, ligesom ganske forladende Verden, laae sig tilbage paa sit Leie, styrtede Bertha og Kunigunde jamrende over den afsjælede Broder, for at kalde ham tilbage til Livet. Da Kæmmereren igjen slog Øinene op, vendte Frue Helena sig til Littegarde og raabte, "O, vær forbandet! forbandet til evig Anger paa denne Side Graven, og evig Fordømmelse paa hiin! ikke for den Brøde, som du nu tilstaaer, men for den Ubarmhjertighed og Umenneskelighed, først nu at tilstaae den, da du har revet min uskyldige Søn med dig i Fordærvelsen. Jeg Daare!" vedblev hun, i det hun foragtelig vendte sig fra hende: "havde jeg dog fæstet Lid til et Ord, som, før Skrankerne aabnedes, blev mig betroet af Prioren ved det herværende Augustinerkloster, hos hvem Greven havde skriftet, i from Tilberedelse til den afgjørende Time, som forestod ham! Ham har han paa den hellige Hostie tilsvoret Sandheden af den Angivelse, han har foredraget Retten, angaaende denne Elendige. Haveporten har hun betegnet ham, ved hvilken hun efter deres Aftale

ved Nattetider har ventet og modtaget ham; Kammeret har hun beskrevet ham, et afsides Kammer i det ubeboede Slotstaarn, hvor hun ubemærket af Vægterne har indført ham; Leiet, prægtigt og mageligt opredt under en Tronhimmel, hvor hun i skamløs Vellyst har tilbragt Natten med ham. En Eed, man sværger i en saadan Time, indeholder ingen Løgn. Og havde jeg Forblindede, endogsaa i det Øieblik, inden Tvekampen udbrød, troligen angivet dette for min Søn, saa havde jeg aabnet hans Øine, og han havde gyset for den Afgrund, hvorved han stod. Men kom," sagde Frue Helena, i det hun kjærlig slog sin Arm om Hr. Fredrik, og trykkede et Kys paa hans Pande: "en Vrede, som værdiger hende Ord, ærer hende. Lader os vende hende Ryggen, og lad hende, knuset af de Bebreidelser, hvormed vi forskaane hende, fortvivle!" — "Den Elendige!" udbrød Littegarde, der opirret af disse Ord, reiste sig op. Hun støttede smertelig sit Hoved paa sit Knæ, og medens hun med hede Taarer vædede sit Tørklæde, sagde hun: "Jeg erindrer mig, at mine Brødre og jeg vare paa hans Slot, tre Dage før hiin Remigius-

Nat. Han havde, som han ofte pleiede, foranstaltet en Fest til min Ære; og min Fader, der gjerne saae at man hyldede min blomstrende Ungdom, havde bevæget mig til, ledsaget af mine Brødre, at modtage Indbydelsen. Sildig om Natten, da Dandsen var forbi, og jeg gaaer op i mit Sovekammer, finder jeg en Seddel paa mit Bord, der, skrevet af en ubekjendt Haand, og uden Underskrift, indeholdt en formelig Kjærlighedserklæring. Det traf sig saa, at mine Brødre, just for at gjøre Aftale om vor Hjemreise, der var bestemt til den følgende Dag, vare tilstæde i Kammeret; og da jeg ikke var vant til at have nogen Slags Hemmelighed for dem, saa viiste jeg dem, greben af stum Forundring, hvad jeg havde fundet. Disse, som strax kjendte Grevens Haand, fnysede af Vrede, og den Ældste havde ifinde paa Øieblikket med Papiret i Haanden at forføie sig til Grevens Gemak; men den Yngste forestillede ham, hvor betænkeligt dette Skridt var, da Seddelen viseligen var uden Underskrift; hvorpaa de begge, dybt krænkede over en saa fornærmelig Opførsel, satte dem endnu samme Nat i Vognen med mig, og vendte tilbage

til deres Faders Slot, med den Beslutning, aldrig mere at beære hans Borg med deres Nærværelse. Dette," lagde hun til, "er det eneste Samqvem, jeg nogensinde har havt med denne Uværdige." — "Hvad?" sagde Kæmmereren, i det han vendte sit tankefulde Ansigt til hende. "Disse Ord vare Musik for mit Øre! Gjentag mig dem," sagde han efter et Ophold, i det han kastede sig paa Knæ for hende, og foldede sine Hænder. "Har du ikke forraadt mig for hiin Elendiges Skyld, og er du reen for den Synd, hvorfor han har bragt dig for Retten?" — "Elskede!" hvidskede Littegarde, i det hun trykkede hans Haand til sine Læber. — "Er du det?" raabte Ridderen, "er du det?" — "Som et nyfødt Barn, som et Menneskes Samvittighed, naar han gaaer ud af Skriftestolen, som Liget af den Nonne, der døde for Altret, medens Biskoppen rakte hende Sløret." — "O Gud! o Almægtige!" raabte Hr. Fredrik, omfavnende hendes Knæ, "hav Tak! dine Ord give mig Livet igjen. Døden skrækker mig ikke meer, og Evigheden der nys laae for mig, som et Hav af uendelig Elendighed, aabner sig atter for mig,

som et Rige fuldt af tusinde skinnende Sole." — "Du ulykkelige," sagde Littegarde, i det hun trak sig tilbage, "hvor kan du fæste Lid til det, min Mund siger?" — "Hvorfor ikke?" spurgte Hr. Fredrik blussende? — "Afsindige! Rasende!" raabte Littegarde; "har ikke Guds egen Dom vidnet om mig? Har du ikke i hiin betydningsfulde Tvekamp bukket under for Greven, og har ikke han forfægtet Sandheden af det han har udsagt imod mig for Retten?" — "O min dyrebareste Littegarde," raabte Ridderen, "bevar din Sjæl fra Fortvivlelse! Ophold den Bevidsthed, som lever i dit Bryst, lad den blive stærk som en Klippe, og hold dig til den uden at vakle, om ogsaa Himmel og Jord over og under dig gik tilgrunde! Lad os, mellem to Tanker, som forvirre vort Sind, vælge den fornuftigste og begribeligste, og førend du troer dig skyldig, saa lad os heller troe, at jeg i den Tvekamp, jeg fægtede for dig, har seiret. Gud! mit Livs Herre!" tilføiede han i dette Øieblik, og lagde Hænderne for sit Ansigt, "bevar min egen Sjæl fra Fortvivlelse! Jeg mener, saa sandt jeg ønsker at blive salig, at jeg ikke er overvunden af min

Fiendes Sværd, da jeg, som allerede laae under Støvet af hans Fodtrin, er opstaaet igjen til Livet. Er da den høieste guddommelige Viisdom forpligtet til at kundgjøre og fremstille Sandheden i samme Øieblik, som den bliver anraabt derom? O Littegarde!" sagde han tilsidst, i det han trykkede hendes Haand, mellem begge sine, "lad os i Livet skue hen til Døden, og i Døden til Evigheden, og være af den faste urokkelige Tro, at din Uskyldighed vil komme for Dagen, vil ved den Tvekamp, jeg har fægtet for dig, komme for Dagens rene klare Lys." — Ved disse Ord traadte Slotsfogden ind, og da han gjorde Frue Helena, der sad grædende ved et Bord, opmærksom paa at saamegen Sindsbevægelse kunde være skadelig for hendes Søn, saa vendte Hr. Fredrik paa hendes og Søstrenes Anmodning tilbage til sit eget Fængsel, ikke uden den Bevidsthed, at have givet og modtaget nogen Trøst.

Imidlertid var der, ved det af Keiseren ansatte Tribunal i Basel, anlagt Sag mod Hr. Fredrik af Trota og hans Veninde Frue Littegarde, for syndig Misbrug af den guddommelige Rettergang, og begge efter Lovene dømt til, paa

selve Tvekamps-Pladsen at lide den forsmædelige Død paa Baalet. Man sendte en Deputation af Raadsherrer, for at forkynde de Fangne denne Dom, der ogsaa strax efter Kæmmererens Helbredelse vilde være bleven fuldbyrdet, om det ikke havde været Keiserens hemmelige Forsæt, at Grev Jacob Rodskjæg, mod hvem han ikke kunde undertrykke en Slags Mistro, skulde være tilstæde derved. Men denne laae, paa en i Sandhed synderlig og mærkelig Maade, endnu bestandig syg af det lille og tilsyneladende ubetydelige Saar, som Hr. Fredrik i Tvekampens Begyndelse havde givet ham. En yderst fordærvet Tilstand af hans Legems-Safter forhindrede Saaret i at læges fra Dag til Dag og fra Uge til Uge. Og alle de Læger, som man efterhaanden kaldte baade fra Schwaben og Schweitz, formaaede med al deres Kunst ikke at bringe denne Vunde til at lukke sig. Ja, en fortærende, hele den daværende Lægekunst ubekjendt Ædder, aad om sig paa en kræftagtig Maade, ligetil alle Knoklerne i hele hans Haand, saa at man til alle hans Venners Forfærdelse saae sig nødt til at afsætte den beskadigede Haand, og siden, da

Kræften heller ikke derved blev standset, endog-saa Armen. Men selv dette, som en Radical-cur anprisede Middel, forværrede kun det Onde, hvilket man i vore Dage let vilde have indseet. Og da Lægerne saae, at hele hans Legeme lidt efter lidt opløste sig i Koldbrand og Forraadnelse, erklærede de, at han var uden Redning, og allerede inden Ugens Udgang maatte døe. Prioren i Augustinerklosteret, som i denne Tingenes Vending troede at see Guds retfærdige Haand, formanede ham forgjæves til at bekjende Sandheden angaaende den Strid mellem ham og Hertuginden. Den i sin inderste Sjæl rystede Greve tog endnu engang det hellige Sacrament paa Sandheden af sit Udsagn; og under Tegn paa den inderligste Angst, ønskede han at give sin Sjæl til Priis for den evige Fordømmelse, om han løgnagtigen havde anklaget Frue Littegarde. Nu havde man, trods hans Levnets Usædelighed, dobbelt Grund til at troe paa denne Forsikkrings indvortes Redelighed; deels fordi den Syge virkelig besad en vis Fromhed, som ikke syntes at tillade ham en falsk Eed i et saadant Øieblik; deels fordi man havde anstillet et Forhør over Taarnvægteren paa

Slottet Breda, hvem han foregav at have bestukken for hemmelig at komme ind i Borgen, i hvilket Forhør det bestemt viste sig, at denne Omstændighed var ganske sand, og at Greven virkelig havde tilbragt Sanct-Remigius-Natten indenfor de Bredaiske Slotsmure. Efter alt dette blev intet tilovers for Prioren, uden at troe paa at Greven selv maatte være bedragen af en tredie, ham ubekjendt Person; og endnu havde den Ulykkelige, der ved Efterretningen om Kæmmererens underfulde Helbredelse selv faldt paa denne skrækkelige Tanke, ikke naaet sit Endeligt, forend det allerede til hans Fortvivlelse hændte sig, at denne Tro blev fuldkommen bekræftet. Man maa nemlig vide, at Greven allerede længe, forend hans Øine faldt paa Frue Littegarde, levede paa en uværdig Fod med Rosalia, hendes Kammerterne. Næsten ved hvert Besøg, som hendes Herskab aflagde paa hans Slot, pleiede han om Nattetider at faae denne Pige, som var et letfærdigt, usædeligt Væsen, lokket ind paa sit Kammer. Da nu Littegarde, den sidste Gang hun med sine Brødre opholdt sig paa hans Borg, fandt hiint kjærlige Brev, hvori han erklærede

hende sin Lidenskab, saa opvakte dette denne Piges Omfindtlighed og Skinsyge, især da hun selv i flere Maaneder var forladt af ham. Da hun maatte følge Littegarde ved hiin pludselige Afreise, efterlod hun i sin Frues Navn en Seddel til Greven, hvori hun meldede ham, at hendes Brødres Vrede, over det Skridt han havde gjort, vel ikke tillod hende nogen umiddelbar Sammenkomst; men at hun indbød ham til at besøge hende i Sanct-Regimius-Natten paa hendes Faders Borg. Greven, fuld af Glæde over sit Foretagendes lykkelige Udfald, affærdigede strax et andet Brev til Littegarde, hvori han meldte hende sin bestemte Ankomst den omtalte Nat, og bad hende kun, for at forhindre enhver Misforstaaelse, om at sende ham en tro Ledsager imøde, der kunde føre ham sikkert til hendes Værelser. Da Kammerpigen, som var øvet i enhver Slags Ränker, gjorde Regning paa et saadant Svar, saa lykkedes det hende ogsaa at opsnappe denne Skrivelse, og i et andet ligeledes falskt Brev at sige ham at hun selv vilde vente ham ved Haveporten. Om Aftenen, Dagen før den omtalte Nat, bad hun Littegarde, under

det Paaskud at hendes Søster var bleven syg, om Tilladelse til at besøge denne, og da hun havde erholdet samme, forlod hun ogsaa virkelig Slottet, sildig om Eftermiddagen, og begav sig for alles Øine, med en Byldt Linned under Armen, paa Veien til den Egn, hvor hendes Forældre boede. Men istedetfor at fuldende sin Reise, indfandt hun sig ved Nattens Indbrud igjen paa Borgen, foregivende at et Uveir trak op, og da det, som hun sagde, var hendes Hensigt at tiltræde hendes Vandring tidlig om Morgenen derpaa, og hun frygtede for at forstyrre sit Herskab, saa opsporede hun sig et Natteleie i et af de ledige Værelser i det øde og lidet besøgte Slotstaarn. Greven, som ved Hjelp af Penge vidste hos Taarnvægteren at skaffe sig Indgang i Borgen, og ifølge Aftalen, ved Midnat blev modtaget ved Haveporten af en tilsløret Person, anede, som man let begriber, intet Bedragerie. Pigen trykkede ham et flygtigt Kys paa Munden, og førte ham over flere Gange og Trapper af den øde Sidebygning til det omtalte prægtige Gemak, hvis Vinduer hun i Forveien omhyggelig havde tilhyllet. Her lyttede hun,

holdende ham i Haanden, hemmelighedsfuld til alle Dørene, og under det Paaskud, at hendes Broder sov i Nærheden, bød hun ham, med hvidskende Stemme, at tie stille; hvorpaa hun satte sig med ham paa en ved Siden staaende Løibænk. Greven, skuffet af hendes Figur og Skabning, svimlede af Glæde over endnu i sit Alder at have gjort en saadan Erobring. Ved den første Morgendæmring lod hun ham gaae bort, og da hun til Erindring om denne Nat satte paa hans Finger en Ring, som Littegarde havde faaet af sin Mand, og hvilken hun til den Ende, Aftenen tilforn, havde fraranet hende, saa lovede han, at saasnart han kom hjem, vilde han til Gjengjeld sende hende en anden, som hans afdøde Gemal nde paa Bryllupsdagen havde foræret ham. Tre Dage efter holdt han ogsaa Ord, og sendte hemmelig denne Ring, som Rosalie atter var saa behændig at opsnappe. Derimod lod han siden intet videre høre fra sig, formodentlig af Frygt for at dette Eventyr skulde føre ham for langt, og undveg, under mangeslags Paaskud, en anden Sammenkomst. Nogen Tid efter, da denne Pige med al Sandsyn-

lighed var mistænkt for et begaaet Tyverie, fik hun sin Afsked og blev sendt tilbage til sine Forældre, der boede ved Rhinen; og da Følgerne af hendes udsvævende Levnet, efter ni Maaneders Forløb bleve synlige, og Moderen med stor Strænghed forherte hende, angav hun Grev Jacob Rodskjæg for sit Barns Fader, og aabenbarede tillige hele den hemmelige Historie, hvormed hun havde bedraget ham. Lykkeligviis havde hun endnu Ringen, som Greven havde sendt hende; thi af Frygt for at blive holdt for en Tyv, havde hun kun med megen Forsigtighed turdet falbyde den, og desuden for dens store Værdies Skyld, ikke fundet nogen, som havde Lyst til at byde paa den, saa at Sandheden af hendes Udsagn ikke kunde drages i Tvivl. Støttende sig paa dette sienfynlige Beviis, kom Forældrene ind for Retten med Klage over Grev Jacob, og Fordringer angaaende Barnets Underholdning. Raadet, som allerede havde hørt tale om den besynderlige Sag, der var forhandlet for Retten i Basel, indsaae strax, at denne Opdagelse var af den største Vigtighed for sammes Udfald, og ilede med at kungjøre den for

Tribunalet. Da altsaa en Raadsherre, for offentlige Forretningers Skyld, just afgik til denne Stad, saa medgav det ham et Brev med Pigens Udsagn for Retten, og den hosføiede Ring, til Opløsning af den frygtelige Gaade, som beskjæftigede det hele Schwaben og Schweitz.

Det var just paa den til Hr. Fredriks og Littegardes Henrettelse bestemte Dag, hvilken Keiseren, ubekjendt med den Tvivl, som Greven selv begyndte at nære, ikke længer turde opsætte, da Raadsherren med denne Skrivelse traadte ind i Værelset til den syge Greve, der i jammerfuld Fortvivlelse væltede sig paa sit Leie. "Det er nok!" raabte denne, da han havde gjennemlæst Brevet og modtaget Ringen: "Jeg er kjed af at see Solens Lys. Forskaf mig," sagde han, vendende sig til Prioren, "en Baare, og før mig Elendige, hvis Kraft synker i Støvet, ud til Retterstedet. Jeg vil ikke døe uden at have udøvet en retfærdig Handling." — Prioren, der var dybt bevæget ved denne Begivenhed, lod strax efter hans Begjæring fire Tjenere løfte ham op paa en Bærestol; og tilligemed en utallig Mængde Mennesker, som Klokkernes Lyd for-

samlede om det Baal, hvorpaa Hr. Fredrik og Littegarde allerede vare fastbundne, ankom han til Pladsen med den Ulykkelige, som holdt et Crucifix i Haanden. Prioren lod Bærestolen nedsætte ligefor Keiserens Altan, og raabte i det samme: "Holdt! tænder endnu ikke Ild paa hiint Baal! hører først hvad denne Synders Mund har at forkynde Eder!" — "Hvorledes?" raabte Keiseren, i det han, bleg som et Lig, reiste sig fra sit Sæde. "Har Guds hellige Dom ikke kundgjort hans Sags Retfærdighed, og er det, efter hvad der er skeet, endog blot tilladt at tænke sig Littegarde fri for den Brode, som han har tillagt hende?" — Ved disse Ord steg han ganske forvirret ned fra Altanen; og over tusinde Riddere, hvilke hele Folkemassen, stigende over Bænke og Skranker, fulgte, trængte sig sammen omkring den Syge. Denne reiste sig halv op paa sit Leie, støttet paa Prioren, og sagde: "Ufkyldig er hun, hvilket ogsaa den alvidende Guds Udsagn paa hiin høitidelige Dag har godtgjort for alle i Basel forsamlede Folks Øine; thi han som var truffen med tre Saar, hvoraf ethvert var dødeligt, blomstrer, som I see, i

fuld Kraft og Liv, medens et Hug af hans Haand, der neppe syntes at berøre den yderste Skal af Livet, har hos mig truffet dets inderste Kjærne med langsom virkende frygtelig Opløsning, og fældet al min Kraft, som Stormvinden fælder Egen. Men her — om en Vantro endnu skulde nære nogen Tvivl — her ere Beviserne: Rosalie, hendes Kammerterne, var det, som modtog mig i hiin Sanct-Remigius-Nat, mens jeg Elendige, i mine Sandsers Forblindelse, troede at holde hende selv i mine Arme, tiltrods for den Foragt, hvormed hun stedse havde afviist mine Bønner og Forestillinger." — Keiseren stod som forstenet ved disse Ord. I det han vendte sig mod Baalet, sendte han en Ridder, som han befalede selv at gaae op ad Stigen, og løse Kæmmereren og hans Dame, og føre dem begge hen til ham. "I Sandhed, en Engel bevarer hvert Haar paa eders Hoved," raabte han, da Littegarde med halv blottet Bryst og løst flagrende Haar, ved sin Vens, Hr. Fredriks Haand, der selv, under Følelsen af denne underfulde Redning, syntes at skjælve, traadte hen for ham gjennem Kredsen af Folket,

der med Ærbødighed, og Forundring gjorde Plads for dem. Han kyssede dem begge paa Panden, da de knælede for ham, og efterat have udbedet sig den Hermelins-Kaabe, som hans Gemalinde bar, og bedækket Littegarde med samme, tog han for alle forsamlede Riddere hendes Arm, i det Forsæt selv at føre hende i sit Keiserlige Slots Gemakker. Han vendte sig, medens Kæmmereren ligeledes blev smykket med Fjærhat og ridderlig Kaabe, til Greven, der ynkelig krympede sig paa sin Baare, og bevæget af Medlidenhed med denne, som dog egentlig ikke paa nogen syndig og ugudelig Maade havde indladt sig i den Tvekamp, hvori han var gaaet til Grunde, spurgde han den ved hans Side staaende Læge, om der slet ingen Redning var for den Ulykkelige? — "Nei, ingen Redning!" svarede Grev Jacob Rodskjæg, i det han under skrækkelige Krampetræk støttede sig paa sin Læges Knæ: "og jeg har fortjent Døden, som jeg lider, thi vider, siden dog den verdslige Retfærdigheds Arm ikke længer kan naae mig, j e g er den, som har myrdet min Broder, den ædle Hertug Vilhelm af Breysach. Den Nidding, som skjød ham med

en Piil fra mit Rustkammer, havde jeg, sex Uger iforveien, leiet til denne Gjerning, som skulde forskaffe mig den Krone, jeg ønskede." Efter denne Erklæring sank han tilbage paa Baaren, og opgav sin sorte Sjæl. "Ak! det var min Gemals egen Anelse," raabte den ved Keiserens Side staaende Regentinde, som i Keiserindens Følge ligeledes havde begivet sig fra Altanen ned paa Slotspladsen: "han sagde mig det, i det Øieblik han døde, med afbrudte Ord, som jeg dengang kun halv forstod." — Keiseren svarede i Vrede: "Saa skal Retfærdighedens Arm dog endnu naae dit Lig! tager ham," raabte han, i det han vendte sig til Rettens-Betjentene, "og overgiver ham strax, dømt som han er, til Bødlerne! lad ham, til Skjændsel for sit Minde, brænde paa hiint Baal, paa hvilket vi nu for hans Skyld vare i Begreb med at offre to Uskyldige." — Og derpaa, medens den Ulykkeliges Lig, opblussende i rødlige Flammer, blev af Nordenvindens Aande bortblæst og adspredt i Luften, førte Keiseren Frue Littegarde, fulgt af alle hans Riddere, til Slottet. Ved en Keiserlig Beslutning, satte han hende igjen i Besiddelse

af hendes fædrene Arv, som Brødrene i deres uædle Gjerrighed allerede havde deelt imellem sig, og efter tre Ugers Forløb, blev det ædle Pars Bryllup helligholdt paa Slottet i Breysach, ved hvilken Leilighed, Hertuginden, meget glad over den Vending, som denne Sag havde taget, forærede Littegarde i Brudegave en stor Deel af Grevens Besiddelser, som vare tilfaldne Kronen. Efter Brudevielsen hang Keiseren en Æreskjæde om Hr. Fredriks Hals, og saasnart han, efter fuldendte Forhandlinger med Schweitz, var kommen tilbage til Worms, lod han i Statuterne for den hellige Tvekamp, overalt hvor det forudsættes at Broden derved umiddelbar kommer for Dagen, de Ord indføre: "ifald det er Guds Villie."

Greven af Comminges Historie.

Nedskreven af ham selv.

Ved at nedskrive mit Livs Begivenheder har jeg ingen anden Hensigt end at gjenkalde mig mine Ulykker, indtil de mindste Omstændigheder, og indgrave dem, om muligt, endnu dybere i min Hukommelse.

Huset Comminge, hvorfra jeg nedstammer, er eet af de første i Riget. Min Oldefader, som havde to Sønner, afveg fra den Maade at lade den ældste arve Alt, men deelte saaledes mellem sine Børn, at betydelige Godser tilfaldt den yngste, som han lod antage Navn af Marquis af Lussan. Denne Indretning gjorde intet Skaar i de tvende Brødres Venskab. De vilde endog at deres Børn skulde opdrages sammen. Men denne fælleds Opdragelse, hvis Hensigt var at forene dem, gjorde dem tvertimod til Fiender, ligefra deres første Barndom.

I deres Lærdom og Øvelser overgik stedse Marquis Lussan min Fader, der herover fattede en Skinsyge, der snart udartede til Had. De

geraadede ofte i Strid sammen, og da min Fader altid var Fornærmeren, saa var han ogsaa altid den Afstraffede. En Dag da han beklagede sig herover for Huushovmesteren, sagde denne Mand til ham: "Jeg skal lære Dem en Maade, hvorpaa De kan ydmyge Marquis Lussans Stolthed: Alt hvad han eier tilhører egentlig Dem ved Førstefødselsret; og Deres Bestefader har ikke havt Ret til at raade derover. Naar De engang bliver Stamherre" — lagde han til — "saa vil det være Dem en let Sag, at gjøre Deres Rettigheder gjældende."

Denne Tale forøgede endnu mere min Faders Afsky for sin Fætter. Deres Uenighed blev saa hæftig, at man saae sig nødt til at adskille dem. De tilbragte mange Aar, uden nogensinde at see hinanden. De bleve imidlertid begge gifte. Marquis Lussan havde i sit Ægteskab kun een Datter, og min Fader havde ligeledes kun mig.

Neppe var han, ved min Bestefaders Død, bleven Stamherre, førend han strax vilde gjøre Brug af de Raad, han allerede som Barn havde faaet. Han undlod intet, for at faae sine Rettigheder tilbage; han afslog mange Forslag til

Forlig, og vilde endelig begynde en Proces, der ikke gik ud paa mindre end at berøve Marquis Lussan alt hvad han eiede. Et ulykkeligt Møde paa Jagten, bragte deres Uforsonlighed til den høieste Spidse. Min Fader, der var hæftig og gjennemtrængt af sit Had, sagde sin Fætter bittre Ord om den Tilstand, hvori han haabede at bringe ham. Lussan kunde, uagtet sin naturlige Godmodighed, ikke lade være at svare ham, og de grebe begge til Sværdet. Lykken erklærede sig for Marquis Lussan, han afvæbnede min Fader, og vilde nøde ham til at bede om sit Liv. "Jeg vilde hade det, om jeg skyldte dig det!" sagde min Fader. — "Saa skal du skylde mig det mod din Villie," svarede den Anden, kastede Kaarden for hans Fødder, og gik hurtig bort.

Det ædle i denne Handling rørte ikke min Fader. Det syntes tvertimod som om hans Had blev forøget ved den dobbelte Seier, som hans Fiende havde vundet over ham. Ogsaa vedblev han med større Iver end nogensinde, at forfølge den Sag, han havde begyndt.

Saaledes stode Tingene, da jeg kom tilbage fra den Udenlandsreise, som mine Forældre havde

ladet mig gjøre, efterat jeg havde fuldendt mine Studeringer.

Faa Dage efter min Hjemkomst fik min Fader den Efterretning af Abbeden af R***, en Paarørende af min Moder, at de Adkomster, paa hvilke Udfaldet af hans Proces beroede, fandtes i Abbediet af R***'s Archiv, hvorhen endeel Papirer, som tilhørte vort Huus, vare bragte i Sikkerhed under de borgerlige Uroligheder.

Min Fader blev anmodet om at holde dette ganske hemmeligt, og enten at komme selv for at hente Papirerne, eller sende en fuldkommen tilforladelig Person, til hvem man kunde betroe dem.

Hans Sundhedstilstand, som dengang var slet, nødte ham til at paalægge mig dette Ærinde, hvis Vigtighed han paa en overdreven Maade foreholdt mig. — "Du vil," sagde han, "arbeide for dig selv meer end for mig; denne Formue skal tilhøre dig. Men om endog ingen Fordeel forbandt dig, vilde jeg dog tro dit Blod ædelt nok til at dele min Forbittrelse, og hjelpe mig til at faae Hævn for de Fornærmelser, jeg har

udstaaet." — Jeg var ikke vant til at modsætte mig min Faders Villie, og forsikkrede ham om min Lydighed.

Da han havde givet mig de nærmere Befalinger, bleve vi enige om, at jeg skulde antage Navn af Marquis af Longaunois for ikke at opvække nogen Mistanke i Abbediet, hvor Frue Lussan havde adskillige Paarørende. Jeg reiste ledsaget af min Faders gamle Tjener og min egen Kammertjener. Jeg tog Veien ligetil Abbediet. Min Reise var lykkelig. Jeg fandt i Archiverne de Adkomster, som ustridigen beviiste Førstefødselsretten i vort Huus. Jeg skrev det til min Fader, og da jeg var i Nærheden af Bagnières, begjærte jeg hans Tilladelse til der at tilbringe Brøndtiden. Han var saa glad over min Reises lykkelige Udfald, at han samtykkede deri.

Jeg viiste mig der endnu under Navn af Marquis af Longaunois, da det forfængelige Navn af Comminge var vant til at komme frem med mere Pragt og Omgivelse, end jeg havde med mig. Dagen efter min Ankomst gik jeg til Kilden. Der herskker paa dette Sted en Munterhed og en Frihed, som udelukke al Ceremonie. Jeg fik

strax Adgang til alle Selskaber og Lyst-Partier. Man førte mig om Middagen til Marquis la Vallette, som gav en Fest til Ære for Damerne. Der vare allerede nogle ankomne, som jeg havde seet ved Kilden, og til hvem jeg havde sagt de smukke Ting, som jeg troede mig forbunden til at sige alle Damer. Jeg stod og talte med een af disse, da jeg saae en meget veldannet Frue træde ind med en ung Pige, hvis Ansigts regelmæssige Skjønhed var forenet med alle Ungdommens friske Blomster, og hvis Yndighed, endnu forhøiedes af hendes jomfruelige Beskedenhed. Jeg elskede hende fra det første Øieblik jeg saae hende, og dette Øieblik, har bestemt hele mit Livs Skjæbne. Min Overgivenhed forsvandt, jeg kunde ikke gjøre andet end følge og betragte hende. Hun mærkede det, og rødmede. Man foreslog en Spadseretour, og jeg havde den Glæde at give denne yndige Pige Armen. Vi vare saa langt fra det øvrige Selskab, at jeg godt kunde have talt med hende, men jeg, som Øieblikket tilforn bestandig havde fæstet mine Øine paa hende, vovede nu ikke at løfte dem i Veiret, da vi vare ene. Jeg havde hidtil sagt alle Fruen-

timmer meer, end jeg egentlig følte; nu da jeg virkelig var inderlig rørt, kunde jeg intet andet end tie. Vi kom tilbage til Selskabet, uden at nogen af os havde talt et eneste Ord.

Man fulgte Damerne hjem, og jeg skyndte mig til mit Kammer; jeg længtes efter at være allene, for at kunne overgive mig til min Uroslighed og til en vis Glæde, der altid, som jeg troer, følger Kjærligheden i dens Begyndelse. Min havde gjort mig saa frygtsom, at jeg ikke engang havde vovet at spørge om dens Navn, som jeg elskede. Det forekom mig, som om min Nysgjerrighed maatte forraade mit Hjertes Hemmelighed. Men hvor forfærdedes jeg, da jeg erfarede, at jeg elskede Marquis Lussans Datter. Alt hvad jeg havde at befrygte af vore Fædres Had, viiste sig for min Sjæl; men den smerteligste af alle mine Tanker var Frygten for at man havde indgivet Adelaide (saa heed denne skjønne Pige) en Afsky for alt hvad der bar mit Navn. Jeg takkede Gud for at have antaget et andet, jeg haabede at naar hun først kjendte mig og min Kjærlighed, uden at være forudindtagen

imod mig, saa vilde jeg i det mindste indgive hende Medlidenhed.

Jeg tog den Beslutning at skjule mit virkelige Navn, og søge alle Midler til at behage. Men jeg var altfor forelsket, til at kunne betjene mig af nogen anden Kunst end den at elske. Jeg fulgte Adelaide overalt, jeg ønskede hæftigen en Leilighed til at tale ene med hende; og naar en saadan forønsket Leilighed kom, havde jeg ikke Mod til at benytte mig af den. Frygt for at tabe tusinde smaa Friheder, som jeg nød, holdt mig tilbage, og endnu mere frygtede jeg for at mishage hende.

Paa denne Maade levede jeg, da det en Aften, som vi spadserede med hele Selskabet, hændte sig, at Adelaide tabte et Armbaand, hvori hun havde sit eget Portrait. Ridderen af Saint-Odon, som havde givet hende Armen, skyndte sig at tage det op; og efter længe at have betragtet det, puttede han det i sin Lomme. Hun begjærte det tilbage, først med Venlighed, men da han egensindigen vedblev at beholde det, tiltalte hun ham med Stolthed. Det var en smuk Mand, som nogle lykkelige Kjærlighedshistorier

havde fordærvet. Adelaides Stolthed forvirrede ham ikke: "Hvorfor min Frøken," sagde han, "vil De berøve mig et Gode, som jeg kun skylder Lykken? Jeg haaber," tilføiede han, i det han nærmede sin Mund til hendes Øre, "at naar mine Følelser blive Dem bekjendte, vil De nok samtykke i den Forædring som min gode Stjerne har gjort mig." Og uden at vente det Svar, som denne Erklæring vist nok vilde have tildraget ham, gik han hurtig bort.

Jeg gik lidt bag efter med Frue la Vallette, men da jeg hørte Adelaide tale med en usædvanlig Stemme, nærmede jeg mig, og hørte hende meget bevæget at fortælle sin Moder hvad der var hændet. Frue Luffan følte sig ligesaa fornærmet, som hendes Datter. Jeg sagde intet Ord, jeg vedblev endogsaa min Spadseretour med Damerne; og saasnart jeg havde fulgt dem hjem, sendte jeg Bud til Ridderen og lod ham sige at jeg ventede ham et Sted, som jeg bestemte. Han kom. "Jeg er vis paa," sagde jeg, i det jeg nærmede mig til ham, "at hvad som skedte paa Spadseretouren, var et Spøg. De har altfor meget Galanterie til at ville beholde et Fruentim-

mers Portrait mod hendes Villie." — "Jeg veed ikke," sagde han, "hvad Deel De kan tage i denne Sag, men jeg veed, at jeg ikke godt taaler at tage imod Formaninger." — "Da haaber jeg," sagde jeg, i det jeg greb min Kaarde, "paa denne Maade at nøde Dem til at tage imod mine." — Ridderen var tapper, vi fægtede længe. Han gav mig to lette Saar. Men da han ikke, som jeg, var beruset af det Ønske at tjene den, han elskede, saa blev Overvægten paa min Side. Det lykkedes mig to Gange at saare ham haardt. Jeg nødte ham til at bede om sit Liv, og give mig Portraitet. Efterat jeg havde hjulpet ham at reise sig, og bragt ham i et Huus, som laae faa Skridt derfra, gik jeg hjem, hvor jeg, efterat have ladet mig forbinde, satte mig til at betragte Portraitet, og kyssede det tusinde Gange. Jeg malede ganske smukt, skjøndt det var langt fra, at jeg var nogen duelig Kunstner. Men hvad lykkes ikke for Kjærlighed? Jeg paatog mig at copiere dette lille Malerie; jeg tilbragte hele Natten dermed, og det lykkedes mig saa vel, at jeg selv havde Møie med at kjende Copien fra Originalen. Dette indgav mig den Tanke at

ombytte den, hvorved jeg vant den dobbelte Fordeel, at jeg beholdt det, som Adelaide havde baaret; medens hun, uden at vide det, maatte vise mig den Gunst at bære mit Arbeide.

Da jeg havde gjort Armbaandet saaledes istand, at mit lille Tyverie ikke kunde opdages, bragte jeg det til Adelaide. Frue Luffan sagde mig i denne Anledning de forbindtligste Ting. Adelaide talte kun lidt, hun var forlegen, men jeg saae gjennem hendes Forlegenhed, at hun var glad over at være mig forbunden, og denne Glæde gjorde mig usigelig lykkelig. Jeg har dog i mit Liv havt nogle uendelig søde Øieblikke, og dersom mine Ulykker kun havde været almindelige Ulykker, saa vilde jeg ikke synes at have kjøbt dem for dyrt.

Dette lille Eventyr satte mig fuldkommen i Gunst hos Frue Luffan. Jeg var idelig hos hende, jeg saae Adelaide til alle Dagens Timer, og skjøndt jeg ikke talte til hende om min Kjærlighed, var jeg vis paa, at hun kjendte den, og jeg havde Grund til at troe, at jeg ikke blev hadet. Saa følende Hjerter, som vore, forstaae hinanden meget snart. Alt er talende for dem.

I to Maaneder havde jeg levet paa denne Maade, da jeg fik Brev fra min Fader, som befalede mig at reise hjem. Denne Befaling var et Tordenslag. Jeg havde glemt alting over Adelaide. At skulle forlade hende, forekom mig som en ganske ny Tanke. Alt det, der adskilte os, viste sig nu for mig med de sørgeligste Farver. Jeg tilbragte Natten i en ubeskrivelig Uroslighed. Efterat have udkastet hundrede Planer, af hvilke den ene tilintetgjorde den anden, fik jeg paa engang i mit Hoved at jeg burde brænde de Papirer, som jeg havde i mine Hænder, og som indeholdt vore Adkomster til det Lussanske Huses Formue. Jeg forundrede mig over, at jeg ikke før havde faaet dette Indfald. Jeg forekom derved den Proces, som saameget ængstede mig, og min Fader, som allerede var gaaet saa vidt i denne Sag, kunde maaskee, for at bringe den tilende, samtykke i mit Giftermaal med Adelaide. Men om end dette Haab skulde slaae feil, kunde jeg dog aldrig overtale mig til at give ham saadanne Vaaben mod den, jeg elskede. Jeg bebreidede mig endog, at jeg saalænge havde bevaret en Ting, som min Kjærlighed

baade til Adelaide og til den gode Sag krævede som et Offer af mig. Den Uret, jeg begik mod min Fader, holdt mig ikke tilbage. Hans Rigdom skulde jo engang tilfalde mig, og jeg havde desuden efter en Morbroder faaet en Arv, der var meget betydeligere end den Formue, jeg berøvede ham. Denne vilde jeg overlade ham til Gjengjæld.

En Elsker behøver ikke bedre Grunde for at give efter for sin Følelse. Jeg syntes, jeg havde Ret til at raade for disse Papirer. Jeg hentede Kassen, hvori jeg havde gjemt dem, og jeg har sjelden havt et lykkeligere Øieblik end det, da jeg saae dem brænde. Den Tanke, at jeg gjorde noget for min Elskede, henrykkede mig. Dersom hun elsker mig, sagde jeg til mig selv, saa vil jeg engang fortælle hende om denne Nat; men om jeg intet Indtryk har gjort paa hendes Hjerte, saa skal hun aldrig erfare noget herom. Jeg vil, at Adelaide skal elske mig, men ikke, at hun skal være mig forbunden.

Jeg tilstaaer imidlertid at jeg fik mere Mod til at tale til hende, og den fri Fod, hvorpaa

jeg stod der i Huset, gav mig en Leilighed dertil allerede Dagen efter.

"Jeg maa snart reise fra Dem, smukke Adelaide," sagde jeg; "vil De undertiden tænke paa et Menneske, hvis hele Skjæbne er bundet til Dem?" Jeg havde ikke Kraft til at sige mere. Hun syntes mig bestyrtet. Jeg troede endog at see Tegn til Smerte i hendes Øine. "De har forstaaet mig," vedblev jeg: "Jeg beder Dem, svar mig et Ord!" — "Hvad vil De, at jeg skal sige?" svarede hun: "Jeg burde ikke forstaae Dem, og jeg bør ikke svare Dem." Hun gav sig neppe Tid til at sige disse Ord; hun forlod mig strax, og med al Møie var det mig hele den øvrige Dag umuligt at faae hende i Tale. Hun flyede mig, hun saae forvirret ud. Men denne Forvirring forekom mig saa ydmig. Jeg ærede den, og turde neppe see paa hende. Det syntes mig, at min Dristighed vilde komme hende til at fortryde hendes Godhed imod mig.

Jeg skulde intet have forandret i denne Opførsel, dersom ikke min nærforestaaende Reise havde nødt mig til at tale. Jeg vilde, inden

jeg forlod Adelaide, underrette hende om mit virkelige Navn. Jeg var endnu mere frygtsom for at tilstaae dette end for at tale om min Kjærlighed. "De flyer mig," sagde jeg. "Ak! hvormeget meer vil De ikke gjøre dette naar De erfarer alle mine Forbrydelser, eller rettere sagt, alle mine Ulykker. Jeg har viist mig for Dem under et falskt Navn. Jeg er Greven af Comminges Søn." — "Hvorledes!" raabte Adelaide: "De er vor Fiende! Det er Dem, det er Deres Fader, som forfølger min!" — "Siig mig ikke saa haarde Ord," svarte jeg: "Jeg er en Elsker som gjerne vil opofre Dem alt. Min Fader skal aldrig gjøre Dem noget ondt, min Kjærlighed er Dem ansvarlig for ham." — "Hvorfor," svarte Adelaide, "har De bedraget mig? Hvorfor har De ikke viist Dem under Deres virkelige Navn? Det vilde have lært mig at flye Dem." — "Fortryd dog ikke at have taalt min Nærværelse," sagde jeg, i det jeg greb hendes Haand, og mod hendes Villie trykte den til mine Læber. — "Slip mig," sagde hun, "jo mere jeg seer Dem, jo mere indvikler jeg mig i den Ulykke, som jeg frygter."

Sødheden af disse Ord gjennemtrængte mig med en Glæde, som kun tillod mig at see mine Forhaabninger. Jeg smigrede mig med at jeg skulde omstemme min Fader tilbedste for min Lidenskab. Jeg var saa fuld af min Følelse, at det syntes mig, som Alle maatte føle og tænke som jeg. Jeg talte til Adelaide om mine Planer, som den, der er vis paa et lykkeligt Udfald. "Jeg veed ikke, hvorfor," sagde hun; "men mit Hjerte unddrager sig fra de Forhaabninger, De vil opvække hos mig. Der ane mig kun Ulykker, og dog finder jeg Fornøielse i at føle det, jeg føler for Dem. Jeg har ikke skjult Dem mine Følelser, men erindre Dem, hvad jeg nu siger: Om det er nødvendigt, vil jeg dog opofre min Kjærlighed for min Pligt."

Jeg havde endnu mange Samtaler med Adelaide inden min Afreise. Min Kjærligheds Lykksalighed opfyldte min hele Sjæl. Ingen Mistanke, ingen Frygt, ei engang for Fremtiden, forstyrrede Sødmen i vore Samtaler. Vi vare visse paa hinanden, og denne Visshed, langtfra at gjøre vor Lykke mindre levende, forskjønnede den endnu ved Tillid og Fortrolighed. Det

eneste, som foruroligede Adelaide, var Frygt for min Fader. "Jeg vilde dø af Sorg," sagde hun, "om jeg tildrog Dem Deres Families Uvenskab. Jeg vil vel, at De skal elske mig, men jeg vil fremfor alt, at De skal være lykkelig." — Jeg reiste endelig, fuld af den ømmeste og hæftigste Lidenskab, og ganske beskjæftiget med Planer til at erhverve mig min Faders Samtykke.

Imidlertid var han underrettet om alt hvad der var foregaaet. Den Tjener, som han havde givet mig med, havde hemmelige Befalinger til at vaage over min Opførsel. Han havde ikke undladt at give Efterretninger, saavel om min Kjærlighed, som om min Strid med Ridder Saint-Odon. Ulykkeligviis var denne Ridder en Søn af min Faders Ven. Denne Omstændighed, og den farlige Tilstand, hvori han laae af sine Saar, vendte sig ogsaa imod mig. Tjeneren, som havde afgivet en saa nøiagtig Beretning, havde fremstillet mig meget lykkeligere i min Kjærlighed, end jeg var; han havde desuden afmalet Frue Lussan og hendes Datter som listige Fruentimmer, der havde kjendt mig som

Greven af Comminge, og foresat dem at forføre mig.

Opbragt over alt dette, modtog min Fader mig med den største Strængheb. Han bebreidede mig min Kjærlighed paa en Maade, som kun den værste Forbrydelse kunde fortjene. — Jeg kastede mig for hans Fødder, og sagde alt hvad Religion, Fornuft og barnlig Kjærlighed kunde indgive mig, for at formilde hans Sind. Da jeg havde udtalt, saae han længe paa mig med Forbittrelse, og sagde koldt, at jeg kunde vælge mellem at afsige min Kjærlighed eller min Fader. "Giv mig først," sagde han derpaa, "de Papirer, der ere dig betroede. Du er uværdig til min Tillid."

Dersom min Fader havde viist mig mindste venlige Følelse, saa vilde disse Ord have bragt mig i Forvirring. Men hans Haardhed gav mig Mod. "Disse Papirer," sagde jeg, "ere ikke længer i mit Værge. Jeg har brændt dem. Tag til Erstatning den Formue, som allerede tilhører mig." Neppe fik jeg Tid til at sige disse faa Ord, førend min Fader med blottet Kaarde løb rasende imod mig, og ufeilbarlig vilde han have

gjennemboret mig, da jeg ikke gjorde mindste Bevægelse for at undvige ham, om ikke min Moder i det samme var kommen til, og havde kastet sig imellem os. — "Hvad gjør De?" raabte hun: "tænk paa, at det er Deres Søn!" — Og i det samme skjød hun mig ud af Døren, og befalede mig at vente hende i sit Værelse.

Jeg ventede hende længe. Endelig kom hun. Det var nu ikke længer Vrede og Raserie, som jeg maatte bestride. Det var en kjærlig Moder, som deelte mine Smerter, og bad mig med Taarer at have Medlidenhed med den Tilstand, hvori jeg bragte hende. Hun forestillede mig min Faders Characteer, sine egne Lidelser, men optog dog kjærlig og taalmodig min Erklæring, aldrig at ville opgive en Forbindelse, hvilken, som hun sagde, vilde gjøre os alle ulykkelige. Jeg fortalte hende alt, hun syntes allerede at elske min Adelaide. Hun fortalte mig at min Fader vilde gifte mig, og imidlertid sende mig paa Landet, at jeg allerede den følgende Dag skulde reise med en Mand, som han havde Fortrolighed til. Hun forestillede mig Nødvendigheden af at give efter for Øieblikkets Storm,

og søgte at bevæge mig til heri at give efter for min Fader, ved at foreholde mig min Uret i at brænde Papirer, som vare mig betroede. Tilsidst aftalte vi de Forsigtighedsregler under hvilke hun kunde skrive mig til. Jeg vovede endog at bede hende at skaffe mig Efterretninger om Adelaide, som skulde komme til Bordeaux, hvor mine Forældre boede. Hun var saa god at love mig det, men forlangte derimod af mig, at dersom Adelaide ikke elskede mig, som jeg tænkte, saa maatte jeg underkaste mig min Faders Villie. Vi tilbragte det meste af Natten i denne Samtale, og saasnart Dagen frembrød, kom min omtalte Ledsager, for at sige mig, at vi maatte stige tilhest.

Det Landgods, hvor jeg skulde tilbringe min Landflygtighedstid, laae imellem Bjergene, nogle Mile fra Bagnières, saa at jeg maatte reise den samme Vei, som jeg nylig var kommen. Den anden Dag kom vi temmelig tidlig til en Landsby, hvor vi skulde tilbringe Natten. Medens vi ventede paa Aftensmaden, spadserede jeg paa Landeveien, hvor jeg saae en Vogn, som kjørte meget stærkt, vælte med et svært Fald, saa Skridt

fra mig. Mit Hjertes Banken forkyndte mig den Deel jeg skulde tage i denne Hændelse. Jeg skjøi derhen. To Mænd sprang af deres Heste, og forenede sig med mig, for at komme dem til Hjelp, som vare i Kareten. — Man gjætter vist allerede, at det var Adelaide og hendes Moder. — Det var dem. Adelaide havde saaret sin Fod. Det forekom mig imidlertid, som den Glæde at see mig igjen, lod hende glemme sin Smerte. Hvor dette Øieblik var sødt! Efter saa mange Aar og Lidelser, er det endnu lige levende i min Erindring. Da hun ikke kunde gaae, tog jeg hende i mine Arme og bar hende. Hun holdt sine om min Hals, og hendes ene Haand berørte min Mund. Jeg var i en saadan Sindsbevægelse, at jeg neppe kunde drage min Aande. Adelaide mærkede det, og den blufærdige Pige forvirredes derover. Hun gjorde en Bevægelse for at rive sig løs af mine Arme. "Sæt mig ned," sagde hun sagte og frygtsom, "jeg troer nok, at jeg kan gaae." — "Ak!" sagde jeg, "vær dog ikke saa grusom at berøve mig disse lykkelige Øieblikke, som maaskee ere de eneste, der ere mig bestemte i Stjernerne." Jeg trykkede hende

tættere op til mig, i det jeg sagde disse Ord. Hun taug, og antog sin forrige Stilling.

Vertshuset var kun altfor nær; jeg var der snart. Jeg lagde hende paa en Seng, medens de andre bar hendes Moder, der var meget værre saaret end hun, hen paa en anden; og medens man var beskjæftiget hermed, fik jeg Tid til at fortælle Adelaide, hvad der var foregaaet mellem min Fader og mig, blot udeladende hvad som angik de opbrændte Papirer. Jeg turde ikke afmale hende min Fader, ganske som han var. Jeg fortalte hende derimod meget om min Moders Ømhed, der gjerne vilde begunstige min Kjærlighed. Jeg sagde, at jeg havde tilstaaet hende alt, og bad, at hun vilde see hende og tale med hende. De glade Forhaabninger, som dette opvakte hos Adelaide, lode mig dobbelt føle at mit eget Haab ikke var synderlig levende, og en sørgelig Anelse greb mit Sind.

De som havde været beskjæftigede med at forbinde Frue Lussan, nærmede sig nu til hendes Datter, og afbrøde vor Samtale. Jeg gik til Moderens Seng, som modtog mig med Godhed, og lovede mig at gjøre alt hvad hun kunde,

for at forlige vore Familier. Jeg gik endelig for at lade dem have Ro. Min Ledsager, som ventede mig paa mit Kammer, havde ikke tænkt paa at erkyndige sig om de Reisende. Dette hjalp mig til den Frihed at see Adelaide endnu et Øieblik om Morgenen inden jeg reiste. Jeg nærmede mig først til Moderen. Min Bedrøvelse talte bedre min Sag hos hende, end mine Ord; ogsaa gav hun mig endnu flere Tegn paa sin Godhed, end Aftenen tilforn. Adelaide var i den anden Ende af Værelset. Jeg gik hen til hende med skjælvende Knæe. Jeg tænkte at jeg saae hende for sidste Gang. "Jeg forlader Dem, kjære Adelaide," sagde jeg. Jeg gjentog de samme Ord flere Gange. Jeg kunde ikke sige mere. Jeg græd, og hun ligesaa. "Adelaide!" sagde jeg, i min Smerte: "Vore Fædre handle grusomt imod os. Lad dem hade hinanden, siden de endelig saa ville, og lad os flygte til en Krog af Verden for at elske hinanden." Hun saae alvorligt paa mig. "Farvel!" sagde hun, og rakte mig Haanden: "Lad os heller love, at, ihvad der end skeer, ville vi handle saaledes, at vi ikke skulle behøve at rødme for hinanden." —

Jeg kyssede hendes Haand, vædede den med mine Taarer, og uden at kunne tale, forlod jeg Værelset og kastede mig paa min Hest med et tungt Hjerte.

Det øvrige af vor Reise gik for sig som Begyndelsen, uden at jeg havde talt et eneste Ord. Den tredie Dag kom vi til et Slot, bygget lige ved Foden af Pyrenæerne. Man seer der Granen, Cypressen, steile og ufrugtbare Klipper, og hører en uophørlig Brusen af de Strømme, som styrte ned mellem Klipperne. Dette vilde Opholdssted behagede mig, da det passede til min Sindsstemning. Jeg tilbragte hele Dage i Skovene. Om Aftenen naar jeg kom hjem, skrev jeg Breve, hvori jeg udtrykte mine Følelser og Tanker. Denne Beskjæftigelse var min eneste Fornøielse. Den Dag vil komme at jeg kan give hende disse Blade, sagde jeg til mig selv. Saa skal hun see hvorledes jeg har tilbragt denne Adskillelsestid. Jeg fik undertiden Breve fra min Moder. Eet af dem gav mig Haab. Ak! det var det sidste lykkelige Øieblik, som jeg har oplevet. Hun lod mig vide, at alle vore Slægtninge arbeidede paa at forlige vor

Familie, og der var Grund til at haabe, det vilde lykkes.

Derpaa tilbragte jeg sex Uger, uden at høre det mindste fra Hjemmet. Gode Gud! Hvor Dagene vare mig lange! Fra om Morgenen af gik jeg ud paa den Vei, hvorfra de Bud, jeg ventede, kunde komme. Jeg gik saa sildig som muligt tilbage; og altid mere bedrøvet, end jeg var kommen. Endelig saae jeg langt fra en Mand komme mig imøde paa Veien til Slottet; og i det samme Øieblik følte jeg intet andet end Engstelse. Jeg turde neppe gaae imod ham. Det var, som om noget holdt mig tilbage. Og denne Uvisheb, som havde forekommet mig saa grusom, syntes mig nu et Gode, som jeg var bange for at miste.

Min Anelse bedrog mig heller ikke. De Breve, som jeg fik af denne Mand, der rigtignok var et Bud til mig, underrettede mig om, at min Fader ikke havde villet høre noget om Forlig; og for at forøge min Ulykke, saa erfarede jeg tillige, at et Giftermaal var besluttet mellem mig og en Datter af Greven af Foix; at Brylluppet skulde holdes paa det Slot, hvor

jeg var; at min Fader kom selv om nogle Dage for at forkynde mig sine Ønsker. Imidlertid ventede jeg min Fader med temmelig godt Mod. Min faste Beslutning gav mig en Slags Rolighed. Paa en sød Maade beskjæftigede mine Tanker sig med Adelaide, med hendes Kjærlighed og Troskab. Det var mig saa trøstelig en Tanke, at min Moder efter hiint Løfte, som hun havde krævet af mig, med intet Ord havde givet mig Anledning til Mistanke. Jeg fandt en smertelig Glæde i at tænke, at jeg nu fik Leilighed til at bøde for min Troskab.

Efter tre Dages Forløb kom min Fader. Vor Samtale var kold. Han behandlede mig stolt og bydende, jeg svarte ham ærbødigt, men bestemt. Han befalede mig at berede mig paa at modtage Greven af Foix og hans Datter som min Svigerfader og Brud. Jeg derimod begjærte Tilladelse til strax at reise bort, da det Afslag, hvormed jeg maatte møde denne Dame, vilde være fornærmeligere for hende, naar jeg først havde seet hende. — "Du skal ikke see hende! du skal ikke engang see Dagens Lys," raabte min Fader rasende: "Jeg vil strax lade dig ind-

spærre i et Fængsel, bestemt for saadanne, som du er; og jeg sværger, at ingen Magt skal kunne befrie dig derfra, førend du er vendt tilbage til din Pligt."

Jeg blev virkelig ført ned i Kjelderen under et Taarn. Det Sted, hvor man havde henbragt mig, blev sparsomt oplyst af et lille Vindue med Jerngitter, som gik ud til een af Slotsgaardene. Efter min Faders Befaling bragte man mig Mad to Gange om Dagen, og lod mig ikke tale med nogen. Jeg levede saaledes nogen Tid, undertiden ganske rolig, undertiden næsten fortvivlet, naar jeg tænkte paa, at min Frihed muligviis kunde være mig berøvet for stedse, at jeg maaskee aldrig mere saae Adelaide, at man kunde bruge min Ulykke til at tvinge eller overtale hende til at forlade mig. — Min Moder sendte mig hemmelig et Brev, hvori hun stræbte at formaae mig til at give efter for min Fader, hvis Vrede blev hver Dag hæftigere. Hun tilføiede, at hun selv leed meget, da hendes Ivrighed for at tjene mig, havde opirret min Fader imod hende.

Den Sorg, som jeg forvoldte min Moder, bedrovede mig dybt, men jeg syntes, at det jeg selv leed, maatte tale min Sag hos hende. En Dag hørte jeg noget røre ved mit Vindue, og i det samme faldt et lidet Papiir ned i mit Kammer. Det var et Brev. Jeg brød det med skjælvende Haand og læste følgende:

"Greven af Comminges rasende Vrede har "underrettet mig om alt hvad jeg skylder Dem. "Jeg veed hvad Deres Ædelmodighed har vil- "let fortie mig. Jeg veed den Tilstand, hvori "De befinder Dem, og for at befrie Dem af "denne veed jeg kun et eneste Raad. Man vil, "ved min Forbindelse med en Anden, forvisse "sig om, at jeg ikke kan blive Deres. Dette "er den Priis, som Greven af Comminge be- "stemmer for Deres Frihed. Jeg har taget min "Beslutning, thi Deres Ulykker, Deres Fæng- "sel, er det eneste jeg formaaer at tænke paa. "Om faa Dage bliver jeg viet til Greven af Bena- "vidès. Hvad der er mig bekjendt af hans Cha- "racteer, lærer mig i Forveien hvad jeg vil komme "til at lide. Men i det mindste skylder jeg Dem "den Troskab, at hverken søge eller finde andet

"end Lidelser i dette ny Forhold. — Stræb De "derimod at være lykkelig: — Deres Lykke vil "udgjøre min Trøst. Jeg føler nok, at om jeg "var virkelig ædel og god, saa sagde jeg Dem "ikke alt dette, men lod Dem mistænke mig for "Ubestandighed. Det var ogsaa min Hensigt, "men det er mig umuligt at udføre den. Det "er mig i min ulykkelige Stilling saa uundvær- "ligt at tænke, at min Erindring ikke er Dem "forhadt. Men om De ikke vil forøge min "Elendighed, saa undvig omhyggelig enhver Lei- "lighed til at see mig og tale med mig. De skyl- "der mig dette Beviis paa deres Agtelse, og tænk "hvor dyrebar denne Agtelse maa være mig, da "denne af alle de Følelser, De eengang havde "for mig, er den eneste, som det er mig tilladt "at bede Dem om at bevare." —

Jeg læste ikke mere af dette ulykkelige Brev, end til de Ord: "Man vil, ved min Forbin- delse med en Anden, forvisse sig om at jeg ikke kan blive Deres." — Den Smerte, hvormed disse Ord gjennemtrængte mig, tillod mig ikke at læse videre. Jeg kastede mig paa den Madrats, som udgjorde min hele Seng, og laae der flere

Timer, uden Bevidsthed. Den som skulde bringe mig Mad, kom og fandt mig i denne Tilstand. Han forfærdedes derover, og endnu meer, over min Fortvivlelse, da jeg kom til mig selv. Brevet, som jeg i min Afmagt bestandig holdt fast i Haanden, fik jeg endelig læst. Jeg gjorde og sagde Ting, som viiste at jeg ikke var langt fra at miste Forstanden.

Min Opsynsmand, som hidtil havde været utilgjængelig for al Medlidenhed, blev nu med eet rort over min Forfatning. Han fordømte min Faders Fremgangsmaade, og bebreidede sig selv den Deel han havde i samme. Han bad mig om Forladelse, og denne hans Sindsstemning indgav mig den Tanke at foreslaae ham at slippe mig ud af mit Fængsel blot paa otte Dage, efter hvilken Tid jeg lovede ham at komme tilbage, og give mig paa ny i hans Værge. Jeg brugte alle de Overtalelser, som jeg troede kunde bevæge ham. — Rørt af min Tilstand, tilskyndet af sin Fordeel og den Frygt, at jeg maaskee engang i Tiden kunde hævne mig over hans slette Behandling, samtykkede han i mit Ønske, paa det Vilkaar, at han vilde følge med mig.

Jeg vilde paa Øieblikket have begivet mig paa Veien; men der maatte først hentes Heste, og disse, meldte man mig, at vi ikke kunde faae for Dagen efter. Min Hensigt var at reise lige til Adelaide, at kaste mig for hendes Fødder og bevæge hende til at afstaae fra et Forsæt, der gjorde mig langt ulykkeligere end et evigt Fængsel. Min største Frygt var at jeg ikke skulde komme tids nok for at forhindre dette ulykkelige Giftermaal. Jeg kunde ikke ophøre med at læse hendes Brev, jeg syntes bestandig, at jeg ved at læse det saa ofte, maatte opdage noget Nyt deri. Jeg eftersaae, af hvad Datum det var, og talte med Angst de Dage der siden den Dag vare forløbne. Paa den ene Side smigrede jeg mig med, at hun vilde forhale den bestemte Tid til et nødtvunget Bryllup, paa den anden frygtede jeg, at da hun opofrede sig for min Frihed, vilde hun paaskynde dette Offer. Jeg fortærede mig selv med Urolighed og alle stridende Sindsbevægelser, snart tilbedende Adelaides Høimodighed, snart bebreidende hende ikke at have forstaaet min Kjærlighed. Saaledes tilbragte jeg Natten. Endelig brød Dagen frem. Jeg satte mig til Hest

med min Ledsager. Vi reed hele Dagen uden at opholde os et Øieblik, da jeg med eet saae min Moder komme kjørende paa Landeveien. Hun kjendte mig strax, og efterat have udtrykt sin Forundring over at finde mig der, lod hun mig stige i sin Vogn. Jeg turde ikke spørge hende om Aarsagen til hendes Reise. — Efter et lidet Ophold sagde hun: "Jeg kom, min Søn, for selv at føre dig ud af Fængslet. Din Fader har samtykket deri." — "Gud!" raabte jeg, "saa er Adelaide gift." — Min Moder svarede mig kun alt for bekræftende med sin Taushed. Min Ulykke, der nu var uden Redning, greb mit hele Væsen. Jeg faldt i en Slags følesløs Tilstand, og af ideel Smerte syntes mig, at jeg ingen følte.

Mit Legeme gav snart efter for min Sjæls Tilstand. En Feberkulde overfaldt mig, endnu medens vi sad i Vognen. Da vi vare komne hjem, lod min Moder mig strax bringe tilsengs. Jeg laae i to Dage uden at tale eller modtage den mindste Næring. Feberen tiltog saa hæftigt, at man den tredie Dag begyndte at mistvivle om mit Liv. Min Moder, som ikke for-

lod mig, var ubeskrivelig bedrøvet. Hendes Taarer, hendes Bønner, og Adelaides Navn, som hun anvendte for at bevæge mig, rørte mig saa inderligen, at jeg besluttede at gjøre mit til at opholde mit Liv. Efter at jeg i fjorten Dage havde ligget af en hidsig Feber, begyndte jeg at blive lidt bedre. Det første jeg gjorde, var at lede efter Adelaides Brev. Min Moder, som havde taget det fra mig, saae mig saa bedrøvet derover, at hun maatte give mig det igjen. Jeg lagde det i en lille Pung, jeg bar paa mit Hjerte, hvori jeg gjemte hendes Portrait, og hvergang jeg var ene, tog jeg det frem for at læse det.

Min Moder, der var blid og kjærlig, deelte min Sorg med mig, og da hun mærkede, at det eneste der trøstede mig, var den Tanke, at Adelaide elskede mig, saa fortalte hun mig, at hun selv havde Deel i dennes Beslutning at gifte sig. — "Jeg beder dig om Tilgivelse min Søn, for det Onde jeg har tilføiet dig," sagde hun: "Jeg troede ikke, at det skulde gjøre dig saa ulykkelig. Dit Fængsel, din Faders Behandling, lod mig frygte for din Sundhed, ja endogsaa for dit Liv. Overbeviist om, at du al-

drig fik din Frihed, saalænge han levede og kunde frygte for at see dig gift med Lussans Datter, søgte jeg Leilighed til at tale ene med denne ædle Pige, der hæftig forfærdet over at vide dig i en saadan Forfatning, ængstede sig endnu mere derover end jeg selv. Hun fortalte mig, at hun vidste, du havde brændt vore Adkomster, din Fader havde offentlig bebreidet hende det, den Dag han havde tabt sin Proces, og Marquis Lussan, dybt fornærmet over denne hele Fremgangsmaade, havde hæftig forlangt af hende, at hun jo før jo heller maatte vælge en Mand mellem sine Friere. Hun syntes mig saa ivrig for at udføre sit Forsæt, saa betaget af Angst over din Forfatning, at det næsten foruroligede mig, og jeg bad hende vel overveie dette vigtige Valg. Men to Dage efter erfarede jeg at Grev Benavidès var den, hun havde foretrukket. Hele Verden forundrede sig derover, og jeg ikke mindre, da Benavidès ikke blot med et hæsligt Udvortes forener en meget indskrænket Forstand, men desuden er af en saa sær og uomgjængelig Characteer, at jeg med Sorg og Ængstelse tænkte mig den stakkels Adelaides Skjæbne. Jeg søgte der-

for endnu engang at faae hende i Tale hos Grevinde Gerlande, hvor jeg flere Gange havde havt Sammenkomster med hende. Den elskværdige Pige var rolig, talte kjærligt og barnligt med mig, og syntes blot gjennemtrængt af den eneste Tanke, at hun kunde redde dig. Hun tiltroede sig Kraft nok til at opfylde sine Pligter i sit ny forhadte Forhold, der syntes hende let at taale for din Skyld; hun trøstede mig selv for mine Sorger og Betænkeligheder hende angaaende, og jeg forlod hende utrøstelig over at have mistet en saadan Datter." —

Denne min Moders Fortælling var en Balsam for mit syge Hjerte. Vi tilbragte Dagene med lignende Samtaler. Der vare Øieblikke, hvori jeg glemte, at Adelaide var tabt for mig, for blot at glæde mig over at være elsket af hende. Min Moder blev nogle Maaneder hos mig paa dette øde Slot, og hendes Selskab var min eneste Trøst. Men endelig fik hun Befaling fra min Fader, at komme hjem til ham. Han havde slet ingen Deel taget i min Sygdom. Den Maade, hvorpaa han havde behandlet mig, havde udslukket al Følelse for mig i hans Sind. Min

Moder vilde endelig jeg skulde reise med hende; men jeg bad saameget om at maatte blive paa dette Landslot, at hun gav efter for mine Bønner.

Jeg befandt mig nu paa ny allene i mine mørke Skove. Jeg følte en inderlig Lyst til at gaae i et Kloster, men min Kjærlighed til min Moder forbød mig at fatte dette Forsæt. Det kom mig bestandig i Hovedet at søge at faae Adelaide at see; men Frygt for at mishage hende, holdt mig ogsaa herfra. Dog efterat jeg længe havde piint mig med vaklende Planer, syntes mig, at jeg dog kunde unde mig selv den Trøst at forsøge paa at faae hende at see uden hendes Vidende. For at erfare, hvor hun var, besluttede jeg derfor at sende Bud til Bordeaux, og valgte til denne Sendelse en Mand, der siden min Barndom havde tjent mig, og som var kommen til mig igjen, medens jeg var syg. Han havde været i Bagnières med mig, han kjendte Adelaide, og sagde mig endogsaa at han var bekjendt i Grev Benavidès Huus.

Efterat have opgivet ham alle de Forholdsregler, som jeg kunde udtænke, og gjentaget dem for ham flere Gange, lod jeg ham reise. Da

han kom til Bordeaux, erfarede han, at Grev Benavidès ikke længer var der, men at han var reist med sin unge Kone til et Landgods, som han eiede i Biscaya. Min Fortrolige, som kaldte sig Saint-Laurent, skrev mig dette til, og begjærte mine nærmere Befalinger. Jeg svarede ham, at han strax skulde begive sig til Biscaya. Min Attraa efter at see Adelaide igjen, var voxet saa stærkt ved Haabet derom, at jeg ikke længer var istand til at modstaae den.

Saint-Laurent blev sex Uger borte. Efter denne Tids Forløb kom han tilbage, og fortalte mig, at efter megen Møie og mange unyttige Forsøg, havde han endelig erfaret, at Benavidès søgte om en Bygmester, at han havde ladet sig forestille for ham under denne Titel, og ved Hjelp af nogle Kundskaber, som hans Farbroder, der udøvede denne Haandtering, fordum havde indgivet ham, havde han skaffet sig Adgang i Huset. Jeg troer, tilføiede han, at Grevinden kjendte mig; i det mindste lagde jeg Mærke til, at hun rødmede den første Gang hun saae mig. Han sagde mig siden, at hun førte et sørgeligt og eensomt Liv, at naar noget Menneske var til-

stede, saa veeg hendes Mand næsten aldrig fra hendes Side; at man sagde i Huset, han var overmaade forelsket i hende, skjøndt han aldrig gav andet Tegn paa sin Kjærlighed, end en overordentlig Skinsyge, der gik saa vidt, at end ikke hans Broder havde Frihed til at see hende uden i hans Nærværelse.

Jeg spurgde, hvo denne Broder var; han svarede, at det var et ungt Menneske, om hvem man sagde ligesaameget Godt, som Ondt om Benavidès, og at han syntes at være sin Svigerinde særdeles hengiven. Dette Udtryk gjorde for Øieblikket ingen Virkning paa mig. Den sørgelige Stilling, hvori jeg nu vidste Adelaide, og Længsel efter at see hende, beskjæftede mig ganske. Saint-Laurent forsikkrede mig om, at han havde taget alle mulige Forsigtighedsregler, for at bringe mig ukjendt ind i Benavidès Huus: "Han behøver en Maler," sagde han, "for at faae et Værelse malet, jeg har lovet at bringe een med mig, og denne Maler maa De være." —

Vi tænkte nu blot paa at paaskynde vor Afreise. Jeg skrev til min Moder, at jeg vilde tilbringe nogen Tid hos een af mine Venner, og

derpaa begave vi os paa Veien til Biscaya. Jeg var uudtømmelig i Spørgsmaale om Grevinde Benavidès, jeg vilde vide indtil den mindste Omstændighed alt hvad der angik hende. Saint-Laurent var ikke istand til at fyldestgjøre mig, han havde kun seet hende meget lidt. Hun tilbragte hele Dagen ene i sit Værelse, blot i Selskab med en Hund, som hun havde meget kjær. Denne Omstændighed interesserede mig i Særdeleshed, thi denne Hund havde hun faaet af mig, og jeg smigrede mig med, at det var dersor, hun yndede den. Jo ulykkeligere man er, jo mere føler man Værdien af slige Smaating. Hjertet trænger saameget til enhver Trøst, at det ikke kan give Slip paa den allermindste.

Saint-Laurent talte endnu meget til mig om den unge Benavid's Hengivenhed for sin Svigerinde. Han sagde, at han ofte formildede Broderens vrede Sind, og at man forsikkrede, at uden ham vilde den unge Grevinde være endnu ulykkeligere. Han formaaede mig dernæst til at indskrænke mine Ønsker til den Fornøielse at see hende, og ikke gjøre mindste Forsøg paa at tale med hende. Jeg vilde ellers, tilføiede han, ikke

blot vove mit eget Liv, men hvad som vist var mig langt dyrebarere, ogsaa hendes. Det var saa stort et Gode for mig blot at see Adelaide, at jeg var ærligen overbeviist om, at dette var mig nok, ogsaa lovede jeg derfor, baade mig selv og Saint-Laurent, en Forsigtighed, der endnu overgik den, som han fordrede af mig.

Vi ankom endelig, efter en Reise, der havde varet mange Dage, hvilke forekom mig som ligesaa mange Aar. Jeg blev forestilt for Benavidès, som strax satte mig i Arbeide. Man indqvarteerte mig hos den formeente Bygmester, som skulde forestaae Arbeidsfolkene. Jeg havde allerede for mange Dage siden begyndt mit Arbeide, uden at jeg endnu havde seet Grevinde Benavidès. Endelig saae jeg hende en Aften, da hun spadserede, at gaae forbi, lige under Vinduerne af det Værelse, hvori jeg var. Hun havde ingen med sig, uden sin Hund. Hendes fordums ziirlige og nydelige Paaklædning var ganske forsvunden, i hendes Gang var der en vis Mathed, og mig syntes, at hendes smukke Øine ilede flygtig omkring paa alle Gjenstande, uden at hæfte sig paa nogen. Min Gud! hvor

dette Syn forvirrede mig! Jeg blev staaende, støttende mig til Vinduet i al den Tid, hun spadserede. Hun kom ikke tilbage, førend det var blevet mørkt. Jeg kunde ikke længer see hende, da hun gik forbi under Vinduet, men mit Hjerte vidste godt, at det var hende.

Jeg saae hende anden Gang i Slots-Capellet. Jeg valgte en saadan Plads, at jeg kunde betragte hende i al den Tid hun var der, uden at hun bemærkede mig. Hun kastede heller ikke sine Øine derhen, hvor jeg stod. Jeg burde være meget glad derfor, da jeg kunde være vis paa, at dersom hun havde kjendt mig, vilde hun have nødt mig til at bortfjerne mig. Imidlertid bedrøvede det mig, og jeg gik ud af Capellet i en langt uroligere og lidenskabeligere Stilling, end jeg var gaaet derind. Jeg fattede vistelig ikke det Forsæt at give mig tilkjende; men jeg følte, at jeg ikke vilde have Kraft til at modstaae Leiligheden dertil, om den af sig selv tilbød sig.

Synet af den unge Venavidès forvoldte mig ogsaa en Slags Urolighed. Han behandlede mig, uagtet den Afstand, der syntes at være imellem os, med en Fortrolighed, der burde have rørt

mig. Det gjorde den imidlertid ikke. Den Elskværdighed, det behagelige Udvortes, som jeg ikke kunde nægte ham, stod i Veien for mit Venskab for ham. Jeg frygtede at see en Medbeiler i ham. Hans hele Væsen røbede en vis lidenskabelig Veemodighed, der altfor meget lignede min egen, til ikke at flyde af samme Kilde. Han bestyrkede mig endnu meer i disse Tanker, da han engang, efterat have gjort mig adskillige Spørgsmaale om min Stilling og mine huslige Omstændigheder, sagde til mig: "De er forelsket; en Sørgmodighed, jeg bemærker hos Dem, maa komme af et Hjerte-Anliggende. Behøver De en Vens Bistand, saa sig mig til! Det vilde være mig en Glæde at tjene Dem. Jeg tjener gjerne alle Ulykkelige, men der gives dog især visse, som jeg beklager meer end alle de andre." — Jeg troer, at jeg kun med en tvungen Mine formaaede at takke Don Gabriel (saa var hans Navn) for hans venlige Tilbud. Jeg havde imidlertid ikke Mod til at nægte, at jeg jo var forelsket, men jeg sagde at mine Forhold vare saadanne, at det kun var af Tidens Haand, at jeg kunde vente nogen Hjelp. — "Siden De

dog kan vente noget sligt," sagde han, "saa kjender jeg dem, der ere meer at beklage end De." —

Da jeg blev allene, anstillede jeg mine Betragtninger over denne Samtale. Det var mig nu klart, at Don Gabriel var forelsket, og at det maatte være i hans Broderkone. Alt hvad han foretog sig, bestyrkede mig i denne Mening. Jeg saae ham søge enhver Leilighed til at være om Adelaide, og at betragte hende med de samme Øine, som jeg. Jeg havde imidlertid ikke mindste Mistanke til Adelaide, jeg agtede hende altfor høit dertil, men jeg kunde dog ikke uden Skinsyge see denne elskværdige Mand omgaaes hende, vise hende Opmærksomheder og endogsaa Tjenester. Han syntes mig at have altfor meget forud for mig, hvis Kjærlighed kun havde kostet hende Smerte.

Fordybet i Tanker af denne Natur, stod jeg en Dag og malede, da jeg med eet saae Adelaide komme ind i Værelset, ført af Don Gabriel. Inden de naaede hen, hvor jeg stod paa en Forhøining ved mit Arbeide, hørte jeg hende sige til ham: "Jeg veed ikke, hvorfor De endelig vil at

jeg skal see disse nye Værelser, som jeg slet ikke bryder mig om." — Jeg nærmede mig, og sagde med bange Røst: "Naadige Frue! om De seer noget her, som ikke er efter Deres Ønske, saa lad mig haabe paa Deres Overbærelse." Ved den første Lyd af min Stemme kjendte Adelaide mig strax. Hun stod et Øieblik stille med nedslagne Øine; derpaa vendte hun sig, uden at see paa mig, og forlod Værelset, sigende, at hun ikke kunde taale Malnings-Lugten.

Jeg blev ene tilbage, forvirret og næsten fortvivlet, da den Kulde, Adelaide havde viist mig, forekom mig som et Beviis paa at hun ikke længer elskede mig, ja endogsaa at hun elskede en anden. Jeg syntes, at jeg nu først var ret ulykkelig, at tilforn havde jeg havt Uret i at anklage en Skjæbne, hvis Bitterhed var blandet med saamegen Sødme. Saint-Laurent, som kom ind til mig, fandt mig saa ude af mig selv, at han ganske forfærdet førte mig, halv med Tvang, udaf disse Værelser hen i vore egne, hvor han med Taalmodighed hørte paa mit Raserie, og søgte at berolige mig. Det lykkedes ham tilsidst at faae mig til at love strax at reise

bort, paa det Vilkaar, at han først skulde forhjelpe mig til en Samtale med Adelaide, hvori jeg blot vilde have hendes Tilgivelse, fordi jeg havde handlet mod hendes Villie, og derpaa sige hende et evigt Farvel. Saint-Laurent sagde mig, at vi maatte oppebie en Dag, naar Don Gabriel gik paa Jagt, hvilket han ofte gjorde, og Benavides var beskjæftiget med sine Forretninger, hvortil han anvendte visse Dage om Ugen. Imidlertid maatte jeg love ham, at jeg for ikke at opvække nogen Mistanke vilde skynde mig at fuldføre en Deel af mit Arbeide, og begynde med at melde Benavides, at jeg var nødt til snart at reise bort.

Jeg begyndte da paa ny at male paa det ikke ganske færdige Værelse. Jeg nærede umærkelig et lidet Haab om, at Adelaide endnu engang vilde komme derind. Hver Lyd jeg hørte, foraarsagede mig en Bevægelse, som jeg neppe kunde udholde. I mange Dage var jeg i denne piinlige Forfatning. Endelig da jeg en Dag gik op ad Trappen for at begive mig til mit Arbeide, saae jeg Adelaide, i det hun gik ind i sine Værelser. Jeg tvivlede ikke paa at hun var allene,

thi jeg vidste, at Don Gabriel samme Morgen var gaaet paa Jagt, og jeg havde hørt Benavidès i en Havesal tale med een af sine Forpagtere. Jeg fulgte Adelaide saa hurtig ind i hendes Værelse, at hun ikke blev mig var, førend jeg stod ved hendes Side. Hun vilde undflye mig, men jeg greb hendes Kjole og holdt hende tilbage. "Flye mig ikke, Frue," sagde jeg: "lad mig for sidste Gang nyde den Lykke at see Dem. Jeg vil reise langt fra Dem, for at døe af Sorg over det Onde, jeg har forvoldet Dem, og over Tabet af Deres Hjerte. Jeg ønsker, at Don Gabriel, lykkeligere end jeg...." Adelaide, der havde staaet som forstenet for mig, fæstede ved disse Ord sine Øine paa mig. "Hvorledes?" sagde hun: "De gjør mig Bebreidelser? De tør mistænke mig! De!" — Disse faa Ord vare mig nok. Jeg kastede mig for hendes Fødder. "Nei, kjæreste Adelaide! nei," raabte jeg, "jeg mistænker Dem ikke, tilgiv mig!" — "Jeg tilgiver Dem alting," sagde hun, "paa det Vilkaar at De strax reiser bort, og aldrig seer mig mere. Er det Dem ikke nok at jeg er ulykkelig? Hvorfor skal jeg ogsaa være strafværdig?" —

"Jeg skal gjøre alt hvad De befaler," svarte jeg. Men i dette Øieblik aabnede Benavides pludselig Døren, og aldrig saasnart saae han mig for sin Kones Fødder, før han med blottet Kaarde løb imod hende, for at dræbe hende. Jeg kastede mig imellem dem, dragende ligeledes min Kaarde. Han vendte sig rasende imod mig, og gav mig et Stød, som saarede mig i Skulderen. Livet var mig ikke saa kjært, at jeg skulde gjøre meget for at forsvare det, men jeg hadede Benavides altfor meget til at give det til Priis for ham. Desuden havde hans Voldsomhed mod hans Kone berøvet mig Fornuftens Brug. Jeg gik imod ham, og gav ham et Stød, hvoraf han, uden Bevidsthed, faldt til Jorden.

Tjenestefolkene, der ved Grevindens Skrig kom tilløbende, og saae mig drage den blodige Kaarde ud af deres Herres Bryst, grebe mig, og afvæbnede mig, uden at jeg gjorde mindste Bevægelse for at forsvare mig. Synet af Frue Benavides, der svømmende i Taarer kastede sig ned ved Siden af sin Mand, betog mig al Kraft. Man trak mig ind i et Kammer og lukkede mig inde.

Overladt til mig selv, saae jeg nu den Afgrund, hvori jeg havde styrtet min Adelaide. Hendes Mand dræbt for hendes Øine og dræbt af mig! — Jeg var Skyld i hendes første Ulykker, og satte nu Kronen paa dem ved min Uforsigtighed. Den Mistanke, der faldt paa hende, sønderrev mig. Det var min eneste Trøst, at ingen kjendte mig, og den Tanke, som ellers vilde have været mig utaalelig, at man kunde holde mig for en simpel Tyv og Morder, var mig nu en Lettelse. Jeg besluttede, naar man bragte mig for Retten, at stadfæste en saadan Mening ved min Bekjendelse.

Midt om Natten blev min Dør aabnet, og jeg saae Don Gabriel komme ind. — "Fat Dem," sagde han. "Jeg kommer efter Frue Benavidès Befaling, hun har betroet mig alt." Han standsede, og saae paa mig med et Suk, som han ikke kunde undertrykke. "Jeg vil redde Dem," sagde han, "og hende med, om jeg kan." — "Nei," svarede jeg, "mig skal De ikke redde. Jeg bliver her for at retfærdiggjøre Frue Benavidès." — "Deri gjorde De Ret," svarede han, "om min Broder var død, men

hans Saar er ikke dødeligt, og det første Tegn til Liv, som han har givet, er at lade Grevinden indeslutte i hendes Værelser. Hans Mistænkelighed vil snart opdage Sandheden. De udsætter hende for større Fare, om De bliver her, og hendes høieste Ønske er at vide Dem i Sikkerhed." — Mod min Villie maatte jeg give efter for disse Grunde. Han tog min Haand, dreiede en Blindlygte om, og fulgte mig taus gjennem Slotsgaardene. Et Stykke indenfor Slottet sagde han mig Farvel, leverede mig et Brev til en Pater i et nærliggende Kloster, og bad mig holde mig skjult der i nogle Dage. Jeg kunde ikke slippe ham. Mit hele Hjerte var sønderrevet. — "Jeg er ikke værdig til Dødens Ro og Fred," sagde jeg; "jeg flyer herfra, da Adelaide saa vil det. — Farvel, ædle Don Gabriel! Lad hende i Dem finde en Beskytter; hendes Uskyldighed og Ulykke maa bevæge Dem." Han svarede mig med en Stemme der kjendelig skjælvede: "Jeg troer ikke at jeg har kunnet skjule for Dem, at Frue Benavid's Interesse er mig dyrebarere, end min egen Rolighed kan taale. Meer behøver jeg ikke at sige."

Da han var gaaet fra mig, gik jeg længe omkring Slottet, uden at kunne overtale mig til at fjerne mig fra det. Jeg naaede ikke Klosteret førend ved Dagbrækningen. Da Munken havde læst Don Gabriels Brev, fulgte han mig til et Værelse. Min yderlige Mathed og mine blodige Klæder viiste ham, at jeg var saaret. Ved Hjelp af en Tjener, som han kaldte, bragte man mig tilsengs, og lod en Klosterbroder, som var Saarlæge, komme for at undersøge mit Saar, der havde overordentlig forværret sig af Nattekulden og den lange Gang til Klosteret.

Da jeg var ene med Pateren, til hvem jeg, efter hvad Don Gabriel havde sagt, fuldkommen kunde betroe mig, bad jeg ham om at forskaffe mig Efterretning om Saint-Laurent, og til den Ende sende et Bud til Landsbyen, til et Huus jeg betegnede ham, hvorhen jeg vist troede, at han havde taget sin Tilflugt. Jeg tog heller ikke feil, han kom tilbage med Budet. Det stakkels Menneske blev inderlig bedrøvet, da han hørte jeg var saaret. Han nærmede sig til min Seng, for at spørge til mig. Jeg sagde ham, at han vilde redde mit Liv, om han kunde skaffe

mig Efterretninger om Grevinde Benavid's. Han lovede at gjøre hvad jeg vilde, og gik paa Øieblikket for at tage sine Forholdsregler.

Imidlertid fik jeg den hæftigste Feber. Mit Saar syntes farligt, og jeg var nødt til at underkaste mig betydelige Incisioner. Men min Sjæls Smerte tillod mig neppe at føle Legemets. — Adelaide, saaledes som jeg sidst havde seet hende, svømmende i Taarer, knælende paa Gulvet, bøiet over sin Mands blodige Legeme, svævede bestandig for min Indbildningskraft. Jeg forekom mig som hendes onde Genius; jeg var Skyld i al hendes Ulykke, i hendes tvungne Giftermaal, i hendes Valg af denne haarde, skinsyge Mand, hvis Grusomhed og Hævn jeg endnu tilsidst havde opvakt imod hende. — Jeg rasede mod mig selv.

Saint-Laurent kom først tilbage efter et Par Dages Forløb. Han sagde mig, at Benavid's var meget slet, at hans Kone var utrøstelig, og at Don Gabriel lod, som om han søgte efter os med største Iver. Disse Nyheder vare ikke skikkede til at berolige mig. Den gode Pater, som saae mine Lidelser, pinkedes over mig.

Det var en forstandig Mand, som længe havde levet i Verden, fra hvilken hans Livs mangfoldige Begivenheder havde skilt ham. Han søgte ikke at trøste mig med tomme Ord, men viiste mig sin dybe Følelse og Deeltagelse i min Kummer. Paa denne Maade vandt han lidt efter lidt min Fortrolighed. Jeg trængte saameget til at udgyde mit ængstede Hjerte for et deeltagende Væsen, og han blev mig snart saa nødvendig, at jeg ikke kunde taale at undvære ham et Øieblik. Han var ogsaa et Mønster paa christelig Godhed. Med den største Taalmodighed hørte han mig gjentage de samme Ting, og satte sig, tiltrods for sin Alder, med ungdommelig Deeltagelse ind i mine Følelser.

Ved hans Hjelp fik jeg at vide hvad som tildrog sig i Benavid's Huus. Grevens Saar var farligt, og man frygtede længe for hans Liv, men endelig kom han sig. Don Geronimo (saa heed min gode Pater), sagde mig desuden, at alting syntes roligt der i Huset, at Grevinden levede endnu meer indsluttet end tilforn, og at hun var meget sygelig. Han raadte mig til at reise fra Klosteret saasnart det var mig muligt,

da mit Ophold der kunde blive opdaget, og foraarsage Frue Benavid's nye Ulykker.

Det var imidlertid langt fra, at jeg var istand til at reise. Jeg havde bestandig Feberen, og mit Saar vilde ikke læges. Jeg havde været to Maaneder i dette Kloster, da jeg en Dag lagde Mærke til, at Don Geronimo var tankefuld og bedrøvet; han turde ikke see paa mig, og svarede neppe paa mine Spørgsmaal. Medens jeg inderlig ængstelig bønfaldt ham om at sige mig, hvad der fattedes ham, kom Saint-Laurent ind og sagde mig, at han havde seet Don Gabriel i Klosteret. Et skrækkeligt Lys gik op for mig. Jeg saae paa Geronimo: "Hvad er der hændet?" raabte jeg: "Hvortil denne Hemmelighedsfuldhed? Jesus, Maria! Adelaide maa være død! Benavid's har dræbt hende!" — Jeg saae paa Geronimos Ansigt, at min Gisning var sand, og i samme Øieblik forlod min Forstand mig, jeg faldt i et saa hæftigt Raserie, at man i flere Dage maatte bevogte mig med Magt. Imidlertid aabnede mit Saar sig. Jeg mistede saameget Blod, at jeg faldt i en Afmagt, der lignede Døden, hvori jeg laae i flere Timer. Da jeg

kom til mig selv, saae jeg Don Gabriel sidde ved min Seng med taarefulde Øine. Dette Syn bevægede mig besynderligen. Jeg vil forbigaae den sønderrivende Scene, som foregik imellem os to, paa saa besynderlig en Maade forenede ved samme Sorg, samme Kjærlighed, og endogsaa ved at have været Medbeilere. Min Afmagt var ellers saa stor, at jeg ikke havde Kraft til at overgive mig til min Fortvivlelse. Den vise Geronimo benyttede sig af denne Tilstand til at kjæmpe mod mine Samvittigheds-Nag med Religionens og Fornuftens Vaaben, og herved gandske at udrydde af mit Sind den Lyst til at dræbe mig selv, som jeg i mit Raserie havde ladet mærke. Jeg undrede mig over, at han mellem de Grunde, han ved denne Leilighed berørte for at overtale mig til at vende tilbage til Verden, aldrig nævnede det eneste, som endnu bandt mig til den: min Moder. Og da jeg en Dag næsten fortvivlede ved at tænke paa, at jeg for hendes Skyld maatte vende tilbage til det menneskelige Selskab og dets Pligter, at jeg ikke, som jeg ønskede, kunde begrave mig i et Kloster, og der gjøre Bod for at have myrdet min Adelaide,

sagde han mig: Velan: Deres Moder er lykkeligere end De. Hun er hos Gud. Saint-Laurent har faaet Breve fra Hjemmet. — Da han saae, at den Tanke sønderrev mig, ikke at have været nærværende i hendes sidste Sygdom, sagde han mig, at hun var død pludselig en Morgen i Messen, hvor hun knælende laae og bad, vist nok for sin Søn. — Nu brast det sidste Baand mellem mig og Jorden, og den Beslutning i et strængt Kloster at vente Døden, som dog ogsaa vilde befrie mig, og hvor jeg imidlertid uforstyrret kunde overlade mig til min Sorg, gav mig saamegen Rolighed, at jeg efterhaanden kunde underholde mig med Geronimo og Gabriel. Jeg bønfaldt denne sidste om at tale med mig om Adelaide, at fortælle mig omstændeligen alt hvad han vidste om hende, siden det første Øieblik, han saae hende. Han svarte beskedent, at for at kunne opfylde denne min Begjæring, maatte han tale alt for meget om sig selv. Da han imidlertid mærkede, at intet andet kunde vække mig af den sørgmodige Dvale, hvori jeg som oftest sad nedsjunken, begyndte han selv en Dag at tale til mig om vor fælles

Elskede, og udøste sit Hjerte for mig i følgende Udtryk:

Jeg havde aldrig seet Grevinde Benavid's, førend hun blev min Svigerinde. Min Broder, der for Forretningers Skyld opholdt sig i Bordeaux, forelskede sig i hende. Han havde den besynderlige Lykke at blive foretrukken for langt fortrinligere Medbeilere. Kort Tid efter Brylluppet førte han sin unge Kone til sine Godser, og der saae jeg hende første Gang. Hendes Skjønhed fortryllede mig mindre end hendes Forstands Gratie, og hendes ubeskrivelige Fromhed, som min Broder hver Dag satte paa nye Prøver. Min Broders Skinsyge strakte sig i Begyndelsen endogsaa til mig; men da han erfarede at jeg elskede og var elsket af en meget elskværdig Pige, saa var han ventelig af samme Mening som jeg selv, at jeg uden Fare turde omgaaes hans yndige Kone. Denne større Frihed til undertiden at kunne see hende uden Vidner, tænkte jeg at benytte mig af for at bevæge min Svigerinde til at overtale min Broder til at samtykke i mit Ægteskab. Min Forlovedes Fader, fornærmet over min Broders Afslag, havde fastsat en kort Tid,

inden hvilken jeg enten skulde bringe min Broders Samtykke, eller taale, at han gav sin Datter til en anden.

Det Venskab, som Frue Benavides viiste mig, gav mig snart Mod til at udbede mig hendes Hjelp. Desuagtet gik jeg ofte ind til hende for at tale med hende om denne Sag, uden nogensinde at kunne udføre min Hensigt. De usleste Hindringer fik mig til at opsætte det. Imidlertid forløb Tiden. Jeg havde faaet mange Breve fra min Kjæreste, som bad mig skynde mig; mine Svar tilfredsstillede hende ikke. Der blandede sig i disse, mig uafvidende, en Slags Kulde, som tildrog mig Bebreidelser fra hendes Side. Disse syntes mig uretfærdige, og i denne Formening svarte jeg i en Tone, som jeg i en anden Stemning ikke vilde have brugt. Hun troede sig forladt af mig, og Forbittrelse herover, tilligemed hendes Faders Overtalelser bevægede hende til at ægte en anden. Hun underrettede mig selv om sin Skjæbne; hendes Brev, skjøndt fuldt af Bebreidelser, var kjærligt; hun endte med at bede mig, aldrig at see hende mere. Jeg havde elsket hende inderligen; jeg troede at gjøre

det endnu; jeg kunde ikke uden en sand Smerte erfare, at hun var tabt for mig. Jeg frygtede at hun var ulykkelig, og bebreidede mig at være Skyld deri. Fuld af disse bedrøvede Tanker, spadserede jeg i den store Allee i Lunden, som De kjender, da jeg mødte Frue Benavid's, der venligen nærmede sig, og spurgde om Grunden til min Sørgmodighed. Underlige stridige Følelser bemestrede sig mit Sind: en Længsel efter at tale til hende om min Kjærlighed, forenet med en Modbydelighed for at sige hende, at jeg havde været forelsket. Den første vandt imidlertid Seier. Jeg fortalte hende min Historie, og viiste hende det omtalte Brev. Hendes Deeltagelse, hendes varme Medlidenhed med dets Forfatterinde, forekom mig som en fortjent Bebreidelse mod mig, og mere nedslagen derved, kunde jeg ikke afholde mig fra at sige, at jeg haabede at være den meest Lidende i denne Sag, da den Mand, min forbums Elskede havde ægtet, var fuld af Fortjenester, og i Besiddelse af Rang og Rigdom. — "De bedrager Dem," sagde hun, "dersom De troer at alt dette kan gjøre hende lykkelig. Intet kan erstatte Tabet af den man elsker." —

Den Maade hvorpaa hun sagde disse Ord, gik mig ind i Sjælen. Hun havde sukket dybt ved at læse Brevet, og jeg saae Taarer i hendes Øine. Hun tog den første passelige Anledning til at forlade mig; og jeg blev tilbage i en Forvirring, som jeg ikke kan beskrive. Jeg indsaae klart, at en ulykkelig Lidenskab betyngede hendes Hjerte. Tusinde Ting, som jeg ikke havde lagt Mærke til, faldt mig nu ind, hendes Hæng til Eensomhed, hendes Ulyst til alle Fornøielser som Ungdommen pleier at søge, hendes Tungsindighed, som jeg havde tilskrevet min Broders slette Behandling. Den sønderrivende Smerte, som jeg herved følte, oplyste mig i samme Øieblik om mit eget Hjertes Tilstand. Jeg indsaae, at jeg var forelsket i min Broders Kone, i det Fruentimmer, som jeg mindst af alle havde Lov at elske. Pligt, Ære, mit Livs Rolighed, alt befalede mig at fjerne mig fra hende, og jeg gik hjem til Slottet, i det faste Forsæt at sige min Broder, at Forretninger nødte mig til at reise bort. Men Synet af Frue Benavides standsede min Beslutning, og jeg retfærdiggjorde mig for min egen Samvittighed med den Tanke, at min

Nærværelse var hende nødvendig, som en Modvægt mod hendes Mands onde Luner.

Ved denne Tid ankom De til vort Slot. Deres hele Væsen havde noget tiltrækkende for mig. Jeg ønskede mig Deres Venskab, og vilde gjerne betroe mig til Dem, saameget mere, som jeg ønskede at overtale Dem til at male Frue Benavides til mig; thi uagtet alt hvad min Kjærlighed indskjød mig, følte jeg dog, at jeg maatte og burde reise bort, og da vilde jeg i det mindste eie hendes Billede. Den Maade, hvorpaa De besvarede min Fortrolighed, viiste mig nokfom, at jeg ikke turde haabe nogen slig Føielighed af Dem; og jeg var derfor gaaet for at see mig om efter en anden Maler, just paa den ulykkelige Dag, da De saarede min Broder. Dom om min Bestyrtelse, da jeg kom hjem, og erfarede alt hvad der var foregaaet. Min Broder, der var meget syg, kastede af og til rasende Blikkast paa sin Kone. Han kaldte mig hen til Sengen, saasnart han saae mig, og sagde: "Befrie mig fra at skulle see dette Fruentimmer, som har forraadt mig. Bring hende til hendes eget Værelse, og gjør Anstalt til, at hun ikke kan komme

ud deraf." — Jeg gjorde Mine til at sige noget, men han afbrød mig ved det første Ord. "Gjør hvad jeg siger," sagde han, "eller kom aldrig mere for mine Øine."

Bekymret vendte jeg mig nu til min Svigerinde, og bad om en Samtale med hende, i hendes egne Værelser. Hun havde hørt sin Mands Befaling. "Kom," sagde hun, bristende i hæftig Graad, "udfør det, som man befaler Dem." — Disse Ord, som lignede en Bebreidelse, gjennemborede mig. Jeg turde ikke svare, førend vi vare i hendes Værelser, men her, kunde jeg ikke længe holde min Smerte tilbage. — "Min Frue!" sagde jeg, "Adelaide! min Veninde! De forveksler mig med Deres Forfølger? Mig, som deler Deres Sorger, som vilde give mit Liv for Dem?" Jeg skjælvede hæftig ved at sige disse Ord, og besvoer hende at lade mig føre hende til et sikkert Sted, da jeg befrygtede alt af min Broder. — Hun vægrede sig derved, for ei ved dette Skridt at kaste Mistanke paa sin Uskyldighed. Hun taug nogle Øieblikke, og sagde derpaa til mig: "Gaae nu tilbage til Deres Broder, en længere Samtale kunde forekomme ham

mistænkelig; men kom igjen saasnart De kan. Jeg vil skjænke Dem en fuldkommen Fortrolighed. Det er mig nødvendigt; maaskee ogsaa for at beholde Deres Agtelse, som jeg ikke kunde taale at miste." — Jeg gik, som hun vilde, men da Lægerne havde forbudet, at ingen maatte komme ind i min Broders Værelse, gik jeg strax tilbage til Grevinden, fuld af Længsel og Frygt for at erfare hvad hun havde at sige mig. Hun fortalte mig da sin og Deres Kjærlighed fra dens første Øieblik. Hvilken Rigdom af Følelser jeg opdagede i dette Hjerte! hvor denne Kjærlighed var hende kjær, endnu i dette usalige Øieblik! hvor hun frygtede for at nogen Skyld for hendes Ulykke skulde falde paa Dem! De havde, sagde hun, villet sige hende et evigt Farvel, da Benavid's havde overrumplet Dem, og kun for at forsvare hende, var De kommen til at saare ham. — Jeg misundte Dem i Deres Fængsel, og holdt Dem for det lykkeligste af alle Mennesker. "Jeg har," sagde hun, "bekjendt al min Svaghed for Dem. Jeg har vel Uret mod Deres Broder, men troløs har jeg ikke været imod ham." — "Ak Frue!" svarte jeg: "De behøver

ikke at retfærdiggjøre Dem for mig. Jeg veed for godt af egen Erfaring, at man ikke raader for sit Hjerte." — Hun bad mig nu om at redde Dem, sagde at hun overgav Dem i mine Hænder, med en Ydighed og en Varme, som reent bragte mig ud af mig selv. — "Ja!" raabte jeg: "jeg skal redde Greven af Comminge! men vid, Adelaide, at af os to, er han tusinde Gange lykkeligere end jeg."

Jeg forlod hende med disse uoverlagte Ord, og indesluttede mig i mit Værelse og i mine Tanker. At jeg skulde redde Dem, var klart og let for mig, men jeg var uvis, om jeg ikke selv skulde flygte med Dem. Det jeg havde lidt i min Samtale om Frue Venavid's, lærte mig til hvilken Grad jeg elskede hende. For at befrie mig fra en Lidenskab af denne Natur, burde jeg visselig gjøre alt muligt, men at forlade Grevinden i dette Øieblik, vilde have været altfor grusomt. Jeg besluttede derfor at blive, og ofre mig til at tjene hende. Først om Morgenen derpaa kunde jeg underrette hende om Deres Flugt. Hun syntes mig at blive roligere ved denne Efterretning. Imidlertid forekom hun mig i det

Hele endnu mere nedslagen end tilforn, hun var forlegen med mig, og jeg forlod hende, overbeviist om at mine ubesindige Ord Aftenen tilforn vare Skyld i denne hendes Stemning.

I flere Dage saae jeg hende ikke. Min Broders Tilstand blev imidlertid saa farlig, at jeg gik ind til hende for at sige hende dette. — Hun bedrøvede sig umaadelig derover, af den Grund at hun bebreidede sig at være Aarsag i hans Død, og at han medtog i sin Grav en slet Mening om hende. I det jeg bestræbede mig for at trøste hende, nærmede vi os igjen til hinanden, og jeg fik Mod til at sige: "Tilgiv mig de Følelser, som jeg ubesindigen har ladet mig mærke med. Jeg har ikke kunnet undvige dem, og kan maaskee ikke engang overvinde dem, men det lover jeg i det mindste, at jeg aldrig mere skal gjøre Dem Bekymring dermed. Jeg skulde allerede været langt fra Dem, om ikke Deres eget Bedste holdt mig her tilbage." — "Jeg tilstaaer," svarte hun, "at De har dybt bedrøvet mig. Jeg syntes, at min onde Stjerne vilde berøve mig min sidste Trøst, som jeg havde fundet i Deres Venskab." — De Taarer, som ved

disse Ord trillede ned af hendes Kinder, gjorde mere Virkning paa mig, end hele min Fornuft. Jeg skammede mig over at forøge et Fruentimmers Ulykke, hvis Broder og Stotte jeg burde være. "Nei," raabte jeg: "De skal ikke tabe dette Venskab, som De værdiger at sætte en saadan Priis paa. Jeg skal gjøre mig værdig til det ved den Kraft, hvormed jeg skal overvinde min Forvildelse."

Og virkelig følte jeg en Roligbed, som jeg aldrig havde følt, siden jeg kjendte hende. Langt fra at skye hendes Nærværelse, stræbte jeg at knytte mig fastere til min Pligt ved den Opmærksomhed paa hvert mindste Ord og Handling, som jeg tillod mig. Dette Middel hjalp mig. Af Frygt for at bedrøve hende lykkedes det mig lidt efter lidt at indskrænke min Lidenskab til inderligt Venskab og broderlig Kjærlighed. Fuld af disse roligere Følelser, betroede jeg hende selv, hvorledes jeg havde vundet Seier. Hun takkede mig, som for den største Velgjerning, og belønnede mig med nye Beviser paa sin Fortrolighed. Mit Hjerte vilde endnu undertiden bukke

under for sin gamle Svaghed, men Pligt og Ret bleve dog stærkere.

Efter at min Broder meget længe havde været i stor Fare, kom han sig endelig. Han vilde aldrig tillade sin Kone at komme til ham, som hun saa ofte havde bedet ham om. Han kunde endnu ikke forlade sit Værelse, da hun blev meget syg. Hendes Ungdom reddede hende imidlertid, og jeg havde Grund til at formode, at hendes Sygdom havde blødgjort min Broders Sind; thi uagtet han paa ingen Maade var at bevæge til at ville see hende, hvormeget hun end lod ham bede derom, da hun var allersygest, saa spurgde han dog til hende, med en Slags urolig Deeltagelse. — Han befandt sig bedre, da han en Dag lod mig kalde til sig, og fortalte mig om et vigtigt Anliggende, som kaldte ham til Saragossa. Men da det i hans endnu sygelige Tilstand, var umuligt for ham at udholde en Reise, forlangte han af mig, at jeg i hans Sted skulde paatage mig denne Sag og paa Øieblikket reise. Han er mange Aar ældre end jeg, jeg har altid havt Ærbødighed for ham som for en Fader, og det har han ogsaa været mig i

mangen Henseende. Jeg syntes ikke, at jeg kunde undslaae mig for at opfylde hans Ønske; men haabede snarere at jeg kunde gribe denne Leilighed til at forsone ham med Grevinden, og begjære at han først beroligede mig i denne Henseende. — Hvad anvendte jeg nu ikke for at formilde ham! — det syntes mig ogsaa, at jeg havde overvundet hans Vrede. Han forekom mig ganske blød og bevæget: "Jeg har elsket Grevinden," sagde han, "med den hæftigste Lidenskab; den er endnu ikke udslukt i mit Hjerte. Men det er nødvendigt, at Tiden og hendes Opførsel i Fremtiden udsletter af mit Sind Indtrykket af det Syn jeg ikke kan forvinde." — Jeg turde ikke sige mere om hans Mistankes Urigtighed; det vilde kun have tjent til at opvække al hans Harme paa ny. Jeg begjærte kun Tilladelse til at maatte underrette hans Kone om hans venligere Stemning, hvilket han tillod mig. Hun var bedrøvet, men ikke urolig ved min Afreise. Jeg betroede mig til een af de fornemste Betjente i Huset, paa hvem jeg kunde forlade mig, og paalagde ham at have et vaagen Øie med alt hvad der foregik, og bestandig at melde mig alt.

Efter disse Forsigtighedsregler, som jeg troede tilstrækkelige, reiste jeg til Saragossa. I fjorten Dage hørte jeg intet hjemme fra. Endelig fik jeg et Brev fra hiin Betjent, hvori han meldte mig, at tre Dage efter min Afreise havde Grev Benavid's jaget ham paa Døren, med alle de øvrige Tjenestefolk, paa een Mand nær, som han nævnede mig, og dennes Kone. Jeg forfærdedes ved disse Efterretninger, og uden at bryde mig videre om de Forretninger, der vare mig paalagte, bestilte jeg paa Øieblikket Postheste og forlod Saragossa.

Jeg var kun tre Dagsreiser herfra, da jeg fik den ulykkelige Efterretning om Frue Benavidès Død. Min Broder, som selv skriftligen meldte mig den, syntes mig saa bedrøvet derover, at jeg umuligen kan tiltroe ham nogen Deel i samme. Han skrev at hans fordums Kjærlighed til sin Kone endelig havde vundet Seier over hans Vrede, at han var færdig at tilgive alt, da Døden havde berøvet ham hende; at hun var bleven syg igjen strax efter min Bortreise, og at en hidsig Feber den femte Dag gjorde Ende paa hendes Liv. — Uroelighed og Mistanke drev mig

imidlertid hjem. Min Broder lod mig bede om ei at see ham endnu saa snart. Jeg opholdt mig nogle Dage paa Slottet, anstillede alle de Undersøgelser, som der vare mulige. Hendes Læge laae selv syg, jeg kunde ikke faae ham i Tale; med det eneste Fruentimmer, som tjener paa Slottet, holdt jeg lange Samtaler, lod hende fortælle mig alle Omstændigheder ved Grevindens Sygdom og Død. Jeg besøgte vort Grav-Capel, lod mig vise hendes Ligkiste, vædede den med mine Taarer, lukkede mig en heel Dag inde i hendes forladte Værelser, og lindrede saaledes min Smerte ved at overlade mig ganske til den. Min Broder saae jeg ikke; jeg troer ham vist uskyldig i sin Kones Død. Jeg veed, at han er nedsunken i den skrækkeligste Tungsindighed, og vil aldrig see noget Menneske. — Jeg begav mig til dette Kloster, for at see Dem og søge Trøst hos Pater Geronimo. Frue Benavides Død har oprevet alle mit Hjertes Saar. Jeg har besluttet at reise til Ungarn, for der i Krigens Farer at finde Døden eller min tabte Rolighed.

Don Gabriel havde længe ophørt at tale, inden jeg formaaede at sige et Ord. Han sad ogsaa længe taus. Denne Fortælling havde imidlertid været velgjørende for mig; og de Taarer, denne Ven og jeg græd med hinanden, lettede os begge. — At gaae i Krigen som han, var ikke for mig. En dødelig Kraftesløshed betog mit hele Væsen. Jeg kunde intet meer udrette i Verden, jeg maatte hellige mig til min Sorg og mine tause Tanker. Da Geronimo endnu frygtede for, at Benavid's skulde opdage mit Ophold i Klosteret, kunde jeg ikke blive der; og da mit Saar nu var lægt, besluttede jeg endelig at forlade det for Geronimos Skyld, hvor nødig jeg end vilde tage Afsked med ham. Jeg skrev til min Fader, bad ham om Tilgivelse, fortalte alle mine Tildragelser, og sagde ham et evigt Farvel. Jeg anviiste Saint-Laurent en Deel af min Formue, som jeg allene var raadig over, og som var tilstrækkelig til at gjøre denne tro Tjener uafhængig og velhavende; og da jeg saaledes som en Døende havde ordnet mine sidste jordiske Anliggender, reiste jeg, næsten uden at opholde mig underveis, til Klosteret La Trappe.

Prioren vilde ikke antage mig uden efter en Prøvetid. Da denne var forbi, spurgde han mig, om den slette Føde og de strænge Ordensregler ikke vare mig altfor utaalelige. Mine aandelige Smerter beskjæftigede mig saa aldeles, at jeg ikke engang havde lagt Mærke til den forandrede Føde, eller fundet noget afskrækkende i de øvrige mørke og haarde Ordensregler. Man beundrede mig, og optog mig i Ordenen. Den Stilhed, der tillod mig uforstyrret at hænge efter mine Tanker, var mig saa ønskelig, at den forsonede mig med alt det øvrige. Jeg vendte saa ganske al min Opmærksomhed fra det der omgav mig og til mit eget Indvortes, at jeg næsten ikke kunne siges at leve mere paa Jorden. Mine Medbrødre gik forbi mig som dunkle Skygger, uden at jeg kunde, eller tænkte paa at ville kjende dem fra hinanden. Det eneste, der vakte min Opmærksomhed indenfor disse Mure, var Abbed Rancés Gravsted. Denne Mand, ulykkelig som jeg, formedelst sin Venindes Død, havde med Følelser, som lignede mine, stiftet dette Kloster, denne Grav for ulykkelige Levende, og grundet denne mørke Bygning, midt i denne Klippe-

egns dunkle Skove, hvor han længe som en Rasende havde vandret, og forfærdet Echo med at raabe paa sin Elskedes Skygge. Denne Lighed i vor Skjæbne havde ogsaa først bevæget mig til at vælge hans Kloster. Paa hans Grav sad jeg ofte, og overgav mig til mine Betragtninger. Min Samvittighed bebreidede mig ikke, at jeg i disse hellige Mure hang med min hele Sjæl ved en dødelig Gjenstand. Denne Gjenstand var ikke dødelig længer. Mine Tanker svævede hos hende i en bedre Verden, og jeg har aldrig troet, at den evige Mifkundhed, som har sat os paa denne Jord, kunde vredes over en ædel, skjønt jordisk, Kjærlighed. Desuden vare mine Samvittigheds-Bebreidelser ganske oprundne af den Brøde mod min Adelaide, som havde kostet hendes unge Liv, og forgiftet dette den korte Tid, det varede. Fem Aar havde jeg tilbragt saaledes, uden at have hørt eller talt et eneste Ord, og uden mindste Forandring i mit bedrøvede Sind, saa at disse Aar mangengang forekom mig som et eneste langt mørkt Øieblik, da jeg en Dag sad, som sædvanligt, i det underjordiske Grav-Capel, paa Abbed Rancés Grav,

støttende min Arm mod de mange Dødningehoveder, som ligge optaarnede ved det store Kors, som pryder den, da Prioren med eet stod for mig. Stille med Hænderne over Kors paa Brystet, og efter et lidet Ophold, talte han, og sagde med sagte Stemme: "Broder Antonius!" — Denne første Lyd af en menneskelig Røst, som jeg i saa lang Tid ikke havde hørt, zittrede igjennem alle mine Nerver. — Han vedblev, roste min Fromhed, og sagde at jeg vel maatte have bemærket, at en ung Klosterbroder, der endnu ikke havde aflagt sit Løfte, i et halvt Aar fulgte stedse efter mig. Da han sagde mig dette, forekom det mig ogsaa, som om jeg ligesom i en Drøm havde seet denne stille Skygge følge mig. — "Denne Broder," sagde han, "er saa sygelig, at han ikke vil opleve sin Prøvetids Ende. Jeg har talt engang til ham, og spurgt ham, hvilken Sorg eller Brøde der hviler paa ham, thi han svinder reent hen ved Suk og Taarer, det veed jeg, skjøndt Munkehætten skjuler hans Ansigt. Han vilde ikke bekjende noget for mig. Derfor beder jeg Eder, som han stedse følger efter, at tale til ham, og bryder saaledes Eders

Løfte om bestandig Taushed. Det er Christenpligt at troste den Betrængte og føre den Vildfarende paa rette Vei." — Da han havde sagt dette, gik han tilbage, i samme Stilling, hvori han var kommen. Hans Ord, vækkede mig af min Dvale, jeg følte atter Interesse for et andet menneskeligt Væsen. Jeg lagde Mærke til hiin unge Broder, og faldt i den største Forundring. Han forekom mig, gjennem de tykke Munkeklæder, at være liden og spæd. Han syntes saa mat, at han neppe kunde gaae, og dog fulgte han mig næsten hele Dagen. Hver Dag maae vi i La Trappe arbeide paa at grave vor Grav. Under dette Arbeide veeg denne Broder ikke fra mig, og jeg mærkede, at han var bevæget. Jeg talte ofte til ham, men han svarede mig aldrig. Engang da jeg træt af at grave satte mig til Hvile, greb han Spaden med smaa hvide Hænder, og syntes ivrigen at ville lette mit Arbeide. Inden jeg kunde forhindre det, faldt det tunge Værktøi af hans matte Hænder, han selv sank i Knæ paa Randen af den aabne Grav, jeg hørte ham græde hæftigen; han bøiede sig over Graven, og det syntes mig, at han lige-

som forsætlig lod sine Taarer falde ned i den. Jeg var dybt bevæget, en uforklarlig Følelse trak mig til denne Ubekjendte, jeg kastede mig ned til ham, besvoer ham at tale, slyngende mine Arme om ham. Men han rev sig los, som ganske forfærdet, og forlod mig. Jeg selv forfærdedes over min Hæftighed i denne stille Bolig. Nogen Tid efter, da jeg troede mig ene i min Celle, tog jeg Adelaides Billede frem. Jeg bar det stedse paa mit Bryst, tilligemed hendes Brev, jeg betragtede det, og fordybede mig i mine Tanker, saa jeg ikke mærkede, at min Dør stod aaben, saameget mindre, som aldrig nogen af La Trappes stille Indvaanere see efter eller gaae til hinanden. Med eet hørte jeg et Suk. Jeg vendte mig, og hiin Ubekjendte stod bag mig, og saae over min Skulder paa Billedet. Han skjælvede hæftigt, og rakte Armene mod mig. "Ak, Grev Comminge!" sagde han, med en Stemme, der gik mig ind i Sjælen. Men inden jeg kunde besinde mig, var han ude af Døren. Flere Munke gik just igjennem den lange Gang udenfor Cellerne. Jeg turde ikke følge ham. — I en ubeskrivelig Sindsbevægelse gik

jeg til Prioren, og bekjendte for ham, at den unge Broder havde nævnet mit fordums Navn, og bad ham følge mig til dennes Celle. Han gik først derind allene, men kom strax ud igjen, og sagde, at han fandt den unge Mand saa syg, at vi gjorde bedst i at opsætte vort Besøg til Morgenen derpaa. Han vilde imidlertid lade ham bringe paa Sygestuen inden Natten. Jeg sukkede over at tænke paa, at aldrig nogen Læge, ja end ikke nogen Pleie, findes paa dette Sted. Jeg tilbragte denne Nat, inderlig urolig, og Morgenen derpaa sagde Prioren mig, at den Syge var saa slet, at han havde fritaget ham fra at være tilstæde i Bedetimen. Efter tre Dages Forløb, ringede Klokkerne os sammen, for at være nærværende ved en Broders Død. Saa er Ordensreglen i La Trappe; alle Døende blive bragte ned i Grav-Capellet, og liggende paa Aske og Straa modtage de det sidste Sacrament. Min Anelse havde allerede sagt mig, at denne Døende var min Ubekjendte; jeg gjenkjendte ogsaa, saasnart jeg traadte ind, hans lille spæde Skikkelse. Prioren stod hos ham, og tillod ham, om det kunne lette hans Hjerte,

at tale. Han bad denne med sagte Stemme at blotte hans Ansigt, og gjorde Tegn til mig med Haanden, at jeg skulde træde nærmere. Intet menneskeligt Sprog kan udtrykke min Følelse, da jeg i disse, allerede af Dødens Haand berørte Træk, gjenkjendte min Adelaide. — Hun rakte mig Haanden; med et Skrig greb jeg den, og sank maalløs ned ved hendes Side. Hun vendte sig til Prioren, og sagde: "Tilgiv, ærværdige Fader! og bed alle disse fromme Brødre tilgive mig og bede for mig. Jeg er ikke værdig at hvile i disse hellige Hvælvinger. Jeg er ikke, som I tro, en from Klosterbroder, men en ulykkelig Synderinde. Tillader I mig at tage Afsked med denne Mand, som jeg uden hans Vidende har fulgt?" — Prioren standsede, og stod et Øieblik stum af Forundring og Medynk. Endelig sagde han: "Gud er barmhjertig, Herren selv tilgav Maria Magdelena, I skal om faa Øieblikke møde for hans Ansigt. Tal og let Eders Hjerte." —

Nu vendte Adelaide sig til mig og sagde med døende Stemme: "O Comminge! lad ikke Smerten saaledes overmande dig. Vend dine

Tanker til Gud, vi skal snart mødes hos ham."— Jeg stræbte at tage Mod til mig, og at benytte mig af disse kostbare Øieblikke og erfare, hvorledes dette sørgelige Møde kunde finde Sted. Hun fortalte mig med afbrudte Ord, at Benavides strax efter Don Gabriels Afreise, havde ladet hende indslutte i et Fængsel under eet af Taarnene. Her forsmægtede hun, uden anden Trøst, end den Tjeners Medlidenhed, som bevogtede hende, og søgte at lindre hendes Skjæbne. Efter to Aars Forløb aabnedes hendes Fængsel af denne Mand, det eneste Menneske, som var Medvider i Benavides's Grusomhed. Han fortalte hende, at dennes Død satte hende i Frihed, og at hele Verden i disse to Aar havde holdt hende for død. "Jeg besluttede da," sagde hun, "at benytte mig heraf, at være død for Verden, for ubehindret at kunne opsøge Comminge. I Mandsklæder, kun ledsaget af hiin Tjener, reiste jeg bort, og søgte ham overalt i trende lange Aar. Endelig førte min Skjæbne mig en Dag forbi dette Kloster. Klokkerne ringede til Hora, og jeg følte en inderlig Trang til at gaae ind i Kirken og bede. Medens jeg efter Bedetimen stod ved Kirkedøren, og Klosterets

fromme Brødre gik mig forbi, gjenkjendte jeg i den som gik allersidst, med Øinene fæstet mod Jorden, ham, som jeg søgte, Comminge! — Intet kan male min Fortvivlelse. Det var mig umuligt at forlade dette Sted. Jeg maatte dele det sørgelige Liv, han levede, udstaae hvad han udstod. Ak, Comminge! jeg har fulgt dig som din Skygge, uden at turde give mig tilkjende for dig. Jeg frygtede for at forstyrre din hellige Ro, og at fortørne Himlen. Men da jeg hiin Dag saae mit Billede i dine Hænder, ak! da brast mit Hjerte af Kjærlighed, og af Angst for at Gud skulde vredes over din jordiske Elskov. Jeg bad ham om at tage mit Liv til Offer, og tilgive min Ven. Han har bønhørt mig, han er forsonet, Farvel!" — Hun kunde ikke sige mere. Hun sukkede sidste Gang. — Rasende fortvivlet, greb jeg hendes kolde Lig i mine Arme, og udstødte høie Skrig. Prioren og de øvrige Brødre søgte med Magt at rive mig bort fra dette Sted. Min Bevidsthed forlod mig, jeg vaagnede i min Celle; Prioren stod mild og trøstende hos mig. — Han blev hos mig hele Natten, og foreslog mig Dagen derpaa at forlade La Trappe, hvor noget

saa forunderligt og skrækkeligt havde mødt mig, og hvor desuden de stille Beboere foruroligedes af min Historie og af min Smerte. Han vilde, sagde han, lade mig føre tilbage til Geronimo, i hvis Kloster jeg nu, siden Benavid's Død, rolig kunde indtræde. Denne værdige Prælat gjorde alt for at lindre min Smerte. Han nedlod endog sit næsten forklarede Væsen til min menneskelige, lidenskabelige Smerte, og lovede mig at sende Adelaides Lig til Geronimos Kloster, at samme Grav engang kunne forene de Elskende, som Verden saa grusomt havde adskilt. Samme Dag begav jeg mig paa Veien, fulgt af tvende Klosterbrødre fra Bjergene, som han kaldte, og beskikkede til at ledsage mig. Geronimo modtog mig med sit gamle Venskab. Hans Prior villigede i at optage mig i dette Kloster, og unde min Adelaide en Grav i Kirken; og her har jeg nu levet i mange Aar, trøstende mig ved Religionen, ved Geronimos Venskab, og ved denne Grav.

Licentiat Walther.

Elias Walther var en Søn af en ærlig Borger og Haandværksmand i den lille Stad Erlenburg. Da hans Rector holdt ham for et godt Hoved, blev han holdt til Bogen, og havde isinde at gjøre sin Lykke ved at erhverve sig det lærde Adelskab. Hans Fædrenearv var netop tilstrækkelig til at bestride Bekostningen af hans Studeringer i Leipzig, hvor han lagde sig efter Jurisprudenzen. Ved Enden af denne academiske Bane fandt han sit Arvegods fortæret indtil den sidste Hvid. Desuagtet havde han ikke Lyst til at ombytte sit Ophold i den elskede, af sine Lindetræer beskyggede Stad, med det døde Hjem. Han forblev altsaa i Leipzig som privatiserende Lærd, eller som disse Herrer nuomstunder kalde sig: som Literatus; hvorvel at dette Slags litterære Ridderskab, der i vore Tider lever ret taaleligt i Boghandlernes Sold, den Tid gjorde en meget slet Figur, og naar alting gik paa det lykkeligste, det vil sige, naar den uafhængige Videnskabsmand lod

sig bruge som Leilighedsdigter, Correcteur i et Bogtrykkerie og Haandlanger i en Oversættelses-Fabrik, dog kun kummerligen ernærede sin Mand. Men Elias Walther havde udfundet andre Hjelpekilder til sit Udkomme i Fremtiden. Han var en flink og smuk Karl, der foruden en blomstrende Sundhed havde i sin Ansigts- og Legemsdannelse mange physiognomiske Anbefalinger, og af mangen yppig Skjønhed blev betragtet med skjaalne Blikkast.

Ikke altid vare de Leipziger-Lindetræers Dryader berømte for den strænge qvindelige Ærbarhed, som nuomsiunder synes at være bleven en Arv og Eiendom hos Indvaanerinderne af denne sædelige Handelsstad. Der var en Tid, da man kunde gjøre Lykke der ved det man bogstavelig kunde kalde Minnesold, en Tid da forelskede Matroners Stipendier efter Sigende bare anseelige Renter. Dette Sagn havde ikke sin Oprindelse blot fra onde Tunger i Elias Walthers Tider; han selv var et levende Exempel paa at Sagen virkelig forholdt sig saaledes. Adskillige af hans skjønne Kunder udstyrede ham saa rigeligt, at han, uden at sørge for den Dag

imorgen, levede i al Magelighed, og havde fuldt op af Penge. Fremfor alle hans Elskede udmærkede sig i Gavmildhed en vis Madame Fricatelli, der med særdeles Huldskab var ham hengiven. Hendes velske Navn uagtet, var hun født og opdragen i Leipzig, men havde giftet sig med en Italiener, der havde hjemme i en Vinkjælder, og ved denne Haandtering var kommen til en betydelig Formue i de Svenskes Tid. Disse Fremmede elskede Vinen, hvorvel de sjelden drak den uden Sukker; og da de nu ikke prøvede dens indre Godhed, men nøiedes med Sødmen, saa solgte Signor Fricatelli dem, ved Hjelp af Sukkerskaalen, Meisner-Landviin for ægte Hochheimer, og vant derved hundrede Procent. Omendskjøndt han nu efter sin Formue, havde kunnet leve paa en fornemmere Fod, forblev han dog alle sine Dage en Kjælderorm, betjente sine Gjæster dernede, levede mere under end over Jorden, og tog kun liden Deel i hvad der tildrog sig over Underverdenen. Hans Kone derimod gjorde Stads som en fornem Dame, og herskede i Husets øvre Regioner med uindskrænket Frihed. I de første Aar af Ægteskabet,

havde Kjærlighedens Magnet endnu Kraft til undertiden at trække den i Kjælderens underjordiske Hvælvinger nedgravne Mulvarp, op til Dagens Lys. I ubevogtet Eensomhed, bortsøgte og bortkjælede han mangen fortrolig Time med den elskede Ægtemage, fortalte hende om sit Fædrenelands Sæder og Skikke, og berørte ved denne Leilighed ogsaa Coeagna og Cicisbeatet. Hiin stoiende Festlighed var hans Ynglingsmaterie, hvorom han gjerne talte, det sidste var derimod hendes, hvorom hun gjerne hørte. Hun bragte ham altid tilbage paa dette Capitel, og studeerte denne Sag saa grundigen, at hun selv fik Lyst til at forsøge, om den ogsaa kunde forplantes paa tydsk Grund og Bund. Følgen lærte hende, at hverken Climatet eller Landets Sæder gjøre nogen Forskjel, men at Cicisbeatet, saavelsom Lottospillet, er en Plante, der ligesaalet slaaer Rødder i Tydskland, som i Genua. Da hun nu eengang havde faaet Smag paa Forandringer af denne Natur, saa ansaae hun Cicisbeer for en Artikel, der ikke mere maatte mangle i hendes Huus, og forsynede sig altid rigelig dermed. Hun yndede Afverling, og da

hun just ikke var kræsen i Valget, saa kom hun aldrig i Forlegenhed, naar hun mistede eller skilte sig ved en Elsker, thi hun havde stedse en Substitut in petto, der ved indfaldende Vacance tog det ledige Præbende i Besiddelse.

Allerede for længe siden havde den coquette Kone kastet sine Øine paa den Erlenburgske Endymion, og hemmeligen forlenet ham Exspectance paa sin Kjærlighed. Hun fandt snart ved en Underhandlerske Leilighed til at give ham et Vink om disse Hensigter; og da han drev Elskovshandel som en kaldsmæssig Næringsvei, og desuden meente meget godt at finde sin Regning ved denne ny Erobring, saa var der intet i Veien for at slutte den udkastede Minne-Tractat, undtagen den nærværende Indehaver af den overdaadige Kones Pung og Hjerte, hvilken Anstødssteen dog meget snart blev ryddet afveien. Begge Parter vare nu fuldkommen fornøiede med hinanden. Tilforn havde hendes Elskov lignet en Raket, som hurtig og hæftig opblusser, men ogsaa snart udslukkes; han forstod den Hemmelighed at fængsle den ubestandigste Lais, og vant med Tiden stedse nyt Terrain i sin Inamoratas Hjerte. Ved

hendes Gaver blev han sat istand til at klæde sig som en Spradebasse, og leve paa en overdaadig Fod. Hendes egne Hænder vare beskjæftigede med hans Pynt, forsaavidt som denne bestod i Broderie og Syning. Broderede Veste og kunstig udsyede Manchetter havde hun altid i Arbeide til ham. Dog lod hun det ikke beroe ved at forskjønne hans ydre Skal, ogsaa den indre Kjærne var hun betænkt paa i visse Maader at forædle. Hidtil havde han blot havt hemmelig Adgang til hende; men nu ønskede hun offentlig at kunne indføre ham som Ven af Huset, og da var en simpel Student, om han ogsaa havde taget sin Embeds-Examen, dog ikke ret assembleemæssig. Derfor lod hun ham stemplé til Licentiat, og vilde ogsaa ladet Doctorhatten sætte paa ham, om ikke et uventet Tilfælde havde tilintetgjort dette Forehavende.

Licentiat Walther glimrede nu, som en gradueret Person i alle Selskaber, og i Særdeleshed ved Madame Fricatellis lille Hof. Han forvaltede nu offentlig sit Cicisbeat hos hende, ledsagede hende paa Concert, førte hende under Messetiden i den da gjængse tydske Opera, gjorde

Lysttoure paa Landet med hende, og regalerede hende undertiden i Apels Have med en splendid Frokost. Alt dette skedte med Vidende og Villie af den overbærende Ægteconsort, der syntes ganske at fornægte sin National-Characteer, og at lade sin Kone leve paa hendes Viis, da hun lod ham leve paa hans, og tillod ham den uforstyrrede Nydelse af hans Kjælderglæder, i hvilke han med de sædvanlige Kunder fornøieligt tilbragte Aftentimerne, medens Licentiaten ligeledes ikke manglede at forkorte Tiden for hans Kone. — Paaskuddet for disse Aftenbesøg var en Trictrac eller ogsaa et Schachpartie. Men naar der var Selskab, eller en anden Forhindring kunde forefalde, som forstyrrede den fortrolige Sammenkomst, saa besøgte Huusvennen Kjælderen, sluttede sig til de øvrige Kunder, og fortærte mangen god Skilling, thi han førte ogsaa fine Venner derhen, bevertede dem med de udsøgteste Lækkerheder, og betalte for dem.

Over denne Tilvæxt af Fortjeneste glædede Kjælderens Eier sig ret af sit inderste Hjerte. Da Licentiaten altid var munter og i godt Lune, og desuden betalede prompte, indsluttede han ham

meer og meer i sin Gunst, regnede ham mellem sine intimeste Venner, mellem hvilke han i en vis Forstand medrette horte *), og havde desuden en saa gunstig Mening om hans Lærdom, at han ikke noksom kunde forundre sig over det juridiske Facultets Forblindelse, der hidtil havde overseet en saadan Mand, og endnu ikke bragt ham i Forslag naar et Professorat havde været ledigt. Det kan være, at Egennytten havde nogen Deel i denne gunstige Mening. Den gode velske Mand tænkte visselig ikke paa, at den Gevinst, han havde af sin kjære Ven, var en lille Bæk, som rislede fra hans egen Kilde, og at hans Penge, siden denne Ven var bleven accrediteret i Huset, havde taget et ligesaa forunderligt Kredslob, som efter Harveys Opdagelse Blodet i det dyriske Legeme, at de circulerede fra Kjælderen i Kassen, og fra Kassen i Kjælderen.

I to Aar varede dette glædelige Levnet uafbrudt. Men strafværdig Kjærlighed har altid den Skjæbne, at den seent eller tidlig faaer en bedrovelig Ende. Madame Fricatelli var just i

*) Ifølge Ordsproget: amicorum omnia sunt communia.

Begreb med at ophøie sin tro Tjener til den høieste Værdighed i Jurisprudenzen til Belønning for hans Fortjenester; hun havde allerede ubetalt ham Promotions-Omkostningerne, da en ond Stjerne forstyrrede denne Plan og hendes Livs skjønneste Intrigue. Hun og hendes Huusven vare en Aften beskjæftigede med et interessant Schachpartie, og da hun formodentlig ikke befandt sig vel, blev Spillet flyttet fra Dagligstuen til Sovekammeret. Tilfældigviis blev samme Dag Kjælderen tidligere lukket end sædvanligt. Med største Bestyrtelse hørte Signora sin legale Sovekammerat komme pustende op ad Trappen, og forkyndte denne slemme Tidende for sin tro Selskabsbroder, der just var i Begreb med at sige Dronningen Schach. Han var af Forsagthed og Skræk ganske ude af sig selv, og vidste hverken Raad eller Hjelp. Til Flugt gjennem en Bagdør var der ingen Leilighed, til at skjule sig under Sengen hverken Tid eller Rum, intet tjenstagtigt Klædeskab tilbød sin hule Krop til Tilflugtsted for den betrængte Elskov. Madamen havde Aarsager til at skaane sin Mand, og ikke sætte sig selv i Miscredit hos ham for

Fremtidens Skyld; derfor viiste hun kun liden Lyst til at gjøre et Forsøg paa, om hans sovende Skinsyge vilde opvaagne, eller han vilde have Levemaade nok til at tilgive hende en lille Hjerte-Utroskab, naar hun lod ham gribe sig i samme. Hun fandt det altsaa i al Fald ulige fornuftigere at opofre en Elsker, end Elskoven selv. Hun var en resolveret Kone og betænkte sig intet Øieblik paa at foreslaae den forsagte Huusven en frivillig Defenestration. Strax kastede hun hans Hat og Stok samt nogle Klædningsstykker, som han havde aflagt, ud af Vinduet, og da disse samtligen ankom ubeskadigede paa Steenbroen, saa formanede hun ham til ufortøvet at følge sine Effecter. Den gode Licentiat blev hovedsvimmel ved at tænke sig den halsbrækkende Luftreise, hvilken virkelig ogsaa i de Tider havde mere at sige, end i vore Dage, da den Blanchardske Opfindelse af Faldskjærmen forskaffer hver Elsker, der er bange for at blive opdaget, en sikker Passage gjennem Vinduet.

Nød bryder alle Love. Faren gjør den Frygtsomste behjertet. Allerede havde Lyden af den sig nærmende Huusregents klapprende Tøfler,

og dennes befrygtede Hævn paa den ene Side, og paa den anden den angstfulde Kones Taarer og Bønner om ikke at gjøre hende ulykkelig, bestemt den Raadvilde til at vove Springet. Han satte allerede Foden i Vindueskarmen; men da han saae ned paa Gaden fra den frygtelige Høide, gyste han. Haaret reiste sig paa hans Hoved, og han var ikke bedre tilmode, end om han i det gamle Rom som en Misdæder skulde styrtes ned fra den Tarpeiiske Klippe: "Ak Madame! det gaaer ikke an," sukkede han med bævende Læber, "jeg brækker vist Halsen." — "Kun dristig vovet, og uforsagt, kjære Licentiat!" sagde hun for at give ham Mod, "det har ingen Nød. Hurtig, hurtig!" — I samme Øieblik tog den opfinderiske Kone et langt Haandklæde, slog det om Benet af hendes Mands store Lænestol, satte sig i samme for at gjøre den tungere, og ledet ved dette Kjærlighedsbaand, vovede den forsagte Paladin Luftreisen ud af Vinduet. Men han var for kort; saameget han end strækkede og rakkede sig, saa maatte han vandre et Rum af fem Alen gjennem den fri Luft, førend han faldt i Skjødet af den moderlige Jord, der modtog ham

saa uvenligt, at han slog alle Knokler sammen, og det knagede i hans Ribbeen. Dertil fik han en hæftig Contusion i Hovedet, hvilken ganske bedøvede ham. Dog vendte hans Bevidsthed snart tilbage. Han opsamlede Forløberne for sin Nedfart, og tumlede, som radbrækket over sit hele Legeme, ned af Gaden til sit Quarteer.

Han havde just sat Foden, eller snarere Hovedet paa Jorden; thi det er svært at sige hvilken af Legemets tvende Extremiteter, som først naaede derned, da Hr. Fricatelli traadte ind i sit Sovekammer, efterat han først med at lukke Dørene fra Forstuen af, og derpaa skyde Slaarene for, til al Lykke havde opholdt sig saalænge, at det Fornødne først kunne faae Tid til at blive forhandlet, uden at opvække Mistanke. Med en Lucretias uskyldige Mine, modtog den Troløse ham; hun lod til at være fornøiet over at han tidligere end sædvanligt havde lukket Kjælderen. Efter hendes Foregivende trængte hun til Rolighed, klagede over Tandpine, og sagde at hun allerede havde ligget til Sengs, men at Smerten havde nødt hende til at staae op igjen. Den søvnige Ægtemand, som desuden brød sit

Hoved med en Kjælderregning, drømte intet om den Scene, som hans alt for tidlige Ankomst havde foranlediget, og da de stiltiende fire Vægge heller intet forraadte, lagde han sig til at sove med største Sindsro, og Huusfreden blev slet ikke forstyrret ved denne Tildragelse.

Luftskipperen var den eneste lidende Deel ved denne Begivenhed. Angst og Skræk og den svære Nedladelse paa den haarde Leipziger Steenbro havde sat hans Blod i en saadan Bevægelse, at han faldt i en hæftig Feber, der udsugede ham til Marv og Been, saa at Lægen ganske opgav ham. Endelig seirede dog Ungdommen og en stærk Constitution over Sygdommens Magt; men hans smukke Udvortes var borte, Roserne paa hans Kinder vare afblegede; han lignede en levende Beenrad. Dette var ikke de bedste Udsigter for den Næringsvei, han i sin sunde Tilstand havde drevet med saa god Fremgang. Alle hans Kjærester forlode ham. Selv hans Huldgudinde, for hvis Skyld han dog i Grunden havde vovet det farlige Luftspring, blev ham utro. Det eensomme Levnet, medens Huusvennen var syg, var hende utaaleligt; da han

nu ikke kunde forestaae sit Embede; ansaae hun hans Plads for ledig, og besatte den med en Anden.

Den Syge kom sig imidlertid for saa vidt at han kunde forlade Sengen og nyde den fri Luft. Men det friske Mod og den elastiske Kraft hos Nerverne, som stemmer Sjælen til Munterhed, kunde Chinabark og Quasia ikke gjengive ham. Han tog ingen Deel i Livets Glæder, var mørk og mismodig, og de hypochondriske Luner udartede til en dyb Tungsindighed. Denne Melancholie var ikke saameget en Følge af Sygdommen, som af den Contusion i Hovedet, som han havde faaet ved hiin Defenestrations-Historie. Det syntes, som om der i den legemlige Mechanismes Maskinerie var noget forkruet eller fordreiet, som forhindrede Sjælen i dens Operationer. Lægen befrygtede en fuldkommen Forstandsforvirring, omendskjøndt at den sande Aarsag til denne hans Patients Tilstand forblev en Hemmelighed. Han erklærede disse periodiske Tilfælde for ulægelig Nervesvækkelse, raadte som et Palliativ hyppig Bevægelse, god Pleie og selskabelig Omgang. Men Patienten vaklede kraftes-

løs ved hvert Skridt, levede knapt, som en Gnier, da alle qvindelige Pensioner vare indbragne, og tærede paa sine Promotionspenge, som han endnu havde in salvo. Dertil var han saa menneskesky, at hans egen Skygge forurolige de ham. Desuagtet tiltog han efter nogen Tids Forløb i legemlige Kræfter, og fulgte i det mindste Lægens Raad forsaavidt at han ofte gjorde en Spadseretour i Lindegangene om Staden.

I Begyndelsen af Høstmessen lokkede det milde Veirlig ham en Dag ud til Rosenhal. Underveis fik han Selskab af en anden Spadseregjænger, som tog samme Vei, og indlod sig med ham i en Samtale, som Misanthropen ikke kunde undvige. Den Ubekjendte syntes at være en meget reputeerlig Mand; han bar en pæn Skarlagenskjole, og fra hans Allongeparyk faldt svære kulsorte Lokker ned over de brede Skuldre. Dinene laae ham noget dybt i Hovedet, vare desuagtet bevægelige og fulde af Ild; paa Panden viste sig høitidelig Alvorlighed i to perpendiculære Furer mellem de tykke Øienbryne, og den romerske Næse glødede tilligemed Kinderne som den kobberfarvede Sol gjennem Atmosphærens

Aftendunster. Han syntes at kjende Hypochondristen, omendskjøndt han var ubekjendt for denne. "Hvor gaaer det med Sundheden Hr. Licentiat?" spurgde han i en fortroelig Tone. — "Vil det slet ikke blive bedre?" —

Walther. Ak, min Herre! hos mig er det ikke at tænke paa nogen Forbedring; jeg er tilfreds, naar det kun ikke bliver værre.

Den Ubekjendte. Det gjor mig ondt! De maa imidlertid ikke slippe Haabet om at blive helbredet.

Walther. Haabet er en tung Stav, naar en Syg skal styre sin Gang ved den; det har saa ofte bedraget mig.

Den Ubekjendte. De maa fatte Mod. De er en ung Mand. Endnu er intet tabt.

Walther. Saa? Mener De det? Jeg foler dog Tabet af min Sundhed kun altformeget.

Den Ubekjendte. Dette Tab staaer endnu til at oprette. Hor engang! Er De vel tilboielig til at tage mod et godt Raad?

Walther. Et godt Raad? Hvorfor ikke? Gode Raad modtager jeg altid med Taknemmelighed.

Den Ubekjendte. Vel talt! Saa gjør De hvad jeg vil sige Dem. Det Kram af Medicin, som Lægen har forskrevet Dem, skal De ligefrem kaste ud af Vinduet.

Walther (som ved Ordet Vindue faaer sin Raptus, vild og opbrusende). Hvad? Hvordan? Ud af Vinduet? Veed De, min Herre, hvad det vil sige: Ud af Vinduet? Derom forstaaer jeg ingen Spøg! — Fordømt og forbandet være hver Den, som taler til mig om at kaste noget ud af Vinduet.

Den Ubekjendte. Ei, Hr. Licentiat, forivre Dem ikke! Jeg vil jo ikke sige andet dermed, end at De skal sætte Deres hidtil brugte Medicin tilside, da den ikke hjelper Dem.

Walther (som fatter sig). Det er en anden Sag. Det kunde De strax sige med tydelige Ord, uden at nævne den usalige Kasten ud af Vinduet.

Den Ubekjendte. Jeg vidste ikke at dette Ord kunde fornærme Dem. Dog, jeg har forklaret Dem min Mening. Siig om De vil følge mit Raad?

Walther. Ja gjerne, dersom De veed en virksommere Medicin at foreslaae mig; men dersom De blot derved vil give mig at forstaae, at min Sygdom er ulægelig, og at der ingen Urt voxer mod Døden, saa vil jeg heller døe methodisk af Doctoren, end af Sygdommen.

Den Ubekjendte. Meget fornuftigt! — Dog saaledes var det ikke meent. De skal ikke døe. Der er visselig voxet en Urt mod Døden, hvis Quintessens er indsluttet i denne Livselixir. Vil De gjøre et Forsøg dermed, saa er denne lille Flaske til Deres Tjeneste. Det er et sikkert og lindrigt, af hans Romersk Keiserlige Majestæt allernaadigst privilegeret Middel mod Hypochondrie.

Walther. Med denne eneste lille Flaske vil De curere mig? Jeg har udtømt hele Spande Decoct, slugt Rhabarber og China i pundevis, uden at spore den mindste Virkning deraf. Hvor skulde nu en Mundfuld af denne Elixir gjøre det Mirakel, at helbrede mig.

Den Ubekjendte. Forlad De Dem paa mit Ord, det Mirakel vil skee! — Foler De ikke en vis Nedslagenhed, kort Aande, krillende Hoste,

Hovedsvimmel, Qvalme, Beklemmelse under Hjertekulen, Banken eller Smerte under de korte Ribbeen?

Walther. Ak jo vist! med alt dette er jeg desværre plaget.

Den Ubekjendte. Troe De mig. Alt dette vil mit Arcanum helbrede fra Grunden, og Deres Onde vil forsvinde som en Skygge paa Væggen.

Walther. Hvad koster Flasken?

Den Ubekjendte. Jeg tjener min Næste uden Egennytte, og gjør Dem en Foræring dermed, under den Betingelse, at De, om Lægemidlet hjelper, giver mig et skriftligt Beviis for sammes Virksomhed, og forbinder Dem til i Fremtiden nøie at efterleve visse diætetiske Forskrifter, som jeg vil give Dem. Jeg søger ikke Penge, men Ære ved mine Cure. Paa Mandagen i Termin-Ugen træffes vi her endnu engang, til samme Time som idag. Da skal jeg vist høre af Dem, at min Elixir har gjort Underværker.

Licentiat Walther, der ikke paa anden Maade kunde blive af med den velmenende, paatrængende

Mand, lovede at bruge hans Tinctur, hvorvel han i Grunden kun havde liden Tro til samme, thi han holdt den røde Mand for en Markskriger og Ormedoctor, hvilket ogsaa hans Udvortes syntes at stadfæste. Han troede endogsaa dunkelt at erindre sig, at han udenfor Petersporten havde seet ham staae i en Qvaksalverbod. Paa Hjemveien fordybede han sig igjen i sine chimæriske Ideer, glemte derover hele sin Samtale med den Ubekjendte, og tænkte ikke mere derpaa.

Nogle Dage efter fandt han hændelsesviis Medicinflasken i Lommen, aabnede den af Nysgjærrighed, prøvede den deri indsluttede Liqueur, ved Lugt og Smag; og da den syntes ham stærk og virksom, tog han en lille Slurk af den, i den Mening, at om den ikke hjalp, vilde den heller ikke skade stort. Mod Formodning befandt han sig saa vel derefter, at han fik Tillid til Tincturen, og brugte den curmæssigt. Den gjorde virkelig en underfuld Virkning. Sundhedsbalsam flød med den gjennem Hjerte og Aarer, den blege Dødningefarve veeg fra Læber og Kinder, med den forsvandt den hippocratiske Mine, og Helbredelsens Morgenrøde skinnede

gjennem den fine Hud, der paa ny begyndte at udspænde sig. Ogsaa Hjernen rensede Medicinens Kraft fra alle de heterogne Sammensætninger, som den syge Milt havde spundet, ligesom en Feiekost renser et smudsigt Værelse fra Støv og Spindelvæv. Kort sagt, Licentiaten var som født paa ny, hans Aand levede op, og han blev ganske hvad han tilforn havde været, Gjenskinnet af den blomstrende Sundhed. Saaledes feirede (hvilket ofte skal hænde) en Qvaksalvers Arcanum over det høilovlige Facultets Recepter.

Intet laae nu den taknemmelige Helbredede saameget paa Hjerte, som at opsøge sin Æsculap, for efter bedste Formue at gjengjelde ham den næsten paanødte Velgjerning. Han var meget for utaalmodig til at oppebie Termin-Ugen, men gik mange Dage i Forveien flere Gange ud af Petersporten og trængte sig til enhver Markskrigerbod, hvor han haabede at finde sin Mand. Men hvor han end søgte ham, saa var han ikke at træffe, og ingen vilde vide noget at sige af en saadan omreisende Doctor, som den han beskrev. Derpaa gjennemstreifede han hele Staden, søgte efter ham paa alle offentlige Steder

og Vertshuse. Men al Møie var forgjæves, og den røde Mand var slet ikke til at opspørge. Han maatte have Taalmodighed til den aftalte Termin.

Mandagen i Termin-Ugen kom endelig, og til bestemt Time forsømte Licentiat Walther ikke at begive sig paa Veien til Rosendal. Neppe var han udenfor Porten, førend han til sin store Glæde allerede langt borte opdagede Cochenille-Ormen, der i Afstand lignede en overmoden Hyben. Han fordobblede sine Skridt for at naae ham, thi nu kunde han igjen gaae rask.

"Herre!" raabte han, saasnart hans Stemme kunde naae den røde Mand: "hør et Ord! De er idag kommen førend jeg."

Æsculapen saae sig om. Da han blev sin Patient vaer, kom han ham den halve Vei imøde, og sagde: "See, Hr. Licentiaten! — Naa, hvor gaaer det med Sundheden?"

Licentiaten. Herlige, fortræffelige Mand! Modtag for Deres menneskekjærlige Hjelp, af mit ganske Hjerte den varmeste Tak, som jeg ikke er istand til at udtrykke med Ord. Deres Elixir har gjort Underværker: jeg er ganske

frisk igjen, og befinder mig saa vel som nogensinde.

Den røde Mand. Sagde jeg Dem ikke det forud? Det er mig kjært at have gjengivet Verden en nyttig og brugbar Borger.

Licentiaten. Lad mig tusinde Gange omfavne Dem, til forelobig Tak for Deres Hjelp og Omsorg; og forsmaae ikke mit ringe Offer, som jeg helliger Sundhedsguden i Deres Person.

Den røde Mand. Gode Ven! det maatte være en Hane, og ikke et Papiir med Penge. Jeg begjærer hverken Tak eller Belønning af Dem, men kun et Beviis under Deres Haand og Segl om min Essenzes helbredende Kraft.

Licentiaten. Det er allerede til Tjeneste. Her mangler kun, at den blanke Linie skal udfyldes med Deres Navn, som hidtil har været mig ubekjendt.

Den røde Mand. Det gjør intet til Sagen. De Ord: Foreviseren af dette, sige nok. Men jeg har endnu en diætetisk Levemaade at foreskrive Dem, som De uden Indvendinger maa underkaste Dem.

Licentiaten. O, Sundheden som De har forskaffet mig, er mig saa kjært og dyrebart et Klenodie, at jeg helligen vil iagttage enhver diætetisk Forskrivt, som forsikkrer mig dens Nydelse.

Den røde Mand. Saa lov De mig, med Haand og Mund, ved Deres Ære, Gods og Blod, ved Liv og Sjæl, at De, saalænge De lever, vil holde Dem fra Viin og Elskov.

Licentiaten. Intet andet end det? — O, saadanne velgjørende Love underkaster jeg mig med Fornøielse. Elskovs-Daarligheder have ført mig til Gravens Bred. Denne bedragelige Lidenskab har jeg allerede frivillig afsagt; og Forbuddet mod Vinen skulde visselig ikke afholde mig fra at blive Muselmand. Her, min Ven, er min Haand!

Den røde Mand. Desbedre, naar den Byrde, jeg paalægger Dem, ikke trykker Dem. Men betænk vel, hvortil De har forpligtet Dem, paa det jeg ikke engang skal komme og kræve Hævn over Dem, naar De bryder Deres Løfte og gjør min Cur tilskamme.

Ved disse Ord antog den røde Mand en saa gyselig vild Mine, at Licentiaten forfærdede sig derover, og den ene kolde Gysen efter den anden løb ham ned af Ryggen. Dog, da han var fast bestemt til trolig at holde sit Løfte, og holdt for at alt var meent til hans Bedste, svarede han tillidsfuld: "Jeg giver Dem fri Magt og Ret til at handle med mig efter Deres Godtbefindende, saafremt jeg ikke troligen efterlever det, hvortil jeg har forpligtet mig."

Den røde Mand. Jeg tager Dem paa Deres Ord. Som jeg haaber, sees vi ikke mere. Lev vel! —

Licentiaten (rørt). Hvorledes? De vil for stedse forlade mig, fortræffelige Mand, og betager mig alt Haab om at see Dem igjen? Umulig kan De nægte mig dette Ønske.

Den røde Mand. Ønsk De heller intet. Synet af mig vilde ikke spaae Dem noget godt.

Licentiaten. Saa fordølg mig dog i det mindste ikke Deres Navn, paa det jeg dog maa vide, hvem jeg skylder Liv og Sundhed. Siig mig, min Herre! jeg besværger Dem, hvem er De?

Den røde Mand. Fanden, til Deres Tjeneste.

Licentiaten (forfærdet). Hvad? hvorledes? — (Efter et Øieblik's Betænkning) Jeg veed ikke hvad jeg skal tænke om Dem. Det passer sig ilde for en Mand af Deres Værdighed at spotte en Patient, som takker Dem for sin Helbredelse, og at drive et saadant letsindigt Spøg med ham.

Den røde Mand. Uden al Spøg! — Omendskjønt jeg i Verden er udskreget for den største Løgner, saa har jeg dog sagt Dem den rene Sandhed, siden De forlangte det. De maa ikke forundre Dem over at finde mig her. Jeg forsømmer ingen Leipziger-Messe, jeg driver der stor Handel.

Licentiaten raabte med Skjælven og Bæven: "Viig fra mig Satan! i mig har du ingen Deel." Han begyndte en mægtig Exorcisation, og perorerte længe; men da han saae sig om — forsvunden var den røde Mand! — dog uden at efterlade en mærkelig Stank, hvilket ellers altid pleier at være hans uhøflige Maneer ved slige Leiligheder. — Det begyndte stærk at

mørknes. Walther befandt sig midt i Rosendal; intet levende Væsen var i Nærheden. En kold Sved brød frem paa hans Pande. Overfalden af panisk Skræk, tog han lange Skridt for at naae Staden, hvor han ganske udmattet ankom i sin Vopæl, med det fuldkomne Udseende af en ny Sindsforvirring. Den følgende Dag løb det Rygte mellem hans Venner og Bekjendte: Licentiat Walther har igjen faaet sin Raptus. De besøgte ham allesammen, og fandt ham i en sørgelig Tilstand. Paa Legemet syntes han at nyde en fuldkommen Sundhed, men Sjælen kjæmpede med en Slags Fortvivlelse. Han talte meget om Djævelskab, om en Forskrivning paa Liv og Sjæl, og flere saadanne tilsyneladende Urimeligheder, som bleve erklærede for lutter Fabel. Lægen kom og forordnede Brækmiddel og Purganz, for paa begge Maader at skaffe den Syge Djævelens Spøgerie af Livet. Men denne var ikke til at overtale til at tage noget Lægemiddel, men talte om sit Grillenfængerie, som hans Venner kaldte det, som om et upaatvivleligt Factum, og forsikkrede, at en overspændt Phantasie ingen Deel havde i et ham til-

skjødt Eventyr i Rosendal, hvilket ængstede og piinte ham. Men han udlod sig ikke tydeligere over hvad der egentlig var foregaaet.

Walther havde to fortrolige Venner, der deelte ondt og godt med ham: den ene var hans Læge, den anden en Mester i de frie Kunster, Magister Engeken kaldet, en speculativ Philosoph, der havde særegne Grundsætninger om den intellectuelle Verden, og som efter den Tid har gjort sig bekjendt som Skribent ved en Afhandling om Aandernes Virkelighed og Væsen. Begge forenede sig for at udforske deres Vens Hemmelighed, og da den røde Mand ikke havde paalagt sin Patient nogen Taushed, og fra denne Side indskrænket ham, saa skriftede han for dem, og aflagde med al Sjæls Rolighed en tro Beretning om hans Sammenkomst med den skinbarlige Djævel Belial. Begge Auscultanterne hørte ham fra Begyndelsen til Enden med stor Opmærksomhed, uden med en eneste Stavelse at afbryde Fortællingen i dens Løb. Men da han var færdig med samme, smilede Lægen til ham, tog Ordet, og sagde:

"Kjære Licentiat! Forurolige Dem ikke længer over det formeente Eventyr. — Alt hvad De fortæller har de drømt med vaagne Øine. Jeg vil tilstaae, at De virkelig har spadseret til Rosendal, hvorvel det endnu staaer til at bevise. Mig er det troligere, at dette Drømmebilled har foresvævet Dem inden Deres Kammers fire Vægge. Men sæt ogsaa; at De virkelig har været i Rosendal, saa er De efter Deres egen Tilstaaelse gaaet ene derud, uden at være ledsaget af nogen Bekjendt, og da har ved en tilfældig Foranledning af een eller anden Spadseregjænger med et paafaldende Udvortes Deres levende Indbildningskraft foregøglet Dem hele denne Drøm. Jeg vil endnu indrømme meer og være af den Mening, at her ikke er foregaaet noget sandseligt Bedragerie, og at alting er bogstaveligen foregaaet efter Deres Fortælling; men saa er det dog meget muligt at et overgivent Menneske af Deres Bekjendtskab har tilladt sig et ubesindigt Spøg med Dem, og leget Markskriger og Djævel. Vil De indvende, at imidlertid har dog Elixiren viist den underfulde Kraft, i faa Dage at befordre Deres Helbredelse, saa paastaaer jeg, at den slet intet har virket.

Deres Natur var just paa den Tid, da De brugte den foregivne Mixtur, i den lykkelige Crisis af Overgang fra Sygdom til Sundhed. Hvad som var den længe forberedte Følge af Curen, det har De, forledet af en Vildfarelse, tilskrevet en Bedragers elendige Quaksalverie." Med eet Ord, Lægen bortsnakkede det Underfulde af denne Begivenhed, med samme Lethed, som en Franskmand en Spøgelsehistorie.

Nu var Touren til Philosophen at sige sin Mening. Men hans videtur lod ganske anderledes. "Min Ven!" sagde han til Licentiaten: "tillad mig et foreløbigt Spørgsmaal. Troer De paa Djævelens Tilværelse?"

Licentiaten. O ja, hvorfor skulde jeg ikke troe derpaa? Jeg har engang i Ungdommen indsuget dette Begreb, og det klæber ved mig, uagtet jeg tilstaaer, at jeg siden den Tid, ikke har brudt mig meget om Aandelæren.

Magisteren. Nu, saa siger jeg Dem, at hverken eget eller fremmed Bedragerie har Sted her, men at det fortalte Factum har været en virkelig satanisk Aabenbaring. Der gives en Djævel for dem, som troe en Djævel, ligesom

der ganske vist har været Troldmænd, Hexe, Nisser, Spøgelser og Anelser, den Tid man troede paa disse Ting. Alt kommer her an paa Mening, Tænkemaade og Overbeviisning; thi derved erholder Sjælen en Beqvemhed til paa mangfoldige Maader at træde i Forbindelse med visse aandelige Substanzer, der ikke høre til vor legemlige Verden; og uden denne Receptivitet formaaer Aandeverdenen ikke at frembringe nogen Sensation paa den menneskelige Sjæl. Saa lidt som en Blindfødt er istand til at fatte en sandselig Gjenstand ved Øiet, eller en Døv en musicalsk Accord ved Øret, saa lidt kan andre aandelige Substanzers Indvirkning fornemmes, uden denne Sindsstemning.

De maa ikke troe, mine Herrer! at Æthe-rens uendelige Udstrækning er tomt Rum, øde og ubeboet som Chaos, inden endnu en Livs-aande rørte sig deri. Hele Naturen er besjælet. Saaledes som Oceanet vrimler af Fiske, saaledes vrimler Ætheren af Indbyggere, der ere homo-gene med det Element, som er dem anviist til Opholdssted. Det er upaatvivleligt, at disse Væsner ikke ere indspærrede i noget Legeme.

Men hvorledes kunde aandelige, ulegemlige Væsner yttre deres Natur anderledes, end ved at tænke, ville og handle. Og hvormed skulde Ætherens Indvaanere beskjæftige sig i deres eiendommelige Element foruden Kraften til at kunne virke udenfor sig selv. Skulde de kun have faaet deres Tilværelse for at forplante dem, eller for at opsøge Rov og Næring, som de sig omtumlende Fiske i Havet? De vilde kjede sig om de ikke besad den Evne, paa visse Maader at slutte sig til Legemverdenen, og der finde fuldt op af Næring for deres aandelige Existents. Som Aander kunne de kun operere paa aandelige Substanzer, som for Exempel paa den menneskelige Sjæl, men som sagt, kun under den Betingelse, at de hos denne finde den Disposition, som gjør den modtagelig for deres Indvirkning. Følgelig kunne de ikke handle vilkaarligen, men maae rette sig efter Menneskets Meninger og Fordomme, og forme sig i mange underlige Skikkelser for at drive deres Spil med Jordens Beboere. Tilforn vare de Guder, Fauner og Satyrer, bleve siden Engle, Djævle og Spøgelser, og vilde lige saa let omskabe sig til Sylpher og Gnomer, om

Verden nogensinde havde troet paa disse idealiske Væsner.

Letteſt finde de Indgang, hvilket man af disse Præmisser kan indsee, hos Personer af en levende eller sygelig Indbildningskraft, hos Fanatikere, Enthusiaster og Folk, som have Tilbøielighed til Sværmerie eller en meget poetisk Sindsstemning. Af disse Grunde, kjære Licentiat, bliver det mig meget troligt, at en saadan Luftaand har misbrugt Deres bevægelige Phantasie til sine Operationer, beqvemmet sig efter de Ideer, som han forefandt i Deres Forestillinger, har virket og vil virke saaledes, som Djævelens Attributer udfordre. Formodentlig gjør han Jagt paa Deres Sjæl, og har til denne Hensigt paalagt Dem to forfængelige Betingelser, over hvilke han formoder, at De vil snuble. Men vær De ikke bange. Naar De holder hvad De har lovet, kan han ikke krumme et Haar paa Deres Hoved. De kan troe, Fanden er en Mand af Ord, ja en sand Slave af sit Ord, hvilket kan beviſes af mange Exempler, af hvilke jeg, for Korthedens Skyld, kun vil anføre to til Deres Trøst: Da han for mange Tider siden

synlig viiste sig i Salamanca, og i en underjordisk Kjælder, som Privatdocent holdt Forelæsninger i den sorte Kunst, betingede han sig, ved Enden af sit Cursus, i Honorarium Sjælen af den, der ifølge Lodtrækning sidst gik ud af Kjælderen. Det ulykkelige Nummer traf en ung Greve af Almeida, der ved en særegen List undgik den frygtelige Lærers Kloer. Den alvorlige Mester lurede ved Døren paa sit Rov. Greven gik sin Skjæbne rolig imode. Paa det øverste Trappetrin brølede Morderen imod ham: "Stop Ungersvend, at jeg kan brække din Hals." Det var just i Middagsstunden, da Auditoriet udskiltes, og Solen stod ligeover Indgangen til Hvælvingen. "Jeg er ikke den sidste," svarede Greven, ganske rolig, "hold dig til den, som følger mig," hvorved han med Haanden viiste paa sin Skygge. I samme Øieblik forsvandt Satan, og lod fri Udgang for den listige Yngling, hvis Legeme siden aldrig i Solskin kastede nogen Skygge fra sig. Ligeledes er han bleven narret af den Bygmester, som har bygget den Strasborger-Rhinbro, og som ved denne indviklede Bygning havde sat denne Tusindkonstner i Arbeide,

mod skriftligt Løfte om de tre første Sjæle, som skulde gaae over Broen. Bygmesteren indgik Contracten, tænkte som en Seelenverkooper og bekymrede sig ikke derom, om han ogsaa havde Raaderet over de tre første Passerendes Sjæle. Da Konstværket var færdigt, rørtes dog Architectens Samvittighed. Han fandt da paa et Middel, som reddede ham ud af al Forlegenhed. Han drev nemlig en Hund, en Kat og en Hane foran sig over Broen, hvilke den usynlige Medhjelper heller ikke tog i Betænkning at antage for god Betaling, og styrtede dem ved en mægtig Stormvind ned i Rhinen. Imidlertid blev dette Bedragerie ham rigelig erstattet i Fremtiden, thi mangen Vandrer, som drog over den Strasborger-Bro, er bleven hans Bytte.

Efterat disse to Sophister havde udkrammet deres Viisdom, og efter ganske forskjellige Grundsætninger forklaret deres Vens Vision, saa gik det den gode Walther, som Æselet mellem Hobundterne; han vidste ikke til hvilken Mening han skulde holde sig. Han ønskede at Lægen maatte have Ret, og fandt det ikke usandsynligt, at et overgivent Menneske kunde have drevet et

frækt Spog med ham. Dog frygtede han, at Sandheden kunde være paa Magisterens Side, hvis Theorie man overhovedet maatte lade det, at ingen Hyppothese var bequemmere til at forklare den intellectuelle Verdens Virkninger i den legemlige, og til at holde Historier om Djævelen og al Slags Spogerie i Ære. Alt hvad man behager, lader sig tydelig demonstrere deraf: at der for Exempel i Fader Gaßners Tid endnu gaves Millioner af Djævle, at Swedenborg converserede med lutter Engle, bør nu slet ikke drages i Tvivl. Den uendelige Skare af Aander virkede i Forhold til de Grundsætninger, Forestillinger og Meninger, som de forefandt hos Verdensborgerne paa de forskjelligste Steder af Jorden. I vore Dage, da Tingene have taget en anden Vending, omdanne sig de forrige satanisse eller spogelseagtige Former til magnetisse Kræfter; og det ubegribelige i det velbekjendte Desorganisations-Væsen, saavelsom Manipulationens uforklarlige Virkninger, ere efter al Formodning blot deres Værk og Anstiftelse; ogsaa er det ifølge Magister Engekens Hypothese let at gjætte, hvilke de ubekjendte Foresatte ere, om

hvilke der for ikke mange Aar siden var saamegen Tale, og som efter Sigende skulde virke saa mægtigt i Londom.

Licentiaten beroligede sig efter nogen Tids Forløb. Sundhed og nogen ungdommelig Letsindighed forjagede snart Kummer og bange Sorger af hans Sjæl. Imidlertid følte han sig dog, ved det Argument a tuto, som hans Ven, Djævelens Advokat, havde brugt, bestyrket i det Forsæt, nøie at efterleve sit Løfte, og for evig afsige Viin og Kjærlighed. Efter denne Beslutning saae han ingen Mulighed i at kunne opholde sig længer i det elskede Pleisiske Athen, da han havde fraſagt sig sit forrige Levebrød, og han følgelig ikke længer modtog Pension af Damerne. Han pakkede sammen i al Hast, og drog til sin Fødeby Erlenburg, for der at søge sit Udkomme. Han kom der som han var kaldet, under de gunstigste Omstændigheder. Den eneste studerede Mand, som paa Geistligheden nær, befandt sig der, Raadets Syndicus, var nylig afgaaet ved Døden. Tjenesten nærede sin Mand, han søgte den, og Raad og Borgerskab, der heller vilde give den fornemste Post i Byen til et

Byesbarn, end til en Fremmed, lod ham ikke bede forgjæves, men ansatte ham til denne Værdighed.

Den ny Syndicus gjorde sig i kort Tid særdeles elsket. Han var uegennyttig, maadeholden i at tage Sportler, og jævnede Retternes-Sager heller ved et mavert Forlig end ved en fed Proces. Han levede stille og indgetogen, holdt ingen Omgang uden med nogle Colleger i Raadet, drak ingen Viin og lorgnerte ingen Pige. Kort, han var ret et Mynster paa en sædelig ung Mand, af exemplarisk Levemaade. Mangen velhavende Borger, af hvilke der dengang, inden denne lille Stad saa ganske forfaldt, gaves adskillige, ønskede sig hemmeligen den ny Syndicus til Svigerson, deels for den i Erlenburg usædvanlige academiske Titel af Licentiat, deels for hans personlige Characteers Skyld. Han fik underhaanden adskillige ret antagelige Forslag, hvilke han tog i Overveielse, men hvorover han aldrig videre erklærede sig. Over denne overordentlige Afholdenhed forundrede hele Staden sig. Man dømte forskjelligt derom, og ingen Tunger ere værre til at bagtale, end de Modres, som

som troe deres Døttre forsmaaede. Der løb det Rygte, at Syndicus stod i Forstaaelse med sin Kokkepige. Man drog Omsorg for, at dette Rygte blev bragt ham selv for Øre, hvilket han tog sig meget nær; thi han var sig sin Uskyldighed bevidst, og desuden lignede Huusholderſken en sand Baskir-Maske, som ikke kunde friste andre end en fræk Vellyſtling. Saameget som denne Bysnak end krænkede ham, saa brugte han dog ikke den verdslige Retfærdigheds Arm, for at drage den til Ansvar, hvilket i høi Grad forskaffede ham alle retsindige Borgeres Bifald.

I Nærheden af Byen laae en herskabelig Domaine, paa hvilken der boede en Inspecteur, en Mand af muntert Lune, der med lige Godmodighed udøvede Gjæstfrihed mod Bekjendte og Ubekjendte, hvorover hans oeconomiske Forfatning heller ikke stod paa de bedste Fødder. Han havde et talrigt Afkom, lutter Døttre, muntre jovialske Piger, der syntes at have arvet Faderens lette Sind. I Embedsforretninger blev den Erlenburgske Syndicus bekjendt med Fader Nitschmann, der efter sin gjæstfri Sædvane indbød ham til en lille Excursion paa Landet, for

hvilken han ikke kunde undslaae sig. Ved denne Leilighed blev hele Familien forestillet for ham. Han var uudtømmelig i at sige enhver af de landlige Nymphер noget behageligt, og de besvarede disse Artigheder med samme Mynt, efter bedste Formue. Den førstefødte af de ni Søstre, som blomstrede i symmetriske Grader, fra Ungdommens fulde Foraar lige til den barnlige Alder, var begavet med det lykkeligste Physiognomie, og gjorde et saa uventet Indtryk paa den kolde Stoiker, at han ikke erindrede at have følt noget saadant, da han endnu vandrede i Amors Rige, som i sit lovlige Kald. En herlig Pige! tænkte han ved sig selv, og anede ikke, at denne Dom kom fra Hjertet, men tilskrev den blot Forstanden. En Tidlang fornægtede han sin Lidenskab for sig selv. Men den utaalelige Kjedsomhed, som plagede ham, skilt fra Mariane, overbeviiste ham snart om at hans Hjerte her var i Spillet. Han forundrede sig over denne Opdagelse, og gyste for den, som for en uventet Afgrund, der i Aftenskumringen pludselig truer en forvildet Vandringsmand. Han erindrede sig sit Løfte, og den frygtelige røde Mand, paa

hvem han i lang Tid mellem sine mange Forretninger ikke meer havde tænkt, svævede for hans Indbildningskraft med levende Farver. Strax tog han den alvorlige Beslutning, for Sikkerheds Skyld, med Magt at qvæle den farlige Kjærlighedsgnist, inden den opblussede til en uudslukkelig Flamme. Men Kjærlighed er stærkere end Døden, og al Modstand mod dens Magt er unyttig og forgjæves. Omendskjøndt den frygtsomme Syndicus hoit og helligt havde forsøret at sætte sine Been paa Rüdersweil, hvor Mariane boede, saa kom han mod sin Villie dog ved enhver Spadseretour til at tage Veien ud af den Port, som førte dertil; hans Fødder førte ham da længer end han tænkte, og uformodentlig stod han ved Fader Nitschmanns Dør, tvivlraadig, om han skulde gaae ind, eller vende om.

En Syndicus af Erlenburg spilte der tillands ikke nogen slet Rolle, og var i Særdeleshed, som Frier, Matadoren i den hele Egn. Desuden var Fader Nitschmann ikke at fortænke i, at han ønskede, ved Mariane at gjøre en velsignet Begyndelse til efterhaanden at skille sig ved den rige Overflødighed af Døttre. Han begunstigede der-

for fra sin Side den nyfødte Kjærlighed paa bedste Maade, og paa sin lystige Viis instruerede han trolig den uerfarne Skjønne, om hvorledes hun skulde bære sig ad med dette Hjerteanliggende. En Dag, da Licentiaten havde spøgt ret kjærligt og fortroligt med sin Elskede, tog Faderen hende tilside, og sagde: "Mariane! mærker du noget? Du har gjort en Fangst! du har en Frier, ret en brav, vakker Svend. Hold ham fast, saadan Een kommer ikke saasnart igjen." — For Resten var denne faderlige Underviisning ganske overflødig. Walther havde, som en Mand, der hørte hjemme i Kjærlighedens Regioner, saa mange Anbefalinger i sit Ansigt og i sin Opførsel, at han kun behøvede at see en Pige ret i Øinene for at besnære hendes Hjerte. Mariane følte, med et let muntert Sind, det samme for ham, som han under en tung Sjælekamp ikke kunde afholde sig fra at føle for hende. Da han nu imidlertid selv tilstod sig sin Kjærlighed, og den befrygtede røde Mand ikke viiste sig, for at hævne den troløst brudte Contract, saa begyndte han paa ny at grunde paa hiint Eventyr, og da Hjertet let formaaer at overbevise

Forstanden, saa philosopherte han nu ganske anderledes over denne Sag, end fordum i Leipzig. I samme Forhold, som hans Kjærlighed tiltog, aftog Frygten for den lede Trold. Han ønskede ofte at Magister Engeken havde forskaanet ham for sin spidsfindige Pneumatologie, hvorved han var bleven sparet for mangen Hjerteangst og hemmelig Uro. Han gik nu ganske over til Lægens Mening, at man maatte holde den hele Historie for et Spil af overgivent Bedragerie. For at gaae saameget sikkrere i denne Sag, besluttede han at skrive til denne gamle Ven, der nu var Medlem af Facultetet, og indhente hans Mening. Han forelagde ham vidtløftigen den hele status controversiæ, og bad ham om ret samvittighedsfuldt at meddele ham sin Betænkning over samme.

Denne fulgte ogsaa om kort Tid med alle indlysende Grunde, ganske efter hans Ønske og Villie. Lægen bekjendte sig endnu til den gamle Mening, at man blot maatte forklare denne Begivenhed paa en naturlig Maade, og syntes saa overbeviist derom, at han ikke tog i Betænkning at gaae i Caution for sin fordums Patient. Han havde opsat et lystigt Bevis af denne Natur,

hvori han erklærede sig for Cautionist og Selvskyldner, og tilbød Licentiaten, saafremt den røde Mand nogensinde skulde falde paa at lade sig see for at indcassere sin Gjæld, at han da maatte vise denne Creditor til ham, og bede ham, at han af collegial Venskab vilde umage sig til Leipzig, og qvæle ham istedetfor hans Ven; hvorvel han tiltroede samme saamegen Høflighed, at han som Qvaksalver vilde respectere et Medlem af Facultetet, og behandle ham med Lemfældighed.

Denne Dom gjorde en god Virkning. Lægen var en Mand, der blev almindelig anseet for et lyst Hoved, en Tænker uindtagen af noget Slags Fordomme, og hvem man desuden, som Medlem af Accademiet af naturae curiosorum, vel maatte tiltroe dybere Indsigt i Naturens Hemmeligheder, end en simpel Magister, der syntes at have udkrammet blot chimæriske Ideer. Walther friede nu med alle Formaliteter lovformelig til Mariane. Fader Nitschmann havde efter Sædvane foranstaltet et stort Gjæstebud, lod slagte Oxer og Fedegvæg, og med stor Pomp blev Bruden trolovet med den velkomne Brudgom. Med en endnu større Pragt, der tillige

traadte istedetfor Udstyr, blev Brylluppet kort efter helligholdt.

Da de Nygifte bleve indførte i Brudekammeret af den store Skare joviale Gjæster, og de Vittige iblandt disse havde anbragt alle deres fine Tvetydigheder og Drillerier for at afnøde den kyske Brud en lille Rødme, og den festlige Støi, der bruste igjennem den antike Bygning, nu havde tabt sig i natlig Stilhed, foer imidlertid en bange Tanke gjennem Brudgommens Sjæl. Den mindste Vind, som bevægede Vinduet, og det høirøstede Spektakel af en talrig Katteassemblee, der under mange indbyrdes Uroligheder fortærede nogle stjaalne Levninger af Bryllupsgjæstebudet, foraarsagede ham en hemmelig Skræk. Snart syntes ham, at noget rørte sig ved Døren, snart bragede det ved Vinduet. Han var inderlig angest for, at den røde Mand paa een eller anden Maade skulde hjemsøge ham. Dog beholdt han for saa vidt sin Fatning, at han ikke lod sin Brud mærke noget til disse Aengstelser. Han befalede sig i Kjærligheds Varetægt, og glemte endelig alt i Følelsen af sin Ømhed. — Da han den følgende Dag opvaagnede i den

unge Kones Arme, rolig og uforstyrret, uden at Interessenten i den brudte Contract havde meldt sig, saa beroligede han sig fuldkommen, førte efter tre Dages Forløb sin unge Kone hjem, og levede med hende i elysisk Salighed.

Det første Ægteskabsaar forsvandt for det harmoniske Par, som en skion Maidag, og tillod den begeistrede Ægtemand ikke at tænke paa andet, end paa Nydelsen af hans huslige Lyksalighеds søde Frugter. Men med Tiden, da den første transcendentale Lidenskab var lidt bortdunstet, opdagede Mariane hos sin Mand visse hypochondriske Luner, som hun ikke havde formodet hos ham. Nogle Gange lykkedes det hendes hjertelige Munterhed at fordrive disse, og naar hendes Talenter ikke vare tilstrækkelige, maatte Fader Nitschmann komme, og denne, som var en levende Compilation af Vademecumshistorier, maatte da bortsnakke Svigersønnens Tungsindighed. "Din Mand har altfor meget Arbeide paa Halsen, og gjør sig for lidt Bevægelse." Saaledes trøstede den gode Fader, der gjerne tog alting paa den lette Skulder, den bekymrede Datter. "Det er intet Under, om han under-

tiden bliver i slet Lune. Til Sommer skal han ud paa Landet til mig for at drikke Brønden, og til Efteraaret skyde Harer. Hvad vædde vi? Saa bliver det snart bedre med ham. Til den Tid, kjære Barn, maa du have Taalmodighed. Ægtestandsveir er Aprilveir. Idag Solskin og stille, imorgen mørkt og stormfuldt."

Mariane fik snart Leilighed til at udøve den hende anpriiste Taalmodighed i høi Grad. Hendes Mands Tilfælde bleve værre fra Dag til Dag. Der hjalp ingen Forestillinger, ingen Opmuntringer længer. Ofte foer han forfærdet op om Natten, greb sin sødt sovende Hustru, rystede hende vaagen, og skreg med græsselig Stemme: "Qvinde! Qvinde! du gjør mig ulykkelig. Bort fra mit Aasyn, du forføreriske Slange." — Da omfavnede hun ham kjærligt, og sagde med bævende Stemme: "Kjære Walther, hvad fattes dig? En fæl Drøm ængster dig." Han fattede sig da strax, og svarede: "Tilgiv kjære Mariane! ja, det var kun en Drøm, der gjorde mig angest." — Men hvad Drømmen for det første undskyldte, det gjentoges siden i den lysvaagne Tilstand. Den kjærlige Ægtemand sagde den gode,

vakre Kone saamange afskylige Urimeligheder lige op i Øinene, som om hun var den frækkeste, meest fordærvede Tos, der havde fanget ham med List, og gjort ham ulykkelig paa Liv og Sjæl. Dette skedte rigtig nok ikke uden i hans onde Time; siden kom han angergiven, og bad hende om Forladelse for sit Raserie, og var igjen, som tilforn, den elskværdigste Ægtemand. Hun tænkte da paa Aprilveiret i Ægteskabs-Almanakken, bar sit Kors med Taalmodighed, og lod fem være lige.

Den gode Licentiats Melancholie laae vist nok for dybt til at kunne helbredes ved en Brønd-cur, efter Fader Nitschmanns Forslag. Kjærligheden havde en Tidlang bortdemonstreret alle Djævelsgrillerne af hans Hoved, men det havde kun været en Palliativcur; de vendte, da denne Mester i at overbevise ikke længer førte det store Ord, som en forstyrret Bisværm tilbage til deres gamle Bolig. Imidlertid maatte Hypochondristen bequemme sig til at underkaste sig sin Svigerfaders velmeente Cur, og give efter for de indstændige Bønner, hvormed hans Kone, der visselig længtes efter igjen at faae en fornuf-

tig Mand, søgte at overtale ham. Enten det mineralske Vand, eller Harejagten, eller begge Dele tilsammen, gjorde den bedste Virkning. Glad og tilfreds, vendte Walther tilbage til Staden, med sin trofaste Hustrue, der saae sin Nedkomst imøde.

Kort derpaa fødte hun en Søn, og Faderen følte en inderlig Glæde, ved at holde i sine Arme dette levende Billed af sig selv, hvilket han ikke nogensinde havde smigret sig med at faae at see. I Rüdersweil var der ikke mindre Jubel over dette gode Budskab. Svigerfaderen, som blev buden til Fadder, sendte i Forveien sin Faddergave ved en god Transport af Levnetsmidler. Han befragtede sine Tjenestefolk med Kapuner, en fedet Kalkunsk Hane, en slagtet Kalv, Vildt, Fisk, Hvedemeel til Kager, og to store Kurve med Viin, det bedste Aars Vært. Thi han forlangte endelig, at der ved hans førstefødte Dattersøns Barnedaab ikke maatte mangle noget. I Mandsminde havde der aldrig været et saa herlig Gjæstebud i Erlenburg. Fadderne og de øvrige Gjæster lode sig det smage godt, og da Vinen siden havde fortrængt den lille Kjøb-

stads ærværdige Ceremoniel, indfandt sig den muntre, selskabelige Tone, og Fornøielsen herskede ved det velbesatte Bord.

Efter Landets Skik og Brug foresloge Fadderne den kjære Gudsøns, Faderens og Moderens Skaal. Det havde været mod al Velanstændighed, om Verten havde undslaaet sig for at gjengjælde Skaalen og takke for den ham beviiste Ære. For ikke at have Udseende af en Pedant, saae den uovervindelige Abstemius sig nødt til ved denne Leilighed at gjøre en Undtagelse fra Reglen. Han greb Glasset, og nippede kun i Begyndelsen lidt af det. Vinen, som han saalænge havde undværet, fristede ham. Han drak et Glas, nok eet, endnu eet, og til Glæde for den viinelskende Svigerfader, der nu først holdt ham for en ægte tydsk Mand, drak han ærligen sine Gjæster til.

Gjæstebuddet var snart tilende, da en opvartende Tjenestepige traadte ind og meldte, at der var en Fremmed dernede, som begjærte at tale med Herren. Den høflige Vert, som kun lidet agtede paa denne Anmeldelse, beskikkede den Fremmede til den følgende Morgen; for idag

havde han Barselgilde. Faa Øieblikke efter kom den hurtige Terne tilbage, med den Besked, at den Fremmede vilde ikke lade sig afvise, han maatte og skulde tale med Hr. Syndicus, og ventede paa ham i Haven. Da vendte Bladet sig med eet for den muntre Vert. "Hordan seer den Fremmede ud?" spurgte han. "Han bærer en rød Kjole og en kulsort Rede af en Paryk. Meget er der nok ikke ved ham. Allerede i en heel Time har han staaet og fjaset med Kokkepigen. Jeg og mine Medtjenere holde ham for en agtbar Kammerjæger." Inden den snaksomme Pige endnu havde fuldendt sin omstændelige Beretning, havde den forskrækkede Walther allerede tabt Forskjærekniven, hvilken han havde taget i Haanden, for at sønderskjære den sidste Mandeltærte, der, skjult af en Lava af flydende Sukker, viiste paa sin Overflade Fragmenter af syltede Blommer og Pomeranzer, som den syntes at have kastet ud af sin Krater. En dødbleg Farve overtrak de af Vinens Nydelse glødende Kinder paa den forskrækkede Mand. Fader Nitschmann, der havde ladet sig paanøde den øverste Plads ved Bordet, og sad ligeoverfor

Verten, mærkede strax den paafaldende Forandring af alle hans Ansigtstræk og Farve. "Søn! Søn!" raabte han, halv høit: "hvad fattes Dem? De seer jo ud som et Liig. Der er dog ikke forefaldet noget ubehageligt?" — "Ikke det mindste," svarede Walther kort: "kuns en lille Expedition."

Herpaa skjød han Stolen fra Bordet, forlod Selskabet, og foer som en Fortvivlet ned af Trappen til Haven. Det var allerede mørkt, men Fuldmaanen stod blodrød op i Osten, og indhyllede sit Ansigt i et Taageslør, ligesom den siden Mandsminde staaer op paa alle tydske Theatre i den yndede Doctor-Fausts-Comedie. Ak, denne de Elskendes fortrolige Ven, som Walther og Mariane havde bragt saamangt et stille Offer, kunde ikke taale med sine milde Øine at see paa den sørgeligste Mordscene, der nogensinde havde tildraget sig i Staden Erlenburg fra den Tid den blev grundlagt, og til den ganske forfaldt. Ved Maanens blege Skin opdagede Walther allerede langt borte, i den ham velbekjendte Skikkelse, den Helvedes Bussemand. Han saae ham skride sig med en besynderlig Gravi-

tet imøde fra Lindelysthuset op gjennem den brede Buxbomgang. "Nedrige, troløse Mand!" tiltalte han ham med vrede Miner. "Du seer mig igjen efter dit Ønske, men jeg kommer nu som Hævnens Aand, for at hævne mig paa dig paa det strængeste. Utaknemmelige! du har skammelig forglemt, at du skylder mig Liv og Lykke. Jeg reddede dig af en ulægelige Sygdom, hjalp dig ved mine skjulte Kunster til et Embede, som ærer og nærer dig." — —

"Skjændige Løgnens Aand!" afbrød ham den ærlige Walther, der vel indsaae, at med Bønner og gode Ord intet var at udrette hos den røde Satan. "Hvor kan du være saa fræk at sige mig en saa udsøgt Løgn, lige i Øinene? Er jeg mig ikke bevidst, at jeg paa den lovligste Maade er kommen til Embedet, som jeg hidtil har forvaltet samvittighedsfuldt og med Alles Bifald?"

Den røde Mand. Daare! Nægter jeg dig det? Hør, hvordan jeg i Stilhed har virket for dig. Endeel urolige Hoveder havde erklæret sig imod dig, og havde svoret, heller at tilsætte Gods og Velfærd, end optage dig i Raa-

det. Antipatrioterne havde en stor Overvægt. Jeg tilintetgjorde dem i to Dage, sneeg mig til deres Koner, og forblindede dem med bedragelige Drømme. Aldrende Matroner smigrede jeg med Drømmebilleder, der ikke kunde udlægges anderledes, end at du skulde frie til deres Døttre, og de unge Koner viste jeg dit Billede i Skikkelse af en smægtende Elsker. De toge dig fra alle Sider i Beskyttelse, omstemte Mændene, og da Valgdagen kom, stemte det heilovlige Borgerskab eenstemmigen for dig. Ordsproget siger ganske rigtigt: Qvindeveie ere de bedste Veie.

Walther. Uopfordret Tjenstagtighed fortjener ingen Tak.

Den røde Mand. Det var heller ikke derfor, jeg sagde det. Alligevel seer du, hvormeget jeg har virket til dit Bedste. Burde nu du paa din Side ikke have opfyldt de to elendige Forpligtelser, hvortil du med saa let Mod forbandt dig?

Walther. Tie, træske Bedrager! Du vidste nok, at det var mig umuligt at opfylde dem. Du havde ikke ifinde at gjøre vel imod mig, men ved tilsyneladende Velgjerninger at

finde Leilighed til at styrte mig i Fordærvelsen. Dog nægter jeg ikke, at have brudt Contracten. Men jeg har et Forslag at gjøre dig. Skulde du vel have Lyst til at antage en Cautionist i mit Sted.

Den røde Mand. O, din berygtede Assurandeur i Leipzig! ham kjender jeg nok, ham som høkrer med sin Sjæl, og tænker at sælge den to Gange for een. Han staaer for længe siden paa min sorte Liste, og er arvelig og eiendommelig forskreven til mig. — Nu til Sagen. (Han drog af Vestelommen en skarp, trekantet Dolk, og af Kjolelommen et Bæger, som han fyldte af en liden Flaske.) See der, vedblev han, to Midler, som bequemt og hurtigt, vil befordre dig fra Underverdenen til dit Bestemmelsessted. Med din Forbliven her er det forbi, din Time er kommen. Et af begge maa du paa Øieblikket vælge. Vil du ikke beslutte dig til noget af dem, saa er det dig ikke ubekjendt, at Halsbrækken og Stranguleren ere af mine sædvanlige Haandgreb.

Den ulykkelige Walther betænkte sig et Øieblik. Ved at see den blanke Dolk, blev han

visselig ganske anderledes tilmode, end en tragisk Helt, som paa Scenen udbløder sin Sjæl ved Hjelp af dette morderiske Værktøi, og en Time efter fortærer en feed Bedesteg med bedste Appetit. Det manglede ham paa Mod til selv at gjennembore sit Bryst. Lad mig, udbrød han standhaftig, døe den vise Socrates's Død, og tømme Giftbægeret. Han gjorde det modigt i et eneste Træk. Men da han vilde sætte Bægeret af Haanden, var den røde Mand og Bægeret forsvunden.

Men Helvedes Flammer brændte ham paa Øieblikket i Bryst, Marv og Been; brændende Naphta flød gjennem Hjerte og Aarer. Han bar sig ad som en Rasende, løb hundrede Gange op og ned af Haven, forsøgte at krybe op i det høieste Træ, for at kaste sig ned fra dets Top, og derved med eet befrie sig fra den svære Angst og Pine.

Imidlertid var Fader Nitschmann bleven opmærksom paa Svigersønnens lange Fraværelse, der bestandig forekom ham mere betænkelig. Han spurgde hemmelig de opvartende Tjenestefolk, hvor deres Herre var, og fik til Svar, at han endnu

var i Haven hos den Fremmede, som ingen havde seet gaae ud. Først sildigt bemærkede de øvrige Gjæster i deres Hjertensglæde, og under mange fortrolige Samtaler, at Huusfaderen ikke var tilstæde. Trætte af at sidde saalænge tilbords, stjød de endelig deres Stole fra Bordet. Fader Nitschmann traadte i Svigersønnens Sted, hvis Fraværelse han tillige paa bedste Maade undskyldte, og holdt Gjæstebudet en formelig Parentation, hvori han tilregnede de Indbudne det som en særdeles Fortjeneste, at de ikke havde forsmaaet hans Søns Indbydelse, men indfundet dem paa hans Bøn, for ved deres Nærværelse at gjøre denne glade Dag i hans Huus endnu høitideligere.

Herpaa sneeg han sig fra den lystige Tummel for at opsøge Licentiaten, som han i Haven slet ikke kunde faae Øie paa, indtil han tilsidst traf ham under et høit Træ, ifærd med at ville krybe op i samme. Deraf mærkede han, at han paa ny maatte være forkeert i Hovedet, hvilket han tilskrev Vinens Nydelse, som han i flere Aar havde ganske vant sig af med. "Søn! Søn! hvad gjør De der? Vil De endnu plukke

et Fad Æbler til Deres Gjæster? Det er for denne Gang for silde. Maaltidet er tilende." Men den gode Mand erholdt et saa forvirret Svar paa sit Spørgsmaal, at han ikke kunde blive klog derpaa. Med en faderlig Taare beklagede han den elskede Svigersøns ulykkelige Tilstand, og greb hans Haand for at bringe ham ind i Huset. Walther lod sig lede som et Barn, uden Tanke og Bevidsthed. Den omhyggelige Fader bragte ham med Skriverens Hjelp ind i Expeditionsstuen, og da han bemærkede ubeskrivelig Hjerteangst hos den Syge, og blev var, at hans Blod var i en frygtelig Bevægelse, forordnede han, i Mangel af en privilegeret Læge eller Apotheker, hvilke syntes unødvendige paa et Sted, hvor Gudinden Hygæa havde et naturligt Alter af friskt Grønsvær, at den Syge skulde have en god Portion kjølende Pulver, hvilket man strax tog af en støvet Medicinkasse, som tjenstvillig stak frem under Sengen.

Til samme Tid beordrede han Stadens Badstuemand til paa staaende Fod at indfinde sig hos Syndicus, med sit hele Apparat af Blodigler og Kopsætnings-Instrumenter. Han adlød

vel hurtig nok, men anmeldte pligtskyldigst, at Iglerne just nu vare slupne for ham, og da han tog Kopperne af Lommen, beløb deres Antal sig kun til fire Stykker, tre brugbare, og een invalid. Fader Nitschmann kunde ikke holde sig fra at læse Texten for den Erlenburger-Centaur over denne synlige Fattigdom paa Redskaber, der beviste mere Skjødesløshed end Mangel. Men disse Bebreidelser rørte kun lidet denne anden Chiron. Han forsikkrede, at man her tillands lod sig nøie med dette Qvadrattal af Kopper. Naar imidlertid velnærede og blodrige Personer begjærede flere, saa var denne Mangel let at erstatte ved Viin- eller Øl-Glas. Den Rüdersweilske Despot bød at ti sugende Glas skulde anvendes paa den ubevægelige Svigersøns Arme, Ryg og Lægge. Strax var det fornødne Antal Viinglas ved Haanden, hvilke Badstuemanden vidste saa net at slaae Halsen af, at intet uden Kalken blev ubeskadiget.

Om Aftenen, da Klokken slog ni, da Alt til borgerlig Tid var blevet roligt i Huset, og Gjæsterne, hver med et stort Tørklæde fuldt af Levninger, gik til deres Hjem, var det Fader

Nitschmanns første Sorg at berolige den gode Barselkone over hendes Mands Fraværelse, med det Paaskud, at han havde drukket sig en svær Perial. Den lille Copie af Faderen, som hun holdt i sine Arme, var hende nu til mere Glæde og Moerskab end Originalen, og da Walther hele Dagen havde været glad og lystig, saa trøstede hun sig let over, at hun ikke kunde sige ham Godnat. Men Papa fortsatte sin Vandring, og besøgte den Syge, hvis Tilstand han fandt ganske taalelig. Den Mængde Blod, som han havde mistet, gjorde i visse Maader en Standsning i Helvedes Virkninger. Han var igjen kommen til Bevidsthed, og Pulsen havde beroliget sig. Den Syge havde den Fatning, at han kunde takke den gode Fader for hans Omsorg og Opmærksomhed. Han yttrede tillige, at han ønskede at være nogle Øieblikke allene med ham. Den Hemmelighed, han havde at aabenbare ham, bestod i en kort Beretning om denne Aftens Begivenhed i Haven. Han kunde kun med Møie ordne sine Tanker; han henviste ham derfor, forfuldkommen at forklare Sagen, til de derover førte, og i hans tillukte Pult forvarede Privat-

Akter, under Rubriken: Djævelskab. Den gode Fader, med sin jævne sunde Fornuft, agtede i Grunden kun lidet paa alt dette, og erklærede i sit Hjerte den hele Snak for nye Griller af de ved Vintrens Komme pludselig opvaagnende hypochondriske Tilfælde. Imidlertid fandt han det unyttigt nu at modsige ham. Som en klog Mand, ansaae han det dog for nødvendigt, stærk at besætte alle Poster. Hos Patienten vaagede Skriveren, og i Borgestuen ligeoverfor Husets Gaardskarl og Inspecteurens Kudsk. Paa disse To kostede han sit hele Forraad af Røgtobak, for at holde dem aarvaagne, og formanede dem til, saasnart noget skulde røre sig inde hos Herren, da strax at være opmærksomme derpaa, og iøvrigt efterleve Skriverens Ordre. Han krøb nu selv i Sengen, og nød i en meget haard Søvn den længe undværte Hvile.

Ved Slaget Tolv foer den Syge, der hidtil havde ligget i en soporøs Tilstand, med en Helvedes-Furies Raserie ud af Sengen. Hans Øine vare vilde og fordreiede. Han greb Skriveren med Kjæmpekraft, og kastede ham, som en let Fjederbolt, mod Væggen, saa at han i nogle

Øieblikke laae bedøvet af Stødet. Derved vandt den Rasende et Forspring, og kom ud af den aabne Gaarddør, hvilken Vægterne i Borgestuen havde ladet staae aaben, thi ved den almindelige Glæde i Huset havde de ikke heller forglemt at gjøre sig tilgode. Skriveren ilede efter den forvirrede Flygtning, som skjulte sig i Høladen. Da der intet var at befrygte for ham i det bløde Hø, saa vækkede han først det sovende Staldpersonale; der forgik imidlertid nogen Tid, inden de to Spysovere kunde muntre sig, og lade sig betyde, at de skulde hente deres Hornlygter. Man gjennemsøgte nu Laden, Gaardskarlen, Martin, den øverste Deel, og de to andre den underste. Men deres Møie var forgjæves. Flygtningen var ikke at finde.

Pludselig gav Martin et høit Skrig. "Ak, Gud i Himlen forbarme sig! Loftslugen staaer aaben, og jeg veed, jeg har i Aftes lukket den for Vindens Skyld; hvad skal vi vædde, vor Husbond har vist styrtet sig ud af Lugen ned i Brønden i Naboens Have." Denne Efterretning satte Skriveren i en saadan Bestyrtelse, at han løb lige op til Fader Nitschmann for at afgive

denne sørgelige Rapport. Den sindige gamle Mand havde Fatning nok til at høre denne onde Tidende med stor Standhaftighed og Resignation: "Man maa ikke strax formode det Værste," sagde han: "der gives jo mange andre Muligheder. Min Svigersøn kan jo gjerne være gaaet ud igjen af Laden, og have skjult sig i Haven, i Gaarden, i een eller anden Stald, Gud veed hvor!" — Han kastede hurtig Klæderne paa sig, og hele Huset kom paa Benene, paa Barselkonens Sovekammer nær. Man gjennemsøgte endnu engang Laden. Papa krøb selv op ad den steile Stige, saae ud af Lugen, og lyttede efter, om noget pladskede i Brønden. Men alting var stille og roligt. Man anstillede nu en formelig Huusundersøgelse. Vognremisser, Hønsehuse, Brændelofter, Kar og Tønder bleve visiterede, uden at man opdagede mindste Spor af Deserteuren.

Nu fik Martins Mening de fleste Tilhængere. Saasnart det gryede ad Dag blev Brøndmesteren beordret til at sondere Naboens Brønd. Da viste det sig, hvad den haabende Fader ikke vilde formode: den Ulykkeliges Liig blev optrukket af Brønden.

At beskrive Marianes Smerte ved denne græsselige Tildragelse, der ikke kunde dølges for hende, vilde være en spilt Møie. Den høieste Smerte lader sig hverken male med Farver, eller forklare med Ord. Den kan kun føles af beslægtede Sjæle. Til Erstatning giver Referenten derimod den videlystne Læser nogle historiske Corollarier, til at oplyse eet og andet, denne Historie vedkommende.

Ifølge de daværende Tider, Sæder og Tænkemaade var en saakaldet Aasels-Begravelse uundgaaelig for den afdøde Syndicus af Erlenburg. Blot af Agtelse og Skaansel for Fader Nitschmann, gav man saavidt efter, at alt gik af i Stilhed, uden offentlig vanærende Skikke. De fire Hyrder af Stadens fire Quarterer kom, inden den næste Morgen dæmrede, skaffede den Waltherske Reliquie ud af Staden, og begravede den paa en lille grøn Plads under en Tornebusk.

I den lille Stad var megen Tale og Speculeren over dette uforklarlige Selvmord. Efter den almindelige Dom kunde det ikke feile, at Syndicus maatte have angrebet Deposito-Kassen, eller Sportel-Kassen. Dog efter anstillet Under-

segelse viste det sig, at begge vare i den bedste Orden, og ingen Hvid forvanskket.

Det Waltherske Efterladenskab udgjorde langt fra ikke saa meget, at den unge Enke, selv med den allersparsomste Indretning, havde kundet leve deraf. Desuagtet paastod hun, at man kunde komme ud med endnu mindre, og beviste denne Mulighed ved sine flittige Hænder.

Den lille Vilhelm opdrog hun med al Troskab og Omhue. Dog bestemte hun ham ikke til Studeringer, da hun ikke havde Raad dertil. Drengen viste Lyst til at lære Snedkerhaandværket; hun bestræbte sig for at anbringe ham hos en duelig, agtbar Mester. Men ingen vilde tage ham i Lære, da Faderens Dodsmaade, efter den absurde Haandværksphilosophie, havde brændemærket Sønnen med Uærligheds Stempel. Men Borgemester Weinreich, hans Gudfader, der for fjorten Aar siden, som Raadmand, havde baaret det største Æres-Terklæde, fuldt af Levninger, hjem fra Faddergildet, lod sig bevæge, deels af Moderens Taarer, deels ved Erindringen om det ved Daaben aflagte Løfte, til ved denne Leilighed at bruge sin og hele Raadets Myndig-

hed for at indpode et Qvintin Fornuft i Hovedet paa det haardnakkede Erlenburger-Snedkerlaug. Efter mange Debatter indfandt sig endelig en Laugsmester, som tog Drengen i Lære. Vilhelm udmærkede sig ved intet, derfor er der intet at sige om ham, det eneste undtagen, at han blev Fader til den berømte Snedkermester Gotfred Walther, der, som Helt i en Almues-Roman, glimrer i Snedkerlauget lig en Fixstjerne.

Den ulykkelige Lighed.

Jeg er en Søn af en gammel-castilisk Familie, hvis Stamtræ taber sig i de mauriske Kongers Slægtregister. Min Fader har jeg aldrig kjendt. Don Lope døde inden jeg blev født, og min svage Moders hele Kjærlighed tilhørte hendes første Søn, Gonzalo, hvis mandig skjønne Udvortes stod i en besynderlig Modsigelse med en frygtelig Stivsindighed og den tøileløseste Vildhed i hans Lidenskaber. Jeg kan altsaa vel sige, at jeg er opvoxet uden Kjærlighed, og har dette For lidet mere at takke, end de fleste Mennesker deres For meget. Dette Savn gav min Character Selvstændighed, og opfyldte mit Hjerte med en mild Længsel efter noget, som aldrig var blevet mig til Deel, en Længsel, som ikke i mit Gemyt lod nogen Plads for uædle Tilbøieligheder.

Man havde bestemt mig til Lovkyndigheden, og sendte mig til Høiskolen i Alcala. Min Broder havde foretrukket Krigstjenesten, og det vilde

Soldaterliv maatte tjene til Undskyldning for de meest udsvævende Handlinger, som han tillod sig. De rørende Formaninger, hvormed min Moder undertiden søgte at formilde Udbruddet af hans raa Gemyt, besvarte han sædvanligviis med en haanlig Skoggerlatter, og selv dette formaaede ikke at helbrede hendes ukloge Forkjærlighed for denne Søn.

I tre Aar havde jeg været fraværende fra Madrid, da Familie-Forhold gjorde det nødvendigt at kalde mig hjem. Ugjerne forlod jeg et Sted, hvor jeg i Omgang med Muserne og Alderdommens vise Mænd havde fundet hiin aandelige Rolighed, der for den, som eengang kjender den, ikke kan opveies af noget jordisk Gode, og som forvoldte, at jeg kun med Ulyst tænkte tilbage paa mine tidligere Aars tomme Levnet. Jeg tøvede længer med min Afreise end jeg egentlig burde. Vel et Fjerdingaar gik hen, inden jeg kunde blive Herre over min Modbydelighed for at træde tilbage i hine Forhold, hvilke havde forbittret mig min Barndom og gjort mig Erindringer forhadte, der stedse burde blive ethvert Menneske de kjæreste. Mangt helligt Minde, fra

den velgjørende Eensomhed, som jeg nu skulde forlade, beklemte mit Hjerte, da jeg reed gjennem den gamle Stads Porte. Tanken om hvad der vel ventede mig i den urolige Hovedstad, i den stive Cirkel af stolte, uenige Paarørende, satte mig i den ubehageligste Stemning. Jo længer jeg reed, jo stærkere blev den hemmelighedsfulde Beklemmelse, som jeg følte. Ubemærkede laae de smilende Dale, som udbredte sig for mig i yppig Skjønhed. Fordybet i mørke Betragtninger kom jeg til Siguenza. Solen slukkede allerede sine brændende Straaler i Tagos Bølger. De steile Toppe af Klipperingen, som omgiver den store Dal, glødede i Aftenrødens Glands. Men deres Lysning trængte ikke ind i min omtaagede Sjæl. Jeg havde nu ingen halv Dagsreise til Madrid, og dog var det, som om en dunkel Magt holdt mig tilbage derfra. Jeg besluttede at holde mit Natteleie her, og fortsætte min Reise med den frembrydende Morgen.

Stjernerne stode endnu paa Himlen, da jeg reed ud den næste Morgen. Min stolte Andalusier vrinskede af Glæde, da den indaandede den friske Morgenluft, men mig greb en Gysen, som

den man føler ved Nærmelsen af en uhyre Begivenhed. De høie Taarne i Hovedstaden syntes at true mig, da jeg blev dem vaer, og snarere end jeg ønskede det, befandt jeg mig i de folkerige Gader. Min Moders Huus laae i eet af de meest afsides Qvarterer af Staden. Veien dertil førte over een af de offentlige Pladse. Neppe havde jeg nærmet mig til denne, førend jeg saae mig standset af et Folke-Opløb, der i nogen Afstand strømmede til en Sidegade. Vrimlen forøgede sig hvert Øieblik, og rev mig mod min Villie bort med sig. Fra alle Sider var jeg omgiven af en dæmpet Mumlen. Uden at vide, hvorhen jeg blev ført af Trængslen, befandt jeg mig med min Hest, fastholdt i en Krog af Gaden, ligefor en Pille, om hvilken Folkemængden var beskjæftiget, for med vild Brølen at nedrive et Liig, som man havde hidset op paa samme Pille. Skræk og Frygt lammede min Tunge — jeg vilde flye, og kunde ikke; jeg saae Ansigtet af dette Liig, som man slæbte gjennem Gaderne, og gjenkjendte — min Broder! —

Næsten uden Bevidsthed førte jeg min Hest ud af Trængselen, og ilede til min Moders

Huus, hvor jeg ventede Oplysning om det frygteligste Øieblik i mit Liv. Jeg fandt Portene lukkede og laasede, og alle Vinduerne tilhyllede med tykke Gardiner. Forgjæves saae jeg mig om efter en Tjener. Nogle Minuter forgik, under hvilke jeg raadvild stod og holdt min Hest i Tømmen, og ventende gik op og ned udenfor Huset. Pludselig blev Døren sagte aabnet, og tvende qvindelige Figurer i Sørgeklæder, ledsagede af en Militairperson, traadte ud af samme. I den ene gjenkjendte jeg strax min Moder. Hun syntes at gaae med vaklende Trin, og støttede sig paa sin Ledsagerske, som var mig ubekjendt, dog fængslede hendes sjeldne Skjønhed mine Øine. De stege frygtsomme ned af Trappetrinene, og toge Veien til den Side af Gaden, hvor jeg stod med min Hest. Min Moder gik tæt forbi mig, saae mig stivt i Ansigtet, og sank afmægtig i sin Ledsagerindes Arme. Jeg traadte nærmere; de øvrige kjendte mig ikke. Vi førte min Moder, som uden Bevidsthed laae i vore Arme, omkring Hjørnet af Gaden, hvor en Vogn, forspændt med fire Heste, ventede paa hende. Den Afmægtige blev løftet derind, vi

andre fulgte. Vognen fløi igjennem Gaderne, og efter faa Minuter befandt vi os udenfor Staden.

Stum og i bange Forventning sad jeg ligefor den ubekjendte Dame. Jeg havde nu ingen anden Tanke end Urolighed over min lidende Moders Tilstand. Endelig opslog hun Øinene, og hendes taarefulde Blik hvilede ubevægelig paa mig.

"Ak min Søn! til hvilken ulykkelig Tid kom du tilbage til Madrid! hvilken Efterretning venter dig her! Den gyseligste Handling har overvældet vort Huus med Skjændsel, og for evig løsrevet mig fra Menneskene." —

Jeg følte mit Haar reise sig paa mit Hoved, og hæftede et ængsteligt spørgende Blik paa vort Reiseselskab. Min Moder vedblev: "Kjender du ikke længer din Cousine Isabella? Desværre! det er disse forfængelige Ydigheder, denne Skikkelses forførerisse Tryllemagt, hvoraf Himlens Dom har betjent sig for at ydmyge os." — Ved disse Ord brast Isabella i en hæftig Graad, og kun med megen Møie lykkedes det den Fremmede at berolige hende.

Ingen talede. Jeg havde ikke Mod til at bestorme min Moder med Spørgsmaale. Det var allerede langt ud paa Natten, da vi ti Mile fra Madrid ankom til et Landsted, som tilhørte Isabellas Gemal. Nogle Tjenere kom med Fakler for at lyse os igjennem de store Hvælvinger i det øde Slot. Min Moder blev af Isabella ført ind i et særskilt Værelse, og jeg blev allene med den Fremmede i den høie Sal, som en mat Lampe sparsomt oplyste. Stiltiende stod jeg i eet af de høie gothiske Vinduer, forfølgende med mine Øine de lange Skygger, som ved den sørgelige Belysning faldt paa de høie Vægge, medens Tjenerne gik ud og ind og dækkede et Bord til Aftensmaaltidet, kun for to Personer. Stumme satte vi os tilbords, og da Tjenerne havde fjernet sig, tog jeg Ordet paa følgende Maade:

"Siig mig, min Herre, hvilken frygtelig Hemmelighed ligger til Grund for alt dette? Nævn mig den Ugjerning, som kræver Broderens hævnende Arm. Erklær eder! hvo er den, som jeg skal skaffe Opreisning? Tal! jeg besværger eder ved Alt hvad helligt er!"

"Spørg ikke videre," svarede den Fremmede: "Hvad jeg kunde sige eder, vilde kun tjene til endnu meer at forvirre eders Sind. Eders Broder fik Løn for den forteste Handling, der nogensinde tyngede et Menneskes Samvittighed. Det er overdraget mig at bringe eders Cousine til det Kloster, som hendes fornærmede Gemal har bestemt til hendes tilkommende Opholdsted, og hvorhen eders Moder frivillig følger hende. Tillad mig at anvise jer eders Sovegemak. I trænger til Ro, og gjør bedst i at overlade Resten til Himlens Forsorg." —

Jeg veed ikke om det var en tung Bedrøvelse, eller min Skytshelgens Styrelse; men jeg laae den hele Nat i en Tilstand, der lignede dyb Søvn, uden at have dennes vederqvægende Virkning, og af hvilken jeg først sildig opvaagnede Morgenen derpaa. Mit første Spørgsmaal, da jeg aabnede mine Øine, var efter min Moders Befindende. Istedetfor alt Svar leverede man mig et forseglet Papiir. Det var en fremmed Haandskrift. Med spændt Forventning brød jeg Seglet, og fandt følgende Linier:

"Min Herre! I faaer ikke meer eders Moders Anfigt at fee. Den dybe Grämmelfe over eders Hufes Skjændfel vilde bevæge hende til at fkjule fig for Verdens Øine, endogfaa i det Tilfælde, at hun vidfte fig reen for al Skyld. Men den ulykfalige Eftergivenhed, hvormed hun har begunftiget en fordærvelig Lidenfkab, er i hendes Øine en Brøde, til hvis Affoning i den dybefte Eenfomhed, hendes øvrige Dage paa Jorden endnu forekomme hende for faa og korte. En omftændelig Fortælling om hiin ulykkelige Begivenhed, vil hun fende eder ved Hjelp af Abediffen i Kloferet ***. Vogt eder for at begaae en overilet Handling, og føg langt fra Madrid et Hjem.

Diego,

Adjudant hos Generalen Juan de Mongellas."

Den voldfomme Ryftelfe, fom denne Efterretning forvoldte mig, Smerten over den pludfelige Skilsmiffe fra en elfket Moder, i det græffelige Øieblik da en ængftelig Uro forvirrede mit Sind — alt dette, forenet med Anftrængelfen af en befværlig Reife, havde faa hæftig angrebet

mit Legeme, at jeg ikke var istand til at forlade mit Leie. En fortærende Smerte sneg sig gjennem mine Lemmer. Blodet jagede gjennem Aarerne; brændende Tørst fortærede mine Læber; mine Sandser forgik mig, og den frygtelige Sjæleangst, som martrede mig, er det eneste, jeg kan erindre mig af dette Tidsrum af flere Uger, da jeg saaledes forsmægtede, plaget af alle Indbildningskraftens Furier, langt fra Madrid og alle mine Venner, blot pleiet af en gammel tro Tjener, som var Opsynsmand over Slottet.

Min første Tanke, da jeg igjen kom til min Bevidsthed, var den veemodige Følelse, at det maaskee havde været velgjørende for mig, om jeg her, forglemt af Verden og mine Venner, havde for stedse lukket mine Øine. Denne Følelse blev kun mere smertelig fornyet, da man bragte mig en Pakke, der under min Sygdom var indløbet til mig. Den indeholdt følgende Blade af min Moders Haand.

Beatrice de Lepo
til
hendes Søn Philip.

Det er ikke uden stor Overvindelse at jeg griber Pennen for at udkaste et Malerie for dig min Søn, i hvilket jeg gyser for selv at see min egen Svaghed i dens hele forkeerte Skikkelse. Den Tanke, at du af dette Exempel skulde lære, hvor frygtelig den Lidenskab er, som Menneskene kalde Himlens sødeste Gave, og hvilke Snarer der ere lagte for den, som giver sin Sjæl i en Qvindes Magt, bestemmer mig blot til at overvinde min Ulyst, og lægge Haand paa Værket. —

For to Aar siden vare alle Madrids skjønne Damers Øine henvendte paa Hertugen af Braganza, og heller aldrig har man seet saa megen Elskværdighed i det Udvortes, forenet med en saa rørende Mildhed i Characteren. Rygtet om Don Pedros Rigdom og glimrende Talenter, forenede sig med de berømmeligste Træk af en ædel Menneskekjærlighed, for at indgrave hans Navn i alle Hjerter. De Hjelpeløse i Madrid trængte

sig ligesaa begjærlig frem og forsamlede sig om den unge Mands ædle Skikkelse, som Stadens Damer paa alle Balconer kappedes med hinanden om at blive bemærket af ham, naar han paa sin stolte Ganger reed gjennem Gaderne.

Paa samme Tid kom din Cousine Isabella, ved sin vrantne Gemals Side, fra Provindsen til Hovedstaden, hvor han var bleven udnævnt til Commandant. Neppe havde hun viist sig paa Stadens offentlige Steder, førend Lovtaler over hendes sjældne Skjønhed opvakte Hoffets og Byens udelukkende Beundring. Alting bidrog til at forherlige hendes Indtrædelse i Verden. Contrasten mellem hendes blomstrende Ungdom og hendes aldrende Gemals Vrantenhed, hendes bevægelige, aandrige Ansigtstræk, det høie Mod, som funklede af hendes brændende Øine, hendes bydende, kongelige Anstand — alle hendes Egenskaber syntes skabte til at gjøre Madrids stolte Ynglinge til Slaver af hendes Vink. Ogsaa Gonzalo, din Broder, hvis mandige Skjønhed ikke blev ubemærket af hende, blev talt mellem hendes offentlige Beundere; og da han hørte til de Officierer, som nærmest stode

under hendes Gemals Commando, og desuden var hendes Frænde, saa gjorde hans Bestræbelser efter den skjønne Cousines Gunst saameget mindre nogen Opsigt. Jovrigt vidste denne stolte Skjønne saa listigen at uddele Gunstbeviisninger, at enhver holdt sig for den Lykkelige, og ingen var det.

I min Omgang syntes hun at finde mere Smag end i nogen andens; heller ikke nægter jeg, at hun snart blev mig uundværlig. Hendes Livlighed vidste at laane de almindeligste Ting de meest glimrende Farver; paa alt hvad der omgav hende, faldt Gjenskinnet af hendes bevægelige Aand. Den Listige mærkede snart den Magt, hun havde over mig, og vidste saaledes at indrette det, at sjælden eller aldrig kunde den Følelse opkomme hos mig, at jeg med hver Dag tabte mere af min moderlige Anseelse hos hende. Uophørlig underholdt hun mig med Fortællingen om de Saar hun uddeelte, uden at finde sig tilbøielig til at læge noget af dem; om den listige Handlemaade, hvorved det lykkedes hende at dreie hendes lunefulde Gemal efter hendes Sind: og om hun da mærkede, at disse Fortroligheder gjorde mig forlegen, saa vidste hun ved en letsindig

Vending eller en naiv Undskyldning at stille Sagen i et saadant Lys, at jeg følte mig befriet fra min skamfulde Følelse, uden selv at vide hvorledes, og aldrig kunne komme til at undrage mig hendes Fortrolighed.

En Dag, da jeg, som sædvanlig, besøgte Messen i Isabellas Selskab, bemærkede jeg i Nærheden af Alteret Don Pedro, omringet af flere af hans Venner. Det undgik ikke min Opmærksomhed, at hans Øine vare bestandig henvendte til det Sted, hvorpaa vi befandt os. Efterat vi havde forrettet vor Andagt knælende for Alteret, trængte Don Pedro sig med sit Selskab gjennem Folkemængden hen til os. Gudstjenesten var endt, alle trængte sig til Udgangen, hvor vi ogsaa fandt Bærestole i Beredskab til os. I Trængselen havde jeg dog ikke tabt Don Pedro af Øinene, og medens Isabella steg i sin Bærestol, lagde jeg Mærke til, at han iilsom losrev sig fra sine Ledsagere, for at følge hende gjennem flere Gader. Hendes Urolighed og underlig spændte Væsen, da jeg saae hende igjen, bestyrkede mig i min Mistanke om en Forstaaelse mellem hende og Hertugen. Heller ikke lod hun

mig længe i Uvished. Jeg erfarede af hende, at i nogle Dage var den forelskede Ridder, som hun kaldte ham, hyppig at træffe under hendes Vinduer, at han bragte hende Serenader, hver Morgen forsynede hendes Toilette med de skjønneste Blomster, og hvad ellers kjærlig Opmærksomhed medfører. Jeg vovede at nævne Gonzalos Skinsyge, om han erfarede alt dette: men den stolte Maade, hvorpaa Isabella lagde Haanden paa Brystet og erklærede, at ingen skulde rose sig af at lægge hendes Frihed i Baand, gjorde mig hende selv saa gaadefuld, at jeg ikke kunne beslutte mig til at sige min Mening om Sagen selv. "Leende vil jeg saare der, hvor andre blive saarede," lagde hun spørgende til. "En Daare maa hylde Kjærligheden i dens tragiske Skikkelse. Mig er den en Leeg, og intet videre." Med disse Ord hoppede hun ud af Værelset, og flere Dage hengik, inden jeg saae hende igjen.

En Morgen, da jeg endnu laae i min Seng, traadte Isabella ganske uventet ind i mit Sovekammer, og i det hun med et betydningsfuldt Smiil drog et Papiir ud af sin Barm, sagde hun at jeg maatte læse det. "En formelig Kjær-

lighedserklæring, som jeg seer?" sagde jeg. "Det er ikke Alt," svarede hun skjelmsk: "I har overseet noget: Bøn om en Sammenkomst. Eller har jeg virkelig taget Feil af Eder, ved at troe, at I vilde forhjelpe mig dertil?" — Jeg var svag nok til at give efter. Just i de samme Dage havde en Forretning fjernet Gonzalo fra Madrid. Min egen Have blev bestemt til Stedet for denne Sammenkomst. Hun selv paatog sig Omsorgen for at indlede Sagen. Don Pedro erholdt de fornødne Vink.

En Dag da Isabellas Gemal var udbuden til et Gjæstebud, spiiste hun med mig, og under Foregivende af, at jeg vilde vise hende nogle Forandringer i hendes Yndlings-Pavillon, førte jeg hende ned i Haven. Isabella havde kastet et tæt Slør over sine Lokker, og neppe vare vi nede af Terrassen, der fører til en tyk Buegang, førend Don Pedro traadte frem bag en Busk. Aldrig havde jeg seet Hertugen saa nær; hans Skjønhed satte mig i Forundring, jeg følte, at Synet af ham ikke kunde lade det koldeste Hjerte urørt. — Med høi Rødme nærmede han sig til Isabella, og nedlod sig for hende paa et Knæ.

"Hvor god og from I dog er," sagde han, "at I har villet bønhøre mit forvovne Ønske. Hvor har jeg dog længtes efter dette Øieblik! Vidste I hvor grændseløs jeg elsker eder!" — "Det maa I frit gjøre," svarede Isabella skjelmsk, medens hun førte Hertugen til en Græsbænk; "kun indseer jeg ikke hvorfor eders Ord og Stemme klinger saa veemodig. Jeg elsker kun de glade Ansigter, og dersom I vil behage mig, saa maa I opklare eders lidt." — Alvorlig svarede han: "I aner altsaa ikke den Salighed, som Hjertet finder i en sød Smerte? Hvorledes kan man elske uden Veemod? — Ogsaa var det jo dette søde Træk af en stille Tungsindighed om eders huldе Mund, der saa inderlig rørte mit Hjerte. Hvorfor vil I dog saa selsomt forstille eder? Forund mig at see eders elskværdige Ansigt uden Slør! Dets Billede er indgravet i mit Hjerte med uudslettelige Træk, og jeg længes efter at sammenligne den huldе Original med dette Billede." —

Isabellas Slør faldt til hendes Fødder. — Med glødende Rødme sank hun i Hertugens udbredte Arme. Men neppe berørte hendes brøn-

dende Blik ham, saa foer han hæftig sammen, og traadte tilbage i den synligste Sindsbevægelse. — "Nu, saa siig mig dog," sagde Isabella, "om I gjenfinder det, dette melancholske Træk, som er eder saa kjært? Næsten maatte jeg, for at behage eder, kunstle et saadant i mit Ansigt. Thi tilstaae mig kun, det er der ikke, og eders Phantasie har paadigtet mig det." — Hertugen kjæmpede med en Forlegenhed, der berøvede ham alle Ord. "I er deilig!" stammede han: "i Sandhed! jeg saae aldrig noget mere tillokkende — den tungsindige Mine — ja — den savner jeg — Tilgiv! — jeg er ulykkelig — en pludselig Smerte — jeg føler mig saa syg." — Han var forsvunden. Forundrede saae vi paa hinanden. —

"Hvad er det?" raabte Isabella, og et Udtryk af en Lidenskab, som forfærdede mig, viiste sig i hendes Ansigt. "Skulde han have spottet mig? da vee ham! Vee den Forræder, om han drev et Spil med min Tilbøielighed. Gud, hvad har jeg gjort! — der behøvedes kun et Vink, og jeg havde kastet mig i hans Arme. Nei det er umuligt, jeg maa udgrunde denne Hemmelighed,

det koste hvad det vil." — "Søg at fatte eder, kjære Cousine," sagde jeg. "Det var en Overilelse af eder, som I let kan gjøre god igjen. I maa forvandle den hele Sag til et Spøg; der vil nok findes en Leilighed til med eders Vittighed at straffe den ufornuftige Hertug for hans Letsindighed." — "Hvorledes?" raabte hun: "I mener, jeg skulde opgive ham! ikke besidde ham! eller om han bedrog mig, ikke tage Hævn, den græseligste Hævn over ham? Hvad tænker I om mig? Nu føler jeg at jeg elskede ham, elskede ham mere brændende end jeg selv anede, og et Spøg skulde jeg gjøre af hans Fornærmelse? Før mig bort herfra, hvor alting levende erindrer mig om den Krænkelse jeg har lidt. Overlad mig til mig selv, at jeg rolig kan eftertænke hvad der er skeet, og tage mine Forholdsregler derefter." —

Vi forlode Haven. Isabella stod i sin Vogn, overladende mig til de ængsteligste Forestillinger om en Tildragelse, der forekom mig ligesaa besynderlig som foruroligende. Hvor stor var imidlertid min Forundring, da jeg om faa Dage saae Isabella igjen: Hendes hele Væsen var forandret.

Intet Spoer var mere af hendes fordums indtagende Munterhed. Mork og fordybet i sig selv, adspredt og opfarende var hun, der hvor hun tilforn havde udbredt det muntreste Liv. Det forekom mig som om mit Huus nu var blevet øde, og al Glæde veget derfra. Havde hun kun givet sin Græmmelse Luft ved Ord, men hun var taus, og syntes at have tabt al Tiltro til mig. Hvad havde jeg ikke givet for at bringe hendes Munterhed tilbage. Jeg var raadvild om jeg skulde paanøde hende min Deeltagelse, eller ikke, og denne Tvivl vorede, jo mere jeg overbeviiste mig om, at det ikke var Trang til at see mig, som førte hende til mig, men kun en uophørlig Urolighed.

Paa samme Tid ventede vi Gonzalo tilbage fra hans Reise. Jeg skjælvede ved den Tanke at han maatte bemærke Isabellas Forvandling. Hidtil, da hun ikke havde udmærket nogen af sine Elskere ved en særdeles Gunst, havde hans Lidenskab for hende endnu antaget en rolig Characteer. Saasnart Skinsygen opvaagnede hos ham, havde jeg alt at befrygte.

Næste Aften sad Isabella og jeg sammen. Hun var noget mildere stemt. Hun havde medbragt sin Luth. Hendes Spil syntes at forskaffe hende selv nogen Lettelse. Enkelte Taarer stjal sig gjennem hendes lange silkeblode Øienhaar, og faldt ned paa Instrumentet. Jeg haabede alt af hendes Stemning, siden jeg nu saae hende græde igjen, da Gonzalos pludselige Ankomst forstyrrede os: Han syntes ikke at lægge Mærke til mig. "Har min Moder nu igjen villet være eders Sjæleførger?" spurgte han Isabella. "Hvorfor ellers disse Taarer?" — "I tager Feil," svarede hun med en Tone, som endnu aldrig lød saa fortrolig mod Gonzalo. "Eders Moder er Godheden selv. Viid at jeg ret har længtes efter eders Hjemkomst. Forstaae mig ret! jeg har noget at overdrage eder! en Sag hvorpaa mit hele Livs Rolighed beroer. Ikke sandt, I elsker mig, som I kalder det? — Saa maa I skaffe mig Opreisning for en Ydmygelse — (hun bedækkede sit Ansigt med begge Hænder) en Ydmygelse som end aldrig nogen Spanierinde har taalt. I kjender Don Pedro. Eders Moder veed, med hvilken Hæftighed denne Hykler bad

mig om en hemmelig Sammenkomst. Jeg har tilstaaet ham den, — og han har bespottet, forhaanet mig! — Jeg udholder det ikke. For mine Fødder bønfaldt han mig om Gjenkjærlighed, men det var et Spil for at bringe mig i Fordærvelse, for at kunne rose sig af min Svaghed. — Og dog! — Don Pedro er intet uværdigt, almindeligt Menneske. — Hjelp mig til at komme paa Spor efter denne hans uforklarlige Handlemaade. Jeg selv skal kræve ham til Regnskab; her paa dette Sted skal han erklære, hvorfor han forhaanede mig."

"I Sandhed," svarede Gonzalo, med et Smiil, ved hvilket jeg gyste, og alle Muskler i hans Ansigt fordreiede sig. "I Sandhed! en underlig Forretning at paalægge en Elsker. Men ved den hellige Jomfrue! Veien til eders Besiddelse er mig velkommen, om den ogsaa fører over Don Pedros Liig."

"Nei," raabte Isabella: "myrde ham maa I ikke! Endnu ikke! Kræv ham til Regnskab. Jeg selv vil være Vidne til eders Samtale, men skjult. Af hans egen Mund vil jeg erfare hans

Sindelag. — Og da vil det være Tid til at handle."

Forgjæves søgte jeg at tilintetgjøre dette farlige Forehavende. Isabella fordrede trodsig mit Samtykke, og Gonzalo bragte mig ved sin fornærmelige Haan til at tie. Jeg holdt det nu for det anstændigste at give denne Sag et sømmeligt Anstrøg, ved selv at blande mig i den. Den næste Dag blev bestemt til Indbydelsen. I mit eget Navn sendte jeg den til Don Pedro. Han kom. Gonzalo var nærværende; Isabella skjult i det tilstødende Cabinet.

"Veed I, min Herre," sagde jeg efter nogle ligegyldige Samtaler, "at I har gjort en meget elskværdig Dame til eders uforsonlige Fiende? I Sandhed! eders Opførsel mod min Cousine Isabella var ikke en Ridder værdig." — "Tilgiv, Frue," svarede han: "en ulykkelig Skjæbne forfølger mig. Sandelig — min Agtelse for Donna Isabellas Gemal — hendes uplettede Rygte — hendes Væsens Majestæt. Man kan virkelig kun tilbede Isabella i en Afstand, hun er altfor glimrende til....."

"I lyver, elendige Hykler," raabte Isabella, liig en Furie styrtende ud af Cabinettet. "Bort fra mine Øine, jeg hader Synet af eder!"—

Don Pedro blegnede. Forgjæves søgte han at fremføre nogle Ord; enhver af hans Bestræbelser opflammede kun endnu meer hendes Vrede. Gonzalo forsaadte sin Deeltagelse i Samtalen, kun ved hemmelig at skjære Tænder, og knytte Haanden med Hæftighed. "Eders Cousine er meget syg," sagde Don Pedro, vendende sig til mig: "jeg er overflødig her. Tillad mig at gaae. Skinnet er imod mig, men ved Gud! jeg er uskyldig." —

Vi vare allene. Isabella laae opløst i Taarer i en Krog af Sophaen. Gonzalo nærmede sig til hende. — "Var dette den Opreisning I fordrede?" spurgte han spodsk. — "Jeg er eders, Gonzalo!" sagde Isabella, og reiste sig stolt i Veiret: "men vogt eder for at mistyde mine Ord! der ligger en svær Betydning i dem. Jeg vil have Hævn over denne Forræder, blodig Hævn! — Eders Arm være Værktøiet, og jeg selv er Prisen for eders Handling." — Gonzalo slog triumpherende sin Arm om hendes Liv.

Hun saae ham alvorlig i Ansigtet. "Sværg mig!" Han løftede Haanden i Veiret for at sværge. — "Hold inde, Ulykkalige!" raabte jeg, ilende aandeløs til, og gribende den Rasende i Armen, men det var for silde, den skrækkelige Eed var undsluppen hans Læber.

Jeg afbryder her min Moders Fortælling, fordi hendes Beretning om den følgende skrækkelige Begivenhed er, ifølge hendes daværende Sindsstemning, saa forvirret, at man har Møie med at fatte Sammenhængen. Men een af mine Venner, som var fortrolig med den i det Følgende omtalte Giovanni, har givet mig tydeligere Oplysninger om Sagen. Af hans Udsagn, sammenholdt med min Moders Beretning, har jeg uddraget Følgende:

I Madrid levede en italiensk Pige i stille Indgetogenhed. Kun i Messen saae man den fromme Maria. Da hun, knælende paa Alterets hellige Trin, opsendte sin Bøn til Frelserens Moder, og hendes taarefulde Øine hævede sig fra hendes Rosenkrands til Domens høie

Kuppel; da mødte de Don Pedros høie Skikkelse, der fordybet i hendes søde Beskuelse stod som en Drømmende ligefor hende. — En electrisk Tanke luede op i hans Sjæl, og Maria følte sig tilbagesat i sin Barndoms lykkelige Tid, paa den hellige Jordbund, hvor hun var født; Italiens høie Kunstfrembringelser, i hvis Nærhed hendes skjønneste Dage vare henrundne, stode atter for hende, fremkaldte i Livet, ved Synet af Don Pedros idealske Skjønhed. Da skildtes de ad i Trængselen af den Folkemængde, som strømmede til Udgangen. Fordybet i stille Veemod, gik den bedrøvede Pige ved sin ærværdige Faders Arm, til den afsides lille Bolig.

Borgerlige Uroligheder, havde fordrevet Paolo, den kraftfulde Olding, fra Neapel. Giovanni og Maria, hans Børn, havde ledsaget ham til Madrid, uden at medbringe anden Formue end den faste Villie at spare den nedbøiede Fader den Ydmygelse at maatte modtage fremmede Velgjerninger. Maria malede i Oliefarve, Giovanni spillede paa Luth. Maria havde ved Udvandringen reddet nogle af sine Arbeider. Børnene følte, at Salget af disse Malerier kunde en Tidlang

redde dem fra Mangel, men Paolo modsatte sig alt hvad der kunde bringe dem noget Bekjendtskab. Længe forbleve derfor disse Helligdomme skjulte i den fattige Bolig. Endelig lykkedes det Giovanni at overtale sin Fader til at tillade ham at maatte tilbyde dem til en ung Kunstelsker, hvis Gunst hans Talent havde forskaffet ham; dog med den udtrykkelige Betingelse at fortie Marias Navn, og undgaae Kjøberens Besøg i deres nødlidende Huus. Paolo ærede sin Datter som det helligste Klenodie, reddet i Livets frygtelige Skibbrud, og hadede den Tanke at stille hende tilskue for en Stormands begjærlige Øine. Malerierne bleve solgte, og betalte med en anseelig Sum, uden at deres Besidder anede, at en Pigehaand havde besjælet den Pensel, der havde frembragt dem.

Disse yndige Frembringelser udgjorde den Verden, hvori Marias stille Gemyt ufoldede sin huldе Blomst. Aldrig havde hun kjendt nogen Moder. Naar hun savnede denne, bad hun til den hellige Jomfru. Kunsten var hendes Lærerinde, de store Mesteres udødelige Værker hendes eneste Fortrolige. Saaledes kom hun til Madrid

uden at ane, at det her var Kjærligheden forbeholdt at opvække de første dybe Smerter i hendes skyldfri Sjæl. — Ofte gik Maria, efter hiin Tildragelse i Messen, tilbage til Kirken ved hendes Faders Arm, og hendes Øine søgte ham, hun aldrig vilde glemme; men forgjæves, medens Don Pedro, forfølgende den elskede Ubekjendte, ødslede sine brændende Sukke ved at henvende dem til Isabellas forblindende Skyggebilled, hvis Lighed med Maria foraarsagede den ulykkalige Vildfarelse. Ofte naar Giovanni med Begeistring talede om sin Vens kjærlige Deeltagelse, og ingen Velvillie for denne Yngling vilde bevæge hans Faders strænge Bryst, rørtes Maria til Taarer, uden at vide at dette var den Mands Billede, hvis længselfulde Blik havde talt saa stærk til hendes Hjerte. Længe prydede Marias yndige Billeder Don Pedros høie Gemak, og endnu havde han ingen Anelse om at hans Elskedes Aand saa nær omsvævede ham. Dog endnu eengang, da Hertugen afhentede sin Ven til Jagten, og en varslende Nysgjerrighed drev Maria hen til Vindues-Jalousien, mødtes de Elskendes Blikke, for ikke mere at tabe hinanden af Sigte. — Fra nu

af forstode deres Sjæle hinanden, uden at behøve nogen anden Mellemmand. Underrettet om Paolos strænge Sindelag, vovede Don Pedro end ikke at gjøre sin Yndling, Giovanni, en Tilstaaelse, som kun hans Øine dristede sig til at betroe ham. — Men denne frygtsomme Hemmelighed undslap ikke det Speiderblik, hvormed Marias gamle Amme bevogtede denne Skjønhedens Blomst, med mangt et hemmeligt Suk over at vide den saaledes useet i Skjul og Dunkelhed. Maatte hendes listige Nysgjerrighed anvende mange Kunster for at lokke den stille Hemmelighed udaf hendes Yndlings Bryst, saa lykkedes det hende og endelig at overvinde Marias huldе Undseelse. Neppe havde hun udforsket dette begyndende Eventyr, saa vidste hun saa listig at paanede Hertugen sin Beredvillighed, at han ikke manglede rigelig at forsyne hende med Ærinder og Kjærlighedsbreve. Maria modstod ikke længe den Elskede. Men hendes Faders Sindelag forandrede sig ikke. Daglig kom Giovanni hjem fra Pedros Pallads med Indbydelser til Paolo. Under ingen Betingelse var han at formaae til at bryde sit Forsæt.

Just ved denne Tid var det, at det lykkedes Isabellas Ænker at gjennemskue Hertugens Hemmelighed. De Midler, hvoraf hun betjente sig til denne Hensigt, vare høist uværdige. En maskeret Person overfaldt Ammen, da hun, som sædvanlig, en Aften vilde gaae ind i Don Pedros Pallads, kastede hende til Jorden, gjennemsøgte hendes Lommer, som for at røve hendes Penge, og løb hurtig bort med de Papirer, hun bar hos sig. Her fik man hvad man længe havde søgt: et Brev fra Maria til Hertugen. Og i dette Brev blev omtalt et Gittervindue, det eneste mulige Sted, hvor de Elskende undertiden ved Nattens Hjelp turde tale med hinanden. Isabella lagde kun Mærke til denne Omstændighed. Selv det sletteste Menneske tragter efter en Udflugt for at besmykke sin onde Handling. "Hun indhyller sig i et Helgenskor, og bedrager sin Fader! Ved Gud! det skal hun betale, den Hyklerske!" — Planen blev lagt.

Det var en stormfuld Nat. Et tykt Mørke skjulte Stjernerne. Fra Tid til anden drog en mat Lynild en Lysstraale gjennem de tungt nedhængende Skyer. Langt borte hørte man

Tordenen. Da nærmede sig Gonzalo til Marias Bolig. Han var indsvøbt i en stor Kappe og bevæbnet med en Jagtkniv og to Pistoler. Under Marias eget Vindue skulde Hertugen falde for hans Haand. — Længe venter han, ingen kommer. Utaalmodigheden driver ham urolig op og ned under Vinduet. Hans Bevægelser lyde i Nattens Stilhed. Maria troer at høre sin Elskedes Tegn. Længselfuld strækker hun sin lilliehvide Haand ud af Gitteret, og — synker med et gjennemtrængende Skrig tilbage i Kammeret.

Ammen styrtede ind i Værelset; Maria laae bevidstløs paa Gulvet. Skriget paa Lys vækkede den sovende Fader. Han kommer med Lys. — "Jesus Maria!" raaber Ammen. "Haanden er borte!" og livløs falder hun til Jorden ved Siden af den Ulykkelige. Bedøvet af Skræk, løfter den gamle Fader den dyrebare Byrde op i sine Arme, og med skjælvende Knæe bærer han hende til hendes Seng. Man løber til Hertugens Pallads, for at hente Giovanni, som et lystigt Gilde endnu opholdt der. I faa Minuter stod han for Marias Leie, ledsaget af Don Pedro. Ulykken havde ganske forenet dem.

Nu slog Maria Øinene op. Don Pedro knælede ved hendes Seng. Just nu havde Saarlægen forbundet hende. Skjælvende nærmede Giovanni sig. — "Nævn din Morder, før du dør, min Elskede, min Hustrue," raabte Don Pedro i vild Fortvivlelse: "Kirken lyse sin Velsignelse over os; maatte da din Fader tilgive mig!" Paolo nærmede sig til Sengen, og sagde sagte: — "Vil du dø, min Datter? Vil din Sjæl bortflygte uden din Faders Tilgivelse? — Det kunde du gjøre imod mig, Maria?" —

En Geistlig traadte ind i Værelset. Hertugen greb Marias eneste Haand. Hendes Amme løftede hende i Veiret. Giovanni understøttede med bortvendt Ansigt sin Søsters matte Hoved. Vielses-Formularen blev oplæst, og Velsignelsen lyst over dem. De Omstaaendes Graad og Hulken afbrød Præstens Tale. Afmægtig sank den Syge tilbage paa sin Hovedpude.

Det var Middag, da hun atter opslog Øinene. Paolo sad ene ved hendes Seng. Hendes omvankende Blik syntes endnu at søge Nogen, men Kammeret var tomt, og dyb Stilhed omgav hende.

Giovanni var fulgt med Hertugen, da denne forlod Paolo med den Forsikkring, ikke at komme igjen, førend han havde opdaget sin Ulykkes Stifter. Men hvorledes? Han havde intet andet Spor af den djævelske Gjerning, end den mishandlede Haand, som fandtes under Marias Vindue, og Erindringen om hiin oprørende Scene med Isabella, i den vilde Gonzalos Nærværelse, der efterlod en Anelse hos ham, som dennegang kun ledte ham altfor rigtigt. Han traf en Aftale med Giovanni.

Paraden forsamlede just de Militaire. Gonzalo befandt sig den Dag, som sædvanlig, i Commandantens Følge, og reed med stolt Mine gjennem Gaderne, som han daglig pleiede at gjøre. Den næste Middag var Touren til ham, at trække paa Vagt, og han syntes ret med Overlæg at have valgt den afvigte Nat til hiin Gjerning. Giovanni lod sig ikke forvilde af alt dette. Han havde sen Ven mellem Gonzalos Kammerater; til denne gik han, og bønfaldt ham ivrigen om at foranstalte, at Gonzalo samme Aften spiste hos ham. Om sin Hensigt sagde han kun sin Ven saameget, at Don Pedro og han ligeledes

vilde indfinde dem, hvorpaa Gonzalo ikke maatte være forberedt Da dette var aftalt, vendte han tilbage til Don Pedro.

Imidlertid blev det mørkt. Giovanni anmærkede at det var nu Tid at gaae. Don Pedro syntes endnu at vente paa noget. Endelig kom en Tjener. Giovanni saae, at Don Pedro modtog noget, som han skjulte i sin Barm. De gik.

Stumme, og nedsjunkne i dyb Eftertanke, naaede de det bestemte Sted. Ved deres Indtrædelse forefandt de allerede Gonzalo. Hans Ansigt forraadte nogen Forvirring over deres uventede Ankomst; dog saae han ud som et Menneske, der havde taget sine Forholdsregler i hvert muligt Tilfælde. Talen dreiede sig om de ligegyldigste Ting. Giovanni forsøgte nogle Gange at see sin Fiende i Øinene, men forgjæves. Man gik endelig tilbords. Hertugen dreiede Samtalen paa Mærkværdigheder, som han fordum havde samlet paa sine Reiser. "Jeg har bragt een herhen med mig" — sagde han — "hvis Lige neppe nogen af jer har seet, og som vil sætte eder i den største Forundring." —

Alle vare fulde af Forventning. Med alvorlig Langsomhed drog Hertugen en omhyggelig indsvøbt Pakke ud af sin Barm, og udviklede af samme en aflang Guldbaase. Ved et sagte Tryk af hans Haand, sprang Laaget op, og viiste for de Tilstædeværendes forundrede Øine — en bleeg, fiin Pigehaand, der laae omhyggelig indfattet i det gyldne Skrin. Med et ubevægeligt Udtryk i sin Mine holdt Hertugen det nogle Øieblikke over Bordet. Alle forstummede. Gonzalos Ansigt bedækkedes af en dødelig Bleghed.

"Kjender du denne Haand, Nidding?" raabte nu Don Pedro med en Tordenstemme, det truende Blik fast hæftet paa Gonzalo: "Hvad gjorde denne Engel dig, at du lumsk vilde myrde hende? — Dog, din Bleghed har dømt dig. Forsvar dig!" — Hans Sværd foer af Skeden. Gonzalo gjorde kun en kraftesløs Modstand. Min Broder faldt. Min arme Moder siger paa dette Sted i sin Beretning: "Min ulykkelige Søns Blod farvede Gulvet. Ak! uden Skrifte og Absolution flygtede hans med Synder betyngede Sjæl, for at fremtræde for den evige Dommers Throne." —

Ingen vovede at tilbageholde Hævnerens Arm. Støttet paa sit Sværd, stod han, med sine Øine fast hæftede paa Liget, hvis rindende Blod syntes at formilde Vreden i hans Bryst, indtil Giovanni kastede sig i hans Arme, ved alle Helgene besværgende ham at flygte. Dog i samme Øieblik gik Døren op, og Hertugens Tjenere styrtede ind, fulgte af Marias Amme.

"Til, til, bedste Herre, om I endnu engang vil see Maria," raabte hun høit grædende, og gyste tilbage ved Synet af Liget. — "Gud! hvad er her foregaaet?" — "Der er holdet Dom over Morderen," skreg Don Pedro, og styrtede med Giovanni ud af Værelset.

Da de traadte ind i Paolos Bolig, gik Oldingen dem imøde med stille Veemod. — "Jeg seer paa eders Ansigter, at I have gjort hvad I maatte gjøre," saa talte han, "men forstyr ikke Roligheden ved disse vilde Blikke, her hvor Døden indvier sit stille Offer! Tier stille om hvad der er foregaaet. Ja, om I kan, saa renser eders Sjæle fra Tanken om Mordet, førend I nærme eder det hellige Sted." — Med disse Ord førte han dem begge til Marias Leie. Et sødt

Smiil omsvævede hendes halvaabne Mund, den syntes alt at tale sagte med Aanderne. Kun i hendes dunkle, snart udslukte Øine syntes den flygtende Sjæl endnu et Øieblik at vente.

Høit grædende styrtede den ulykkelige Hertug ned ved hendes Leie, Maria kjendte ham, og udstrakte endnu eengang sin Arm imod ham. — "Tilgivelse for min Morder!" hviskede hun sagte.— "Gud vil tilgive!" sagde Don Pedro, og skjulte sit glødende Ansigt i hendes Hovedpude. — Maria var død.

Opløste i stum Smerte laae de Sørgende ved Foden af Sengen, da en vild Larm lød paa Gaden. Paolo blev opmærksom, og stødte Hertugen, der holdt sin Elskedes Liig fast omfavnet, med Magt ind af Døren til et Sideværelse. "Giovanni! red din Ven!" lagde han til, løsrivende sig af Sønnens Arme: "I fortjene en bedre Skjæbne, her er intet mere for eder at gjøre." — De skiltes ad.

Eensom vaagede den gamle Fader, nedsunken i stum Smerte, ved sit kjæreste Barns Liig. Men da den dæmrende Morgen oplyste den smertelige Scene, saae han det fæle Syn

af Gonzalos mishandlede Lig ophængt paa en Pille, høit svævende i Luften ligeover for hans Vindue. Det blege Ansigt dreiede sig mod Oldingens Blik, just da han vilde vende sine taarefulde Øine fra sit Barns Hvilested til den forfriskende Morgenhimmel.

Saaledes havde den tilstimlende Folkevrimmel taget Hævn over den Ulykkelige. — Samme Dag førte mig min Skjæbne til Madrid.

Min Moder slutter sin Beretning med følgende Ord:

"Ved den første Efterretning om Gonzalos ulykkelige Skjæbne kastede Isabella sig for sin Gemals Fødder, og bekjendte i sin Angst hvad Deel hun havde i denne Begivenhed. Den dybt Fornærmede vendte hende Ryggen, og truede hende med den skrækkeligste Hævn, om hun ikke bestemte sig til at vælge et Kloster, som han nævnede hende, til sine øvrige Dages Opholdssted. Hun ilede til mig i sin Nød og Fortvivlelse. Jeg kunde ikke nægte hendes Ungdom og Hjælpeløshed min Medlidenhed, og da jeg havde været svag nok til at give efter for hendes Letsindighed i lykkeligere Dage, saa vilde jeg nu

heller ikke forlade hende i Ulykken. 'Jeg beslut-
tede strax at følge hende, og leve med hende i
Klosteret. Forgiæves søgte mine troe Tjenere
med Taarer og Bønner at afholde mig fra dette
Forsæt. — Øieblikkene vare mig kostbare. Den
rasende Mængde truede mit eget Huus. — Jeg
ilede at forlade det. — I dette Øieblik, min
Søn, kom du fra Alcala. I vort Livs ulyk-
keligste Time maatte vi mødes. — Jeg for-
maaede ikke at fortælle dig vor Ulykke. Dog
maatte du underrettes om den, og saaledes ere
disse Blade blevne til.

Jeg tager Afsked med dig, min elskede
Søn, Philip. Dit kommende Liv være lige
saa rigt paa Daad og Hæder, som din Ungdom
var reen og skyldfri. Jo mindre du har min
Kjærlighed at takke, jo mere lønnende vil din
Samvittighed sige dig, at dit Liv har forsonet
din ulykkelige Moder med sit." —

Saaledes ender min Moder sin sørgelige
Beretning. Hvorledes var andet muligt, end
at hendes sidste smertelige Ønske maatte holde
mig fast paa Veien til et Maal, som jeg i Lyk-
kens Dage havde valgt. Til de fjerneste Øer

i den ny Verden, hvor jeg søgte Forglemmelse af vor Skjændsel, ledsagede mig min Ungdoms helligstille Stræben. Efter flere Aars Forløb er jeg endelig kommen tilbage. Mit Hjerte er aldrig blevet lægt, men mit Sind erholder Kraft ved den Forestilling, at Fædrelandet fordrer Erstatning af mig for min Broders Gjerning, og ved Tanken om at den Trøst blev mig undt, at forsøde een af Nag og Tvivl nedbøiet Moders sidste Timer.

Ignatius Denner.

I gamle, længst forsvundne Tider levede i en vild Skov, i det Fuldaiske Gebeet, en vakker Jæger, ved Navn Andreas. Han havde tilforn været Livjæger hos Grev Aloys af Fach, hvem han havde ledsaget paa vidtløftige Reiser gjennem det skjønne Velskland, og hvis Liv han engang ved sin Klogskab og Tapperhed havde reddet, da de paa de usikkre Veie i Kongeriget Neapel bleve overfaldne af Stratenrøvere. I Vertshuset i Neapel, hvor de vare tagne ind, befandt sig en fattig, men deilig Pige, som Huusverten, der havde taget hende til sig, som et forladt faderløst Barn, behandlede overmaade haardt, og brugte til de groveste Arbeider i Gaard og Kjøkken. Saavidt som Andreas kunde gjøre sig forstaaelig for hende, søgte han at opmuntre hende med trøsterige Ord, og Pigen fattede en saadan Kjærlighed til ham, at hun ikke meer vilde skille sig fra ham, men drage med til det kolde Tyskland. Greven af Fach, rørt af An-

dreas's Bønner og Giorginas Taarer, tillod at hun maatte sætte sig hos den elskede Andreas, paa Kudskebukken, og saaledes gjøre den besværlige Reise. Allerede inden de vare komne over Italiens Grændse, lod Andreas sig ægtevie til sin Giorgina, og da de nu endeligen vare komne tilbage til Grevens Godser, saa troede denne ret at belønne sin tro Tjener, ved at udnævne ham til sin Skovrider. Med sin Giorgina og en gammel Tjenestekarl drog han ud i den vilde eensomme Skov, som han skulde beskytte mod Fritskytter og Skovtyve. Men istedetfor den forønskede Velstand, som Greven havde lovet ham, førte han et besværligt, møisommeligt, fattigt Liv, og geraadede snart i Kummer og Elendighed. Den lille Løn i rede Penge, som han erholdt af Greven, var neppe tilstrækkelig til at klæde ham og hans Giorgina. De smaa Indkomster, som tilkom ham ved Brændesalg, vare sjeldne og usikkre; og den Have, der var ham anviist til at dyrke og benytte, blev ofte ødelagt af Ulve og Vildsviin. Han maatte med sin Karl passe paa saameget som han vilde, saa hændte dog undertiden, at det sidste Haab

om deres Underholdning saaledes paa en eneste Nat blev tilintetgjort. Til alt dette kom endnu, at hans Liv stedse blev truet af Skovtyvene og Frikytterne. Enhver Fristelse modstod han som en vakker, gudfrygtig Mand, der heller vil lide Nod end tilvende sig uretfærdigt Gods, og forvaltede sit Embede troligt og tappert. Af denne Grund var han udsat for farlige Efterstræbelser, og kun hans troe Dogger beskyttede ham mod Roverpakkets natlige Overfald. Giorgina, ganske uvant til Climatet og Levemaaden i den vilde Skov, henvisnede synligen. Hendes bruunladne Ansigtsfarve forvandlede sig til en bleg Guulhed. Hendes levende, funklende Øine bleve dunkle, og hendes fulde, yppige Vært blev med hver Dag mavrere. Ofte vaagnede hun i en maaneklar Nat. Fjernt knallede Geværskud i Skoven, Doggerne hylede, og sagte opstod hendes Mand fra Leiet og sneeg sig med Karlen mumlende ud af Huset. Da bad hun inderlig hæftig til Gud og alle Helgene, at hun og hendes trofaste Mand maatte blive reddede ud af denne skrækkelige Ørken og af den bestandige Livsfare. Efterat have født en Søn, hensank endelig Giorgina paa

Sygeleiet, og da hun blev svagere og svagere, saae hun sit Endeligt for Øinene. Slov og indsluttet i sig selv, sneeg den ulykkelige Andreas sig omkring. Siden hans Hustrues Sygdom, var al Lykke veget fra ham. Som bedragerisk, spøgelseagtige Væsner, tittede Vildtet frem bag Buskene; men saasnart han affkjød sit Gevær, var det som forsvundet i Luften. Han kunde ikke meer træffe noget Dyr, og kun hans Karl, som var en øvet Skytte, skaffede det Vildt, som det paalaae ham at levere til Greven. Engang sad han ved Giorginas Seng, de stive Øiekast hæftede paa den elskede Hustrue, som dødelig udmattet, knap aandede længer. I stum Smerte havde han grebet hendes Haand, og hørte ikke, hvorledes den lille Dreng klynkede, der forsmægtede af Mangel paa Næring. Karlen var allerede om Morgenen tidlig gaaet til Fulda, for med de sidste sparede Penge at skaffe nogen Forfriskning for den Syge. Intet menneskeligt trøstende Væsen var vidt og bredt at finde. Kun Stormen hylede gjennem de sorte Graner, i gjennemtrængende Toner, der lode som Skrig af den skrækkeligste Jammer, og Doggerne hy-

lede, som i trosteslos Klage om deres ulykkelige Herre. Da hørte Andreas med eet noget gaas udenfor Huset, ligesom menneskelige Fodtrin. Han troede, at det var Karlen som kom tilbage, skjøndt han ikke kunde vente ham saa tidlig; men Hundene sprang ud, og gjøede hæftigen. Det maatte være en Fremmed. Andreas gik selv ud i Døren, da mødte ham en lang, smækker Mand i en graa Kappe, med Reisehuen dybt nedtrykket i Ansigtet. "Ei!" sagde den Fremmede: "hvor har jeg dog kunnet saaledes fare vild her i Skoven! Stormen raser fra Bjergene, vi faae et skrækkeligt Veir. Vil I ikke tillade, kjære Herre, at jeg maa træde ind i eders Huus, for efter den besværlige Vandring at udhvile, og vederqvæge mig til min videre Reise?" — "Ak Herre!" svarede den bedrøvede Andreas: "I kommer i et Nødens og Elendighedens Huus, og paa den Stol nær, paa hvilken I kan hvile eder, formaaer jeg neppe at byde eder nogen Vederqvægelse. Selv min stakkels syge Kone mangler alt sligt, og min Karl, som jeg har sendt til Fulda, vil først sildig i Aften bringe lidet til Hjertestyrkning. Under disse Ord vare

de traadte ind i Stuen. Den Fremmede aflagde sin Reisehue og sin Kappe, under hvilken han bar en Randsel og et Skriin. Han trak ogsaa en Stilet frem og et Par Terzeroler, som han lagde paa Bordet. Andreas var traadt hen til Giorginas Seng, hun laae i en bevidstløs Tilstand. Den Fremmede traadte ligeledes derhen, betragtede den Syge længe med skarpe, betænkelige Øine, og greb hendes Haand, omhyggelig udforskende Pulsens Tilstand. Da nu Andreas, fuld af Fortvivlelse, raabte: "Ak Gud: nu dør hun vel!" — da sagde den Fremmede: "Vist ikke, kjære Ven, vær ganske rolig. Eders Hustrue fattes intet uden god kraftig Næring, og for Øieblikket vil et Middel, der paa eengang irriterer og styrker, være af den bedste Virkning for hende. Jeg er vel ingen Læge, kun en Kjøbmand, men dog ikke uerfaren i Lægekonsten, og besidder fra gammel Tid af mangt et Arcanum, som jeg fører med mig, og vel ogsaa sælger." Derpaa aabnede den Fremmede sit Skriin, fremtog en Apothekerflaske, dryppede nogle af de ganske mørkerøde Draaber paa Sukker og gav den Syge det. Derpaa hentede han af Rand-

selen en lille sleben Flaske kostelig Rhinskviin, og indgav hende et par Skeer deraf. Drengen, befalede han, kun at lægge tæt op i Sengen til Moderens Bryst, og overlade begge til Hvilen. Andreas var tilmode, som om en Helgen var nedstegen til denne eensomme Udørken, for at bringe ham Trøst og Hjelp. I Førstningen havde den Fremmedes gjennemborende, falske Blik afskrækket ham; nu følte han sig tiltrukken af ham, ved den omhyggelige Deeltagelse, den sienspynlige Hjelp, som han bragte den stakkels Giorgina. Han fortalte aabenhjertig den Fremmede, hvorledes han, just ved den Naade, som hans Herre, Greven af Fach, havde villet vise ham, var kommen i Nød og Elendighed, og hvorledes han vel i sin hele Livstid ikke vilde blive fri fra trykkende Armod og Næringssorg. Den Fremmede trøstede ham, og meente at saa ofte bringer en uformodet Lykke alle Livets Goder til den der mindst turde haabe paa dem, og at man vel ogsaa selv maatte vove noget, for at tilvende sig Lykkens Gunst. "Ak, kjere Herre!" svarede Andreas! "jeg stoler paa Gud og paa Forbøn af de Hellige, til hvilke

vi, jeg og min tro Hustrue, hver Dag inderligen bede. Hvad skal jeg vel gjøre for at forskaffe mig Gods og Guld? Er det mig ikke bestikket efter Guds vise Raad, saa var det jo syndigt at tragte derefter. Men skulde jeg endnu i denne Verden komme i Velstand, hvilket jeg ønsker for min stakkels Kones Skyld, som har forladt sit skjønne Fædreland for at følge mig i denne vilde Ørken, saa vil dette Gode vel komme, uden at jeg behøver at vove Liv og Blod for verdsligt, forfængeligt Gods. Ved denne Tale af den fromme Andreas smilede den Fremmede paa en ganske sælsom Maade, og var i Begreb med at svare noget derpaa, da Giorgina, med et dybt Suk opvaagnede af den Søvn, hvori hun var nedsunken. Hun følte sig forunderlig styrket; ogsaa Drengen smilede huldt og yndigt ved hendes Bryst. Andreas var ude af sig selv af Glæde, han græd, han bad, han jublede, saa det klang gjennem hele Huset. Karlen var imidlertid kommen igjen og tilberedede, saa godt han kunde, af de medbragte Levnetsmidler et Maaltid, hvori nu ogsaa den Fremmede skulde tage Deel. Den Fremmede kogte selv en Kraftsuppe

til Giorgina, og man saae at han i samme kom alleslags Kryderie og andre Ingredienzer, som han havde fort med sig. Det var blevet sildigt ud paa Aftenen, den Fremmede maatte derfor overnatte hos Andreas, og han bad at man vilde berede ham et Straaleie i den samme Stue, hvor Andreas og Giorgina sov. Det skeete. Andreas, hvem Bekymring for Giorgina ikke tillod at sove, mærkede hvorledes den Fremmede foer op, næsten ved hvert stærkere Aandedræt af Giorgina, hvorledes han hver Time stod op, nærmede sig sagte til hendes Seng, følte hendes Puls, og talte Draaber, som han indgav hende.

Da Morgenen frembrød, var Giorgina igjen kjendelig bedre. Af sit Hiertes Fylde takkede Andreas den Fremmede, som han kaldte sin Skytsengel. Ogsaa Giorgina yttrede, hvorledes hun vist troede, at Gud, efter hendes brændende Bøn, selv havde sendt ham til hendes Redning. Disse Udbrud af en levende Taknemmelighed syntes at falde den Fremmede til Byrde; han var kjendelig forlegen, og yttrede den ene Gang efter den anden, at han jo maatte være et Umenneske for ikke at ville hjelpe den Syge med sine

Kundskaber og de Lægemidler, som han førte med sig; forresten var ikke Andreas, men han den Takskyldige, da man til Trods for den Nød, som herskede i Huset, havde saa gjæstfrit modtaget ham; og han vilde ogsaa paa ingen Maade lade sin Pligt uopfyldt. Ved disse Ord trak han en fuld Pung frem, og tog nogle Guldstykker ud af samme, som han rakte Andreas. "Ei Herre," sagde denne: "hvorledes og hvorfor skulde jeg dog modtage saamange Penge af eder? At give eder Herberg i mit Huus, da I havde forvildet eder i den store øde Skov, var jo Christenpligt; og synes dette eder paa nogen Maade at være Tak værd, saa har I jo rigeligen, ja mere end jeg med Ord kan udtrykke det, belønnet mig derved at I, som en viis og kunstferaren Mand, har reddet min kjære Hustrue fra den sienlynlige Død. Ak Herre! hvad I har gjort imod mig, skal jeg i Evighed ikke glemme eder, og Gud give, at jeg maatte kunde lønne eders ædle Handling med mit Liv og Blod." Ved disse Ord af den vakre Andreas, foer der, som en raskt, funklende Lynild udaf den Fremmedes Øine. "Brave Mand!" sagde han, "I maae

endelig tage Pengene. I er desuden eders Kone det skyldig, paa det I maa kunne forskaffe hende bedre Pleie og Levnetsmidler, thi dem behøver hun endnu, for ikke at falde tilbage i sin forrige Tilstand, og for at kunne give eders Dreng den fornødne Næring." — "Ak Herre!" sagde Andreas, "tilgiv! men en indre Stemme siger mig, at jeg ikke maa tage eders Penge, som jeg ikke har fortjent. Denne indre Stemme, som jeg altid har troet paa, som paa en høiere Indgivelse af min Skytshelgen, har hidtil ført mig sikkert gjennem Livet, og beskyttet mig for alle Farer paa Legeme og Sjæl. Vil I handle høimodigt, og endnu gjøre mere for mig arme Mand, saa lad mig beholde en lille Flaske af eders underfulde Draaber, at ved deres Kraft min Hustrue ganske kan blive helbredet. Giorgina reiste sig op i Sengen, og det smertelige, veemodige Blik, hun kastede paa Andreas, syntes at bønfalde ham, om dennegang ikke at agte saa strængt paa sin indvortes Advarsel, men modtage den gavmilde Mands Forære ing. Den Fremmede bemærkede dette, og sagde. "Nu siden I da endelig ikke vil modtage mine Penge,

saa skjænker jeg dem til eders kjære Kone, der ikke vil forsmaae min gode Villie til at redde eder af den bittre Nød." Derpaa greb han nok engang i Pungen, og nærmende sig til Giorgina, gav han hende endnu dobbelt saamange Penge, som han tilforn havde tilbudet Andreas. Giorgina saae paa det skjønne, glimrende Guld, med Øine som funklede af Glæde. Hun kunde ikke fremføre noget Ord til Tak, de klare Taarer trillede ned af hendes Kinder. Den Fremmede vendte sig hurtig fra hende, og sagde til Andreas. "See gode Ven! I kan trøstig modtage min Gave, da jeg kun meddeler eder noget af en stor Overflødighed. Jeg vil tilstaae jer, at jeg ikke er hvad jeg synes at være. Efter min simple Dragt, og da jeg som en fattig Bissekræmmer reiser tilfods, troer I vist, at jeg er uformuende, og nærer mig kummerlig af det Lidet, jeg kan fortjene ved Messer og Markeder. Men jeg maa dog sige eder, at jeg ved en lykkelig Handel med de prægtigste Klenodier, hvilken jeg i flere Aar forer, er bleven en meget rig Mand, og kun af gammel Vane beholder den simple Levemaade. I denne Randsel og dette lille

Skriin gjemmer jeg Juveler og kostelige, tildeels allerede i den fierne Oldtid udskaarne Stene, der ere mange, mange Tusinde værd. Jeg har dennegang været meget lykkelig i mine Forretninger i Frankfurt, saa at det vel langtfra ikke kan være en Hundrededeel af min Gevinst, som jeg har skjænket eders kjære Kone. Jøvrigt giver jeg eder paa ingen Maade disse Penge omsonst, men forlanger for samme alleslags smaa Tjenester af eder. Jeg vilde, som sædvanligt, gaae fra Franfurt til Cassel, men kom ved Schüchtern fra den rigtige Vei. Imidlertid har jeg fundet, at Veien gjennem denne Skov, som de Reisende ellers pleie at skye, er ret behagelig for en Fodgjænger, hvorfor jeg ogsaa herefter paa samme Reise altid vil vælge denne Vei, og tage ind hos eder. I vil derfor to Gange om Aaret see mig i eders Huus; nemlig ved Paasketid, naar jeg vandrer fra Frankfurt til Cassel, og om Efterhosten, naar jeg gaaer fra den Leipziger-Messe til Frankfurt, og derfra til Schweitz, og vel ogsaa til Velskland. Da maa I for god Betaling huse mig hos eder, een, to

ja vel endogsaa tre Dage, og dette er den første Tjeneste, hvorom jeg anholder hos eder.

Dernæst beder jeg eder at beholde dette lille Skriin, hvori der ere Vare, som jeg ikke kan bruge i Cassel, og som ere mig til Hinder i min Vandring, indtil jeg i næste Høst atter tager igjen indtil jer. Ikke vil jeg skjule, at Varene ere mange Tusinde værd, men derfor behøver jeg dog neppe at indskjærpe eder en større Omhu for samme, da jeg efter den Troskab og Fromhed, som I lægge for Dagen, maa tiltroe eder, at I omhyggeligelig vil bevare, endog det allermindste af hvad jeg lod tilbage hos eder; fremfor alt vil I visselig gjøre dette med Ting af saa stor Værdie, som de, der ere indsluttede i Skrinet. See, det er den anden Tjeneste, som jeg fordrer af eder. — Det tredie som jeg forlanger, vil vel falde eder svært, uagtet at det for Øieblikket er mig det nødvendigste. I maa, blot for denne Dag, forlade eders kjære Hustrue, og følge mig ud af Skoven, lige til Landeveien, som fører til Hirschfeld, hvor jeg vil tage ind til Bekjendte, og siden fortsætte min Reise til Cassel. Thi uden at tale om, at jeg ikke rigtig

kjender Veien i Skoven, og let anden Gang kunde forvilde mig, uden at blive modtagen af en saa vakker Mand som J er, saa er det desuden ikke ret sikkert i Egnen. Eder, som en Jæger paa Stedet, vil man vist ikke gjøre noget ondt; men jeg, som en eensom Vandringsmand, kunde vel blive overfalden. Man talte i Frankfuet om, at en Røverbande, som tilforn gjorde Egnen ved Schaffhausen usikker, og strakte sig lige til Strasburg, nu skal have kastet sig ind i det Fuldaiske, da de fra Leipzig til Frankfurt reisende Kjøbmænd lovede et rigere Bytte, end de paa det forrige Sted kunde finde. Hvor let var det ikke muligt, at de allerede kjendte mig fra Frankfurt af, som en rig Juvelhandler? Har jeg altsaa, ved at redde eders Hustru, fortjent Tak af eder, saa kan J rigelig lønne mig ved at lede mig paa rette Vei udaf denne Skov."

Andreas var med Glæde beredt til at opfylde alt hvad man forlagte af ham, og, som den Fremmede ønskede det, gjorde han sig strax færdig til deres Vandring, i det han tog sin Jægeruniform paa, tog sin Bøsse med dobbelt

Løb, spændte sin dygtige Hirschfænger om sig, og befalede sin Karl at kobble to af Doggerne. Den Fremmede havde imidlertid aabnet Skrinet, og udtaget de prægtigste Smykker, Halskjeder, Drenringe, Spænder, som han udbredte paa Sengen for Giorgina, der slet ikke kunde skjule sin Forundring og Glæde. Den Fremmede opfordrede hende nu til at hænge een af de skjønne Halskjeder om, at skyde de rige Armbaand op paa sine deiligt dannede Arme, og derpaa holdt han et lidet Lommespeil for hende, hvori hun ret efter Hjertenslyst kunde beskue sig selv, saa hun i barnagtig Glæde gav høie Frydeskrig. Da sagde Andreas til den Fremmede: "Ak, kiære Herre! hvorfor vil I opvække slig Begjærlighed hos min stakkels Hustrue, og faae hende til at pynte sig med Ting, som aldrig ville tilkomme hende, og heller ikke kunde passe sig for hende. Tag mig det ikke ilde op min Herre, men den simple røde Koralsnor, som min Giorgina bar om Halsen, da jeg første Gang saae hende i Neapel, er mig tusinde Gange kiærere, end de funklende, glimrende Smykker, der forekomme mig ret forfængelige og bedrageriske?" — "I er

ogsaa alt for streng," svarede den Fremmede, spodsk smilende, "at I ikke engang kan unde eders stakkels Kone, i hendes Sygdom, den uskyldige Glæde, at smykke sig med mine skjønne Kostbarheder, der paa ingen Maade ere bedragerisk, men i Sandhed ægte. Veed I da ikke, at just saadanne Ting gjøre Fruentimmerne den største Glæde. Og hvad I der siger, at saadan Pragt aldrig vil tilkomme eders Giorgina, saa maa jeg paastaae det modsatte. Eders Hustrue er skjøn nok til saaledes at smykke sig, og I veed jo ikke, om hun ikke ogsaa engang vil blive rig nok, til at bære og selv at besidde saadanne Smykker." — Andreas svarede med meget alvorlig, eftertrykkelig Tone: "Jeg beder eder, Herre! før ikke slig himmelighedsfuld, forfængelig Tale! Vil I da bedaare min stakkels Hustrue, at hun af forfængelig Lyst til saadan verdslig Pragt og Stads, endnu mere trykkende skal føle vor Armod, og tabe al Ro i Livet, al Munterhed? Pak kun eders skjønne Sager sammen igjen, kjære Herre! jeg skal trolig gjemme dem for eder, til I kommer igjen. Men sig mig nu, ifald der, som Himlen forbyde, skulde

imidlertid tilstode eder nogen Ulykke, saa at I ikke mere kom tilbage i mit Huus, hvorhen skal jeg da levere Skrinet, og hvorlænge skal jeg vente paa eder, inden jeg afhændiger Juvelerne til den, som I vil nævne mig, ligesom jeg ogsaa nu udbeder mig eders Navn." — "Jeg hedder," svarede den Fremmede, "Ignatius Denner, og er, som I allerede veed, Handelsmand. Jeg har hverken Kone eller Børn, og mine Slægtninge boe i Walliser-Landet. Men disse kan jeg ingenlunde elske eller agte, da de slet ikke have bekymret sig om mig, dengang jeg endnu var fattig og trængende. Skulde jeg i tre Aar ikke lade mig see, saa beholder Skrinet rolig for eder selv, men da jeg vel veed, at I begge, I og Giorgina, vilde have Betænkeligheder ved at modtage en saa rig Arvepart efter mig, saa skjænker jeg, om hiint Tilfælde skulde indtræffe, Skrinet med Klenodierne til eders Søn, til hvis Navn jeg beder eder at feie Navnet Ignatius." Andreas vidste virkelig ikke, hvad han skulde tænke om den fremmede Mands sjeldne Gavmildhed og Ædelmodighed. Han stod ganske stum for ham, medens Giorgina takkede

ham for hans gode Villie, og forsikkrede, at hun flittig skulde bede til Gud og de Hellige om at bevare ham paa hans lange Reiser, og stedse føre ham lykkelig tilbage til hendes Huus. Den Fremmede smilede, som hans Maade var, paa sælsom Viis, og meente at en smuk Kones Bøn maatte vel have mere Kraft end hans. At bede vilde han derfor overlade hende, og for Resten stole paa sit stærke, hærdede Legeme og sine gode Vaaben.

Disse den Fremmedes Yttringer mishagede høiligen den fromme Andreas. Imidlertid fortaug han hvad han stod i Begreb med at svare derpaa, men drev derimod paa den Fremmede nu at begynde Vandringen gjennem Skoven, da han ellers først sildig ud paa Natten kunde komme hjem igjen i sit Huus, og hans Giorgina derved vilde sættes i Frygt og Angst.

Den Fremmede sagde ved Afskeden til Giorgina, at om det fornøiede hende, tillod han hende udtrykkelig at pynte sig med hans Smykker, da det dog i den eensomme, vilde Skov manglede hende paa al Forlystelse. Giorgina rødmede af inderlig Fornøielse, da hun ikke

kunde undertrykke den hendes Nation egne Lyst til glimrende Pynt, og fortrinligen til kostbare Stene. — Nu skred Denner og Andreas rask frem, gjennem den mørke, øde Skov. Mellem de tykkeste Buske snusede Doggerne omkring og gjøede, i det de saae op paa deres Herre med kloge, talende Øine. "Her er det ikke rigtigt!" sagde Andreas, spændte Hanen paa sin Bøsse, og gik med Hundene betænkeligt foran for den fromme Kjøbmand. Ofte forekom det ham, som om det raslede i Træerne, og snart bemærkede han langt borte mørke Skikkelser, som strax igjen forsvandt mellem Buskene. Han vilde løse sine Dogger. "Gjør ikke det, kjære Ven!" raabte Denner: "jeg kan forsikkre eder, at vi ikke have det mindste at befrygte." — Neppe havde han sagt disse Ord, førend der udaf Buskene, faa Skridt fra dem, fremtraadte en stor sort Karl, med stridt Haar, store Knebelsbarter og en Bøsse i Haanden. Andreas gjorde Mine til at fyre los. "Skyd ikke! skyd ikke!" raabte Denner. Den sorte Karl nikkede venlig af ham, og blev borte mellem Træerne. Endelig vare de ude af Skoven, og befandt dem paa den liv-

lige Landevei. "Nu takker jeg eder hjertelig for eders Følgeskab," sagde Denner: "vend nu tilbage til eders Bolig, og skulde I atter møde Skikkelser, som dem, vi have seet, saa gaae rolig eders Gang, uden at bryde eder om dem. Gjør som I slet intet mærkede, behold eders Dogger i Linen. I vil uden al Fare naae eders Bolig." Andreas vidste ikke hvad han skulde tænke om det Hele og om den forunderlige Kjøbmand, der lig en Troldmand syntes at kunne mane Fienden, og holde ham fra sig. Han kunde ikke begribe, hvorfor han dog havde ladet sig ledsage gjennem Skoven. Rolig gik Andreas samme Vei tilbage, der mødte ham intet fordægtigt, og han kom velbeholden til sit Huus, hvor hans Giorgina, der munter og frisk var staaet op af sin Seng, kastede sig med Glæde i hans Arme. —

Ved den fromme Kjøbmands Gavmildhed bekom Andreas's lille Huusholdning et ganske andet Udseende. Neppe var nemlig Giorgina ganske helbredet, førend han reiste med hende til Fulda, hvor de, foruden de undgaaeligste Nødvendigheder, indkjøbte mangt et Stykke, som deres huuslige Indretning manglede, og hvormed

denne fik Anseelse af en vis Velstand. Dertil kom, at efter den Fremmedes Besøg syntes Friskytter og Skovtyve ligesom bandlyste af Egnen, og Andreas kunde rolig forestaae sin Post. Ogsaa hans Lykke paa Jagten var vendt tilbage; saa at han, som tilforn, næsten aldrig skjød feil. Den Fremmede indfandt sig igjen ved Mikkelsdagstider, og blev tre Dage. Uagtet hans Huusfolks haardnakkede Vægring, var han dog ligesaa gavmild som den første Gang. Han forsikkrede, at det var nu eengang for alle hans Hensigt at sætte dem i Velstand, og saaledes at gjøre sig selv sin Station i Skoven venligere og behageligere.

Nu kunde den skionne Giorgina klæde sig bedre; hun tilstod Andreas, at den Fremmede havde foræret hende en zirlig forarbeidet Guldnaal, saaledes som Fruentimmerne i mange af Italiens Egne pleie at stikke den gjennem det i Fletninger opviklede Haar. Andreas gjorde et misfornøiet Ansigt; men i samme Øieblik var Giorgina sprungen udaf Døren, og det varede ikke længe, førend hun vendte tilbage, ganske saaledes klædt og smykket, som Andreas havde

seet hende i Neapel. Den smukke gyldne Naal pralede i det sorte Haar, i hvilket hun med maleriſk Sands havde flettet brogede Blomſter, og Andreas maatte nu selv tilſtaae, at den Fremmede ret ſindrigt havde valgt ſin Gave for tilgavns at fornøie hans Giorgina.

Andreas yttrede dette ligefrem, og Giorgina meente, at den Fremmede vel var hendes Skytsengel, der fra den dybeſte Armod opløftede dem i Velſtand, og at hun ſlet ikke kunde begribe, hvorledes Andreas kunde være saa fattig paa Ord, saa tilbageholden imod den Fremmede, og overhovedet saa sørgmodig, saa indſluttet i ſig selv. "Ak, hjertenskjære Kone!" sagde Andreas: "den indre Stemme, som dengang saa tydelig sagde mig, at jeg ingenlunde maatte modtage noget af den Fremmede, den tier aldeles ikke siden. Jeg bliver ofte martret af indvortes Bebreidelser; det forekommer mig, som om der med den Fremmedes Penge var kommet uretfærdigt Gods i mit Huus; og derfor kan intet af hvad som derfor blev anſkaffet, rigtig fornøie mig. Jeg kan vel nu ofte vederqvæge mig med en kraftig Ret Mad, med et Glas Viin. Men

troe mig, kjære Giorgina! Naar der tilforn engang imellem var forefaldet et godt Brændesalg, og den gode Gud havde beskjæret mig et Par ærlig fortjente Skillinger meer end sædvanligt, da smagte mig et Glas ringe Viin meget bedre end den gode Viin, som den Fremmede bringer med til os. Jeg kan slet ikke blive fortrolig med denne besynderlige Kjøbmand, ja, jeg bliver ofte i hans Nærværelse ganske ængstelig tilmode. Har du vel bemærket, kjære Giorgina! at han aldrig kan see nogen lige i Øinene? Og dernæst farer det saa underligt, ligesom en Lynild, udaf hans smaa dybtliggende Øine; ogsaa kan han ofte ved vor enfoldige Tale smile saa — jeg kunde gjerne sige saa djævelsk, at det løber iiskoldt igjennem mig. Ak! maatte kun ikke mine indre Tanker være sande, men ofte synes det mig, som om der i Baggrunden laae alleslags sorte Ulykker, hvilke nu den Fremmede med eet vilde fremkalde, efterat han først havde fanget os i sine kunstige Snarer."

Giorgina søgte at betage sin Mand disse sorte Forestillinger, i det hun forsikkrede, at hun saa ofte i sit Fædreneland, og især hos sine

Pleieforældre i Vertshuset, havde lært Personer at kjende, hvis Udvortes var endnu meget mere modbydeligt, uagtet det dog hidtil viste sig, at de i Grunden vare inderlig gode Mennesker. — Andreas syntes trøstet, men besluttede dog hos sig selv, at være paa sin Post.

Den Fremmede besøgte igjen Andreas, da hans Dreng, et deiligt Barn, ganske Moderens Billede, just var bleven ni Maaneder gammel. Det var Giorginas Navnedag. Hun havde pyntet den Lille paa en fremmed og særegen Maade, klædt sig selv i sin kjære neapolitanske Dragt, og tillavet et bedre Maaltid end sædvanligt, hvortil den Fremmede gav en Flaske kostelig Viin af sin Randsel. Da de nu sad fornøiede tilbords, og den lille Dreng saae sig om med saadanne underlig forstandige Øine, sagde den Fremmede: "I Sandhed! eders Dreng lover allerede ret meget, med sit besynderlige Væsen, og det er Skade, at I ikke vil være istand til at at opdrage ham tilbørlig. — Jeg havde vel et Forslag at gjøre eder, men I vil sagtens forkaste det, hvorvel I burde betænke, at det kun sigter til eders Lykke, til eders Velstand. I veed, at jeg er riig, og

uden Børn. Jeg føler en ganske besynderlig Kjærlighed og Tilbøielighed til eders Dreng. — Giv mig ham! — Jeg bringer ham til Strasburg, hvor en Veninde af mig, en gammel ærbar Kone, skal opdrage ham paa bedste Maade, saa at han skal gjøre baade mig og eder stor Glæde. I bliver fri for en stor Byrde med eders Barn; men I maa hurtig fatte eders Beslutning, da jeg er nødt til, endnu i Aften at reise bort. Paa mine Arme bærer jeg Barnet til den næste Landsby; der tager jeg da en Vogn!" — Ved disse den Fremmedes Ord rev Giorgina Barnet, som han havde vugget paa sine Knæe, hurtigt fra ham, og trykkede det til sit Bryst, med Taarer i Øinene. "See, kjære Herre," sagde Andreas, "hvorledes min Kone svarer jer paa eders Forslag, og saaledes er ogsaa jeg sindet. Eders Hensigt kan være ret god; men hvor kan I dog ville berøve os det kjæreste, vi besidde paa Jorden? Hvor kan I kalde det en Byrde, som vilde opmuntre vort Liv, om vi ogsaa endnu levede i den dybe Armod, hvoraf eders Godhed har udrevet os? See, kjære Herre! I sagde selv, at I var uden Kone og Børn.

Derfor er I vel ogsaa fremmed for den Salighed, der ligesom af det aabne Himmeriges Glorie nedstrømmer til Mand og Qvinde ved et Barns Fødsel. Det er jo den reneste Kjærlighed og Himmelglæde selv, som opfylder Forældrenes Sind, naar de skue deres Barn, der liggende stum og stille ved Moderens Bryst, dog med heel veltalende Tunge taler om deres Kjærlighed, om deres høieste Lykke i Livet. — Nei, kjære Herre! saa store endogsaa de Velgjerninger ere, som I have viist os, saa opveie de dog langtfra ikke det, som vort Barn er værdt for os; thi hvor gives Skatte i Verden, som kunne stilles ved Siden af denne? Kald os derfor ikke utaknemmelige, fordi vi saa reent afslaae jer eders Begjæring. Var I selv Fader, saa behøvedes ingen videre Undskyldning for os."— "Naa naa," svarede den Fremmede, i det han med morke Blik saae til Siden: "jeg troede at gjøre vel imod jer, ved at gjøre eders Søn riig og lykkelig. Er I ikke tilfreds dermed, saa er derom ikke længer Tale." — Giorgina kyssede Drengen og kjælede for ham, som om han var reddet af en stor Fare, og givet hende tilbage. Den

Fremmede gjorde sig kjendelig Umage for igjen at synes munter og fri; man mærkede imidlertid kun altfor tydeligt, hvor fortrydelig han var over at hans Huusfolk havde vægret sig ved at overlade ham Drengen. Istedetfor, som han havde sagt, at reise endnu samme Aften, blev han atter tre Dage, i hvilke han dog ikke, saaledes som tilforn, blev hjemme hos Giorgina, men gik paa Jagt med Andreas, og lod sig ved denne Leilighed fortælle meget om Grev Aloys af Fach. — Da siden efter Ignatius Denner tog ind hos sin Ven Andreas, tænkte han ikke mere paa sin Plan, at tage Drengen med sig. Han var paa sin Maade venlig som tilforn, og vedblev at bringe rige Foræringer til Giorgina, som han desuden flere Gange opmuntrede til, saa ofte hun lystede, at smykke sig med Juvelerne i det Skriin, som han havde givet Andreas i Forvaring, hvilket hun ogsaa af og til hemmelig gjorde. Ofte vilde Denner, som tilforn, lege med Drengen, men denne vægrede sig, græd og vilde paa ingen Maade mere gaae til den Fremmede, som om han vidste noget om det fiendtlige Anslag, at føre ham bort fra sine Foræl-

dre. — I to Aar havde nu den Fremmede paa sine Vandringer besøgt Andreas, og Tid og Vane havde endelig overvundet hiin Frygt og Mistro mod Denner, saa at Andreas rolig og fornøiet nød sin Velstand. Det tredie Aar, om Høsten, da den Tid allerede var forbi, hvori Denner pleiede at komme, bankede det i en stormfuld Nat stærkt paa Andreas's Dør, og flere barske Stemmer raabte paa hans Navn. Forfærdet sprang han ud af Sengen, men da han spurgde ud af Vinduet, hvem der saaledes forstyrrede ham i den mørke Nat, og sagde at han strax vilde løse sine Dogger og hidse dem paa slige ubudne Gjæster, sagde een, at han skulde kun lukke op, en Ven var der, og Andreas kjendte Denners Stemme. Da han nu, med Lys i Haanden, aabnede Huusdøren, traadte Denner ham allene imøde. Andreas yttrede, hvorledes det var forekommet ham, som om flere Stemmer havde raabt paa hans Navn; Denner derimod meente, at Stormens Hylen havde skuffet ham. Da de indtraadte i Stuen, blev Andreas ikke lidet forundret, da han nærmere betragtede Denner, og blev hans ganske forandrede Klædedragt vaer. Istedetfor

den simple graa Kjole og Kappe, bar han en mørkerød Trøie, og et bredt Læderbælte, i hvilket der stak en Stilet og fire Pistoler; desuden var han bevæbnet med en Sabel. Selv Ansigtet syntes forandret, da der paa hans ellers glatte Pande, nu laae tykke Øienbryn og et stærkt sort Skjæg bedækkede Læbe og Kinder. — "Andreas!" sagde Denner, i det han saae paa ham med sine funklende Øine: "Andreas! Da jeg for næsten tre Aar siden reddede din Hustrue fra Døden, da ønskede du, at Gud vilde forlene dig at kunde lønne denne min Velgjerning med dit Liv og Blod. Dit Ønske er opfyldt; thi nu er det Øieblik kommet, hvori du kan bevise mig din Taknemmelighed og Troskab. Klæd dig paa, tag din Bøsse, og kom med mig. Faa Skridt fra dit Huus, skal du erfare det øvrige." Andreas vidste ikke hvad han skulde tænke om Denners Anmodning, vel erindrende sig imidlertid de Ord, som han foreholdt ham, forsikkrede han at være beredt til at gjøre alt muligt for ham, saafremt det kun ikke var mod Retskaffenhed, Dyd og Religion. "Det kan du være ganske rolig for," raabte Denner, i det han

smilende klappede ham paa Skulderen; og da han bemærkede, hvorledes Giorgina var sprungen op, og skjælvende og bævende af Angst, omslyngede sin Mand med sine Arme, tog han hende ved Armen, og sagde, venligen trækkende hende tilbage: "Lad dog eders Mand kun gaae med mig! Om faa Timer er han frisk og sund igjen hos eder, og bringer eder maaskee noget Smukt med. Har jeg da nogensinde meent jer det ilde? Har jeg ikke endog, medens I miskjendte mig, gjort eder Godt? — I Sandhed! I ere ret besynderlige mistroiske Folk!" — Andreas tøvede endnu bestandig med at klæde sig paa; da vendte Denner sig til ham, og sagde med et vredt Diekast: "Jeg haaber, du vil holde dit Løfte! thi nu gjelder det at vise dit Ord i Gjerningen." — Strax var nu Andreas paaklædt, og som han gik ud af Døren med Denner, sagde han endnu engang: "Alting, kjære Herre, vil jeg gjøre for eder, men hvad som er Uret, vil I vel ikke fordre af mig, thi selv det Allerringeste, som strider mod min Samvittighed, det gjør jeg ikke." — Denner svarede intet, men gik rask fremad. De vare trængte gjennem

de tykke Buske og komne til en temmelig rummelig Eng, da peeb Denner tre Gange, saa at Tonen gjenlød fra de rødsomme Bjergkløfter, og overalt mellem Buskene blussede smaa Lys op, og det raslede og klirrede i de mørke Gange i Skoven, indtil sorte græsselige Skikkelser trængte sig spøgelseagtig frem, og omringede Denner. Een af Kredsen traadte frem, og sagde, pegende paa Andreas: "Det er vel vor ny Kammerat! ikke sandt, Kaptain?" — "Jo," svarede Denner, "jeg har hentet ham af Sengen, han skal gjøre sit Prøvestykke. Det kan nu strax gaae for sig." — Andreas opvaagnede ved disse Ord som af tung Bedøvelse, den kolde Sveed stod paa hans Pande; men han tog Mod til sig, og raabte hæftig: "Hvad? du skjændige Bedrager! du gav dig ud for en Kjøbmand, og driver en nederdrægtig, djævelsk Haandtering, er en afskyelig Røver? Aldrig vil jeg være din Kammerat, og tage Deel i dine Misgjerninger, til hvilke du, som Satan selv, vilde forlokke mig med kunstige Rænker. — Lad mig strax gaae, du skjændige Nidding, og rom denne Egn med dit Røverpak, ellers angiver jeg dine Smuthuller for Øvrig-

heden, og du faaer Løn for dine Gjerninger; thi nu veed jeg vel, at du selv er den forte Ignatius, der med sin Bande har huseret, røvet og myrdet paa vore Grændser. Lad mig strax gaae! Jeg vil ikke see dig mere." Denner slog en høi Latter op. "Hvad, du feige Knægt?" sagde han: "du understaaer dig at trodse mig, at ville unddrage dig min Magt og Villie? Er du ikke allerede for længe siden vor Kammerat? Lever du ikke snart i tre Aar af vore Penge? Smykker ikke din Kone sig med vort Rov? — Nu staaer du her imellem os, og vil ikke arbeide for hvad du har nydt. Følger du os nu ikke strax, og viser dig som vor flinke Svend, saa lader jeg dig bunden kaste i vor Hule, og mine Folk ile til dit Huus, tænde Ild paa det, og myrde din Kone og din Dreng. Dog behøver jeg vel ikke at tage saadanne Forholdsregler, som kun vilde være en Følge af din Halstarighed. Nu vælg! — det er Tid, vi maa afsted!" — Andreas indsaae nu vel, at hans Vægring vilde koste hans elskede Giorgina og hans Barn Livet. Forbandende i sit Inderste den forræderiske, skjændige Denner, besluttede han derfor tilsyneladende

at føie sig i hans Villie, at holde sig reen for Tyverie og Mord, og kun at benytte sin dybere Indtrængelse i Bandens Smuthuller, til ved den første gode Leilighed, at bevirke dens Ophævelse. Efter dette, i al Stilhed fattede Forsæt, erklærede han Denner, at han, uagtet sin indre Modbydelighed, dog af Taknemlighed for Giorginas Redning troede sig forpligtet til at vove noget, og at han derfor vilde gjøre denne Expedition med, hvorhos han dog bad, at man saavidt muligt, vilde forskaane ham, som en ny Begynder, med at tage virksom Deel i samme. Denner roste hans Beslutning, og tilføiede, at han aldeles ikke forlangte, at han formelig skulde træde ind i Banden, meget heller maatte han forblive Skovrider, thi som saadan havde han allerede været ham og Banden til stor Nytte, hvad da ogsaa i Fremtiden skulde finde Sted.

Nu havde man ifinde at overfalde og udplyndre en rig Forpagters Bolig, som laae afsondret fra Landsbyen, ikke langt fra Skoven. Man vidste, at Forpagteren, foruden de mange Penge og Kostbarheder som han eiede, end ydermere for Øieblikket gjemte en betydelig Sum

Penge som han havde modtaget for et Kornsalg, og saaledes lovede Røverne sig en rig Fangst. — Lygterne bleve slukkede, og Røverne droge stille ad smalle Snigveie, til de stode lige ved en Bygning, som nogle af Banden omringede. Andre stege over Muren, og sprængede fra inden Gaardporten. Nogle bleve udstillede paa Vagt. Mellem disse var Andreas. Snart hørte han, hvorledes Røverne brøde Dørene, og stormede ind i Huset. Han hørte deres Banden, deres Skrig, de Mishandledes Hylen. Der faldt et Skud. Forpagteren, en behjertet Mand, maatte vel have sat sig til Modværge. Derpaa blev det roligere. Opsprængte Laase klirrede. Røverne slæbte Kister ud af Gaardporten. Een af Forpagterens Folk maatte i Mørket være undsluppen og løbet til Landsbyen, thi med eet lød Stormklokken gjennem Natten, og strax derpaa strømmede en heel Mængde Folk med klartophlussende Lys op til Forpagtergaarden. Nu faldt Skud paa Skud. Røverne samlede sig i Gaarden, og nedstrakte alt hvad der nærmede sig til Muren. De havde tændt deres Lygter. Andreas, der stod paa en Høi, kunde overse al-

ting. Med Forfærdelse saae han mellem Bønderne Jægere i sin Herres, Greven af Fachs, Livree. — Hvad skulde han gjøre? — Begive sig til dem, var umuligt. Kun den hurtigste Flugt havde kunnet redde ham, men som forheret stod han der ubevægelig, stirrende hen til Forpagterhusets Gaard, hvor Fægtningen stedse blev morderligere, thi gjennem en liden Sideport være de Fachske Jægere trængte igjennem, og komne i Haandgemæng med Roverne. Disse maatte vige, de trak sig fægtende tilbage gjennem Porten, hen til det Sted, hvor Andreas stod. Han saae Denner, som uophørlig ladede og skjød, og aldrig forfeilede sit Skud. En ung, rigtklædt Mand, omgiven af Fachske Jægere, syntes at være deres Anfører; paa ham sigtede Denner, men førend han endnu kunde trykke los, styrtede han selv, truffen af en Kugle, med et dæmpet Skrig til Jorden. Roverne flygtede. — Allerede styrtede de Fachske Jægere frem, da sprang, som dreven af en uimodstaaelig Magt, Andreas frem, og reddede Denner, løftede ham, stærk som han var, paa sine Skuldre, og iilte bort. Uden at blive forfulgt, naaede han lykke-

lig Skoven. Kun enkelte Skud faldt hist og her, og snart blev det ganske stille, et Tegn til at det var lykkedes de Rovere, som ikke saarede bleve liggende paa Pladsen, at undflye til Skoven, og at det ikke forekom Jægerne og Bønderne raadeligt at følge dem ind i det tykke af samme. "Sæt mig kun ned, Andreas!" sagde Denner: "jeg er saaret i Foden, og fordømt, at jeg styrtede overende! thi uagtet jeg har megen Smerte, troer jeg dog ikke engang, at Saaret er betydeligt." Andreas satte ham ned; Denner tog en lille Flaske op af Lommen, og i det han aabnede den, straalede et klart Lys udaf den, hvorved Andreas nøie kunde undersøge Saaret. Denner havde Ret. Kun en Streifekugle havde truffet den høire Fod, der blødte stærk. Andreas forbandt Saaret med sit Tørklæde. Denner lod sin Pibe lyde; langt borte fra blev der svaret, og nu bad han Andreas at føre sig langsomt den smalle Skovsti, thi de vilde snart være paa rette Sted. Virkelig varede det ikke heller længe, forend de saae Skinnet af Lygterne bryde gjennem de dunkle Buske, og befandt sig nu paa hiin Græsslette, hvorfra de vare nd-

gangne, og hvor de fandt de overblevne Rovere forsamlede. Alle jublede af Glæde, da Denner traadte imellem dem; de roste Andreas, der i dybe Tanker ikke formaaede at frembringe et Ord. — Det befandtes, at meer end Halvparten af Banden var bleven paa Pladsen, død eller stærk saaret. Imidlertid havde nogle af Roverne, som vare bestemte til at bringe Rovet i Sikkerhed, virkelig vidst midt i Fægtningen at bortføre flere Kister med kostbare Sager, som ogsaa en anseelig Sum Penge, saa at Byttet dog var anseeligt, uagtet at deres Foretagende havde faaet et slet Udfald. Efterat man nu havde aftalt det nødvendigste, og Denner, der neppe syntes meer at føle mindste Smerte, var bleven ordentlig forbunden, vendte han sig til Andreas, og sagde: "Jeg har reddet din Kone fra Døden; du har i denne Nat befriet mig af Fangenskab, og følgelig ogsaa reddet mig fra den visse Død. Vi ere qvit. Du kan vende tilbage til dit Huus. I een af Dagene, maaskee endnu imorgen, forlade vi denne Egn. Du kan derfor være ganske rolig for at vi ikke oftere skal anmode dig om noget lignende, som det idag.

Du er jo en saa gudfrygtig Nar, og ikke brugbar for os. Det er imidlertid billigt, at du tager Deel i denne Dags Bytte, og desuden bliver belønnet for min Redning. Tag derfor denne Pung med Guldpenge, og behold mig i god Erindring, thi næste Aar haaber jeg at besøge dig." — "Gud i Himlen skal bevare mig," svarede Andreas hæftig, "fra at modtage en eneste Skilling af eders skjændige Rov. Har I ikke ved de skrækkeligste Trudsler, tvunget mig til at følge med, hvilket jeg evig skal angre. Vel har det sagtens været Synd, at jeg har unddraget dig, du skjændige Forbryder, fra den retfærdige Straf; men Gud i Himlen maa efter sin Barmhjertighed tilgive mig. Det forekom mig i det Øieblik, som om min Giorgina bønfaldt mig om dit Liv, da du havde reddet hendes, og jeg kunde ikke lade være at rive dig udaf Faren, skjøndt jeg derved satte mit Liv, min Ære, ja min Hustrues og mit Barns Skjæbne paa Spil, thi sig, hvad var der blevet af mig, om jeg saaret var bleven paa Pladsen? Ja hvad var der blevet af min arme Kone, af min Dreng, om man havde fundet

mig død mellem de Faldne af din Morderbande? — Men vær overbeviist om, at hvis du ikke forlader Egnen, hvis jeg kun erfarer, at her er skeet eet eneste Rov eller Mord, saa gaaer jeg paa Øieblikket til Fulda, og forraader for Øvrigheden dine Smuthuller." — Røverne vilde tage fat paa Andreas, for at tugte ham for hans Tale; men Denner forbød dem det, sigende: "Lad dog den tossede Karl sludre: hvad hindrer det os? — Andreas," vedblev han: "du er i min Magt, saavelsom din Kone og din Søn. Men baade du og dine skal blive uforstyrrede, naar du lover mig at holde dig rolig i dit Huus, og ganske at fortie dit Medvidende om denne Nats Begivenhed. Det sidste raader jeg dig saameget mere, som min Hævn ellers frygteligen vil ramme dig, og Øvrigheden desuden vist ikke vilde lade det gaae saa ustraffet hen, at du har hjulpet ved hiin Gjerning, og at du allerede saalænge har levet af min Rigdom. Derimod lover jeg dig nok engang, at jeg ganske vil romme denne Egn, og at her, i det mindste af mig og min Bande, ikke skal blive noget Foretagende udført." Efterat Andreas nødtvungen havde

indgaaet disse Rover-Kaptainens Forpligtelser, og høitidelig lovet at tie, blev han af to Rovere ført gjennem vilde, tæt begroede Fodstier ud paa den brede Skovvei, og det var forlænge siden lys Morgen, da han traadte i sit Huus og omfavnede den af Sorg og Angst dødblege Giorgina. Han sagde hende blot i Almindelighed, at Denner havde aabenbaret sig for ham som den skjændigste Forbryder, og at han derfor havde afbrudt alt Samqvem med ham; han skulde aldrig mere betræde hans Dørtærskel. — "Men Juvelskrinet?" sagde Giorgina! — Da faldt det som en svær Steen paa Andreas's Hjerte. Paa de Klenodier, som Denner havde efterladt hos ham, havde han ikke tænkt, og uforklarlig syntes det ham ogsaa, at Denner med intet Ord havde berørt denne Omstændighed. Han gik i Raad med sig selv, om hvad han skulde foretage sig med dette Skriin. Vel tænkte han paa at bringe det til Fulda, og overgive det til Øvrigheden; men hvorledes skulde han besmykke sin Besiddelse heraf, uden i det mindste at udsætte sig for den Fare, at komme til at bryde det Denner eengang givne Ord? — Han

besluttede endelig, troligen at bevare denne Skat, indtil Hændelsen gav ham en Leilighed til at tilstille Denner samme, eller endnu bedre, til uden at bryde sit Ord at skaffe den i Øvrighedens Hænder.

Forpagtergaardens Overfald havde opvakt en ikke ringe Skræk i hele Egnen; thi dette var det dristigste Vovestykke, som Røverne i flere Aar havde foretaget sig, og et sikkert Bevis paa, at Banden, der først havde kundgjort sig ved sædvanlige Tyverier, og derpaa ved at anholde og plyndre enkelte Reisende, maatte betydelig have forstærket sig. At Forpagterens Liv og den største Deel af hans Eiendom var bleven reddet, skyldtes blot den Hændelse, at Greven af Fachs Brodersøn, ledsaget af flere af hans Farbroders Folk, just tilbragte Natten i den Landsby, som laae i Nærheden af Forpagtergaarden, og ved den første Larm af Bønderne, som uddroge mod Røverne, strax ilede til Hjelp. Tre af Røverne, som vare blevne paa Pladsen, levede endnu Dagen efter, og gave Haab om at komme sig af deres Saar. Man havde omhyggelig forbundet dem, og indspærret dem i Lands-

byens Fængsel. Da man imidlertid den tredie Dag, om Morgenen tidlig, vilde føre dem bort, fandt man dem dræbte ved mange Dolkestik, uden at det var muligt at gjætte, hvorledes dette var gaaet til. Ethvert Haab, om ved de Fangne at faae nærmere Oplysning om Banden, var saaledes tilintetgjort. Andreas gyste i sit Indre, da han hørte alt dette fortælle, da han erfarede, hvorledes flere af Bønderne og af Greven af Fachs Jægere, vare tildeels faldne, tildeels haardt saarede. — Stærke Patrouiller af Fuldaiske Ryttere gjennemstreifede Skoven, og besøgte som oftest Andreas; hvert Øieblik maatte han befrygte, at man vilde bringe Denner selv, eller i det mindste een af Banden ind til ham, og at denne da vilde gjenkjende og angive ham, som Deeltager i hiin dristige Ugjerning. For første Gang i sit Liv følte han den onde Samvittigheds bittre Qval, og dog havde kun Kjærlighed til hans Hustrue og Barn tvunget ham til at give efter for Denners onde Villie.

Alle Efterspørgelser bleve frugtesløse. Det var umuligt at komme paa Spor efter Røverne, og Andreas blev snart overbeviist om, at Den-

ner virkelig havde holdt Ord, og forladt Egnen med sin Bande. De Penge, han endnu havde tilbage af Denners Gaver, saavelsom Guldnaalen, lagde han til Klenodierne i Skrinet, thi han vilde ikke paabyrde sig endnu flere Synder, ved at gjøre sig tilgode med ranede Penge. Saa gik det da saaledes, at Andreas snart kom tilbage i sin forrige Fattigdom og Armod. Men hans Sind blev bestandig muntrere, jo længere Tid der forgik, uden at noget havde forstyrret hans rolige Liv. Efter to Aars Forløb, fødte hans Hustrue ham atter en Søn, uden dog, som den første Gang, at blive farlig syg, hvorvel hun hjertelig savnede hiin bedre Kost og Pleie, som dengang havde været saa god for hende. Andreas sad engang i Tusmørket fortrolig med sin Hustrue, der havde den mindste Dreng ved Brystet, medens den ældre tumlede sig omkring med den store Hund, der, som sin Herres Yndling, havde Lov til at være i Stuen. Da kom Karlen ind, og sagde, at et Menneske, der forekom ham heel mistænkeligt, sneeg sig allerede i en Timestid rundt om Huset. Andreas var i Begreb med at gaae ud med sin Bøsse, da han udenfor

horte sit Navn raabes. Han aabnede Vinduet, og kjendte ved første Øiekast den forhadte Ignatius Denner, der igjen havde klædt sig i den graa Kjøbmandsdragt, og bar en Randsel under Armen. "Andreas!" raabte Denner: "du maae huse mig i Nat. Imorgen gaaer jeg videre." — "Hvad, du uforskammede, fordømte Misdæder?" raabte Andreas i fuld Vrede: "du vover endnu at lade dig see her? Har jeg ikke trolig holdt dig mit Ord, kun paa det du skulde opfylde dit Løfte, og for stedse forlade denne Egn? Du maa aldrig mere sætte din Fod over min Dørtærskel. Gaae strax din Vei, eller jeg skyder din morderiske Skjelm for Panden! — Dog bie lidt! Dit Guld, dine Smykker, hvormed du Satan vilde forblinde min Kone, vil jeg kaste ned til dig, saa kan du strax pakke dig. Jeg lover dig tre Dages Frist. Men sporer jeg efter den Tid paa nogen Maade din eller din Bandes Nærværelse, saa iler jeg til Fulda, og angiver for Øvrigheden alt hvad jeg veed. Du maa nu frit opfylde dine Trudsler mod mig og min Hustrue, jeg forlader mig paa Guds Bistand, og skal vel vide at træffe din Skjelm med

mit gode Gevær." — Nu hentede Andreas hurtig Skrinet, for at kaste det ud til ham; men da han traadte til Vinduet, var Denner forsvunden, og uagtet at Doggerne maatte gjennemspore den hele Egn omkring Huset, var det dog ikke muligt at finde ham. Andreas indsaae nu vel, hvorledes han, udsat for Denners Ondskab, svævede i stor Fare. Han var derfor hver Nat paa sin Post, men alt blev roligt, og Andreas overbeviste sig om, at Denner kun ene havde gjennemstreifet Skoven. For imidlertid at ende sin ængstelige Tilstand, ja for at berolige sin Samvittighed, der plagede ham med Bebreidelser, besluttede han, ikke at tie længer, men at berette Raadet i Fulda sit hele uforskyldte Forhold til Denner, og tillige at aflevere Skrinet med Klenodierne. Andreas vidste vel, at han ikke uden Straf kunde komme derfra, dog forlod han sig paa sin angerfulde Bekjendelse af et Feiltrin, hvortil den ugudelige Ignatius Denner, ligesom Satan selv, havde forlokket og tvunget ham, og tillige stolede han paa sin Herres, Greven af Fachs, Forbøn, der ikke kunde nægte sin tro Tjener et gunstigt Vid-

nesbyrd. Han havde flere Gange, med sin Karl, gjennemsøgt Skoven, og aldrig var der mødt ham noget fordægtigt; for hans Hustrue var der altsaa ikke for Øieblikket nogen Fare, og han vilde nu ufortøvet gaae til Fulda, for at udføre sit Forsæt. Samme Morgen, som han havde gjort sig reisefærdig, kom der et Bud fra Greven af Fach, som bød ham strax at gaae med sig til sin Herres Slot. Istedenfor at gaae til Fulda, vandrede han nu med Budet til Slottet, ikke uden Engstelse for, hvad denne ganske usædvanlige Befaling fra hans Herre kunde betyde. Da han var kommen til Slottet, maatte han strax træde ind i Grevens Værelse. "Glæd dig, Andreas!" raabte denne ham imøde. "Der er hændet dig en ganske uventet Lykke. Erindrer du dig vel endnu vor gamle knurvurne Gjæstgiver i Neapel, din Giorginas Pleiefader? Han er død, men paa hans Dødsseng er dog hans Samvittighed vaagnet, over hans afskyelige Behandling af det stakkels faderløse Barn, og derfor har han testamenteret hende totusinde Ducater, som allerede ere komne i Vexler til Frankfurt, og som du kan høve hos min Ban-

quier. Vil du strax begive dig paa Veien til Frankfurt, saa skal jeg paa Øieblikket lade det fornødne Certificat udfærdige, paa det at Pengene uden Forhaling kan blive dig udbetalte." — Andreas blev maalløs af Glæde, og Greven af Fach fornøiede sig ikke lidet over sin tro Tjeners Henrykkelse. Andreas besluttede, da han havde fattet sig, at overraske sin Kone med en uformodet Glæde; han modtog derfor sin Herres naadige Tilbud, og begav sig, saasnart han havde modtaget det omtalte Document, paa Veien til Frankfurt.

Sin Hustrue lod han sige, at Greven havde sendt ham bort i et vigtigt Ærinde, og at han derfor vilde blive nogle Dage borte. — Da han var ankommen til Frankfurt, viste Grevens Banquier ham til en anden Kjøbmand, der skulde have i Commission at ubetale ham Legatet. Andreas fandt ham endelig, og erholdt den anseelige Sum virkelig ubetalt. Bestandig kun tænkende paa Giorgina, bestandig kun tragtende efter at gjøre hendes Glæde ret fuldkommen, kjøbte han alleslags smukke Ting til hende, og iblandt andet en Guldnaal, ganske som den,

Denner havde givet hende, og da han nu som Fodgjænger, ikke vel kunde slæbe den svære Vadsæk, forskaffede han sig en Hest. Saaledes tiltraadte han nu med et glad Sind sin Hjemreise, efterat han i sex Dage havde været fraværende. Snart havde han naaet Skoven og sin Bolig. Han fandt Huset fast laaset og lukket. Høit raabte han paa Karlen, paa sin Giorgina; ingen svarede; Hundene tudede, indspærrede i Huset. Da anede ham en stor Ulykke, og hæftig slog han paa Døren og skreeg høit: "Giorgina! — Giorgina!" — Nu raslede det ved Loftsvinduet, Giorgina tittede ud, og raabte; "Ak Gud: Ak Gud! Andreas! er det Dig? Priset været Himlens Magt, at du dog er her igjen." Da Andreas nu traadte ind af den aabnede Dør, faldt hans Kone ham dødbleg og høit skrigende i Armene. Uden Bevægelse stod han der, endelig greb han sin Hustrue, der med matte Lemmer vilde synke til Jorden, og bar hende ind i Stuen. Men som med Jernarme greb Forfærdelsen ham ved det græsselige Syn. Hele Stuen fuld af Blodpletter paa Gulvet og Væggene; hans yngste Dreng med sønderskaaret Bryst, død paa sin

lille Seng. "Hvor er Georg, hvor er Georg?" skreeg Andreas endelig i vild Fortvivlelse, men i samme Øieblik hørte han Drengen med sine smaa Fodtrin komme ned af Trappen, og raabe paa Fader. — Sønderbrudte Glas, Flasker, Tallerkener laae omkring. Det store svære Bord, som ellers stod ved Væggen, var flyttet midt ud i Stuen, en besynderlig dannet Kulpande, flere Apothekerflasker, og en Skaal med styrknet Blod, stode paa samme. Andreas tog sin stakkels lille Dreng af Sengen. Giorgina forstod ham, hun hentede Tørklæder, i hvilke de indsvøbte Liget, og begravede det i Haven. Andreas skar et lidet Kors af Egetræ, og satte det paa Graven. Intet Ord, ingen Lyd undslap de ulykkelige Forældres Læber. I mørk, sørgelig Taushed havde de fuldendt Arbeidet, og sadde nu udenfor Huset i Aftendæmringen, med de stive Øiekast vendte mod det Fjerne. Først Dagen derpaa kunde Giorgina ordentlig fortælle Sammenhængen af hvad der under Andreas's Fraværelse havde tildraget sig. Den fjerde Dag efter at Andreas havde forladt sit Huus, havde Karlen ved Middagstid igjen seet alleslags fordægtige

Skikkelser vandre gjennem Skoven, og Giorgina havde derfor hjertelig længtes efter sin Mands Hjemkomst. Midt om Natten blev hun opvaagnet af en høi Larmen og Skrigen lige ved Huset. Karlen styrtede ind, og forkyndte fuld af Angst, at Huset var ganske omringet af Rovere, og at der slet ikke var at tænke paa Forsvar. Doggerne rasede; men snart syntes det, som om man havde tæmmet dem, og man raabte høit: "Andreas! Andreas." — Karlen tog Mod til sig, aabnede et Vindue, og raabte ned, at Skovrider Andreas var ikke hjemme. "Det er ligemeget," svarede en Stemme fra neden af, "luk kun Døren op, thi vi maa tage ind hos eder. Andreas vil snart komme efter." — Hvad skulde Karlen gjøre? Han aabnede Døren, da strømmede den hele Skare Rovere ind, og hilsede Giorgina, som deres brave Kammerats Hustrue, ham hvem Kaptainen skyldte Frihed og Liv. De forlangte, at Giorgina skulde tillave dem et godt Maaltid, eftersom de samme Nat havde fuldbragt et svært Arbeide, men som var lykkedes herligt. Skjælvende og bævende gjorde Giorgina en stor Ild paa i Kjøkkenet, og tillavede Maal-

tidet, hvortil hun sik Vildt, Viin og alleslags andre Ingredientser af een af Roverne, der syntes at være Bandens Kjokken- og Kjelder-Mester. Huuskarlen maatte dække Bordet, og varte dem op. Han tog Øieblikket iagt, og sneeg sig til sin Madmoder i Kjøkkenet. "Ak, veed I vel," sagde han med inderlig Forfærdelse, "hvilken Gjerning Roverne have udøvet i Nat? Efter lang Fraværelse og efter lang Forberedelse have de for nogle Timer siden overfaldet Greven af Fachs Slot, og efter tapper Modstand dræbt ham selv og flere af hans Folk, og stukket Slottet i Brand. Giorgina raabte uophørlig: "Ak min Mand! dersom min Mand kun havde været paa Slottet. — Ak den arme Herre!" —

Roverne larmede og sang imidlertid inde i Stuen og lode Vinen smage sig, indtil Maaltidet blev anrettet til dem. Morgenen begyndte allerede at grye, da den forhadte Denner lod sig see. Nu bleve Kister og Vadsække, som de havde medbragt paa deres Heste, aabnede. Giorgina hørte, hvor de talte en Mængde Penge, og hvor Sølvtøiet klingede. Det syntes som om alt

blev optegnet. Endelig, da det allerede var blevet lys Dag, brøde Roverne op, og kun Denner allene blev tilbage. Han paatog sig en venlig, aaben Mine, og sagde til Giorgina: "I er vist bleven ret forskrækket, kjære Kone; thi det synes mig, som om eders Mand ikke havde sagt eder, at han allerede i rum Tid er vor Kammerat. Det gjør mig sandelig ondt, at han ikke er kommen hjem; han maa være gaaet ad en anden Vei, og have forfeilet os. Han var med os inat paa Slottet hos denne Skurk, denne Greve af Fach, som for to Aar siden paa alle optænkelige Maader har forfulgt os, og over hvem vi fik Hævn forrige Nat. Kjæmpende faldt han for eders Mands Haand. Vær I kun rolig, kjære Kone! og sig Andreas, at han nu ikke saasnart vil faae mig at see, da Banden paa nogen Tid adskiller sig. I Aften forlader jeg eder. — I har lutter smukke Børn, kjære Kone! Der er jo igjen en herlig Dreng!" — Med disse Ord tog han den Lille af Giorginas Arm, og vidste saa venligt at lege med ham, at Barnet loe og hvinede af Glæde, og gjerne vilde blive hos ham, til han igjen gav det til

Moderen. Det var allerede Aften, da Denner sagde til Giorgina: "I mærker vel, at uagtet jeg ikke har Kone og Børn, hvilket mangengang ret gaaer mig nær, saa leger og spøger jeg dog altfor gjerne med smaa Børn. Giv mig dog eders Lille i de faa Øieblikke, som jeg endnu tilbringer hos eder. Ikke sandt? Den Smaa er just nu ni Uger gammel?" Giorgina bekræftede dette, og gav, skjøndt ikke uden indvortes Ulyst, den lille Dreng til Denner, der satte sig med ham udenfor Huusdøren, og bad Giorgina om nu at tillave hans Aftensmad, da han om en Time maatte bort. Neppe var Giorgina traadt ind i Kjøkkenet, forend hun saae, at Denner med Barnet paa Armen gik ind i Stuen. Kort derefter udbredte sig over hele Huset en besynderlig lugtende Damp, der syntes at komme fra Stuen. Giorgina følte sig greben af en ubeskrivelig Angst; hun løb hurtig til Stuedøren, og fandt den indenfra lukket i Laas: Det forekom hende som om hun hørte Barnet sagte klynke. "Red, red mit Barn af Uhyrets Kloer!" — saa raabte hun, anende en forfærdelig Misgjerning, til Karlen, som just traadte ind i Huset. Denne

greb hurtig Øxen, og sprængte Døren. — En tyk, stinkende Damp mødte dem. Med eet Spring var Giorgina i Stuen; Drengen laae nogen over et Fad, i hvilket hans Blod dryppede. Hun saae endnu kun, hvorledes Karlen svang Øxen, for at træffe Denner, hvorledes denne undveeg Slaget, løb under Armen paa Karlen, og stred med ham. Det forekom hende nu, som om hun hørte flere Stemmer tæt udenfor Vinduerne. Uden Bevidsthed sank hun til Jorden. Da hun vaagnede igjen, var det blevet mørk Nat; men ganske bedøvet, formaaede hun ikke at røre de stivnede Lemmer. Endelig blev det Dag, og nu saae hun med Forfærdelse, hvorledes Blodet flød i Værelset. Stykker af Denners Klæder laae overalt omkring — en udreven Lok af Karlens Haar — Øxen blodig ved Siden deraf — Drengen nedkastet af Bordet, med sønderskaaret Bryst. Giorgina faldt paa ny i Afmagt, hun troede at døe, men hun opvaagnede, som af en Dødsslummer, da det allerede var blevet Middag. Hun reiste sig med Møie, hun kaldte høit paa Georg, men da ingen svarede, troede hun ogsaa, Georg var myrdet.

Fortvivlelsen gav hende Kræfter, hun for udaf Værelset i Gaarden, og raabte høit: "Georg! Georg! Da svarede det med mat klagende Stemme fra Loftslugen: "Moder, ak, kjære Moder! er du da der? Kom her op til mig! jeg er saa sulten!" — Hurtig løb nu Giorgina op, og fandt den Lille, der af Angst for Larmen i Huset, var krøbet op paa Loftskammeret, og siden ikke havde vovet at komme ned. Med Henrykkelse trykkede Giorgina den lille Dreng til sit Bryst. Hun lukkede Huset, og ventede nu paa Loftskammeret fra Time til anden paa Andreas, som hun ogsaa troede at have mistet. Drengen havde ovenfra seet, hvorledes flere Mænd vare gaaet ind i Huset, og tilligemed Denner havde udbaaret et dødt Menneske. Efter at have fuldendt denne sin Fortælling, bemærkede nu ogsaa Giorgina de Penge og de skjønne Sager, som Andreas havde medbragt. "Ak!" skreeg hun forfærdet: "saa er det dog sandt? Saa er du dog" — Andreas lod hende ikke tale ud, men fortalte udførligt, hvilken Lykke der var hændet dem, og hvorledes han havde været i Frankfurt, hvor han havde faaet deres Arvepart udbetalt.

Den afdøde Greve af Fachs Broderſøn var nu bleven Herre over ſin Farbroders Godſer; hos ham vilde Andreas melde ſig, trolig fortælle alt hvad der var ſkeet, angive Denners Smuthuller, og bede om ſin Afſked fra en Tjeneſte, der havde bragt ham ſaamegen Nød og Fare. Giorgina turde ikke blive allene tilbage i Huſet med Drengen. Andreas beſluttede derfor at pakke det bedſte og rørligſte af deres Gods paa en lille Brædevogn, ſpænde Heſten derfor, og ſaaledes med Kone og Barn for ſtedſe forlade en Egn, ſom blot kunde opvække de ſkrækkeligſte Erindringer hos ham, og desuden aldrig tilſtæde ham Ro og Sikkerhed. Den tredie Dag var beſtemt til Afreiſen, og de vare juſt iſærd med at pakke ind i en Kaſſe, da de hørte en ſtærk Heſtetrampen komme nærmere og nærmere. Andreas gjenkjendte den Fachſke Førſter, ſom boede i Nærheden af Slottet; bag ham reed en Commando af Fuldaiſke Dragoner. "Nu," raabte Rets-Commiſſairen, ſom var kommen med: "der finder vi jo Skjelmen juſt ved det Arbeide at bringe ſit Rov i Sikkerhed." — Andreas blev ſom forſtenet, af Forundring og Skræk. Giorgina var

halv afmægtig. De kastede sig over ham, bandt ham og hans Kone med Strikker, og kastede dem paa Brædevognen, som allerede holdt udenfor Huset. Giorgina jamrede høit for sin Dreng, og tiggede om, at man for Guds Skyld dog vilde lade hende faae ham med. "For at du ogsaa kunde bringe din Unge med i Helvedes Fordømmelse?" raabte Commissairen, og rev Drengen med Magt af Giorginas Arme. Allerede skulde Reisen gaae for sig, da traadte den gamle Forster, en raa, men brav Mand, hen til Vognen, og sagde: "Andreas, Andreas! hvor har du kunnet lade dig forlokke af Satan til at begaae saadanne Misgjerninger? Altid var du dog ellers saa gudfrygtig og ærlig!" — "Ak, kjære Herre!" udraabte Andreas, med høit Jammerskrig: "saa sandt Gud i Himlen lever, saa sandt jeg haaber engang at blive salig, jeg er uskyldig! — I har jo kjendt mig fra min første Ungdom. Hvor skulde jeg, der aldrig har gjort Uret, være bleven saadan en afskyelig Misdæder? Thi jeg veed vel at I holder mig for en ugudelig Rover, der har havt Deel i den Misgjerning der er udøvet paa min

kjære ulykkelige Herres Slot. Men jeg er uskyldig, det sværger jeg, ved mit Liv og min Salighed." — "Nu," sagde den gamle Forster: "dersom du er uskyldig, saa vil det komme for Dagen, om ogsaa nok saameget taler imod dig. Din Dreng og din Eiendom, som du lader blive tilbage, vil jeg trolig antage mig, saa at, naar din og din Hustrues Uskyldighed er beviist, skal du finde Drengen frisk og munter, og dine Ting i god Stand." Pengene lagde Rets-Commissairen Beslag paa. Underveis spurgte Andreas Giorgina, hvor hun havde forvaret Skrinet; hun tilstod, at hun havde leveret det til Denner, hvilket nu gjorde hende ondt, da det ellers kunde været kommet i Øvrighedens Hænder. I Fulda skilte man Andreas fra sin Hustrue, og kastede ham i et dybt, mørkt Fængsel. Efter nogle Dages Forløb blev han bragt i Forhør. Man beskyldte ham for Deeltagelse i det paa det Fachske Slot begangne Roverie og Mord, og formanede ham til at tilstaae Sandheden, da hans Brøde allerede var saa godt som beviist. Andreas fortalte nu troligen alt hvad der havde tildraget sig med ham, fra den afskylige Denners første Indtrædelse i

hans Huus og til det Øieblik han var bleven arresteret. Angerfuld anklagede han sig selv for den eneste Forbrydelse hvori han vidste sig skyldig, nemlig at han, for at redde Kone og Barn, havde været tilstæde ved Forpagtergaardens Plyndring og befriet Denner fra at blive tagen til Fange. Han forsikkrede om sin fuldkomne Uskyldighed i den Dennerske Røverbandes sidste Indbrud, saameget mere, som han paa samme Tid havde været i Frankfurt. Nu aabnede Domsalens Døre sig, og den afskylige Denner blev ført ind. Da han blev Andreas vaer, loe han høit med djævelsk Haan, og sagde: "Naa Kammerat! har du ogsaa ladet dig opsnappe? Har din Kones Bønner ikke hjulpet dig bedre!" — Dommerne opfordrede Denner til at gjentage sin Bekjendelse i Henseende til Andreas, og han erklærede, at just den Fachske Skovrider Andreas, der nu stod for ham, allerede i fem Aar havde været forbunden med ham, og at Jægerhuset havde været hans bedste og sikkreste Smuthul; Andreas havde altid faaet den ham tilkommende Part af Byttet, hvorvel han kun to Gange havde taget virksom Deel i Røverierne,

eengang nemlig, ved Forpagtergaardens Udplyndring, hvor han havde reddet ham, Denner, af den overhængende Fare, og siden ved det Foretagende mod Grev Aloys af Fach, der just var bleven dræbt ved et lykkeligt Skud af Andreas. — Andreas geraadede i den største Harme, da han hørte denne skjændige Logn. "Hvad," raabte han, "du ugudelige djævelske Misdæder! du vover at anklage mig for min stakkels, kjære Herres Mord, hvilket du selv har udøvet? Ja jeg veed det, kun du er istand til en saadan Gjerning; men din Hævn forfølger mig, fordi jeg har fraſagt mig alt Samqvem med dig, fordi jeg truede med at ville skyde dig, som en ugudelig Røver og Morder, saasnart du vilde betræde min Dørtærskel. Derfor har du med din Bande overfaldet mit Huus, da jeg var fraværende, derfor har du myrdet mit uskyldige Barn og min brave Tjenestekarl. Men den retfærdige Guds skrækkelige Straf vil du ikke undflye, om ogsaa jeg maa bukke under for din Ondskab." — Nu gjentog Andreas sin forrige Bekjendelse, under den helligste Forsikkring om Sandheden af sit Udsagn; men Denner lo haanligt, og yt-

trede sin Forundring over at Andreas af al for stor Frygt for Døden vilde understaae sig til at lyve for Retten, og at det slet kunde forenes med den Gudsfrygt, hvoraf han gjorde saa megen Ophævelse, at han vilde kræve Gud og alle Helgene til Vidner paa sit falske Udsagn. Dommerne vidste hverken hvad de skulde tænke om Andreas, hvis Mine og Sprog syntes at stadfæste Sandheden af hans Ord, eller om Denners kolde Bestemthed. Nu blev Giorgina fremført, som i navnløs Jammer høit grædende løb hen til sin Mand. Hun formaaede kun at fortælle usammenhængende Ting, og uagtet hun anklagede Denner for hendes Søns forfærdelige Mord, saa syntes denne dog slet ikke opbragt, men paastod, som han allerede tilforn havde gjort, at Giorgina aldrig havde vidst det mindste af sin Mands Foretagender, men var ganske uskyldig. Andreas blev ført tilbage i sit Fængsel. Nogle Dage efter, sagde ham den temmelig godmodige Fangevogter, at hans Kone var frigiven, da saavel Denner, som de øvrige Røvere bestandig havde erklæret hende for uskyldig, og der desuden intet var blevet opdaget imod

hende; at den unge Greve af Fach, en ædelmodig Herre, der endogsaa syntes at tvivle paa Andreas's Strafskyldighed, havde stillet Caution for Giorgina, og den gamle Forster afhentet hende i en deilig Vogn; at hun forgjæves havde bedet om at maatte faae sin Mand at see, men at Retten aldeles havde afslaaet det. Denne Efterretning trøstede ikke lidet den stakkels Andreas, da hans Kones elendige Tilstand i Fængslet gik ham mere til Hjerte end hans egen Ulykke. Hans Proces forværrede sig imidlertid fra Dag til Dag. Det blev beviist, som Denner havde angivet, at i de sidste fem Aar havde Andreas levet i en vis Velstand, hvis Kilde ikke kunde været andet end Deeltagelse i Rovernes Bytte. Desuden tilstod Andreas selv sin Fraværelse fra Hjemmet, imedens det Fachske Slot var blevet plyndret, og hans Foregivende som hans Arv og Opholds i Frankfurt blev fordægtigt, da han slet ikke vidste at angive Navnet paa den Kjøbmand, af hvem han sagde sig at have faaet Pengene udbetalte. Greven af Fachs Banquier, saavelsom den Gjæstgiver i Frankfurt, hos hvem Andreas var taget ind, forsik-

krede begge, slet ikke at kunne erindre sig den beskrevne Jæger. Greven af Fachs Birkedommer, som havde udstædt Certificatet var død, og ingen af de Fachske Tjenere vidste noget om Arven, da Greven intet havde yttret derom, og Andres ogsaa havde tiet dermed af den Grund, at han ved sin Tilbagekomst fra Frankfurt vilde overraske sin Kone med Pengene. Saaledes blev alt det ubekræftet, som Andreas forebragte for at bevise, at han paa den Tid da Roveriet blev foretaget, havde været i Frankfurt og paa en ærlig Maade erhvervet sine Penge. Denner blev derimod ved sin første Paastand, og de øvrige fangne Røvere istemte alt hvad han sagde. Alt dette havde imidlertid ikke saameget overbeviist Dommerne om den ulykkelige Andreas's Brøde, som Udsagnet af to Fachske Jægere, som ved Flammernes Skin ganske tydelig vilde have gjenkjendt Andreas, og seet, hvorledes Greven var falden for hans Skud. Nu var Andreas i Rettens Øine en forstokket Hykler, og ifølge alle disse Udsagn og Beviser blev Torturen ham tilkjendt, for at bøie hans stive Sind, og bringe ham til Bekjendelse. Allerede

i meer end et Aar forsmægtede Andreas i Fængslet. Græmmelsen havde fortæret hans Kræfter, og hans ellers stærke og kjernefaste Legeme var blevet svagt og afmægtigt. Den skrækkelige Dag, paa hvilken Smerten skulde afvinge ham Bekjendelsen om en Gjerning, han aldrig havde begaaet, brød frem. Man førte ham til Pinebænken, hvor de gyselige, med sindrig Grusomhed opfundne Instrumenter laae, og Rakkerknægtene beredte sig til at martre den Ulykkelige. Endnu eengang blev Andreas formaaet til at bekjende den Forbrydelse, hvorfor der hvilede en saa stærk Mistanke paa ham, ja som endogsaa var bevist ved hine Jægeres Bekjendelse. Han forsikkrede paa ny sin Uskyldighed, og gjentog alle Omstændigheder angaaende sit Bekjendtskab med Denner, med samme Ord som i det første Forhør. Da grebe Rakkerknægtene ham, bandt ham med Strikker, og pinede ham, i det de trak ham i alle Ledde, og indborede spidse Jern i de udspændte Muskler. Andreas formaaede ikke at udholde denne Qval. Hæftig sønderreven af Smerte, og ønskende sig Døden, tilstod han alt hvad man vilde, og blev afmægtig slæbt tilbage

til Fængslet. Som Brug er, efter udstanden Tortur, styrkede man ham med Viin, og han faldt i en dosig mellem Soven og Vaagen svævende Tilstand. Da forekom det ham, som om Stenene i Muren losnede sig, og faldt dronende ned paa Fængselsgulvet. En blodrød Lysning trængte igjennem Aabningen i Muren, og i dette Skin indtraadte en Skikkelse, der uagtet den havde Denners Træk, dog ikke syntes ham at være Denner. Mere gloende funklede Øinene, sortere reiste sig det stride Haar over Panden, og dybere nedsank de sorte Øienbryne i de tykke Muskler som laae over den krumme Ørnenæse. Paa en græsselig, sælsom Maade var Ansigtet sammenskrumpet og fordreiet, og Dragten fremmed og eventyrlig, saaledes som han aldrig havde seet Denner. En ildrød med Guld stærk besat vid Kappe hang i tykke Folder over hans Skuldre, en bredskygget, nedslagen, spansk Hat med en nedfaldende rød Fjer sad paa skraa over Hovedet, en lang Kaarde hang ved Siden, og under den venstre Arm bar han et lidet Skrin. Saaledes skred dette lede Væsen som et Spøgelse hen til Andreas og sagde med en huul

dump Stemme: "Naa Kammerat! hvordan har Pinebænken smagt dig? Alt det har du kun din Egensindighed at takke for. Havde du bekjendt, at du horte til Banden, saa var du nu allerede reddet. Lover du imidlertid at overlade dig ganske til mig og min Veiledning, og kan du overtale dig til at drikke af disse Draaber, der ere kogte af dit Barns Hjerteblod, saa er du paa Øieblikket fri for al Smerte. Du foler dig sund og stærk, og for din øvrige Redning vil jeg da sørge. Andreas kunde af Skræk, Angst og Mathed ikke tale; han saae i den lille Flaske, som Skikkelsen holdt hen for ham, hvorledes hans Barns Blod spillede i smaa røde Flammer. Inderlig bad han til Gud og alle Helgene, at de ville redde ham af Klørne paa Satan der forfulgte ham, for at berøve ham den evige Salighed, som han haabede at erholde, om han nu ogsaa skulde døe en skjændig Død. Nu loe Skikkelsen, saa det gjenlød i Fængslet, og forsvandt i en tyk Damp. Andreas vaagnede endelig af sin Bedøvelse; han formaaede at reise sig op paa sit Leie; men hvorledes blev han tilmode, da han saae, at det Straa, som havde

ligget under hans Hoved, begyndte meer og meer at røre sig, og endelig blev ganske skudt tilside. Han blev vaer, at en Steen i Gulvet var bleven stødt i Veiret nedenfra, og hørte sig flere Gange sagte kalde ved Navn. Han gjenkjendte Denners Stemme, og sagde: "Hvad vil du mig? Lad mig have Ro! jeg har intet med dig at skaffe." — "Andreas!" sagde Denner: "jeg har trængt mig igjennem flere Hvælvinger for at redde dig; thi dersom du kommer paa Retterstedet, hvorfra jeg nu er reddet, saa er du forloren. Blot for din Kones Skyld, der hører mig nærmere til, end du maaskee formoder, vil jeg hjelpe dig. Du er en modløs feig Karl. Hvad har din jammerlige Nægten hjulpet dig til? Blot den Ting, at du ikke til rette Tid gik hjem fra det Fachske Slot, og at jeg for længe opholdt mig hos din Kone, er Skyld i at man har fanget mig. Der! — tag Filen og Saugen, befrie dig imorgen Nat fra Lænkerne, og saug Laasen over paa Fængselsdøren. Snig dig gjennem Gangen. Den yderste Dør paa venstre Haand vil du finde aaben, og udenfor skal du træffe een af os, som ledsager dig videre.

Bær dig fornuftigt ad!" — Andreas tog Saugen og Filen, og lagde derpaa Stenen igjen i Aabningen. Han havde besluttet at gjøre det, hvortil hans Samvittigheds indre Stemme opfordrede ham. Da det var bleven Dag, og Fangevogteren kom ind, sagde han ham, at han hjertelig ønskede at maatte blive ført for Retten, eftersom han havde noget vigtigt at aabenbare. Endnu samme Formiddag blev hans Begjæring opfyldt, siden man sikkert troede at Andreas vilde tilstaae nye, hidtil ubekjendte Forbrydelser, som Banden havde udøvet. Andreas overrakte Dommerne de af Denner erholdte Instrumenter, og fortalte den afvegne Nats Tildragelser: "Uagtet det er vist og sandt at jeg lider uskyldig, saa skal dog Gud bevare mig fra, paa utilladelige Maader at tragte efter min Frihed, thi det vilde jo ganske overgive mig i den ugudelige Denners Haand, der har styrtet mig i Skjændsel og Død, og da vilde jeg vel først med mine syndige strafværdige Gjerninger, komme til at fortjene den Straf, som jeg nu skal lide uskyldig." — Saaledes sluttede Andreas sit Foredrag, Dommernes syntes forundrede og gjennemtrængte af Med-

lidenhed med den Ulykkelige, hvorvel de, formedelst de mangfoldige Beviser, der talte imod ham, vare altfor overbeviste om hans Strafskyldighed til ikke ogsaa at anfee hans nærværende Opførsel for tvetydig. Andreas's Oprigtighed, og i Særdeleshed den Omstændighed, at man ifølge denne Angivelse om Denners forehavende Flugt anstillede Undersøgelser, og virkelig baade i Staden og i den nærmeste Omegn fandt og greb nogle af Banden, havde dog den velgjørende Indflydelse paa hans Stilling, at han blev udført af det underjordiske Fængsel, hvori han hidtil havde været indspærret, og erholdt en lys Fangestue, ved Siden af Fangevogterens Bolig. Der tilbragte han sin Tid med Tanker paa sin tro Hustrue, paa sin Søn, og med gudelige Betragtninger, og snart følte han sig styrket til at kunne som en Byrde afkaste Livet, endogsaa ved en smertelig Dodsmaade. Ikke noksom kunde Fangevogteren forundre sig over den gudfrygtige Forbryder, og han følte sig næsten tvungen til at troe paa hans Uskyldighed.

Endelig, efterat et Aar endnu for det meste var hengaaet, blev den vanskelige indviklede

Proces mod Denner og hans Medskyldige sluttet. Man havde befundet at Banden udstrakte sig lige til Italiens Grændse, og overalt røvede og myrdede. Denner skulde hænges, og hans Legeme siden brændes. Ogsaa den ulykkelige Andreas var dømt til Galgen; men for hans Angers Skyld, og da han, ved sin Bekjendelse om den ham af Denner tilraadte Flugt havde foranlediget, at Bandens Anslag om Udbrud af Fængslet var blevet opdaget, saa maatte dog hans Legeme nedtages, og begraves paa Retterstedet.

Morgenen paa hvilken Denner og Andreas skulde henrettes, var frembrudt; da gik Fængselsdøren op, og den unge Greve af Fach traadte ind til Andreas, der laae paa sine Knæe, og bad stille. "Andreas!" sagde Greven: "du maa døe. Let din Samvittighed endnu, ved en ærlig Tilstaaelse! Siig mig, har du dræbt din Herre? Er du virkelig min Farbroders Morder?" — Da styrtede Taarerne af Andreas's Øine, og han gjentog endnu Alt, hvad han havde udsagt for Retten, indtil Torturens ulidelige Smerter havde aftvunget ham en Løgn. Han kaldte Gud og alle Helgene til Vidne paa

Sandheden af sit Udsagn og sin Uskyldighed i sin elskede Herres Død.

"Saa er her ogsaa," vedblev Greven, "en uforklarlig Hemmelighed med i Spillet. Jeg selv, Andreas, var overbeviist om din Uskyldighed, uagtet meget talte imod dig; thi jeg vidste jo, at du fra din Ungdom af har været min Farbroders trofasteste Tjener, og endogsaa engang i Neapel med egen Livsfare har reddet ham af Røverhænder. Men endnu igaar have min Farbroders to gamle Jægere, Frants og Nicolai tilsvoret mig, at de have seet dig livagtig mellem Røverne, og tydelig bemærket hvorledes du selv nedlagde min Farbroder." Andreas blev gjennemboret af de piinligste, skrækkeligste Følelser; det forekom ham, som om Satan selv havde antaget hans Skikkelse, for at bringe ham i Fordærvelse; thi ogsaa Denner havde jo selv i Fængslet talt derom, at han virkelig havde seet Andreas, og saaledes syntes endogsaa den falske Beskyldning for Retten at hidrøre fra en indvortes sand Overbeviisning. Andreas sagde alt dette uden Forbeholdenhed, i det han tilføiede, at han underkastede sig Himlens Tilskikkelse, ef-

ter hvilken han maatte døe en Forbryders skiændige Død, men at hans Uskyldighed, skulde det end skee aldrig saa seent, dog vist vilde komme for Dagen. Greven af Fach syntes dybt bevæget. Han formaaede neppe endnu at sige Andreas, at ifølge hans Ønske skulde hans Henrettelses-Dag blive fordulgt for hans ulykkelige Hustrue, og at hun tilligemed Drengen opholdt sig hos den gamle Forster. Raadstue-Klokken lod fælt og sørgeligt i afmaalte Pulseslag, Andreas blev paaklædt, og Toget gik med de sædvanlige Ceremonier og et umaadeligt Tilløb af Mennesker, til Retterstedet. Andreas bad høit, og bevægede ved sin fromme Adfærd alle der saae ham. Denner havde Udseende af en trodsig, forstokket Synder. Han saae sig rask og munter om, og smilte tidt til den arme Andreas med en listig skadefro Mine. Andreas skulde først henrettes. Ganske fattet, steg han, tilligemed Bøddelen, op ad Stigen. Da hørte man et høit Skrig, og et Fruentimmer sank afmægtig i en gammel Mands Arme. Andreas saa derhen. Det var Giorgina. Høit bad han til Himlen om Fatning og Styrke. "Hisset, hisset seer jeg

dig igjen, min stakkels ulykkelige Hustrue! Jeg døer uskyldig!" — Saa raabte han, og saae længselfuld mod Himlen. Dommeren raabte til Bøddelen, at han skulde skynde sig, thi der opstod en Mumlen mellem Folket, og der fløi Stene efter Denner, der ogsaa allerede havde besteget Stigen, og forhaanede Tilskuerne for deres Medlidenhed med den fromme Andreas. Bøddelen lagde denne Strikken om Halsen, da lød det fra det Fjerne: "Holdt! holdt! for Jesu Skyld, holdt! — Manden er uskyldig! — I henretter en Uskyldig!" — "Holdt! holdt!" skreg tusinde Stemmer, og neppe formaaede Vagten at styre Mængden, som trængte sig frem, og vilde rive Andreas ned af Stigen. Den Mand til Hest, som først havde raabt, gallopperede nærmere, og ved første Øiekast kjendte Andreas i denne Fremmede den Kjøbmand, som i Frankfurt havde ubetalt ham Giorginas Arvepart. Hans Hjerte var færdigt at briste af Glæde og Lyksalighed; han kunde neppe staae opreist, da han var kommen ned af Stigen. Kjøbmanden sagde Dommeren, at paa samme Tid, som hiin Røven og Mørden havde havt Sted paa det Fachske

Slot, havde Andreas været i Frankfurt, altsaa mange Mile borte, hvilket han vilde bevise for Retten, paa den utvetydigste Maade, med Documenter og Vidner. Da raabte Dommeren: "Andreas's Henrettelse kan paa ingen Maade fuldbyrdes, thi denne høist vigtige Omstændighed beviser, naar den bliver godtgjort, den Anklagedes fuldkomne Uskyldighed. Han skal strax føres tilbage i Fængslet." — Denner havde oppe fra Stigen rolig seet paa det Hele; men da Dommeren udtalte disse Ord, da løb hans gloende Øine rundt i Hovedet, han skar Tænder, han hylede i vild Fortvivlelse, saa at det græsseligt, som rasende Vanvids navnløse Jammer, løb gjennem Luften. "Satan, Satan! du har bedraget mig. — Vee mig! — Vee mig! — det er forbi — forbi! Alting er forloren!" — Man bragte ham ned af Stigen, han faldt ned paa Jorden, og stønnede mat: "Jeg vil bekjende alt, jeg vil bekjende alt!" — Ogsaa hans Henrettelse blev opsat, og han blev ført tilbage til Fængslet, hvoraf enhver Undvigelse blev gjort ham umulig. Hans Bevogteres Had var det bedste Værn mod hans Medsvornes Listighed. —

Faa Øieblikke efter at Andreas var kommen tilbage til Fangefogden, laae Giorgina i hans Arme: "Ak Andreas, Andreas!" raabte hun, "nu har jeg dig ganske igjen, da jeg veed du er uskyldig; thi ogsaa jeg har tvivlet paa din Redelighed, paa din Gudsfrygt." — Uagtet man havde fordulgt Henrettelses-Dagen for Giorgina, var hun dog, dreven af en ubeskrivelig Angst, af en sælsom Anelse, ilet til Fulda, og just kommen til Henrettelses-Pladsen, da hendes Mand besteg den Stige, der skulde føre ham i Døden. Under den hele lange Proces havde Kjøbmanden været paa Reiser i Frankrig og Italien, og var nu vendt tilbage over Wien og Prag. Hændelsen, eller snarere en besynderlig Himlens Tilskikkelse, vilde at han netop i det meest afgjørende Øieblik ankom paa Retterstedet, og reddede den stakkels Andreas fra en Forbryders forsmædelige Død. Paa Vertshuset erfarede han Andreas's hele Historie, og det faldt som en Steen paa hans Hjerte, at Andreas vel kunde være den samme Skovrider, der for to Aar siden hævede en Arvepart fra Neapel, som var tilfalden hans Kone. Hurtig ilede han bort, og overbeviiste sig, saa-

snart han saae Andreas, om Sandheden af sin Formodning. Ved den vakkre Kjøbmand og den unge Greve af Fachs øvrige Bestræbelser, blev Andreas's Ophold i Frankfurt indtil Dag og Time beviist, og hans fuldkomne Uskyldighed i hiint Mord og Roverie altsaa lagt for Dagen. Denner selv tilstod nu Sandheden af Andreas's Udsagn om Forholdet imellem dem, og meente kun, at Satan maatte have forblindet ham; thi han havde i Sandhed troet, at Andreas paa det Fachske Slot fægtede ved hans Side. For den tvungne Deeltagelse i Forpagtergaardens Udplyndring, saavelsom for Denners lovstridige Redning, havde Andreas efter Dommernes Kjendelse noksom bødet ved det lange, haarde Fangenskab, og ved den udstandne Piinsel og Dødsangst. Han blev derfor ved Lov og Dom frikjendt fra al videre Straf, og ilte med sin Giorgina til det Fachske Slot, i hvis Sidebygning den ædle velgjørende Greve indrømmede ham en Bolig, og fordrede intet andet af ham end de smaa Tjenester ved Jagten, som gjordes fornødne ved Grevens personlige Libhaberie. Ogsaa Rettens Omkostninger betalte Greven, saa at Andras og

Giorgina forbleve i den ubeskaarne Besiddelse af deres Formue.

Processen mod den ugudelige Ignatius Denner tog nu en ganske anden Vending. Hiin Begivenhed paa Retterstedet syntes ganske at have omvendt ham. Hans haanlige, djævelske Stolthed var knækket, og af hans sønderrevne Indre udfløde Bekjendelser, hvorover Haarene reiste sig paa Dommernes Hoveder. Med alle Tegn til den dybeste Anger anklagede Denner sig selv for et Forbund med Djævelen, som han fra sin første Ungdom havde underholdt, og saaledes bleve de nærmere Undersøgelser især henvendte herpaa, med Tiltrædelse i Retten af dertil forordnet Geistlighed. Om sit tidligere Levnetsløb fortalte Denner saameget forunderligt, at man havde maattet holde det for et Foster af en spændt vanvittig Tilstand, om man ikke ved Efterspørgsler, som man lod gjøre i Neapel, hans foregivne Fødeby, havde fundet alting bekræftet. Af et Udtog af de i den geistlige Ret i Neapel forhandlede Acter erholdt man over Denners Herkomst følgende mærkværdige Oplysninger:

For mange Aar siden levede i Neapel en gammel underlig Doctor, ved Navn Trabacchio, hvem man, for hans hemmelighedsfulde, altid lykkelige Cures Skyld, almindeligen kaldte for Mirakel-Doctoren. Det syntes som om Alderen ingen Magt havde over ham, thi han gik rask og ungdommelig omkring, skjøndt flere af de Indfødte i Neapel kunde udregne, at han maatte være omtrent firsindstyve Aar gammel. Hans Ansigt var paa en sælsom, gyselig Maade fortrukket og sammenskrumpet, og hans Blik kunde man neppe udholde uden indvortes Rædsel, hvorvel det ofte var velgjørende for de Syge, saa at man sagde, at blot ved det skarpe Blik, som han hæftede paa den Syge, curerede han ofte mangt et svært, haardnakket Onde. Over sin sorte Paaklædning kastede han sædvanlig en stor rød Kappe, med Guldgaloner og Snore, under hvis tykke Folder den lange Kaarde stak frem. Saaledes løb han gjennem Gaderne til sine Syge med et Skriin med Lægemidler, som han selv tillavede, og enhver veeg frygtsom af Veien for ham. Kun i den høieste Nød henvendte man sig til ham, men aldrig nægtede han

at besøge en Syg, om han ogsaa ikke havde synderlig Fordeel at haabe deraf. Flere Hustruer døde pludseligt for ham. Alle havde de været udmærket skjønne, og for det meeste Landsbypiger. Han indspærrede dem, og tillod dem kun under Bevogtning af en gammel, til Ækelhed hæslig Kjerling at gaae i Messen. Denne Gamle var ubestikkelig. Ethvert, nok saa listig anlagt Forsøg af unge Elskere til at nærme sig Doctor Trabacchios skjønne Koner, blev frugtesløst. Uagtet at Doctor Trabacchio lod sig godt betale af de Rige, saa stod dog hans Indkomster ikke i Forhold til den Rigdom af Penge og Klenodier, som han havde opdynget i sit Huus, og som han ikke skjulte for nogen. Derhos var han til fine Tider gavmild indtil Ødselhed, og havde den Maade, hvergang en Kone døde for ham, at gjøre et Gjæstebud, ved hvilket Omkostningerne belobe sig til dobbelt saameget, som den rigeste Indkomst af hans Praxis i et heelt Aar. Med sin sidste Kone havde han en Søn, hvilken han indspærrede ligesom sine Koner. Ingen fik ham at see. Kun ved det Gjæstebud som han gav efter denne Kones Død, sad den lille treaarige

Dreng ved hans Side, og alle Gjæsterne beundrede Barnets Skjønhed og dets Klogskab, der var saa besynderlig, at, om dets legemlige Udseende ikke havde forraadt dets Alder, saa maatte man efter dets Opførsel i det mindste have anseet det for tolvaarigt. Ved dette samme Gjæstebud yttrede Doctor Trabacchio, at da nu hans Ønske at have en Søn var opfyldt, saa vilde han ikke gifte sig igjen. Hans umaadelige Rigdom, men endnu mere hans hemmelighedsfulde Væsen, hans underfulde Cure, der grændsede til det Utrolige, da de meest haardnakkede Sygdomme maatte vige for nogle af ham tillavede og med egen Haand indgivne Draaber, ja ofte endogsaa for hans blotte Berørelse, blotte Blik — alt dette gav endelig Anledning til de underligste Rygter, der udbredte sig i Neapel. Man holdt Doctor Trabacchio for en Alchymist, en Hexemester der kunde mane Aander, ja man gav ham endelig Skyld for at staae i Forbund med Satan. Dette sidste Sagn opstod af en sælsom Begivenhed, som tildrog sig med nogle Adelsmænd i Neapel. Disse gik engang sildig om Natten hjem fra et Gjæstebud, og da de vare

berusede af Vinen, toge de feil af Veien, og geraadede i en eensom, fordægtig Deel af Staden. Da raslede og susede det bag ved dem, og de bleve med Forfærdelse vaer, at en stor rød lysende Hane, bærende som en Krone af Hjortetakker paa Hovedet, med udbredte Vinger, kom gaaende fremad og saae paa dem, med funklende, menneskelige Øine. De trængte sig i en Krog bag et Gadehjerne; Hanen gik dem forbi, fulgt af en stor Figur i en glimrende, guldgaloneret Kappe. Ligesom disse Skikkelser vare gaaet forbi, sagde een af Adelsmændene sagte: "Det var Doctor Trabacchio!" — Alle bleve ædrue ved dette skrækkelige Spøgerie, toge Mod til sig, og fulgte den foregivne Doctor med Hanen, hvis skinnende Lysning viste hvad Vei de skulde gaae. De saae hvorledes Figurerne virkelig toge Veien til Doctorens Huus, som laae paa en afsides øde Plads. Da de vare komne til Huset, fløi Hanen susende i Veiret, og slog med Vingerne paa det store Vindue over Balconen, hvilket aabnede sig klingrende. En gammel Kjerlings Stemme brægede: "Kom, kom nu hjem — kom nu hjem — Sengen er varm, og Kjæresten venter alt længe,

længe!" — Da var det som om Doctoren steeg op af en usynlig Stige, og fløi susende bag efter Hanen, ind af Vinduet, der blev slaaet i, saa det klingrede og drønede langt ned af den eensomme Gade. Alting forsvandt i Nattens sorte Mørke, og Adelsmændene stode stumme og stive af Skræk og Angest. Dette Spøgerie, Adelsmændenes Overbeviisning, at den Skikkelse som den djævelske Hane havde lyst hjem, ikke havde været nogen anden end den berygtede Doctor Trabacchio, kom den geistlige Ret for Øren, og var nok for denne til omhyggelig og i al Stilhed at efterspore den satanisse Troldmand. Man bragte virkelig i Erfaring, at i Doctorens Værelser befandt sig ofte en rød Hane, med hvilken han syntes at tale og disputere, som om Lærde talte sammen om tvivlsomme Gjenstande af deres Videnskab. Den geistlige Ret var i Begreb med at indstævne Doctor Trabacchio, som en ugudelig Hexemester, men den verdslige Ret kom den geistlige i Forkjøbet, og lod Doctoren gribe af Sbirrerne, og kaste i Fængsel, da han just kom hjem fra et Sygebesøg. Den Gamle var allerede i Forveien hentet ud af Huset, Dren-

gen havde man ikke kunnet finde. Dørene til Værelserne bleve lukkede og forseglede, Vagt stillet rundt om Huset. — Følgende var Grunden til denne Rettens Fremfærd: Paa nogen Tid døde flere anseelige Personer i Neapel og Omegnen, og efter Lægernes eenstemmige Dom, af Gift. Dette havde foranlediget mange Undersøgelser, hvilke bleve frugtesløse, til endelig et ungt Menneske i Neapel, en bekjendt Vellystling og Ødeland, hvis Onkel var bleven forgivet, tilstod den græsselige Handling med det Tillæg, at han havde kjøbt Giften af den gamle Kone som var Huusholderske hos Trabacchio. Man efterspurede den Gamle, og greb hende, just som hun var ifærd med at ville bortbære et lille vel tillaaset Skriin, i hvilket man fandt smaa Apothekerflasker, forsynede med Paaskrifter af alleslags Lægemidler, hvilke dog kun indeholdt flydende Gift. Den Gamle vilde intet tilstaae; da man imidlertid truede hende med Torturen, saa bekjendte hun at Doctor Trabacchio allerede i mange Aar havde tilberedet den kunstige Gift, som er bekjendt under Navn af Aqua Tofana, og at det hemmelige Udsalg af denne

Gift, hvilket var hende overladt, bestandig havde været hans rigeste Indtægskilde. End videre var det kun alt for vist, at han stod i Pagt med Satan, der besøgte ham i forskjellige Skikkelser. Enhver af hans Koner havde født ham et Barn, uden at nogen udenfor Huset havde anet det. Barnet havde han da altid, naar det var blevet ni Uger, eller ni Maaneder gammelt, med besynderlige Tilberedelser og Høitideligheder, slagtet paa en umenneskelig Maade, da han havde skaaret Brystet op paa det, og udtaget Hjertet. Altid havde Satan ladet sig see ved denne Operation, snart i denne, snart i hiin Skikkelse, men for det meeste dog som en Flaggermuus, med menneskelig Maske, der med brede Vinger havde oppustet Kulilden, ved hvilken Trabacchio af Barnets Hjerteblod havde tillavet kostelige Draaber, der vare et kraftigt Middel mod al Sygdom. Sine Koner havde Trabacchio snart efter dræbt paa een eller anden hemmelig Maade, saa at selv Lægens skarpeste Blik end ikke havde kunnet finde det mindste Spor af noget Drab. Kun Trabacchios sidste Kone, der havde født

ham en Søn, som endnu levede, var død en naturlig Død.

Doctor Trabacchio tilstod alting ligefrem, og syntes at finde en Fornøielse i at sætte Retten i Forvirring med de gyseligste Fortællinger om sine Ugjerninger, og især om de nærmere Omstændigheder af sin forfærdelige Pagt med Satan. De Geistlige, som bivaanede Retten, gave sig al optænkelig Møie for at bringe Doctoren til Erkjendelse og Fortrydelse af sine Synder, men det var forgjæves, da Trabacchio kun forhaanede og udloe dem. Baade den Gamle og Trabacchio bleve dømte til Baalet. — Man havde imidlertid undersøgt Doctorens Huus, og borttaget alle hans Rigdomme, hvilke efter Afdrag af Rettens Omkostninger, skulde fordeles til Hospitalerne. I Trabacchios Bibliothek fandt man ikke en eneste fordægtig Bog, og endnu meget mindre gaves der Apparater, som havde kunnet hentyde paa den sataniske Kunst som Doctoren havde drevet. Kun en tillukket Hvælving, hvis mange, gjennem Muren udragende Rør forraadte Laboratoriet, modstod, da man vilde aabne den, al Kunst og al Magt. Ja, naar

Smedde og Muurfolk, under Rettens Opsyn, ivrigen bestræbede sig for endelig at gjennembryde, saa at vel deres Hensigt kunde blive opnaaet, saa skreeg det inden i Hvælvingen med saa gyselige Stemmer, det susede op og ned, som med iiskolde Vinger slog det Arbeiderne i Ansigtet, og en gjennemtrængende Trækvind peeb i skjærende, græsselige Toner gjennem Gangen, saa at alle flygtede, grebne af Gysen og Forfærdelse, og tilsidst vilde ingen mere vove sig til Hvælvings-Døren, af Frygt for at blive vanvittig af Skræk og Angest. De Geistlige, som nærmede sig Døren, gik det ikke bedre, og der blev intet andet tilovers end at oppebie Ankomsten af en gammel Dominicaner fra Palermo, for hvis Standhaftighed og Fromhed alle Satans Kunster hidtil havde maattet vige. Da denne Munk nu befandt sig i Neapel, var han beredt til at bekjæmpe det djævelske Spogerie i Trabacchios Hvælving, og forfoiede sig derhen, udrustet med Kors og Vievand, ledsaget af flere Geistlige og Øvrighedspersoner, hvilke dog bleve langt fra Døren. Den gamle Dominicaner gik bedende los paa samme; men da opstod hæftigere

end nogensinde den indvendige Susen og Brusen, og de gyselige Stemmer af fordømte Aander skoggerloe ud af Hvælvingen. Den Geistlige lod sig imidlertid ikke forstyrre. Han bad kraftigere, holdende Crucifixet i Veiret, og besprængende Døren med Vievand. "Man give mig et Brækkejern!" raabte han høit. Skjælvende rakte en Muursvend ham det, men neppe satte den gamle Munk det mod Døren, førend den sprang op, med et frygteligt, rystende Knald. Blaae Flammer slikkede overalt op af Væggene, og en bedøvende, qvælende Hede udstrømte af det Inderste. Desuagtet vilde Dominicaneren træde ind; da styrtede Gulvet i Hvælvingen sammen, saa at hele Huset drønede, og Luer fore op af Afgrunden, og rasende grebe om sig, og toge fat paa alt rundt omkring. Hurtig maatte Dominicaneren flye med sit Følge, for ikke at indebrænde eller omkomme i Gruset. Neppe vare de paa Gaden, førend Doctor Trabachios hele Huus stod i Lue. Folk stimlede sammen, skreeg og jublede ved at see den ugudelige Hexemesters Bolig brænde, uden at gjøre mindste Bevægelse for at redde noget. Allerede var Taget styrtet

ned, det indvendige Træværk brændte ud af Væggene, og kun de stærke Bjelker i det øverste Stokværk modstode endnu Ildens Magt. Men af Forfærdelse gav Mængden høie Skrig, da den saae Trabacchios tolvaarige Søn med et Skriin under Armen at gaae langs med een af disse brændende Bjelker. Kun et Øieblik varede dette Syn, det forsvandt pludseligen i de høit opslaaende Flammer. Doctor Trabacchio syntes ret hjertelig at glæde sig, da han erfarede denne Begivenhed, og gik med forvoven Frækhed til Døden. Da man bandt ham til Pælen, loe han i den høie Sky, og sagde til Bøddelen, der blodtørstig ret af alle Kræfter snørte til: "See dig vel for, Kammerad! at du ikke brænder dine Næver paa disse Strikker." — Til Munken, der tilsidst vilde nærme sig ham, raabte han med frygtelig Stemme: "Væk! — væk fra mig! — Troer du da, jeg skulde være saa dum, for eders Fornøielses Skyld at lide en smertelig Død? — Endnu er min Time ikke kommen." — Nu begyndte det antændte Baal at gnistre; men neppe naaede Flammen Trabacchio, førend det blussede stærk op, ligesom brændende Straa, og

fra en Høi i Nærheden lød en skoggrende Latter. Alle saae derhen, og en Gysen greb Mængden, da den saae Doctor Trabacchio lys levende, i den sorte Klædning, den guldgallonerede Kappe, Kaarden ved Siden, den nedslagne spanske Hat med den røde Fjer paa Hovedet, Skrinet under Armen, ganske som han ellers pleiede at løbe gjennem Gaderne i Neapel. Ryttere, Sbirrer, hundrede andre af Folkemængden styrtede hen til Høien, men Trabacchio var og blev forsvunden. Den Gamle opgav sin Aand, under de skrækkeligste Forbandelser over sin ugudelige Herre, med hvem hun havde deelt utallige Forbrydelser.

Den saakaldte Ignatius Denner var nu ingen anden, end netop denne Doctorens Søn, som dengang ved Hjelp af sin Faders sorte Helved-Kunster, havde reddet sig af Luerne, med et Skriin fuldt af de sjeldneste og meest hemmelighedsfulde Kostbarheder. Fra hans tidligste Ungdom underviste Faderen ham i de hemmelige Videnskaber, og hans Sjæl var allerede forskreven til Djævelen, inden han var kommen til sin fulde Bevidsthed. Da man kastede Doctor Trabacchio i Fængsel, forblev Drengen i den tillukte, hem-

meligheds fulde Hvælving, mellem de faldne Aander, som Faderens Trolddom havde manet og indsluttet deri. Men da denne Trolddom endelig maatte vige for Dominicanerens Magt, saa lod Drengen de skjulte, mechaniske Kræfter virke, og Flammer antændtes, der i faae Minuter stak det hele Huus i Brand, medens Drengen selv gik urørt gjennem Ilden, og ilte ud af Porten i en Skov, som Faderen havde betegnet ham. Ikke længe efter kom Doctor Trabacchio selv, og flygtede hurtig med Sønnen, indtil de, tre Dagsreiser fra Neapel, naaede Ruinerne af en gammel romersk Bygning, hvori en Indgang til en stor rummelig Hule laae skjult. Her blev Doctor Trabacchio med høi Jubel modtagen af en talrig Røverbande, med hvilken han i lang Tid havde staaet i Forbindelse, og hvem han ved sin hemmelige Videnskab havde beviist de væsentligste Tjenester. Røverne vilde ikke lønne ham med ringere end med at krone ham til Røverkonge, hvorved han var bleven ophøiet til Overhoved for alle Bander, som vare udbredte i Italien og det sydlige Tydskland. Doctor Trabacchio erklærede at han ikke kunde modtage denne

Værdighed, da han, ifølge den særegne Constellation, som herskede over ham, herefter maatte føre et ganske ustadigt Liv, og ikke kunde være bunden af nogetsomhelst Forhold; dog vilde han endnu bestandig staae Roverne bi med sin Kunst og Videnskab, og af og til lade sig see. Da besluttede Roverne at vælge den tolvaarige Trabacchio til Roverkonge, og dermed var Doctoren høiligen tilfreds, saa at Drengen fra denne Time af forblev mellem Roverne, og da han var femten Aar gammel, allerede uddrog med dem, som deres virkelige Overhoved. Hans hele Liv var fra nu af et Sammenvæv af Forbrydelser og Djævelskunster, i hvilke Faderen, der ofte lod sig see, og undertiden hele Uger blev allene med sin Søn i Hulen, stedse dybere indviede ham. Kongen af Neapels kraftige Forholdsregler mod Roverbanderne, der stedse bleve modigere og forvovnere, men endnu mere de opkomne Tvistigheder mellem Roverne selv, ophævede endelig det farlige Forbund under eet Overhoved, og Trabacchio selv, der ved sin Stolthed og Grusomhed havde gjort sig forhadt, formaaede ikke med alle af Faderen lærte Djævelskunster at sætte sig i

Sikkerhed for sine Undergivnes Dolke. Han flygtede til Schweitz, antog Navnet Ignatius Denner, og besøgte, som reisende Kjøbmand, de tydske Messer og Markeder, indtil der af hiin adspredte store Bande dannede sig en mindre, som valgte den forrige Røverkonge til sit Overhoved. Trabacchio forsikrede, at hans Fader endnu i denne Time levede, havde besøgt ham i Fængslet og lovet ham Redning paa Retterstedet. Kun derved, som han nu vel indsaae, at Andreas ved guddommelig Styrelse var bleven reddet fra Døden, var hans Faders Magt bleven krafteslos, og han vilde nu som en bodfærdig Synder afsværge alle Djævelskunster, og taalmodig lide den retfærdige Dødsstraf.

Andreas, som erfarede alt dette af Greven af Fachs Mund, tvivlede intet Øieblik paa, at det just havde været Trabacchios Bande, der fordum havde overfaldet hans Herre i det Neapolitanske, ligesom han og var overbeviist om, at den gamle Doctor Trabacchio havde viist sig for ham i Fængslet som den livagtige Satan, for at forlokke ham til det Onde. Nu indsaae han først ret, i hvilken Fare han havde svævet, siden

det Diebiik da Trabacchio var indtraadt i hans Huus, hvorvel han dog bestandig ikke kunde begribe, hvorfor dog denne Ugudelige saa ganske og aldeles havde anlagt det paa ham og hans Kone, da den Fordeel, han kunde drage af sit Ophold i Jægerhuset, dog ikke kunde være saa betydelig.

Andreas befandt sig nu, efter saa skrækkelige Storme, i en rolig, lykkelig Stilling; men altfor rædsomt havde hine Storme raset, til ikke sorgeligt at gjenlyde i hans hele øvrige Liv. Andreas, tilforn en sund stærk Mand, var ved Græmmelsen, det lange Fængsel, ja ved Torturens usigelige Smerter legemlig gaaet tilgrunde, saa at han sygelig og svag neppe havde Kræfter til at gaae paa Jagten, og endnu mere henvisnede Giorgina fra Dag til Dag. Hendes sydlige Natur var af Græmmelse, af Angst, af Forfærdelse reent fortæret, som af en brændende Glod. Der var ingen Hjelp mere for hende; hun døde faa Maaneder efter hendes Mands Befrielse. Andreas var færdig at fortvivle, og kun den underfuld deilige, kloge Dreng, Moderens udtrykte Billede, formaaede at trøste ham.

For dennes Skyld gjorde han alt til at opholde sit Liv, og saameget muligt at styrke sig, saa at hans Sundhed efter henimod to Aars Forløb var godt tiltagen, og han kunde foretage sig mangen lystig Jægergang i Skoven. — Processen med Trabacchio var endelig tilendebragt, og han var, ligesom i forrige Tider hans Fader, dømt til at brændes levende, hvilken Død han om kort Tid skulde lide.

Andreas kom en Dag, da Aftendæmringen allerede var begyndt, hjem fra Skoven med sin Søn. Han var allerede nær ved Slottet, da han hørte en klagende Stemme, der syntes at komme fra den gamle, udtørrede Slotsgrav. Han iilte derhen, og blev et Menneske vaer, som laae i Slotsgraven, indhyllet i elendige, smudsige Pjalter, og syntes under store Smerter at ville opgive Aanden. Andreas kastede Bosse og Jagttaske fra sig, og trak med Møie den Ulykkelige op; men da han nu saae Mennesket i Ansigtet, kjendte han med Forfærdelse Trabacchio. Med Gysen sprang han tilbage; men da klagede Trabacchio med en huul Stemme, og sagde: "Andreas, Andreas! er det dig? —

For Guds Barmhjertigheds Skyld, til hvem jeg har anbefalet min Sjæl, hav Medynk med mig! Dersom du redder mig, saa redder du en Sjæl fra den evige Fordømmelse, thi snart overiles jeg jo af Døden, og endnu er min Bod og Skrifte ikke fuldendt." — "Fordømte Hykler!" raabte Andreas: "mit Barns, min Hustrues Morder! Har ikke nu Satan ført dig herhen, for at du endnu maaskee skulde styrte mig i Fordærvelse? Jeg har intet med dig at skaffe. Dse, og tjen Ravnene til Føde, du Ugudelige!" Andreas vilde stode ham ned igjen i Graven; da hylte Trabacchio vildt jamrende: "Andreas! du redder din Hustrues Fader. Jeg er Fader til din Giorgina, som beder for mig ved den Høiestes Throne!" Andreas foer sammen. Ved Giorginas Navn følte han sig greben af en smertelig Veemodighed. Medlidenhed med hans Lykkes og Roligheds Morder gjennemtrængte ham. Han greb Trabacchio i sine Arme, løftede ham med Møie paa sine Skuldre, og bar ham hjem i sin Bolig, hvor han vederqvægede ham med styrkende Midler. Snart opvaagnede Trabacchio af den Afmagt, hvori han var nedsunken.

Natten før Henrettelsesdagen, blev Trabacchio betagen af den forfærdeligste Dødsangst; han var overbeviist om at intet mere kunde redde ham fra Baalets græsselige Qval. I vanvittig Fortvivlelse greb han fat paa Jernstængerne i sit Vindue, og rystede dem, saa at han beholdt dem sønderbrudte i sine Hænder. En Straale af Haab trængte ind i hans Sjæl. Man havde indspærret ham i et Taarn, tæt ved den tørre Stadsgrav. Han saae ned i dette Dyb, og den Beslutning at styrte sig derned, for saaledes at redde sig eller døe, var fattet paa Stedet. Lænkerne havde han med ringe Anstrængelse, befriet sig fra. Da han kastede sig ud, gik han fra Sind og Sands; han vaagnede, da Solen stod høit paa Himmelen. Da saae han, hvorledes han var falden mellem Buskværk i det høie Græs, men forslaaet og ledesløs i alle Lemmer, formaaede han ikke at røre sig af Stedet. Spyefluer og andet Utøi satte sig paa hans halvnøgne Legeme, stak ham og sugede hans Blod, uden at han kunde forhindre det. Saaledes tilbragte han en pinefuld Dag. Først om Natten lykkedes det ham at krybe længere frem,

og han var lykkelig nok til at komme til et Sted, hvor noget Regnvand havde samlet sig, hvilket han begjærlig drak. Han følte sig styrket, og formaaede meisommeligen at krybe op af Stadsgraven, og snige sig bort, til han endelig naaede den Skov, der begyndte ikke langt fra Fulda, og strakte sig næsten til det Fachske Slot. Saaledes naaede han til det Sted hvor Andreas havde fundet ham, stridende med Døden. Den overordentlige Anstrængelse af hans sidste Kræfter havde ganske udmattet ham, og faa Minuter senere vilde Andreas vist nok have fundet ham død. Uden at tænke paa, hvorledes det videre skulde gaae med Trabacchio, der var flygtet af Rettens Hænder, bragte Andreas ham i et eensomt Kammer, og pleiede ham paa alle mulige Maader; men saa forsigtig gik han tilværks dermed, at ingen anede den Fremmedes Nærværelse; thi endogsaa Drengen, der var vant til blindt at adlyde Faderen, fortaug trolig Hemmeligheden. Andreas spurgte nu Trabacchio, om det ogsaa var vist og sandt, at han var Giorginas Fader? — "Ja tilvisse er jeg det!" svarede Trabacchio: "I Omegnen af Neapel

bortførte jeg engang en deilig Pige, der fødte mig en Datter. Nu veed du nok, Andreas, at eet af min Faders største Kunststykker bestod i Tilberedelsen af hine kostelige, underfulde Draaber, hvortil Hoved-Ingredienzen er Hjerteblodet af Børn, der maae være ni Uger eller ni Maaneder eller ni Aar gamle, og af Forældrene frivilligen anbetroede til Laboranten. I jo nøiere Forhold disse Børn staae til Laboranten, jo kraftigere opstaaer af deres Blod Livskraft, bestandig Foryngelse, ja selv Tilberedelse af det kunstige Guld. Derfor slagtede min Fader sine Børn, og jeg var glad ved, til høiere Hensigter at kunne ofre paa en saa ugudelig Maade den lille Datter, som min Kone havde født mig. Jeg kan endnu ikke begribe, paa hvad Grund min Kone anede min onde Hensigt, men inden den niende Uge var hun og Barnet forsvunden, og først mange flere Aar efter, erfarede jeg at hun var død i Neapel, og at hendes Datter, Giorgina, blev opdragen hos en vranten, gjerrig Gjæstgiver. Saaledes blev ogsaa hendes Giftermaal med dig, og dit Opholdsted mig bekjendt. Nu kan du forklare dig, Andreas, hvorfor jeg var

din Kone saa bevaagen, og hvorfor jeg, ganske opfyldt af mine ugudelige Djævelskunster, saaledes forfulgte dine Børn. Men dig, Andreas! dig allene og din underfulde Redning ved Guds Almagt skylder jeg min dybe Anger, min indre Sønderknuselse. Forresten er det Skriin med Klenodier, som jeg gav din Kone, det samme, som jeg paa min Faders Befaling reddede af Ilden. Du kan rolig gjemme det til din Dreng." — "Skrinet," afbrød Andreas ham, "det har jo Giorgina givet eder igjen paa hiin skrækkelige Dag, da I begik det græsselige Mord?"

"Ja vist nok," svarede Trabacchio: "men uden Giorginas Vidende kom det igjen i eders Værge. See kun efter i det store sorte Kar, som staaer paa eders Loft, der vil I finde Skrinet paa Bunden." — Andreas sogte i Karret, og fandt virkelig Skrinet igjen, ganske i den samme Tilstand hvori det var, da Trabacchio forste Gang havde givet ham det i Forvaring.

Andreas folte et ængstelig Mismod, og kunde ikke lade være at onske, at Trabacchio havde været død, da han fandt ham i Slotsgraven. Rigtignok syntes Trabacchios Anger og

Ruelse at være sand; thi uden at forlade sin Celle, tilbragte han kun sin Tid med at læse i opbyggelige Bøger, og hans eneste Opmuntring var at underholde sig med den lille Georg, hvem han syntes at elske over alting. Andreas besluttede imidlertid at tage alle Forsigtighedsregler, og ved første Leilighed aabenbarede han den hele Hemmelighed for Greven af Fach, der ikke var lidet forundret over dette synderlige Spil af Skjæbnen. Saaledes forgik nogle Maaneder. Efterhøsten var kommen, og Andreas mere paa Jagten end ellers. Den Lille forblev sædvanlig hos Bestefader og en gammel Jæger, som var med i Hemmeligheden. En Aften var Andreas kommen hjem fra Jagten, da den gamle Jæger traadte ind, og paa sin troskyldige Maade sagde: "Husbond! I har en slem Krabat i Huset. Til ham kommer, Gud forlade mig, den Onde selv igjennem Vinduet, og gaaer bort igjen i Røg og Damp." — Andreas blev ved denne Tale som forstenet. Han vidste kun alt for godt hvad dette havde at betyde, da den gamle Jæger end videre fortalte ham, hvorledes han flere Dage i Rad i den sene Aftenskumring havde i Trabac-

chios Kammer hørt fælsomme Stemmer, der ligesom i Skjænderie havde sladdret i Mundene paa hinanden; og idag, da han hurtig havde aabnet Trabacchios Dør, var det to Gange forekommet ham, som om en Skikkelse i en rød, guldgaloneret Kappe var sloiet udaf Vinduet. — Ganske opbragt løb Andreas op til Trabacchio, foreholdt ham hvad hans Jæger havde fortalt, og forkyndte ham, at han maatte finde sig i at blive atter indspærret i Slotstaarnet, naar han ikke vilde afholde sig fra alle onde Veie. Trabacchio forblev rolig, og svarede med en veemodig Stemme: "Ak kjære Andreas! Kun altfor sandt er det, at min Fader, hvis Time endnu ikke er kommen, piner og plager mig paa uhørt Viis. Han vil, at jeg atter skal vende mig til ham, og frasige mig min Gudsfrygt og min Sjæls Salighed; men jeg har været standhaftig, og troer ikke, at han vil komme igjen, da han har seet, at han ingen Magt mere har over mig. Vær rolig, kjære Søn, Andreas! og lad mig døe hos dig som en from Christen, forsonet med min Gud!" — Virkelig syntes ogsaa den fiendtlige Skikkelse at blive borte. Imidlertid var

det, som om Trabacchios Øine igjen bleve mere brændende; han smilte undertiden saa underlig haanligt, ligesom fordum. Under Bedetimen, som Andreas hver Aften pleiede at holde med ham, syntes han ofte krampeagtigt at skjælve. Undertiden foer en underlig pibende Trækvind gjennem Værelset, og vendte raslende Bladene om i Bønnebøgerne, ja kastede endog Bogen ud af Haanden paa Andreas. "Ugudelige Trabacchio, fordømte Satan, dig er det, som her driver dit Helvedes Spøgerie. Hvad vil du mig? Viig fra mig, thi du har ingen Magt over mig! — Viig fra mig!" — Saa raabte Andreas med stærk Stemme. Da loe det haanligt igjennem Værelset, og slog som med sorte Vinger paa Vinduet. Og dog var det kun Regnen, som havde slaaet paa Vinduet, og Efteraarsblæsten, der havde tudet gjennem Værelset, som Trabacchio meente, da dette Uvæsen engang igjen blev reent galt, og Georg græd af Angest.

"Nei!" raabte Andreas: "Eders ugudelige Fader kunde ikke saaledes spøge her, dersom I havde frasagt eder al Gemeenskab med ham. I maa bort fra mig, eders Bolig er

eder forlænge siden beredt. I maae hen i Slotstaarnet; der kan I drive eders Spøgerie saameget som I vil." — Trabacchio græd hæftigt. Han bad for alle Helgenes Skyld at man vilde taale ham i Huset; og Georg, uden at begribe hvad alt dette vilde sige, forenede sine Bønner med hans. "Saa bliv her da endnu imorgen over," sagde Andreas: "jeg vil see hvordan det gaaer med Bedetimen, naar jeg kommer hjem fra Jagten." — Dagen derpaa, var det et herligt Efteraarsveir, og Andreas lovede sig et rigt Bytte. Da han gik hjem fra Jagten, var det blevet ganske mørkt. Han følte sig særdeles bevæget i sin inderste Sjæl; hans mærkværdige Skjæbne, Giorginas Billede, hans myrdede Dreng, svævede ham saa levende for Øine, at han ganske fordybet i sig selv, bestandig fulgte langsommere og langsommere efter Jægerne, indtil han endelig uventet befandt sig paa en Sidevei, allene i Skoven. I Begreb med at vende om til den brede Skovvei, bemærkede han et blændende Lys, som flammede i Veiret gjennem det tykkeste Buskværk. Da greb ham en underlig, forvirret Anelse om at en uhyre Misgjerning blev

udøvet; han trængte sig gjennem Buskene, han var nær ved Ilden. Der stod den gamle Trabacchios Skikkelse i den guldgalonerede Kappe, med Kaarden ved Siden, den nedknappede Hat med den røde Fjer paa Hovedet, og Medicin-Skrinet under Armen. Med brændende Øine saae Skikkelsen ind i Ilden, der under en Retorte blussede op, og saae ud som røde og blaae Slanger. Foran Ilden laae Georg, nøgen udstrakt paa en Slags Rist, og den sataniske Doctors ugudelige Søn havde hævet den blanke Kniv høit i Veiret, for at give ham det dødelige Stik. Andreas skreg høit af Forfærdelse; men i det Morderen saae sig om, susede allerede Kuglen ud af Andreas's Bøsse, og Trabacchio styrtede med knuset Hjerne ned over Ilden, som øieblikkelig sluktes. Doctorens Skikkelse var forsvunden. Andreas sprang frem, stødte Liget tilside, løste den arme Georg, og bar ham hurtig hjem i Huset. Drengen feilede intet. Han var kun besvimet af Dødsangsten. Andreas havde ingen Ro. Han maatte igjen ud i Skoven, han vilde overbevise sig om Trabacchios Død, og strax begrave Liget. Han vækkede der-

for den gamle Jæger, der var hensunken i en dyb Søvn, som formodentlig var bevirket af Trabacchio; og begge gik med Øgte, Skuffe og Spade til det ikke langt fraliggende Sted. Der laae den blodige Trabacchio; men da Andreas nærmede sig til ham, satte han sig halv overende, og stønnede huult: "Morder! din Kones Faders Morder! men mine Djævle skulle pine dig!" — "Far til Helvede, du sataniske Uhyre!" raabte Andreas, stridende med den Forfærdelse der vilde nedslaae ham; "far ned til Helvede, du som hundrede Gange har fortjent Døden! som jeg har dræbt, fordi du vilde grusomt myrde mit Barn, din Datters Barn! Du har kun hyklet Fromhed og Dodfærdighed for skjændigt Forræderies Skyld, men nu bereder Satan mangen Qval til din Sjæl, som du har solgt ham." Da sank Trabacchio hylende tilbage, og klynkende hulere og hulere, opgav han sin Aand. Da grove begge Mændene en dyb Grav, hvori de nedkastede Trabacchios Legeme. "Hans Blod komme ikke over mig!" sagde Andreas: "jeg kunde ikke andet; jeg var udseet dertil af Gud for at redde min Georg, og hævne hundredfold

Misgjerning. Dog vil jeg bede for hans Sjæl, og sætte et lille Kors paa hans Grav." — Da Andreas Dagen derpaa vilde udføre dette Forehavende, fandt han Jorden opkradset; Liget var forsvundet. Om dette var bevirket af vilde Dyr, eller paa anden Maade, blev uoplyst. Andreas gik med sin Søn og den gamle Jæger til Greven af Fach, og berettede troligen den hele Begivenhed. Greven billigede Andreas's Handling, da han for at redde sin Søn havde nedlagt en Røver og Morder, og lod alle Begivenhederne i denne Sag optegnes og gjemmes i Slottets Archiv.

Denne skrækkelige Begivenhed havde rystet Andreas dybt i hans Inderste, og ofte hændte det sig at han ved indbrydende Nat maatte sovnløs vælte sig paa sit Leie. Men naar han saaledes laae mellem sovende og vaagen Tilstand, hørte han det knistre og rasle i Kammeret, og et rødt Skin foer igjennem det og forsvandt atter. Som han begyndte at lytte og see sig omkring, saa mumlede det sagte: "Nu er du Mester — Du har Skatten — Du har Skatten — Byd over Magten, den er din!" — Det fore-

kom Andreas, som om en ubekjendt Følelse af et ganske eget Velbehag og Livslyst opvaagnede hos ham; men som Morgenrødens Straaler brøde gjennem Vinduet, tog Andreas Mod til sig, og bad, efter sin Sædvane, inderlig til Herren, der lod et Lys opgaae i hans Sjæl. "Jeg veed hvad der endnu er mit Kald og min Pligt for at bandlyse Fristeren, og afvende Synden fra mit Huus." — Saa talte Andreas, tog Trabacchios Skriin, og kastede det, uden at aabne det, i en dyb Bjergkløft. Nu fik Andreas Ro, og opnaaede en rolig lykkelig Alderdom, som ingen fiendtlig Magt formaaede at forstyrre.

Trykfeil.

Side	Linie	
5	13 f. o.	Damer, læs: Venner.
50	12 f. o.	Fortvivlelse, læs: Forvirrelse.
—	3 f. n.	
138	10 f. n.	oprundne, læs: optagne.
273	4 f. n.	forlagte, læs: forlangte.
278	10 f. o.	fromme, læs: fremmede.
279	7 f. n.	
—	3 f. n.	undgaaeligste, læs: nundgaaeligste.
—	1 f. n.	hvormed, læs: hvorved.
283	3 f. o.	hidtil, læs: tilsidst.

Trykt i Thieles Bogtrykkerie.

57-25

Noveller.

Samlede og oversatte

ved

Johan Ludvig Heiberg.

Andet Bind.

Kjøbenhavn.
I den Gyldendalske Boghandling.
1819.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Til Læseren.

Ifølge de i Fortalen til første Bind af denne Samling forudskikkede Grundsætninger, ere begge i dette andet Bind indeholdte Fortællinger oversatte uden alle Forandringer. Jeg har ene og allene i Majoratet sat nogle selvgjorte Navne istedenfor de Bogstaver med Streger efter, som findes i Originalen, eftersom denne halve Betegningsmaade, som, i en Fortælling af denne Natur, vanskelig vil opnaae den tilsigtede Hensigt, at gjøre Fortællingen troværdigere, og saaledes forhøie Illusionen, derimod gjør Foredraget slæbende, og ubehageligt for Forelæseren.

Dersom de to Bind, der nu ere udkomne af denne Samling, vinde Publikums Bifald, da er Forlæggeren villig til at lade samme fortsætte.

Indhold.

Kjærligheds Luner . . . . Side 1

(*Il secondo volume delle novelle del Bandello. In Venetia* 1566, *in* 4*to*, *Novella XII ma.*)

Majoratet 61

(Nachtstücke, herausgegeben von dem Verfasser der Fantasiestücke in Callots Manier, 2ter Theil.)

I den Gyldendalske Boghandling erholdes for vedtegnede Priser i rede Sølv eller Værdien i Sedler:

Eventyr (Folkesagn og Fortællinger) af forskiellige Digtere; sammendragne og oversatte med Bemærkninger af Adam Oehlenschlaeger. 2 Dele . . . . . 4 Rd.

Don Quixote af Mancha oversat af Ch. Dor. Biehl, 4 Dele med mange Kobbere 6 Rd.

Tom Jones eller et Hittebarns Historie ved Fielding, 4 Dele . . . . . 4 Rd.

De ubesindige Løfter eller Enthusiasmen af Madame Genlis, 2 Dele . . . . . 2 Rd.

Fortællinger af Professor L. Kruse, indeholdende den hvide Pige og Anne Capri . . 1 Rd.

Familie-Historier af Aug. Lafontaine 12 Dele . . . . . 12 Rd.
(Indeholdende: Familierne v. Halden, St. Julien og Hermann Lange; Karl Engelmanns Dagbog, den fattige Landsbyepræst, Henriette Belmann og Barnek og Saldorf, som, hver især, kunne faaes særskilte.)

Den Sørindede af Samme 3 Dele 2 Rd. 24 ß.

Scener eller dramatiske Fortællinger af Samme, 2 Dele . . . . . 1 Rd. 32 ß.

Grandison af Richardson 7 Dele 6 Rd. 48 ß.

Clarissa af Samme 8 Dele . . . 7 Rd. 32 ß.

Sophias Reise fra Memel til Sachsen, 6 Dele . . . . . 6 Rd.

Nyeste Magazin af Fortællinger, 14 Dele 7 Rd. 48 ß.

Athene, et Maanedskrift, begyndt med Julius 1813 og endt med December 1817; udgivet af Professor C. Molbech 9 Bind (over 320 Ark.) . . . . . 12 Rd.

Enkelte Bind . . . . . 1 Rd. 32 ß.
Enkelte Hefter . . . . . 24 ß.
(Af complette Exemplarer er kun et saare ringe Antal tilbage.)

Bibliothek for det smukke Kiøn 5 Dele . . 5 Rd.

Historisk Calender, udg. af Professorerne Engelstoft og Møller, 3 Aargange med Portraiter og Landkort . . . . . 8 Rd.

Forsøg i de skiønne og nyttige Videnskaber udgivne ved et Selskab. (Indeholdende en Deel af Ewalds, Wessels og andre samtidige Digteres fortrinligste Arbeider), 7 Dele Skrivp. 8 Rd.

Det befriede Israel. Et Priisdigt i den episke Poesie i 18 Sange af J. Michael Hertz . . . . . 1 Rd. 48 ß.

Horatz's Satirer og Epistler, oversatte i Hexametrer og forsynede med Indledninger og Anmærkninger af Prof. J. H. Smidth . . . . . 2 Rd. 80 ß.
(kunne og faaes særskilte.)

Skuespil, nye originale, 5 Bind . . . 6 Rd.
— til Brug for den danske Skueplads oversatte, indeholdende 62 Stykker . . . 10 Rd.

Zetlitz Poesier . . . . . 80 ß.

Contrasterne, to dramatiske Digte af C. Hauch . . . . . 80 ß.

Rosaura, et lyrisk Drama af Samme . . 1 Rd.

Julespøg og Nytaarsleier, Comoedie af J. L. Heiberg . . . . . 1 Rd. 32 ß.

Kjærligheds Luner.

Kong Alfons af Arragonien, efter at have overdraget sine Kongeriger, Arragonien og Catalonien, under sin Gemalindes, Dronning Marias, Scepter, tog sin Residents i Neapel, som han med saa store Anstrængelser havde erobret, og anvendte nu sin hele Flid paa at bringe Fred og Rolighed i Riget, der ved saa mange Aars Krige var næsten aldeles ødelagt. Da han havde bragt alting i Orden, gav han Hertugdømmet Calabrien til sin Søn, Fernando, hos hvem han ansatte adskillige af sine Undergivne, som i alle hine Krige tillands og tilvands havde været med ham, og hvoriblandt var en sicilianſk Baron af høi Adel, hvem han havde skjænket Marchesatet af Cotrone, ved Navn Signor Giovanni Ventimiglia, en Ridder, tapper i Daad, og klogtig i Raad. Kong Alfonsos Hof var en Skole for al Galanterie og ridderlig Levemaade,

og der blomstrede og dyrkedes Videnskaber og Kunster.

Da nu Ventimiglia havde faaet sit stadige Ophold i Neapel, hændte det sig, at han engang ved en stor Fest, hvor alle de første Damer i Staden vare forsamlede, saae en overmaade deilig Dame, tyve Aar gammel, som kaldtes Signora Leonora Macedonia, og var givt med Signor Giovanni Tomacello, en temmelig ung og rig Mand. Signora Leonora var i Sandhed en af Neapels skjønne og yndige Damer, men saa stolt og med saa liden Opmærksomhed for andre, at hun ei engang skulde have seet mildt til Kongen, saa at hun af alle blev kaldet med Tilnavnet den Stolte. Ventimiglia, som ikke længe havde været bosat i Neapel, og ikke kjendte synderlig til Fruentimmerne i Byen, troede at Donna Macedonias Characteer maatte være overeensstemmende med den store Skjønhed, som han saae hos hende, da han ikke kunde forestille sig, at Grusomhed var ovenet med saa nydeligt et Ansigt. Da han saaledes følte sig fangen i Kjærligheds Snare, besluttede han at betjene sig af alle de Midler,

som hos nogensomhelst Elsker ere mulige, for saaledes at vinde hendes Kjærlighed. Han besad i Sicilien en meget rig Fædreneary, og i Riget havde han flere tusinde Dukater i Indkomster. Han begyndte da med hyppigt at gaae forbi hendes Vinduer, og naar Lykken var ham saa gunstig, at han saae hende, hilste han hende altid paa en meget udmærkende Maade, dog saaledes, at ingen kunde fatte Mistanke. Var der nogen Fest, til hvilken hun kom, viiste han sig ogsaa, med al mulig Anstand, og stræbte, i al Beskedenhed, at gjøre hende opmærksom paa sin Kjærlighed; og da han ved slige Leiligheder nærede sine Øine med at betragte hende, forsøgede han derved betydelig sin Kjærligheds Flamme. Var der Ridderspil og Landsebryden, var han den første til at indsinde sig, og eftersom han var ligesaa kjæk som nogen af de andre, indlagde han sig bestandig den største Ære. Havde hun bestilt sig en ny Dragt hos Skræderen, lod han, som overalt havde sine Spioner, af de samme Farver gjøre en Klædning til sig selv, Liberie til sine Tjenere og Seletøi til sine Heste. Ved Torne-

ringer viste han sig, under Volden, hvor hun sad, paa vælige og vilde Heste, og med største Behændighed foer han afsted, standsede, lod dem springe i Veiret med alle fire Been, gjøre Kapprioler, dreie sig i Gallop til alle fire Sider, og ofte sætte over Skrankerne, saa at han med Letheb udførte de allerstørste Beriderkunster. Og saasom han var et forekommende ungt Menneske, der strøbte at behage enhver, var han ogsaa elsket af alle; og dog kunde han, trods alle sine Bestræbelser, ikke bringe det saavidt, at hun nogensinde viste ham et venligt Ansigt, hvorover han blev meget ilde tilmode, eftersom han havde sat hele sit Hjerte til hende, og ikke bekymrede sig om nogen anden Ting i Verden. Da han nu befandt sig i en saa piinagtig Stilling, greb han en Leilighed til at skrive hende et Brev, som vilde have været istand til at røre Stenene, og som han paa det allerhemmeligste tilskikkede hende, og tillige mundtlig lod hende sige mange smukke Ord, men det Hele gik overstyr, fordi hun hverken vilde modtage Breve eller høre Erinder, men tvertimod i Fremtiden afholdt sig meget fra at komme ved offentlige Fester, nag-

tet hun havde med et eneste Kickast, uden at fornærme sin Mand eller vanære sig selv, kunnet opholde og belønne sin Elsker, der, som en galant og beskeden Mand, intet forlangte, som kunde beskjæmme hende. Hun lod sig nu see af ham saa lidet som muligt, og naar hun hændelsesviis befandt sig i en Kirke, hvor Ventimiglia ogsaa var, reiste hun sig pludselig, og gik et andet Sted hen, hvilket Ridderen tydeligt bemærkede, og grædmede sig derover til Døden. Men eftersom ingen tapper og ædel Ridder døer paa Flugten, saa rokkedes Ventimiglia, der fremfor enhver anden var høimodig og bestandig, og i hvis Hjerte Donna Leonoras Navn var uudslettelig indpræget, ikke et Haarsbred fra sin faste Beslutning, men vedblev tvertimod, endnu bestandigere end forhen, at være hæftig antændt af sin Kjærlighed. Og besluttende sig til at vise, hvad den sande Slave i Kjærlighed formaaer, bestemte han sig til at gjøre Umuligheder af Kjærlighed og lidenskabelig Opoffrelse, for at see, om det var muligt at gjennemtrænge saa stor en Haardhed, og mildne hendes unaturlige Grusomhed; hvorved da Kjærligheden, som for-

hen havde været ganske hemmelig, nu blev bekjendt over hele Neapel, og det blev omtalt, hvo den Dame var, til hvis Ære han med slig en Pragt og uhørt Gavmildhed havde gjort saa store Bekostninger.

Endelig med Tiden, da nu den ulykkelige Elsker i meer end to Aar havde befundet sig i denne Pine, viste Damen sig kun endnu mere haard, egensindig og stolt, og tillod aldeles ikke at han maatte skrive hende til, hvorover den stakkels Ventimiglia flere Gange var nær ved at dræbe sig med egen Haand; saa byrdefuldt forekom det ham at leve uden hendes Gunst. Da han derfor en Dag var allene i sit Værelse, og tænkte paa sin Elskedes Grusomhed, og iilte fra den ene Tanke til den anden, medens han længe gik op og ned ad Gulvet, kastede han sig tilsidst ganske træt og kraftesløs paa Sengen, hvor han, med Øinene fulde af Taarer, udbrød i følgende Ord:

Ak ulykkelige Ventimiglia! Hvor ulykkeligt var det Øieblik, da du aabnede Øinene for at betragte saa grusom en Skjønhed! Hvorledes er det dog muligt, at der under saa yndigt og be-

hageligt et Udvortes kan boe saa stor en Grusomhed? Sandelig, det guldlokkede Hoved, denne glatte Pande af reneste Snee, de sorte og buede Øienbryner, hvorunder to flammende Morgensole opvække Misundelse hos Solguden, den skarpe, lidt krummede Næse, Kinderne, som ligne to blussende Roser, hiin rosenfarvede Mund, som skjuler osterlandske Perler under to sjældne Rubiner, den deilige Hage, den hvide og runde Hals, de af Elfenbeen dreiede Skuldre, det høie, marmordannede Bryst, disse to Tvilling-Halvkugler, fulde af hyblas Honning, de skjønne Arme, de hvide, ovale og fine Hænder, den hele lette og svævende Figur, disse smaabitte Fødder, som neppe røre ved Jorden, og alt hvad jeg betragter paa dette meer end menneskelige Legeme, siger jo, at hun er Fruentimmer, og naar hun er Fruentimmer, og saa smuk, saa indtagende, hvorledes kan hun da være grusom, hvorledes uhøielig? Ak! hvor ilde passe sammen den høieste Skjønhed og den største Grusomhed! Ja, dersom hun havde Medlidenhed, hvad kunde man da ønske hos noget Fruentimmer, som ikke hun be-

sad? Men hun vil maaskee sige, at jeg tager feil i min Dom, og at det, som jeg kalder Grusomhed, er sand Ærbarhed og qvindelig Blufærdighed. Men hvad har jeg da nogensinde forlangt af hende, som stred mod Ærbarheden? Hvad andet har jeg villet have af hende, end Straalerne af hendes deilige Øine? Hvad andet har jeg bedet hende om, end at hun skulde tillade mig at være hendes Slave? at tilstaae mig den Gunst, som hun, uden at træde sin Ære for nær, kunde tilstaae mig, eller at hun i det mindste skulde taale, at jeg var hendes Tilbeder, at jeg elskede og tilbad hende? Ak, Donna Leonora! Hvilken større Grusomhed kan vel tænkes, end at hade den, som elsker dig langt høiere end sig selv? den, som ikke tænker paa andet, end paa at behage dig, ære og tilbede dig? Ja, det er sandt, at hun fortjener det Tilnavn, man giver hende, at hun er en stolt og grusom Løvinde. Nei, hun er sikkert ikke Fruentimmer, men en grusom og blodtørstig Tiger; ja, hun er ikke blot grusom, men hun er af alle de utaknemmelige den allerutaknemmeligste. Hvad nytter det mig nu, i tre Aar at have baaret den meest brændende

Kjærlighed til hende, at have inderlig tilbedet hende? at have spildt saa megen Tid, brudt saa mange Landser, vaaget saa mange Nætter, grædt saa mange Taarer, forsmaaet tusinde andre af de meest udmærkede Damer, og saa lidet benyttet mig af min Lykke? Hvad andet skal jeg troe om hende, end at hun tørster efter mit Blod, og inderlig ønsker, at jeg skal dræbe mig selv? Men den Glæde skal hun ikke faae; thi jeg vil jage hende ud af mit Hjerte, og blive et andet Menneske, end jeg hidtil har været; thi jeg veed kun alt for vel, at jeg for hendes Skyld er bleven en Fabel over Byen. Men herefter skal man have Uret, naar man siger, at jeg elsker hende. Og hvorfor skulde jeg og elske hende, naar hun hader mig?

Saaledes overlagde med sig selv den forelskede Ridder, beseiret og udmattet af sin grusomme Tilbededes uendelige Haardhed, og allerede syntes han at have løsrevet sig fra hende. Men paa den anden Side vaagnede med eet hans sandselige Tilbøielighed, saaledes at han ganske sagde det modsatte af hvad han før havde sagt,

skjændte paa sig selv, og syntes, at han aldeles havde taget feil i hvad han nylig havde fremført. O! raabte han: Jeg Troløse! Jeg Ugudelige! Hvad har jeg sagt? Hvilken rasende Tanke er opstaaet i min Sjæl? Hvorledes skal jeg nogensinde træde hende under Øine, hvem jeg nylig saa uretfærdigt og uædelt har kaldet grusom, utaknemmelig, haard, stolt og blodtørstig? Kan jeg være saa fræk og skamløs, at lade mig see for hende, uden at foragte mig selv i min inderste Sjæl? Og hvoraf veed jeg, om hun ikke viser mig den Stolthed, netop for at sætte min Troskab og Standhaftighed paa Prøve? Hvad har jeg nogensinde gjort for hende? hvilket Pant har jeg givet hende paa, at hun tør stole paa min Troskab? Har jeg ikke utallige Gange forsikkret hende, at jeg var hendes evige Slave? Kan hun da ikke gjøre ved mig, som hendes Eiendom, alt hvad hende lyster? Skal jeg da være saa uridderlig og troløs, at berøve hende, som en Tyv, det jeg frivillig har givet hende? Gud i Himlen! Lad ikke denne Synd komme til at tynge mig! Tillad ikke, at jeg røver og stjæler fra hende det som er hendes. Jeg er kun til for at

tilbede hende, og dermed vil jeg og vedblive. Jeg vil da ikke tænke paa andet end at elske og tilbede hende, ligesom jeg hidindtil har gjort; lad saa hændes, hvad hændes vil!

Mange Baroner vare Venner af Ventimiglia, hvilke, da de saae, hvorledes han fortærede sig selv i haabløs Kjærlighed, reve ham ned paa det bittreste, og det saameget mere, som Donna Leonoras Stolthed og Halstarrighed var bekjendt for alle. Der var i hele Neapel ikke nogen Borger eller Adelsmand, som det ikke gjorde ondt, at Ventimiglia var saa forsmaaet af sin Elskede; thi han var vel liidt hos alle, og elsket overalt. Ja der vare Damer nok, som med Glæde kulde have skjænket deres Kjærlighed til Ventimiglia, naar han havde elsket og foretrukket dem; men den stakkels Elsker var saa slagen i hende, at han ikke tænkte paa nogen anden.

Det var just midt om Sommeren. Hertugen af Calabrien, for at undflye den hede Luft, som pleier at være i Neapel, reiste paa nogen Tid til Badene i Pozzuolo, et behageligt og fornøieligt Sted, hvor i gamle Dage de romerske Patricier pleiede at have deres Lyststeder, som endnu

Ruinerne af mange prægtige Palladser udvise; og Ventimiglia reiste med Hertugen. Medens denne opholdt sig i Pozzuolo, pleiede Ventimiglia at stjæle sig bort fra de andre, og forlyste sig med at vandre snart langs med Bredden af Havet, snart gjennem de aabne og yndige Marker, hvor han betragtede hine Oldsager, snart over de frugtbare, og ikke synderlig steile Bakker, gjennem de mange kjølige Grotter, gjennem hine svovlede Søer og Steder, gjennem Citron- og Pomerants-Lundene, og gjennem saa mange andre fornøielige Steder, som der findes, og bestandig var hans eneste Tanke, hvorledes han skulde bære sig ad for at vinde sin Elskedes Yndest.

Signor Galeazzo Pandono, som var hans meget gode Ven, fandt den største Misfornøielse over det Liv, som Ventimiglia førte, og der var intet, som han jo med Glæde vilde gjøre, for at rive ham løs fra den Kjærlighed. Da Hertugen derfor en Morgenstund var staaet tidlig op, for at gaae og besee Sybillas Hule, fulgt af hele sin Hofstat, tog Galeazzo Ventimiglia ved Haanden, og sagde: „Herr Marchese! Lad Hertugen gaae, hvorhen ham lyster, og lad os to gaae hen under

hine Laurbærtræer, da jeg meget længes efter at tale med dig under fire Øine." — „Ja, lad os det," sagde Ventimiglia: „Jeg var dog, under enhver Betingelse, ikke fulgt med de andre." — Saaledes kom de da begge til det betegnede Sted, hvor de satte dem under Laurbærtræerne i det friske Græs.

Herr Marchese! — begyndte nu Pandons — jeg springer over alle Ceremonier, eftersom der alt i mange Aar har været et broderligt Venskab imellem os; jeg vil strax gaae lige til Knuden af det, jeg har at sige dig, og begynde med det Liv, som vi see dig føre i disse Dage her i Pozzuolo. Thi, oprigtig talt, er du forekommet mig som een af dem, der gaae og studere paa at udfinde Naturphilosophiens første Principer; saa tankefuld og eensom har du været, og hele Dagen er du vandret paa disse Steder, for at undflye Selskabet. Og jeg troer, det er ikke fem Dage siden, at Grev Celano og jeg saae fra Høien derhenne, hvorledes du stod ganske allene ved denne Kilde, og græd; og vi stode over en Time for at betragte dig, som hele Tiden græd, og ofte løftede Øinene mod Himlen.

„See engang" — sagde Grev Celano til mig — „see, til hvilken Yderlighed Marchesen af Co-trone er bragt ved Signora Leonora Macedonia, Signor Giovanni Tomacellos Hustrue. Alt i lang Tid har han elsket hende og søgt hende, men hun, der er trodsig som en Grævlingehund, bryder sig hverken om ham eller nogen Verdens Ting. Saa sandt, som jeg lever, jeg har hun-drede Gange havt Lyst til at tage alvorlig fat paa ham, og rive ham dygtig ned, men da jeg ikke staaer paa saa fortrolig en Fod med ham, har jeg ladet det være, og dog elsker jeg ham som min kjødelige Broder, da jeg veed, hvor agtet og elsket han er. Men for dig, Signor Galeazzo, der er saa forbunden med ham, for dig kan det passe sig at føre ham ud af denne Labyrinth." — Jeg lovede ham at gjøre det ved den første passende Leilighed, som tilbød sig, uagtet jeg allerede har ladet flere gaae unyttede bort; men dersom mine Ord formaae noget hos dig, saa er det tidsnok endnu at forskaffe dig din Frihed. Du har nu allerede i flere Aar været forelsket i hende, og dersom du troer, at din Kjærlighed har været hemmelig, saa tager

du mærkelig feil, eftersom der i Neapel ikke er nogen Historie saa meget i Moden, som den om din Kjærlighed, og enhver taler derom, og forundrer sig høilig over, at du vil spilde din Tid og din Sindsro paa hende, som er det trodsigste og stolteste Fruentimmer, der er til, og at du kan være saa forgabet i hende, at du ikke har Sands for nogen anden Ting. De mange Penge, du har sat overstyr for hendes Skyld, vil jeg lade passere, thi det er det mindste deraf. Thi da du har en saa betydelig Formue i Sicilien, og har i Landet saa overordentlige Indkomster, saa har du ved de store Bekostninger, du har gjort, og ved bestandig at lade dig see i saa stor en Pragt ved de offentlige Fester og ved Ridderspillene, æret baade min og din Fyrste, og erhvervet dig Navn af den gavmildeste og prægtigste Baron ved Hoffet, hvilket ikke kan være dig andet end behageligt. Men at have spildt saa megen Tid med at løbe efter hende, at have lagt saa mange andre nyttige og ædle Beskjæftigelser paa Hylden, at have hver Dag ligesom myrdet dig selv, og gaae med hver Time fra det Bedre til det Vær

re, alt dette, siger jeg, bør sandelig ikke være dig ligegyldigt, og det forvolder mig, formedelst min Kjærlighed til dig, en uophørlig og inderlig Bedrøvelse, og det saa meget mere, som jeg ofte hører alle ved Hoffet sige om dig, at du er saaledes gaaet tilgrunde ved at hænge efter Hende, at du ikke længer duer til nogen Ting, og ikke er Herre over dig selv. Mange, naar Talen er om dig, sige, at du er slet ikke den gamle Marchese af Cotrone, men at din Sjæl er gaaet over i Leonora Macedonia, og at der ikke er nogen anden Gud for dig, end hun, som til Gjengjæld interesserer sig for dig og hvad der angaaer dig, omtrent saa meget som for det første Par Skoe, hun har gaaet med paa sine Fødder. Og troe kun ikke, at de sige dette, fordi de vil dig ilde. Nei deres Medlidenhed med dig, deres Kjærlighed til dig, og deres Lyst til at rive dig ud af det Helvede, hvori du er, bringer dem til at tale saaledes, og ynkes over dig. Og ved Gud — for at sige dig Sandheden ligefrem — du har ladet din Tilbøielighed rive dig bort med sig uden for al Maal og Skranke. O u, som alle andre Ting

bestandig har vist dig saa fornuftig, du har i denne Sag ladet dig saaledes forblinde, at du har lige for dine Øine den aabenbare Død, ja, hvad som er værre, Skam, Skjændsel og evig Foragt af dit Navn, og dog ikke seer det. Du, som under vor berømmelige Kong Alfonsos Banner saa mangen en Gang har overvundet de fiendtlige Tropper, og midt imellem Fiendernes Hære lykkelig anført de dig anbetroede Folk, du forstaaer nu ikke at anføre dig selv, og kan ikke trække dig tilbage til et sikkert Bagholdt; men tvertimod, overvunden af en Qvinde, har du overgivet dig, som Slave, i hendes Vold, og staaer skjælvende, som Barnet foran Hovmesteren, der tugter det. Og af hvilket Fruentimmer (o gode Gud!) har du ladet dig overvinde! Vel nægter jeg ikke, at hun er een af de Skjønne i Neapel, af adelig Fødsel, og desuden givt med en adelig og rig Mand; thi saa maatte jeg jo nægte hvad enhver seer og veed; men sig mig, hvad for gode Egenskaber ere der hos hende? hvilke Sæder har du seet hos hende, værdige til at anbefales? Har du bemærket hos hende noget qvindeligt Væsen, nogen sand

Ynde? Har hun viist dig nogen god Tone, nogen fiin Levemaade, noget Indtagende i sin Omgang, som fortjener at roses? Man vil maaskee svare: hun er kydsk, hun er dydig, hun vil intet gjøre, som kan bringe enten hende selv eller hendes Mand i Vanære. Det har hun Ret i, det er vel gjort, thi det Fruentimmer, som har mistet sin Dyd, har mistet al sin Ære og Herlighed, og al sin Eiendom. Men de, som virkelig ere dydige, de, som virkelig ønske at ansees for saadanne, de ere artige og høflige, og naar de bemærke, at der gives Mandfolk, som og efterstræbe deres Dyd, saa give de dem paa en net Maade at forstaae, at de gjøre bedst i at lade Anslaget fare, og at de heller maae øse Vand i et Sold, og vaske Ibenholt hvidt. De ere ei, saaledes som hun, trodsige, stolte, fulde af Luner og tusinde Feil. Seer du ei, at den, som du sætter Dit Hjerte til, ikke bryder sig om dig, og endnu mindre bryder sig om, at hele Verden faaer at vide, at du for hendes Skyld fører et saa besynderligt og byrdefuldt Liv? Og alt det kommer deraf, at hun hverken har Dannelse eller Verden. Hendes Skjønhed, hvor-

paa du sætter saa megen Priis, er lig en Blomst, der om Morgenen er smuk, men om Aftenen tør og hængende. En Smule Feber og Tidens Løb vil berøve hende al Skjønhed, og der bliver tilbage et Stykke Kjød, uden alle Tillokkelser. Altsaa den blotte Skjønhed, uden at være hævet ved nogen fortrinlig Egenskab, er istand til at fængsle dit Sind med saa beskjæmmende Baand? Tilgiv mig, min Broder, og hør med Taalmodighed Sandheden. Jeg seer, du bliver vred; Dit forandrede Ansigt siger mig det. Bliv vred og bliv bleg, saa meget som du vil! Siden jeg nu eengang har begyndt at afsløre din Vildfarelse, vil jeg fortsætte min Vei med Sandhedens Lys, og om du ogsaa maaskee nu er vred paa mig, vil du tilsidst holde af mig, thi med Tiden vil denne din uendelige Taalmodighed blive overvunden, og du vil af dig selv lære at indsee, i hvilken Vildfarelse du saa længe har været indviklet, men denne sildige Fortrydelse vil ikke gavne dig stort. Det, som Tiden, Forandringernes Fader, dog seent eller tidlig vil lære dig, lad dig deri underviise nu strax af din Forstand, og enhver vil berøm-

me dig derfor. Hvor er din Aandskraft? hvor er din Klogskab og Dømmekraft, som saa ofte i krigerske Foretagender har udmærket dig saa meget mellem de andre? Hvor er Værdien af Din Ridderværdighed, som du har erhvervet dig, ikke ved at rende, som en Halvgal, efter Fruentimmer og tomme Kjærlighedshistorier, men ved at udøve ridderlige Handlinger? Hvor ere dine mange andre Gaver, som forskaffe dig saa stor en Anseelse ved dette Hof? I Sandhed, jeg har den inderligste Medlidenhed med dig, og det smerter mig ret i Sjælen, at see dig saaledes fortabt og fordærvet. Jeg vil ikke i dette Øieblik være en Munk, og prædke Kyskhed for dig, og at du maa afskye alle Fruentimmer. Jeg veed jo, at du er ung endnu, og at det er vanskeligt for den, der lever efter vor forfinede Levemaade, og har sin Frihed, at afholde sig fra Fruentimmers Omfavnelser. Men jeg vilde, at du skulde elske, hvor din Kjærlighed blev gjengjældt, eller hvor du i det mindste havde Haab om, efter Din Troskab og lange Tilbedelse at erholde nogen Belønning. Du elsker hende, som er stoltere og trodsigere end selve

Fienden af den menneskelige Natur. Det er ikke længe siden, at, da jeg var i Santa Maria piè grotta med et glimrende Selskab af Damer, og vi spiste til Aften i den deilige Have af Carraciolo, der just blev Tale om Leonora Macedonia, Tomacellos Hustrue, og at alle sagde om hende, at hun virkelig var overmaade smuk, men at det ikke var muligt at finde endnu eet saa stolt, saa egensindigt og saa lidet velvilligt Væsen, og at hun ikke havde nogen Paarørende eller Veninde, som i Tidens Længde kunde holde det ud med hende, fordi hun anseer sin Person for meer end den hele Verden, og ikke tager Hensyn paa nogen, være sig hvo det være vil. Saaledes er det Rygte, som denne din Elskede har erhvervet sig baade hos Mænd og Qvinder ved sin forhaanende og stolte Opførsel. Derfor benyt dig endelig engang af din Villies Frihed, og kast fra dig denne tunge Byrde, som ikke tillader dig at aande frit. Fordriv denne dødelige Gift, som smitter dit Hjerte, og naar du dog vil elske, saa vil det ikke mangle dig paa smukke og dydige Fruentimmer, som vil sætte Priis paa at være elskede af dig, og vil elske

dig med gjengjældende Kjærlighed. Gjør nu Ende paa dette dit Onde, thi jo længere du tøver, desto større bliver det, og kan ende sig saaledes, at det bliver værre end selve Fanden. Tænk paa din Gud, dine Venner, din Ære og dit Liv, thi sandelig, det er paa Tiden. For Øieblikket veed jeg intet mere at sige dig.

Her tang Pandono, forventende, hvad Marcheſen vilde svare. Denne, gjennemtrængt af sin Vens sande og ædle Ord, stod et Øieblik, uden at sige et Ord, med aldeles forandret Aasyn. Derpaa drog han et dybt Suk, og svarede:

Jeg indseer tydelig, min Ven, at alt det, hvorpaa du med saa meget Venskab har gjort mig opmærksom, er fuldkommen sandt, og jeg er dig uendelig forbunden derfor. Vær forsikret om, at du ikke har prædet for døve Øren, eller anvendt dine Ord forgjæves. Med min himmelske Faders Bistand, haaber jeg, skal hele Neapel lære at kjende den Virkning, som dine sandfærdige Ord have gjort paa mig; og ved denne din Haand, som jeg i dette Øieblik trykker! jeg giver dig, som Ridder, mit Æresord, at jeg i denne Stund qvæler indtil sidste Gnist

de graadige og brændende Flammer, som hidindtil have fortæret og brændt mig ved Maecedonias fordærvelige Skjønhed; og saaledes river jeg hendes Navn og Erindring ud af mit Hjerte, hvori de for Eftertiden ikke skulle have Plads; og fra nu af lad os ikke tale meer om hende! — Lad os gaae, thi jeg seer Hertugen, som vender tilbage til Herberget.

Med disse Ord reiste de dem, og bragte andre Gjenstande paa Tale, i det de fulgte den Vei, som Hertugen gik.

Samme Dag overveiede Ventimiglia, at han vilde have godt af at blive nogen Tid borte fra Neapel. Han greb derfor Leiligheden til at bede Hertugen om Tilladelse til at reise til Calabrien, til sit Marchesat, Cotrone, og derfra gaae over til Sicilien. Han erholdt den attraaede Permission, hvorpaa han gik til Neapel for at forestille sig for Kong Alfonso. Han ordnede nu sine Ting, og reiste til Calabrien, hvor han opholdt sig nogle Dage, og derfra gik han til Sicilien, hvor han i mange Aar ikke havde været. Og troe ikke, at han var ledig. Han

gjennemstreifede hele Øen, saae hver Dag noget nyt, og søgte, ved bestandige Anstrængelser, at glemme den Begjærlighed, som undertiden den levende Erindring af Macedonias Skjønhed opvakte hos ham, og næsten fik ham til at fortryde sin Afreise, saaledes at han ofte følte sig fristet til at vende tilbage, for at forsøge i nogen Tid, om han dog ved sin Vedholdenhed ei kunde formilde den grusomme Dames Haardhed. Men Fornuften havde allerede faaet saa stort et Herredømme over ham, at han bestandig tilsidst ligesom vendte Ryggen til Leonoras Billede, naar det malede sig for hans Indbildningskraft. Saaledes blev da nu den indgroede Lidenskab lidt efter lidt svækket; og nu begyndte han med sund Dømmekraft at betragte hendes uslebne Kanter, og hendes Mangel paa finere Dannelse. Snart følte han sig ganske fri, og besluttede nu at vende tilbage til Hoffet. Da han saaledes havde været syv Maaneder borte, vendte han tilbage til Neapel og gik aldrig mere forbi Donna Macedonias Huus, uden naar han af en Hændelse og i Selskab med andre kom ad den Vei; og om hun saa ogsaa stod ved Vinduet eller i Dør-

ren, lod han, som han ikke saae hende, hverken meer eller mindre, end som om han aldrig i sit Liv havde seet hende. Han havde ikke været to Maaneder i Neapel efter sin Tilbagekomst fra Sicilien, før enhver bemærkede denne Forandring, hvorover han vandt i Agtelse hos alle, saa stor en Afsky havde man for Macedonias Hovmod og Egensind. Og da der, som den guddommelige Digter, Francesco Petrarca siger, intet andet Middel gives mod Kjærligheds Sygdom, end at løse sig fra eet Baand, og binde sig med et andet, ligesom man slaaer et Søm ud af et Bræt ved at slaae et andet Søm i samme Hul, saa lod Ventimiglia, der, omendskjønt befriet for sin Kjærlighed til Donna Leonora, dog følte een og anden Gnist ulme under Asken, nu ganske udslukke Ilden, i det han aabnede sit Hjerte for nye Flammer, og begyndte at antændes af Kjærlighed til en ung, meget skjøn Dame, hvilken, da hun var overtydet om Ridderens oprigtige Kjærlighed, aldeles ikke gjorde sig kostbar, saaledes, at han erhvervede sig hendes Gunst, og hun hans. Da nu Ventimiglia fandt sig meget

lykkelig ved denne anden Kjærlighed, og Dag for Dag opdagede nye elskværdige Egenskaber hos sin Elskede, glemte han ganske og aldeles sin første Gjenstand, og skammede sig ofte over, at han nogensinde havde kunnet elske hende, og beherskede sig selv i denne ny Kjærlighed, saaledes, at aldrig nogen opdagede den.

Der var nu forløbet omtrent et Aar efter Ventimiglias Tilbagekomst fra Sicilien til Neapel, da Signor Giovanni Tomacello, Macedonias Mand, blev indviklet i en overmaade farlig Proces, som nogle af hans Paarørende havde anlagt imod ham, saaledes, at han, formedelst nogle skriftlige Documenter, som hans Fiender havde fundet, stod i den yderligste Fare for at tilsætte over fyrretyve tusinde Dukater af sin Formue. I hvor stor en Uro dette satte ham, kan enhver forestille sig, som har befundet sig i lignende Fare. Da nu Sagen blev plaideret for Kongens høieste Raad, og Tomacello troede, at han ikke var saa meget i Gunst som hans Modstandere, frygtede han af denne Grund for at tabe Processen, og vidste ikke hvad han skulde gjøre. Han havde raadført sig med de største Juristers i

Landet, og de sagde, at Retfærdigheden var paa hans Side, men at Sagen var meget indviklet. Ikke desmindre søgte hans Modstandere, ifølge den Gunst hvori de stode, at faae lagt Beslag paa de omtvistede Penge og Penges Værd, og derpaa trække Sagen ud, hvilket, ifald det virkelig skeete, vilde være for Tomacello den sande Vei til Ødelæggelse. Han monstrede derfor i Tankerne hele Hof-Personalet, og overveiede, hvem af dem han helst skulde betjene sig af. Tilsidst besluttede han at tage sin Tilflugt til Marchesen af Cotrone, fordi der ikke var nogen mere tjenstagtig eller velvillig Person ved Hoffet, ligesom han og var Hertugen af Calabriens fornemste Favorit, og meget elsket af Kong Alfonso. Tomacello, som aldrig nogensinde havde mærket det ringeste til Marchesens Kjærlighed til hans Kone, og ofte havde hørt berømme den Gavmildhed, Menneskekjærlighed, Tjenstiver og Velvillie, med andre sjældne Gaver, som udmærkede ham, besluttede, omendskjøndt han ingen Omgang havde med ham, at gaae hen og tale med ham, og bestræbe sig for at faae ham til at interessere sig for sig i denne Proces. Efter at have taget denne

Beslutning, opsatte han ikke dens Udførelse, men gik den følgende Dag hjem til Marchesen, og traf ham, just som han havde endt Middagsmaaltidet, og endnu sad ved Bordet, og underholdt sig med nogle Venner og Adelsmænd, som havde spiist til Middag hos ham. Han gik lige ind i Salen, og gjorde sin Compliment for Marchesen, hvilken, eftersom han var galant og forekommende, strax, da han saae Giovanni Tomacello træde ind, reiste sig fra sin Plads, og gik ham imøde, og tog imod ham med Venlighed, og spurgte ham, hvilket Ærinde der bragte ham hid. Jeg kommer — svarede Tomacello — for at tale hemmelig med dig angaaende et mig vigtigt Anliggende. Marchesen, da han hørte dette, blev høilig forundret, og tog ham ved Haanden, og førte ham ned i en deilig Have, som de gjennemvandrede, berømmende Anlæggets Skjønhed, saasom den var fuld af Pomeranzer, Appelsiner og Citroner og andre Frugttræer, med tusinde forskjellige skjønne og duftende Blomster, og derpaa gik de ind og satte sig i en Pavillon, hvor der var Skygge for Solen. Efterat de havde taget Sæde, begyndte Tomacello med følgende Ord:

Herr Marchese! Omendskjøndt jeg i den forbigangne Tid ikke har havt nogen Omgang eller Forbindelse med dig, og Lykken ikke har forundt mig at gjøre dig nogen Tieneste, som kunde berettige mig til at udbede mig din Bevaagenhed i en mig særdeles magtpaaliggende Sag, saa har jeg dog, i Betragtning af det Rygte, som du har erhvervet dig hos alle her i Landet, at du er den tjenstagtigste Mand, og aldrig siger Nei til nogen Bøn, taget Mod til mig, og er, uagtet jeg maaskee er dig ubekjendt, kommen for at bede dig, at du vil værdiges at anvende to Ord til Fordeel for mig. Mit Navn er Giovanni Tomacello, jeg er en Adelsmand her fra Staden. Nogle Paarørende af mig, snarere dødelige Fiender, have nylig anlagt en Proces imod mig, og dersom de vinde den, vil de derved berøve mig over Halvdelen af min Velfærd. Mine Beviisligheder har jeg fremlagt, og mine Advokater sige, at, omendskjøndt det er et meget indviklet Tilfælde, har jeg dog Ret, men at mine Modstandere, formedelst deres Indflydelse, vil see at faae lagt Beslag paa den omtvistede Deel af min Formue, og derpaa trække Sagen ud, i

det Haab, sige de, at finde nogle flere Dokumenter. At deponere Halvdelen af min Formue, vilde være en Ødelæggelse for mig. Jeg har nu i saa mange Aar været i Besiddelsen af den, og ønsker at vedblive i samme, og at Processen hurtig maa faae Ende. Men det kan jeg ikke opnaae uden ved din Beskyttelse. Derfor beder jeg dig ydmygst, da du, som dit Rygte forsikrer, tjener enhver efter Evne, at du ikke vil være sparsom paa Ord for mig. Naar ved din Indflydelse Dommen bliver til min Fordeel, som jeg haaber, og som Retfærdigheden udkræver, saa skal jeg blive dig i Evighed forbunden for min Ære, mit Liv og mit Gods, uden at tale om, at jeg ogsaa paa anden Maade skal vise dig, at du ikke har spildt dine Ord paa en Utaknemmelig. Jeg beder dig blot om ved din Indflydelse at lade mig vederfares Ret, saa hurtig som muligt er.

Her holdt Tomacello inde. Men Marchesen tog Ordet, og sagde, med en glad Mine:

Jeg vilde ønske, at du ei behøvede den Beskyttelse, som du beder mig om, ikke fordi jeg jo med Glæde vil gjøre for dig i denne Sag alt hvad der staaer i min Magt, men fordi jeg

vilde ønske, at dine Sager allerede vare bragte i den Orden, som du attraaer. Jeg takker dig, og er dig forbunden for alt det Gode, du siger om mig, og omendskjøndt jeg i den Henseende vist ikke svarer til din Forvenining, saa glæder det mig dog, at du har saa gode Tanker om mig, og saa meget som jeg formaaer, bestræber jeg mig for, at mine Handlinger skal stemme overeens med mit Rygte. Alt hvad jeg formaaer at udvirke til dit Bedste, vær forsikkret om, at jeg skal gjøre det med samme Beredvillighed og Omhu, som om det var mit eget Anliggende. Dersom Udfaldet bliver godt, skal min Glæde derover ikke være ringere end din. Dersom det, hvad Gud forbyde, skulde blive uheldigt, skal det i det mindste ikke komme deraf, at jeg ikke har gjort min Skyldighed. Men da du jo, efter din Forsikkring, er den, som har Ret, saa haaber jeg, at du imorgen endnu inden Solens Nedgang skal erfare nogen god Nyhed, thi jeg agter, endnu førend du har spiist din Aftensmad, at give saa god en Begyndelse til din Sag, at Enden ogsaa nødvendig maa blive god. Hvad de Tilbud angaaer, som du i

Slutningen af din Tale har gjort mig, saa takker jeg dig for dem, ifald de bestaae deri, at du vil være min Ven og Broder, og jeg vil da troe, at have erhvervet mig idag et kostbart Gode. Men hvis du, hvad dine Ord synes at tilkjendegive, har tænkt at gjøre mig nogen Foræring, saa svarer jeg dig, at dersom jeg var Kjøbmand, eller tjente dig for Betaling, skulde jeg maaskee tage imod det, men da jeg er Giovanni Ventimiglia, saa er min Profession ikke Kjøbmandens, men Adelsmandens og Ridderens. Jeg kunde saaledes have Aarsag til at beklage mig over, at du vil paalægge min Tjenstagtighed denne Byrde. Dette stemmer ikke overeens med hvad du nylig sagde mig om mit Rygte. Min Fader var en Ridder, af hvis Tapperhed og Ære Sicilien endnu gjenlyder, og af den høie Konge blev jeg gjort til Ridder og Marchese, fordi han fandt, at mine Fortjenester eller den Mening, han havde om mig, gjorde mig værdig dertil. Det Guld, som du seer mig bære om Halsen, er ikke noget Tegn paa en Kjøbmand, men jeg bærer det for at vise min laurbærkronte Konges Gavmildhed og Naade imod mig, og desuden for ridderlig

at anvende og udgive det. Ifald du derfor, foruden den Tjeneste, som du har bedet mig om at gjøre dig med Ord, skulde komme til at behøve nogle af mine Midler, saa tilbyder jeg dig saa meget, som du forlanger, og dersom du vil forsøge det, skal du erfare, at jeg meget lettere tjener dig med Gjerninger end med Ord.

Efter at have erholdt Løftet og dette glimrende Tilbud af Ventimiglia, var Tomacello vel tilfreds, og takkede ham uden Ophør, i det han med de venligste Ord han vidste, tilbød sig at gjøre ham Gjengjeld, og saaledes vendte han nu med det bedste Haab hjem, og fortalte sin Kone alt hvad han havde udvirket hos Marchesen af Cotrone. Hun forundrede sig høiligen over Ridderens ædle Tænkemaade, og uden at lade sin Mand mærke med noget, gjennemgik hun i sin Erindring den lange Tid, hvori Marchesen havde elsket hende, de store Bekostninger han havde gjort, hvorledes han havde ført Vaaben til Ære for hende, al den Pragt han havde anvendt, og saa mange af ham udviiste Galanterier, og med det samme betænkte hun, hvorledes hun aldrig med et eneste Øiekast havde belønnet ham derfor, hvor-

ved hun blev nødsaget til at troe, at han maatte være det godmodigste Menneske i Verden.

Da Tomacello havde forladt Marchesens Huus, gik denne ufortsvet op til Hoffet, og talte paa det varmeste med Kongen og Hertugen om Tomacellos Anliggende, saaledes at Kongen lod een af sine Kammerherrer kalde, og befalede ham at tale med alle i Raadet, og paalægge dem, saa kjær som Kongens Naade var dem, at fælde Dom den følgende Dag i Sagen mellem Giovanni Tomacello og hans Paarørende. Da Raadet havde faaet denne Befaling, satte de den strax i Kraft, eftersom Sagen allerede var bragt saavidt, at der kunde fældes Dom i den. De lode derfor strax indstævne til at møde den følgende Morgen for at høre Dommen fældes. Da nu Dagen kom, og Dommerne vare forsamlede, hvilke nøie vare underrettede om Sagen, der ved Advokaternes Plaideren alt for længe siden var bragt paa det rene, fældte de, eftersom de vidste, at Retten var paa Giovanni Tomacellos Side, den afgjørende Dom til Fordeel for denne; og Ventimiglia, for at forøge sit Galanterie, lod een af sine Folk copiere den, og, forsynet med Bevis-

for Afskriftens Rigtighed, bringe den hjem til Tomacello. Denne glædede sig over saa stor og uventet en Lykke, og takkede Marchesen uden Ophør, og begyndte hyppig at besøge ham, og spise hos ham, men ikke desmindre faldt det aldrig Marchesen ind igjen at ville see hans Kone, eller vende tilbage til sit første Forehavende; tvertimod brød han sig, ligesom forhen, aldeles intet om hende, men bar sig ad, som om han aldrig havde kjendt hende.

Engang reed Hertugen af Calabrien efter Aftensmaaltidet gjennem Byen, og kom forbi Tomacellos Huus, hvor han og hans Kone sadde udèn for Døren, for at indaande den friske Aftenluft, og Ventimiglia, som var bleven langt tilbage efter Følget, i Selskab med en Adelsmand, kom ridende, Skridt for Skridt, i Samtale med denne. Da han var omtrent lige uden for Døren af Tomacellos Huus, forlod denne sin Kone, og gik midt ud paa Gaden, Marchesen imøde, og bad ham paa det indstændigste, at han tilligemed sit Selskab vilde stige af Hesten, og komme ind til ham, og tage nogle Forfriskninger; men Marchesen takkede ham, uden at mod-

tage Tilbudet, og fortsatte sin Vei efter Hertugen. Men Leonora, som om hun havde glemt den store Velgjerning, som hendes Mand kort iforveien havde modtaget af Marchesen, sagde til Tomacello: „Kjære Mand! Hvad har du at gjøre med Marchesen af Ventimiglia, siden du med saa stor en Hæftighed har indbudt ham i dit Huus?" Hvorpaa han med en ganske forandret Mine vendte sig om til sin Kone, og sagde: „Saa sandt, som jeg lever, jeg troer ikke, der er saa utaknemmeligt et Væsen i Verden, som du. Du duer ikke til andet, end til at pynte dig, og speile dig, og søge nye Moder, og sætte dig tilskue, som om du var Prindsessen af Taranto, og forresten see med Foragt paa alle baade Mandfolk og Fruentimmer, saa mange, som der ere i hele Byen. Er det muligt, at du allerede kan have glemt den store Tieneste, ja Velgjerning, som Marchesen i disse Dage har viist os? at vi medrette kan sige, at han har skjænket os den største og bedste Deel af vore Midler? Om ikke han havde været, da skulde man om faa Aar ikke have vidst, at vi nogensinde havde været til. Sandelig, vi burde lægge os ned paa

Jorden, og kysse hans Fodspor. Jeg for min Part tilstaaer, at jeg er ham mit Liv skyldig, uden at tale om min Formue, og vil, at han stedse skal raade over mig og min Formue, som over sin egen Eiendom Ja, om han aldrig havde vist mig nogen Tieneste, saa bør han, formedelst sine sjældne Gaver, være elsket, agtet og æret af enhver. Han er ædel, høflig, galant, human, gavmild, tjenstagtig, og den ædelmodigste Herre, som nogensinde har været i denne Stad, og ved sine Dyder kunde han næsten bringe Stenene til at elske sig. Og, ved Gud! der er ikke noget saadant Umenneske til, som ikke anseer det for en Lykke at være hans Ven; og du vil ikke, at jeg skal ære ham, og vise ham Erkjendtlighed? Hans Beskedenhed og indtagende Væsen vilde kunne bringe et Marmorhjerte til at forelske sig i ham. Ja, kjære Hustrue, jeg skylder ham langt meer end at indbyde ham til at spise i mit Huus. Gud give, at jeg maatte være istand til at vise ham nogen ret udmærket Tieneste! Det skulde jeg gjøre af mit inderste Hjerte.

Disse Ord vare ligesom et Pileskud i den utaknemmelige og stolte Qvindes Hjerte. Hun

stod, uden at svare sin Mand et Ord, og saa-snart som muligt, forlod hun ham, gik ind i sit Kammer, og kastede sig paa Sengen, hvor hun gav sine Taarer Luft. Manden, da han saae hende gaae, og kjendte hendes Natur, og vidste, at hun paa ingen Maade taalte Modsigelser, satte sig paa sit Muulæsel, og gjorde til sin Ad-spredelse en Tour gjennem Byen. Men hun, som bestandig følte i sit Hjerte en Bebreidelse, der syntes, med vældig Kraft at haae revet sig løs fra dets dybeste Rødder, kunde ikke tænke paa andet, end Marchesen, saaledes, at alt hvad han nogensinde havde gjort for hendes Skyld, nu paa eengang viiste sig for hendes Øine, og i det hun gjennemgik i sin Erindring al den Haard-hed, Grusomhed og Stolthed, som hun saa ofte havde viist imod ham, følte hun sig nær ved at døe af Sorg. Hvad siger du hertil, kjære Læser? Det, som den tappre og ædle Marchese ikke havde kunnet udrette ved saa mange Aars Tilbedelse, ved Baller, Fester, Spil, Sang, Torneringer, Landsebryden og utrolige Bekostninger, ved at græde og sukke, fortæres af Ild, og blive til Jis af Kulde, og ved at benytte alle de Kjærlighe-

dens Kunstgreb, hvorved endog Tarqvinius skulde have gjort Lucretia forelsket, — det udrettede nu de simple, men sande Ord af hendes slet underrettede Ægtemand, ved hvilke dette stolte og forhærdede Hjerte blev saaledes ydmyget og blødgjort, at hun, som bestandig havde været en Fiende af Kjærlighed, nu med eet følte sig antændt og gjennemglødet af Kjærlighed til Ridderen, saaledes, at det næsten forekom hende umuligt at leve saa længe, at hun kunde tage en Beslutning, og aabenbare ham de fortærende Flammer, som saa ynkværdigen opløste hende. Hun besluttede derfor allerede samme Aften, at hun vilde søge enhver Maade til at faae ham i Tale, og den hele Nat kunde hun ikke henvende sine Tanker paa nogen anden Ting. Den næste Dag faldt hende det Bud i Tanker, som Marchesen engang havde sendt hende med et Brev. Ved Hjelp af en skikkelig gammel Kone fandt hun derfor Middel til at tale med samme Bud, og aabenbare ham, hvormeget hun ønskede, at han vilde tale med Ventimiglia. Budet, efter at have hørt hendes Begjæring, trøstede hende, og sagde, at han var overbeviist om, at Marchesen endnu elskede

hende, og at han vilde føre ham til hende, for at de kunde tale sammen, hvorover Donna Leonora blev ubeskrivelig glad. Derpaa gik Budet, og efter at have fundet Marchesen, sagde han til ham: „Min Herre! Jeg bringer dig en høist forunderlig Nyhed, som jeg neppe troer dig istand til at gjætte. Signora Leonora Macedonia fortryder den store Grusomhed, som hun hidindtil har viist dig; nu er hun ganske din, og ønsker intet andet end at behage dig. Hun beder dig paa det indstændigste, at du vil komme i Formiddag, for at tale med hende, da hun skal vente dig i den Have, som er bag ved Huset, og Indgangen til Haven skal være aaben. Herr Giovanni Tomacello, hendes Mand, er imorges reist til Somma, og kommer ikke tilbage, førend om otte Dage." — Marchesen viste sig i høieste Grad forundret over dette Budskab, og ilende fra Tanke til Tanke, og tvivlsom, om han skulde gaae derhen, eller ikke, sagde han til Budet: „Jeg har idag nogle Forretninger af yderste Vigtighed. Dersom jeg kan faae Tid dertil, skal jeg gaae for at tale med hende, paa den Tid, du har bestemt mig." — Nu gik Budet tilbage

til Donna Leonora, og sagde hende, at Ridderen skulde indfinde sig til den bestemte Tid. Men Signor Ventimiglia, som ganske og aldeles havde forjaget sin forrige Kjærlighed af sine Tanker, bekymrede sig om ganske andre Ting, og gik ikke derhen. Hun derimod ventede hele Dagen Marchesens Ankomst, og da hun mærkede, at han blev borte, faldt hun i en stor Bedrøvelse. Hun examinerede Budet, og lod over ti Gange gjentage for sig de Ord, som Marchesen havde sagt; og da hun nu troede, at han formedelst Forretninger af stor Vigtighed var bleven forhindret fra at komme, eller at han maaskee undsaae sig ved at komme hjem i hendes Huus, sendte hun ham Bud igjen, og bad ham, at han vilde gjøre hende den Tjeneste, paa en bestemt Dag og Time at indfinde sig i en vis Kirke, som ikke var synderlig besøgt. Imidlertid svævede hun i Frygt, for at Ridderen skulde have forvandlet sin før saa brændende Kjærlighed til Had, og bebreidede sig selv den unaturlige Grumhed, hun havde viist ham. Dog forekom det hende og umuligt, at saa stor en Ild kunde være fuldkommen udslukt; og jo længer det varede, inden hun kunde kom-

me til at erklære Ridderen sin Lidenskab, desto meer følte hun sig at fortæres, og hendes Ild at forøges. Ridderen, efter at have modtaget den anden Indbydelse, besluttede at gaae derhen, for at see, hvad hun vilde sige, da han ikke kunde begribe, hvoraf denne saa pludselige Forandring reiste sig. Da det var Tid at mødes i Kirken, og Damen havde faaet Efterretning om, at Ridderen vilde indfinde sig paa det aftalte Klokkeslet, klædte hun sig i sin rigeste Dragt, og gjorde sig saa smuk og yndig, som hun kunde, idet hun ved Kunsten mesterligen forhøiede sine naturlige Skjønheder, hvorpaa hun begav sig til det hemmelige Tempel, hvorhen Marchesen kort iforveien var ankommen med en lille Page, som holdt hans Hest udenfor. Hun traadte nu ind, fulgt af tre Fruentimmer og to Tjenere, og saae Marchesen, som gik allene op og ned ad Gulvet. Hun gik ham imøde, og hilste høfligt paa ham, og han ligeledes paa hende. Efter de sædvanlige Høflighedr, sagde Ridderen:

Frue! I vil behage at tilgive, at jeg forrige Gang ikke kom hjem til Eder, men de Forretninger, hvormed jeg var beskjæftiget, tillode

mig det ikke. Nu er jeg kommen for at høre hvad I behager at sige mig.

Damen, efter nogle ynkelige Sukke, som kom dybt fra hendes Hjerte, fæstede sine to skjønne Øine paa Marchesens Ansigt, og begyndte med dæmpet og bævende Stemme at tale, paa følgende Maade:

Hvis jeg, o min eneste Herre og Behersker, havde været saaledes imod dig, som dine Fortjenester kræve, da kunde jeg med langt større Dristighed komme frem med mine Bønner for dit ædle og høimodige Aasyn. Men naar jeg betænker, at min Utaknemmelighed og Stolthed imod dig har været grændseløs, og at jeg aldrig har værdiget at fornøie dig med et eneste Øiekast, saa lammes min Tunge, og fordrister sig ei til at sige det, som jeg er kommen for at bønfalde dig om. Og i Sandhed! dersom du blot vilde have Hensyn paa det, som jeg fortjener af dig, saa skulde jeg aldrig have vovet at komme for dine Øine; men din Velvillie, din Forekommenhed og dit Galanterie, som anbefale dig overalt, give mig ei allene Mod til at aabenbare dig mine Ønsker, og frit forelægge dig mine Hensigter, men

love mig, at jeg skal finde Medlidenhed hos dig, om ei Tilgivelse. Hvad andet kunde jeg og vente af en saa ædel og høimodig Ridder, hvis Kald det synes at være, at gjøre alle Fornøielse? Hvis jeg, o min Herre, hidtil har været blind og uopmærksom, saa har jeg nu aabnet Øinene, og lagt Mærke til min urimelige Stivsind. Af dine udmærkede Dyder og sjældne Gaver er jeg ei allene bleven Beundrer, men Slave, saaledes at jeg, uden din Hjelp, uden din Gunst og uden din Kjærlighed, umulig længer kan leve. Og troe kun ei, min Herre, at jeg har forglemt alle de unyttige Bekostninger, hvori du for min Skyld har sat dig, alle de Fester, hvormed du har opvartet mig, og saa mange andre Ting, som du forgjæves har gjort for min Skyld, eller at jeg tillige har lukket Øinene for min egen Grusomhed, Utaknemmelighed og Mangel paa Opmærksomhed for dig. Nei alt dette staaer bestandig malet for min Sjæls Øine; det er en Orm, som uophørlig gnaver mit Hjerte; det bedrøver mig saadan, at jeg langt heller vilde døe. Derfor bekjender jeg nu min store Vildfarelse, og beder dig ydmyg om Tilgivelse, og bønfalder dig om

at modtage i mig din ydmyge Slavinde, hvem du for Eftertiden skal finde lydig til at efterkomme enhver af dine Befalinger, og som i dine Hænder nedlægger sin Sjæl og sit Liv. Hvad større Lykke kan vederfares et Menneske, end at see sin Fiende slagen ligge for sine Fødder, og anraabe om Naade? Og det seer du i dette Øieblik, min Herre, saasom din gode Skjæbne vilde, at jeg nu med dobbelt Lidelse skulde betale hvad jeg forhen havde syndet imod dig. Dersom jeg ikke var seet af mine Folk, som ere med mig i Kirken, saa skulde jeg kaste mig ned paa Jorden, og raabe om Barmhjertighed, og tusind Gange kysse dine Fødder. See mig da nu her, ganske din. Gjør med mig, som du vil. Dersom du, for at hævne dine forbigangne Lidelser, ønsker at jeg skal døe, saa lad din Haand, bevæbnet med den Kaarde, du bærer i dit Bælte, give mig Døden; thi vær overbeviist om, at dersom jeg har forbrudt din Naade, vil mit Liv snart være tilende. Men hvis en Gnist af den slet lønnede Kjærlighed, som du engang bar til mig, endnu ulmer i dit Hjerte, hvis du er den høimodige Fyrste, som hele dette Rige udbasuner

dig for, saa forbarm dig over mig, og hav Medlidenhed! Og ønsker du maaskee at vide, hvorledes denne pludselige Forandring er opstaaet hos mig, og hvad der har frembragt denne brændende Kjærlighed til dig, saa skal jeg sige dig det. Min Mand, som elsker dig høiere end sig selv, og som er dig saa overordentlig forbunden, har i disse Dage holdt mig en Prækken til din Ære, og sagde mig saa meget til din Bersømmelse, at mine Øine, som hidtil vare forblindede, nu have aabnet sig, hvorover jeg er bleven antændt af den hæftigste Kjærlighed til dig, og har følt mig saa ganske at blive din, at jeg ikke længer har mig selv i min Magt, og derfor er jeg kommen for at tilkjendegive dig min Kjærlighed, paa det at eet af to maa finde Sted, enten at jeg maa leve for dig, eller døe for dig. I din Haand staaer mit Liv og min Død.

I det hun sagde dette, lod hun en Sky af Taarer falde, og taug, standset i sin Tale af Hulken. Medens hun talte, stod Marchesen taus, og hørte hende, og tusinde Tanker foer gjennem hans Sjæl. Han saae hende skjønnere end nogensinde, og hendes Sorg forhøiede hendes

Skjønhed og Ynde, saaledes, at da han saae hende beredt til at gjøre alt hvad han befalte hende, følte han sin sandselige Begjærlighed at vaagne, og den begyndte at overtale ham til at føie hende og elske hende, samt trøste hende med et forønsket Svar og Tilladelse til at være i hans Forstaaelse. Men tilsidst formaaede dog Fornuften meer over ham, end Sandseligheden, hvorfor han, da Taarerne qvalte hendes Stemme, og hun intet mere sagde, svarte hende paa følgende Maade:

Ikke lidet, Signora Leonora, har jeg forundret mig over, at du er kommen her for at tale med mig; og jo mere jeg tænker derpaa, desmere forundrer jeg mig derover, og neppe, omendskjøndt jeg seer dig her, kan jeg troe det, naar jeg tænker paa den Stolthed og Haardhed, hvormed du i saa mange Aar har behandlet mig. Hvad jeg forhen, da jeg var saa hæftig forelsket i dig, har gjort for din Skyld, har jeg ikke forglemt, eftersom jeg bestandig seer det ligesom i det klareste Speil, og skammer mig over mig selv. Og om du dengang har ladet mig føle brændende Hede og iisnende Kulde, og om jeg

ofte har været nær ved Døden, det veed disse mine to Øine, som dengang vare forvandlede til Kilder; det kan hele Neapel bevidne, som saa ofte har seet min brændende Tilbøielighed og min iiskolde Frygt. Belønningen for min saa lange, saa byrdefulde, saa standhaftige og saa tro Tjeneste, var, som du med Sandhed har sagt, intet. Men dette har jeg hverken tilskrevet Utakemmelighed eller Stolthed eller Grusomhed. Tvertimod holdt jeg mig bestandig for overbeviist om, at du viiste dig saa stridig mod Kjærligheds Indtryk, for at vedligeholde uplettet din uovervindelige Dyd, hvilket jeg, da jeg tydelig bemærkede, at alle mine Bestræbelser vare omsonst, høiligen priiste dig for; og hvor der var Tale om dig, og mangen anklagede din Stolthed, har jeg stedse med sandfærdig Berømmelse taget dit Forsvar, som eet af de dydigste og kydskeste Fruentimmer i Verden. At du nu nylig ved de Lovtaler, som din Herr Gemal har holdt over mig, er bleven bøiet til at elske mig, og er kommen ind i den Labyrinth, hvori forhen jeg var indsluttet, og førte et suurt og elendigt Liv, det

forekommer mig meer og meer besynderligt, jo noiere jeg overveier dit foregaaende Liv. Men hvis du elsker mig saaledes, som det Venskab, jeg nylig har indgaaet med din Herr Gemal, udfordrer det, da skal det være mig kjært, og jeg takker dig derfor, og beder dig vedblive deri; thi da jeg elsker ham som en ægte Broder, saa vil jeg elske dig som en kjødelig Søster; og i alt hvad vort Venskab udfordrer, skal du stedse finde mig beredvillig til at tjene dig. Men har du andre Tanker, og ønsker, at jeg skal vende tilbage til det gamle Aag, siger du, at du evig vil tilhøre mig, og vil gjøre alt hvad jeg forlanger, saa aflæg denne sandselige og ufornuftige Begjærlighed, og vedbliv i dit kydske Forsæt, saaledes som jeg indbilder mig, at du i hele dit Liv hidindtil har været; thi Gud bevare mig fra, at jeg nogensinde med mindste Tanke skulde fornærme din Herr Gemal, da jeg, som sagt, elsker ham som en Broder. Desuden, om jeg ogsaa ei behøvede at tage Hensyn paa andet, saa er der den Omstændighed, at jeg har skjænket min Tro

til en høiadelig Dame, der ikke er mindre smuk end du, som høilig elsker mig, ja ligesaameget og meer end sine egne Øine, og hvem jeg elsker, ærer, tilbeder og sætter høiere Priis paa, end paa Hjertet i min egen Barm; og gid vi stedse maae paa begge Sider vedligeholde den samme Følelse for hverandre! Du maa saaledes for Eftertiden betragte mig som din Broder.

Her tav Marchesen, og da han saae, at Damen belavede sig paa, med nye Bønner, mere brændende end de første, at anraabe ham igjen, saa, for med eet at gjøre Ende paa den hele Sag, sagde han: Signora Leonora, jeg anbefaler mig; lev vel! Og med disse Ord gik han, og forlod Damen, der blev tilbage saa forvirret og ilde tilmode, at hun stod i lang Tid bedøvet og bestyrtet, og vidste ikke, hvor hun var. Da hun kom til sig selv igjen, vandrede hun ganske nedslagen hjem til sit Huus, hvor hun tænkte paa Marchesens Svar, og ved at see, at han ikke var sindet at gjøre det, som hun ønskede, faldt i saa dyb en Tungsindighed, at hun af Vrede og Grømmelse blev syg. Det er en be-

kjendt Sag, at der ikke kan hændes et Fruentimmer noget mere piinligt og gjennemborende, end at see sig forsmaaet. Man kan da slutte sig til, hvad Donna Leonora maatte føle, hun som af alle blev anseet for det overmodigste, stolteste og trodsigste Fruentimmer, som var i hele Neapel. Hun lagde sig tilsengs, og gjorde den hele Dag intet andet end sukke og græde. Paa den ene Side forekom det hende undertiden, naar hun tænkte paa den Grumhed og Haardhed, som hun tilforn havde udviist mod Ridderen, at hun for en stor Deel havde fortjent sin Skjæbne, on at hun med Taalmodighed burde bære den. Men naar hun tænkte paa, hvor ydmygt hun havde bønfaldet ham, hvorledes hun med egen Mund havde aabenbaret sig for ham, saa blev hun ligesom rasende, og vilde ikke længer leve. Paa den anden Side bedrog hun sig selv, og sagde: hvorfor vil jeg ogsaa fortvivle saa grædselig, blot formedelst et Afslag? Han har jo i mange Aar bestræbt sig for min Kjærlighed, og omendskjøndt jeg ikke har villet høre ham, eller

modtage hans Breve og Budskaber, og hver Dag har viist mig knibskere imod ſham, har han dog ikke tabt Modet, har ikke givet Slip paa ſine Anſlag, har ikke villet døe, men er ſnarere bleven meer og meer ſtandhaftig. Hvem veed, naar jeg en anden Gang taler med ham, naar jeg bedre forklarer ham min Mening, om han da ikke lader ſig bøie, og ſkjænker mig Gjenkjærlighed. Lykken hjelper de Modige, og forjager de Frygtſomme. Den, ſom flyer, har ikke Mod til at vinde. Det er derfor nødvendigt, at jeg en anden Gang forſøger hvad jeg kan udrette, og at jeg bønfalder ham endnu indſtændigere, end jeg har gjort. Jeg burde aldrig have foreſlaaet ham en Sammenkomſt i Kirken; jeg burde have gjort alt for at formaae ham til at komme hjem i mit Huus. Naar vi havde været ſammen i eet Værelſe, og jeg var faldet ham om Halſen, troer jeg aldrig, han vilde have viiſt ſig ſaa haardhjertet. Han er jo dog hverken af Steen eller Jern, men af Kjød og Blod, ſom alle de andre.

Saaledes laae den arme Kone, og talte frem og tilbage i to til tre Dage, og var ei

istand til at have nogen anden Tanke, end hvad hun skulde gjøre for at vinde Marchesens Kjærlighed. Derpaa understøttet af jeg veed ei hvilket Haab, begyndte hun igjen at komme lidt til Aande, og tage nogen Spise til sig. Hendes Husfolk, som havde været med hende, og havde seet hende tale med Marchesen, og vidste, hvilken Tjeneste denne havde gjort Huset, havde ingen Mistanke derved, eftersom de ei kunde høre et Ord af hvad der blev talt, men de troede, at hun havde søgt ham, for ved hans Gunst at opnaae noget ved Hoffet. Da de nu saae hende sengeliggende, vilde de kalde Lægerne, men hun tillod det ikke, og vilde ligesaalidt, at der maatte gaae Bud til Somma, med Efterretning til hendes Mand.

Da hun nu overveiede, hvad Middel hun skulde bruge, for at faae Marchesen itale, og der intet faldt hende ind, som syntes hende passende, besluttede hun at sende det Bud til ham, som hun forhen engang havde betjent sig af. Hun lod samme kalde, og fortalte det alt hvad

der var hændet hende med Marchesen, og paalagde det meget hæftigt om at opsøge ham, og bede ham fra hende paa det allerindstændigste, at han dog ei vilde være saa grusom at lade hende døe for hans Skyld. Og da hun nu havde vel underrettet det om alt hvad hun vilde, det skulde sige ham under fire Øine, ventede hun med Utaalmodighed Svaret.

Budet, vel underrettet om alt hvad det havde at sige, og belæsset med Løfter, ifald det bragte gode Efterretninger, gik for at opsøge Marchesen, og fandt ham i Capoana, spadserende med adskillige Adelsmænd. Da det mærkede, at de ikke havde Hemmeligheder, nærmede det sig til Marchesen, og sagde, efter at have gjort den forskyldte Compliment: Min Herre, hvis det ikke var Eder til Ulejlighed, ønskede jeg gjerne at tale to Ord med jer i Eenrum. Marchesen gik med Selskabets Tilladelse hen i en Krog, og støttende sig op til Karmen af Vinduet, som gik ud til Veien, forventede han, hvad Budet havde at sige. Dette tilkjendegav nu Marchesen med mange Ord den Tilstand, hvori Signora Leono-

ra Macedonia befandt sig, og bad ham indstæn-
digen om at han dog vilde have Medlidenhed,
og ikke tillade, at saa skjøn en Dame døde i
sine blomstrende Aar; og her tilføiede det mange
Ting for at bevæge ham til Medynk. Mar-
chesen, efter at have hørt dette ny Budskab,
svarte, at det gjorde ham meget ondt, at hun
befandt sig saa ilde, og at han stedse var be-
redvillig til at gjøre alt hvad hans Ære tillod
ham, men at han raadte hende til i dette Til-
fælde at lægge Tømme paa sin Begjærlighed,
og ikke tænke mere derpaa, fordi han var fast
besluttet til ei at ville elske hende paa saadan
Maade, og han bad hende, ikke oftere at tale
til ham derom. Budet, meget ilde tilmode, gik
tilbage til sin Frue, og sagde hende Marchesens
bestemte Beslutning, og ved denne Efterretning
blev hun mere død end levende. Og da hun ei
formaaede at rive sig løs fra den Begjærlighed,
hun havde til at elske og være elsket af Mar-
chesen, og hverken Nat eller Dag kunde tænke
paa andet, besluttede hun, ikke længer at leve,

efterſom det forekom hende meget lettere at gjøre det ſkrækkelige Skridt fra Livet til Døden, end taale den Sorg, hun led. Hun afholdt ſig derfor fra Søvn og Spiſe, og blev fra Time til Time ſvagere. Hendes Mand var imidlertid vendt tilbage, og da han ikke kunde vide, af hvilken Sygdom hans Kone led, lod han kalde de første Læger i Neapel, men deres Midler bragte ingen Lettelſe i hendes Sygdom, efterſom hendes Hjertes Lidenſkab allerede var voxet saa meget, at hendes Legemskræfter vare tabte og forſvundne. Da nu inte Lægemiddel kunde hjelpe hende, og hun troede ſig nær ved Døden, lod hun kalde en ærværdig Geiſtlig, og ſkriftede for ham alle ſine Synder. Den Geiſtlige, efter at have hørt saa besynderlig en Hiſtorie, formanede hende til at lade ſine Griller fare, og fortryde, at hun saaledes myrdede ſig ſelv. Det holdt vanſkeligt at bringe hende Galſkaben ud af Hovedet, og formaae hende til Anger. Dog var Gud hende saa naadig, at hun ved Hjelp af den Geiſtliges gudfrygtige og hellige Formaninger lærte at indſee, i hvor ſtor Fare hun var, ei

allene for at ødelægge Legemet, men endog sende Sjælen lige ind i Djævelens Kloer; hvorover hun kom i saa stor en Fortrydelse, at hun under uendelig mange bittre Taarer omvendte sig, og bad Gud andægtig om Tilgivelse, og ville, at hendes Mand skulde vide den hele Historie. Hun lod ham derfor kalde, og fortalte ham i den Geistliges Overværelse hele Historien om Marcheſen af Cotrones Kjærlighed til hende, og hendes til ham, og fortalte ham tillige om dennes Standhaftighed og gjentog nøiagtigen de fornuftige Svar, han havde givet hende, og bad ham med en svag og dæmpet Røst ydmygt om Forladelse. Derpaa tog hun med Andagt det hellige Sacrament og den sidste Olie, hvorefter hun endnu levede to Dage, og derpaa døde efter en god Omvendelse. Hendes Mand, som høilig elskede hende, og havde to Drengebørn med hende, lod nu ikke sin Kjærlighed forringes, fordi hun havde havt slig Tilbøielighed for en anden; tvertimod begræd han hende meget, og viste stor Sorg over hendes Død. Hendes Begravelse fandt Sted, efter neapolitansk Skik, med Pjon og ud-

mærket Pragt, og da Aarsagen til hendes Død rygtedes, blev Marchesen særdeles bedrøvet, og var tvivlsom, om han skulde gaae og condolere Tomacello, eller ei. Tilsidst gik han dog personlig derhen, og blev modtaget paa det venligste. Tomacello fortalte ham alting, og betragtede ham stedse som sin sande og sjældne Ven, og den retskafneste Ridder i Verden.

Majoratet.

Ikke langt fra Kysten af Østersøen ligger den Friherlig von Rünitziske Families Stamslot, Rünigenstein kaldet. Egnen er barsk og øde. Neppe spirer hist og her et Græsstraa frem af den bundløse Flyvesand, og istedenfor Have, Herresæders almindelige Prydelse, begrændses paa Landsiden de nøgne Mure af en ussel Fyrreskov, hvis evige, skumle Sorg forsmaaer Vaarens brogede Høitidsdragt, og hvor istedenfor den muntre Glædessang af de til ny Lyst opvaagnede Smaafugle kun gjenlyder Ravnenes gyselige Skrig, og Hviin af de stormbebudende Maager. En Fjerdingvei derfra forandrer Naturen sig pludselig. Som ved et Trylleslag er man henflyttet i blomstrende Marker, yppige Agere og Egne. Man seer den store, rige Landsby med Gods-Inspecteurens rummelige Vaaningshuus. Ved Toppen af en venlig Ellebusk ere Fundamenterne af et stort Slot synlige, som een af de forrige Eiere havde isinde at opbygge. Ef-

terfølgerne, som levede paa deres Godser i Curland, lode Bygningen ligge, og selv Friherre Roderig von Rünitz, der igjen tog sit Ophold paa Stamgodset, havde ingen Lyst til at fortsætte Bygningen, da hans mørke, menneskesky Væsen fandt Næring ved Opholdet i det gamle, eensomt liggende Slot. Han lod den forfaldne Bygning, saa godt som den kunde, istandsættes, og indspærrede sig deri med en vranten Hunsforvalter og et ringe Antal Tjenere. Kun sjælden saae man ham i Landsbyen, derimod gik og reed han ofte ved Stranden, og man paastod at have bemærket i Fraſtand, hvorledes han talte til Bølgerne, og lyttede til Brændingens Bruſen og Skummen, som om han hørte Havaandernes ſvarende Røster. Paa den høieſte Spidſe af Vagttaarnet havde han ladet indrette et Kabinet, forſynet det med Kikkerter og et fuldſtændigt aſtronomiſk Apparat. Der obſerveerte han om Dagen ud over Havet Skibene, der ofte, lig Søfugle med hvide Vinger, fløi forbi paa den fjerne Horizont. Stjerneklare Nætter tilbragte han med aſtronomiſk, eller, ſom man paaſtod, med aſtrologiſk Arbeide, hvori den gamle

Hunsforvalter gik ham tilhaande. Overalt gik i hans levende Live det Rygte, at han var hengiven til hemmelige Videnskaber, til den saakaldte sorte Kunst, og at en forfeilet Operation, hvorved et høit Fyrstehuus var blevet paa det føleligste krænket, havde fordrevet ham fra Curland. Den fjerneste Erindring om hans derværende Ophold fyldte ham med Rædsel, men alt det Uheld, som var hændet ham der, tilskrev han udelukkende sine Forfædres Brøde, skjændigen at have forladt Stamslottet. For dog i Fremtiden at lænke i det mindste Familiens Hoved til Stamhuset, bestemte han det til en Majorats-Eiendom. Fyrsten bekræftede denne Indstiftelse saa meget heller, som een paa ridderlig Dyd rig Familie, hvis Grene allerede bare Skud i Udlandet, derved skulde vindes tilbage for Fædrenelandet. Hverken Roderigs Søn, Hubert, eller den nuværende Majoratsherre, Roderig kaldet ligesom Bedstefaderen, gad imidlertid boe paa Stamslottet; begge forbleve i Curland. Man maatte formode, at de, muntrere og med større Lyst til Livet, end den skumle Stamherre, undflyede det ængstelige, øde Opholdssted. Friherre

Roderig havde tilstædet to gamle, ugifte Søstre af sin Fader, som, fattigt udstyrede, levede i Trang, Bopæl og Underholdning paa Godset. Disse sad med en aldrende Tjenestepige i de smaa varme Værelser i Sidefløien, og foruden dem og Kokken, som havde et stort Værelse i den nederste Etage ved Siden af Kjøkkenet, gik kuns endnu en udlevet Jæger, som tillige gjorde Castellanens Tjeneste, omkring i Hovedbygningens høie Værelser og Sale. De øvrige Betjente boede i Landsbyen hos Godsets Inspecteur. Kun seent ud paa Høsten, naar den første Snee begyndte at falde, og Ulve- og Vildsvinejagten tog Begyndelse, blev det øde, forladte Slot levende. Saa kom Friherre Roderig med sin Gemalinde over fra Curland, i Selskab af Slægtninge, Venner og talrigt Jagtfølge. Adelen i Naboskabet, ja selv Jagtvenner fra den nærved liggende Stad indfandt sig; neppe kunde Hovedbygning og Sidefløie rumme de tilstrømmende Gjæster; i alle Ovne og Kaminer gnistrede en stor Ild; fra den tidlige Morgen til den sildige Nat snurrede Stegevendere; Trapper op og Trapper ned løb hundrede lystige Folk, Herrer og Tjenere;

hist hørte man klinkende Pokaler og muntre Jægerviser, her skingrende Musik og Trin af Dandsende, overalt lydelig Glæde og Latter, og saaledes lignede Slottet i fire til sex Uger meer et prægtigt, ved den vrimlende Landevei beliggende Herberg, end Godseierens Bolig. Friherre Roderig anvendte denne Tid, saa godt, det lod sig gjøre, til alvorlige Forretninger, idet han, trækkende sig tilbage fra Gjæsternes Tummel, opfyldte Majoratsherrers Pligter. Ikke nok, at han lod sig forelægge det fuldstændige Regnskab, men han hørte ogsaa paa ethvert Forslag til Forbedringer, og paa den mindste Klage af sine Undersaatter, og søgte efter bedste Evne at ordne alt, og forebygge enhver Uret. I disse Forretninger blev han redelig hjulpen af den gamle Advokat Vellnich, en fra Fader til Søn arvet Commissionair for det Rünitziske Huus, og Justitiarius for de i Prezel liggende Godser; og Vellnich pleiede derfor allerede otte Dage forinden Friherrens bestemte Ankomst, at afreise til Majoratsgodset. I Aaret sytten hundrede og nogle og halvfems var den Tid kommen, at den gamle Vellnich skulde reise til Rünigen-

stein. Saa kraftfuld ogsaa den halvfjerstindstyveaarige Olding følte sig, maatte han dog troe, at en hielpende Haand kunde være ham til Nytte i Forretningerne. Som i Spøg sagde han derfor en Dag til mig: „Fætter!" (saaledes kalde han mig, sin Neven i andet Led, da jeg var opkaldet efter ham) „Fætter, hvad mener du, om du lod Sovinden suse dig lidt om Ørene, og fulgte med mig til Rünigenstein? Uden at tale om, at jeg kan have god Hjelp af dig i mine tidt flemme Forretninger, saa var det heller ikke galt, om du engang forsøgte dig lidt i det vilde Jægerliv, for at probere, hvordan du den ene Morgen kan skrive zirligt i Protocollen, og den næste see saadant et trodsigt Dyr i Øinene, som en langhaaret, græsselig Ulv eller et Vildsviin, der hvæsser sine Huggetænder, eller om du endog forstaaer at nedlægge det med et dygtigt Bøsseskud." — Jeg havde ikke behøvet at høre saa meget Sælsomt om den lystige Jagttid i Rünigenstein, eller saa ganske af Hjertet at være den herlige gamle Grandonkel hengiven, for at være sæleglad overe at han denne Gang vilde tage mig med. Allerede temmelig svet i

den Slags Forretninger, som han havde, lovede jeg, med utrættet Flid at betage ham al Møie og Besværlighed. Næste Dag sad vi i Vognen, indhyllede i dygtige Peltse, og kjørte gjennem tæt Sneefog, som forkyndte den indbrydende Vinter, ad Rünigenstein til. Underveis fortalte den Gamle mig mange forunderlige Ting om den Friherre Roderig, som stiftede Majoratet, og indsatte ham, uagtet hans unge Alder, til sin Justitiarius og Executor testamenti. Han talte om det barske, vilde Væsen, som den gamle Herre havde havt, og som syntes at gaae i Arv til hele Familien, da selv den nuværende Majoratsherre, hvem han havde kjendt som en sagtmodig, næsten blødagtig Yngling, Aar for Aar blev mere greben deraf. Han foreskrev mig, hvorledes jeg maatte være drisig og ligefrem i min Opførsel, for at gjælde noget i Friherrens Øine, og kom endelig paa Tale om den Bopæl i Slottet, han eengang for alle havde valgt sig, da den var varm, bequem og saa afsides, at vi, naar og hvordan vi vilde, kunde drage os bort fra det jubilerende Selskab og dets vilde Tummel. I to smaa, med varme Tapeter behæng-

te Værelser, tæt ved den store Justitssal i Sidefløien, ligeover for, hvor de gamle Frøkener boede, der var hans Logis bestandig beredt for ham. Endelig efter en hurtig, men besværlig Reise kom vi seent paa Natten til Rünigenstein. Vi kjørte gjennem Byen, det var just Søndag, i Kroen Dandsemusik og Lystighed, Inspecteurens Huus oplyst fra øverst til nederst, deri ogsaa Musik og Sang; desto græsseligere blev den Tomhed, vi nu kjørte ind i. Søvinden hylede over til os i skjærende Jammertoner. De skumle Fyrretræer svarte den, stønnende i en dæmpet Klagen, som om den havde vækket dem af en dyb fortryllet Søvn. De nøgne, sorte Mure af Slottet hævede sig fra den sneebedækte Grund; vi holdt ved den tillukkede Port. Men der hjalp ingen Raaben, ingen Pidskeknallen, ingen Hamren og Banken; det var, som om alt var uddødt; i intet Vindue var et Lys synligt. Den Gamle lod sin stærke, drønende Stemme lyde: „Frants! — Frants! — hvor stikker I da? — For Fanden! saa kom dog paa Benene; vi fryser her ved Porten. Sneen pidsker jo Ansigtet paa een tilblods. — Saa reis jer da, for Satan!" — Nu

begyndte en Gaarhund at tude, et vandrende Lys blev synligt i den nederste Etage, Nogler raslede, og snart aabnede sig med Brag de vægtige Portfløie. „Ei ei! see, god Aften, god Aften, Herr Justitiarius! Ei ei! i det slemme Veir!" Saaledes raabte den gamle Frants, idet han holdt Laternen høit iveiret, saa at den hele Lysning faldt paa hans indskrumpede, til et venligt Smiil underligt fortrukne Ansigt. Vognen kjørte ind i Gaarden, vi steeg af, og nu først lagde jeg Mærke til den gamle Betjents sælsomme, i et gammeldags, vidt og bredt, med mange Snore underligt udstafferet Jægerlivree indhyllede Skikkelse. Over den brede, hvide Pande lagde sig et Par graae Lokker, den nederste Deel af Ansigter havde den robuste Jægerfarve, og omendskjønd de fortrukne Muskler formede Ansigtet til en næsten eventyrlig Maske, saa gjorde dog den noget dumme Godmodighed, som lyste ud af Øinene, og spillede om Munden, alting godt igjen. „Nu, gamle Frants," begyndte Grandonklen, idet han i Forsalen rystede Sneen af sin Pelts: „nu, gamle Frants, er alting i Orden? ere Tapeterne i mine Værelser afstøvede? ere

Sengene baarne derind? er der igaar og idag brav fyret i Kakkelovnen?" — „Nei," svarede Frants, meget rolig: „nei, min høistærede Herr Justitiarius, deraf er intet skeet." — „Herre, du min Gud!" foer Grandonklen op: „jeg har jo skrevet derom itide, jeg kommer jo stedse efter det rigtige Datum; det er jo en infam Historie, nu kan jeg have den Fornøielse at ligge i iiskolde Værelser." — „Ja, høistærede Herr Justitiarius," gjentog Frants, idet han tog Lysesaxen, og meget omhyggelig snuppede en stor Tyv ud af Tanen, og traadte paa den med Foden: „ja, seer De, alt det, og især at lægge i Kakkelovnen vilde ikke have hjulpet synderlig, thi Vinden og Sneen de regjerer her for stemt igjennem de udstødte Ruder, og saa" . . . . — „Hvad!" faldt Grandonklen ham i Talen, idet han slog Peltsen langt ud fra hverandre, og satte begge Armene i Siden: hvad for noget! Ruderne er istykker, og J, Husets Castellan, har ikke ladet nye indsætte?" — „Ja, høistærede Herr Justitiarius!" vedblev den Gamle, rolig og sagtmodig: „jeg skal have den Ære at sige, man kan ikke godt komme til for det meget Gruus

og de mange Muurstene, som ligge her omkring i Værelserne." — „Hvorfra, for Satan og hede Helvede, kommer der Gruus og Stene i mine Værelser?" skreg Grandonklen. — „Gud velsigne Dem, min unge Herre!" raabte den Gamle, med et høfligt Buk, da jeg just nys, men føiede strax til: „det er Stenene og Kalken af Mellemvæggen, som faldt ned ved den store Rystelse." — „Har I havt Jordskjælv?" udbristede Onklen med Forgrelse. — „Det just ikke, høistærede Herr Justitiarius," svarede den Gamle, smilende med hele Ansigtet: „men for tre Dage siden er det store, panelede Loft i Justitssalen indstyrtet med forfærdeligt Brag." — „Saa skulde da ogsaa". . . — Den Gamle vilde, hæftig og opbrusende, som han var, udstøde en svær Forbandelse, men idet han foer med den høire Haand iveiret, og med den venstre rykkede Ræveskindshuen fra Panden, holdt han pludselig inde, vendte sig om efter mig, og sagde med en høi Latter: „I Sandhed, Fætter! Vi faaer at holde vor Mund; vi tør ikke gjøre flere Spørgsmaal, ellers erfare vi endnu værre Ulykke, og hele Slottet styrter

os over Hovedet." — „Men, vedblev han, idet han dreiede sig om til den Gamle: „men Frants, kunde I da ikke have havt saa megen Forstand, at lade et andet Kammer pudse og varme til mig? Kunde I ikke have ladet en anden Sal i Hovedbygningen i en Fart indrette til Justitsdagen?" — „Det har jeg altsammen sørget for," sagde den Gamle, idet han venlig viste hen til Trappen, og begyndte at gaae op af den. „Nu see mig engang den naragtige Patron," raabte Oakley, idet vi fulgte efter den Gamle. Vor Vei bragte os gjennem lange, høit hvælvede Corredorer, Frantses flammende Lys kastede et underligt Skin i det tykke Mørke. Søiler, Kapitæler og brogede Buer viste sig ofte svævende for os i Luften; med Kjæmpestørrelse skrede vore Skygger ved Siden af os, og de sælsomme Billeder paa Væggen, hvorover de smuttede hen, syntes at zittre og bæve, og deres Stemmer hviskede i den drønende Gjenlyd af vore Trin: Vækker os ei, vækker os ei, os forvirrede Hexefolk, som slumre her i de gamle Stene! — Endelig efter at vi vare gaaet igjennem en Række kolde, mørke Gemakker, aabnede Frants en Sal, hvori en stærk

luende Kaminild modtog os med sin lystige Gnistren, som med en hjemlig Hilsen. Jeg blev, strax da jeg traadte ind, ganske vel tilmode, men Grandonklen blev staaende midt i Salen, saae rundt omkring, og sagde med en meget alvorlig, næsten høitidelig Tone: „Altsaa her, dette skal være Domsalen?“ Frants, holdende Lyset ivei-ret, saa at der paa den brede, mørke Væg faldt en lys Plet, saa stor som en Dør, i Øinene, sagde huult og smerteligt: „Her er vel allerede holdet Dom!“ — „Hvad falder jer ind, Gamle?“ raabte Onklen, idet han hurtig kastede Pelt-sen af, og traadte hen for Kaminilden. „Det foer mig kun saadan ud af Munden,“ sagde Frants, tændte Lysene, og aabnede Sideværelset, som var ganske hemmelig beredt til vor Modtagelse. Det varede ikke længe, saa stod der et dækket Bord for Kaminen, den Gamle bar veltilberedte Ret-ter frem, paa hvilke der, til sand Fornøielse for Grandonklen og mig, fulgte en dygtig Bolle Punsch, brygget paa ægte nordisk Maade. Ud-mattet af Reisen, tyede Grandonklen, saasnart han havde spiist, til Sengen. Men mine Livs-

aander vare ved det Ny og Sælsomme i Opholdsstedet, ja selv ved Punschen for meget opvakte, til at jeg kunde tænke paa Søvn. Frants tog af Bordet, saae til Ilden i Kaminen, og forlod mig med venlige Buk.

Nu sad jeg allene i den høie, vidtløftige Ridderſal. Sneen havde ophørt at fyge, Stormen at suse; Himlen var bleven klar, og den lyse Fuldmaane straalte gjennem de brede, buede Vinduer, magisk belysende alle mørke Kroge af den underlige Bygning, hvorhen det halvdunkle Skin af mine Lys og Kaminilden ikke kunde trænge. Saaledes, som man endnu ofte finder det i gamle Slotte, var Salens Vægge og Loft decoreret paa ælsosm, ældgammel Maade, dette med svært Paneel, hine med phantastiske Billeder og udskaaret Arbeide, broget malet og forgyldt. Af de store Malerier, for det meste forestillende den vilde Tummel af blodige Bjørne- og Ulvejagter, fremsprang i Træ udskaarne Dyre- og Menneskehoveder, fastsatte paa de malede Kroppe, saa at det Hele, især ved den flammende, tvetydige Belysning af Ilden og Maanen, levede i rædselfuld Sandhed. Mellem disse Malerier vare indfattede

Billeder i Legemsstørrelse, Riddere, henilende i Jægerdragt, formodentlig de jagtelskende Stammefædre. Alt, baade det malede og udskaarne Arbeide bar den dunkle Farve af længstforsvundne Tider; saa meget meer var den lyse, nøgne Plet paa den samme Væg, hvorigjennem to Døre førte til Sidegemakker, paafaldende. Snart indsaae jeg, at der ogsaa der maatte have været en Dør, som sildigere var bleven tilmuret, og at just dette ny Stykke Muur, der ei engang var malet eller udskaaret som den øvrige Væg, stak af paa denne Maade. — Hvo veed ei, hvordan et usædvanligt, eventyrligt Opholdssted formaaer at gribe Sjælen med hemmelighedsfuld Magt? Selv den løveste Phantasie vækkes i den af underlige Klipper indsluttede Dal, i en Kirkes skumle Mure, og saa videre, og vil ane noget endnu aldrig erfaret. Føier jeg endnu til, at jeg var tyve Aar gammel, og havde drukket flere Glas stærk Punsch, saa vil man troe, at jeg i min Riddersal blev sælsommere tilmode, end nogensinde. Man tænke sig Nattens Stilhed, hvori Havets dumpe Brusen og Nattevindens sælsomme

Piben klang som Toner af et mægtigt Orgel, rørt af Aander, de forbiflyvende Skyer, som ofte, klare og glindsende, syntes, lig forbifarende Kjæmper, at titte ind ad de klirrende Buevinduer — i Sandhed, i den sagte Gysen, som gjennembævede mig, maatte jeg føle, at et fremmed Rige i dette Øieblik kunde aabenbare sig for mit Syn og min Høreelse. Dog denne Følelse lignede den Isnen, som man føler ved en levende fortalt Spøgelsehistorie, og som man saa gjerne vil have. Dertil faldt mig ind, at der ikke kunde gives nogen gunstigere Stemning til at læse den Bog, som jeg, ligesom dengang enhver nok saa lidet hengiven til det Romantiske, bar i Lommen. Det var Schillers Geisterseher. Jeg læste og læste, og ophidsede meer og mere min Phantasie. Jeg kom til den med den mægtigste Trolddomskraft gribende Fortælling om Bryllupsfesten hos Greven af V. — Ligesom Jeronimos blodige Skikkelse træder ind, springer Døren til Forsalen op med et mægtigt Slag. Forfærdet farer jeg op, Bogen falder mig ud af Hænderne, — men i det samme Øieblik er alt stille, og jeg skammer mig over min barnagtige

Forskrækkelse. — Det kan jo være, at den tilstrømmende Trækvind eller nogen anden Aarsag har sprængt Døren op, — det er slet intet, min overspændte Phantasie gjør ethvert naturligt Phænomen til Spøgerie! — Saaledes beroliget, tager jeg Bogen op af Gulvet, og kaster mig igjen i Lænestolen — da gaaer det sagte og langsomt, med afmaalte Trin, tvers over Salen, og derimellem sukker og stønner det, og i denne Sukken, denne Stønnen ligger Udtrykket af den dybeste menneskelige Lidelse, af den utrøsteligste Jammer. — Ah! det er eet eller andet indspærret, sygt Dyr i Etagen underneden. Man kjender jo Nattens akustiske Illusion, som rykker i Nærheden alt hvad der lyder langt borte. Hvem vil ogsaa lade sig gjøre bange af saa lidt? — Saaledes beroliger jeg mig paa ny, men nu begynder det at kradse paa den ny Muur, idet høiere, dybere Sukke, som udstødte i den skrækkeligste Dødsangst, lade sig høre. — Ja, det er et stakkels indspærret Dyr, nu vil jeg kalde høit, jeg vil trampe stærkt med Foden paa Gulvet; strax vil alt blive roligt, eller Dyret dernede lade

sig høre tydeligere i sine naturlige Toner! — Saa tænker jeg, men Blodet størkner i mine Aarer, den kolde Sveed staaer paa min Pande; som forvandlet til Steen, bliver jeg siddende i Lænestolen, formaaer ei at staae op, og endnu mindre at kalde. Den afskyelige Kradsen holder endelig op — Trinene lade sig høre paa ny — det er, som om Liv og Bevægelse igjen vaagnede i mig, jeg springer op, og træder to Skridt frem, men da stryger en iiskold Trækvind gjennem Salen, og i det samme kaster Maanen sit lyse Skin paa Billedet af en meget alvorlig, næsten Gysen opvækkende Mand; og ligesom om hans advarende Røst lød igjennem Havets stærkere Brusen, og Nattevindens mere klingende Hvinen, hører jeg tydelig: Ikke længer, ikke længer! thi ellers tilfalder du Aandeverdenens forfærdelige Magter! — Nu slaaes Døren i med det samme stærke Buldr, som før, jeg hører tydelig Trinene i Forsalen, det gaaer ned ad Trappen, Slottets Hoveddør aabnes raslende, og lukkes igjen. Derpaa lyder det, som om en Hest blev trukken ud af Stalden, og om en kort Tid igjen ført tilbage i Stalden; derpaa bliver alting stil-

le. — I samme Øieblik fornam jeg, hvorledes den gamle Grandonkel i Sidegemakket ængstelig sukkede og stønnede; dette gav mig min hele Samling igjen, jeg greb Lysestagen, og ilte derind. Den Gamle syntes at kjæmpe med en flem Drøm. „Vaagn op — vaagn op!" raabte jeg høit, i det jeg tog ham sagte ved Haanden, og lod Skinnet af Lyset falde paa hans Ansigt. Den Gamle foer op med et dæmpet Skrig, derpaa saae han paa mig med venlige Øine, og sagde: „Det var smukt gjort af dig, Fætter, at du vækkede mig. Ah! jeg havde en grumme afskylig Drøm, og deri er blot dette Værelse og Salen Skyld, thi jeg maatte derved tænke paa forgangne Tider og mange forunderlige Ting, som her tildrøge sig. Men nu vil vi sove tilgavns ud." Dermed puttede den Gamle sig ned under Teppet, og syntes strax at falde i Søvn. Da jeg havde slukket Lysene, og ogsaa lagt mig tilsengs, mærkede jeg, at den Gamle bad ganske sagte. — Den næste Morgen gik Arbeidet for sig, Godsinspecteuren kom med Regnskabet, og der meldte sig Folk, som vilde have een eller anden Strid

bilagt, eet eller andet Anliggende ordnet. Om Middagen gik Grandonklen over med mig i Sidefløien, for i al Etiquette at gjøre de to gamle Baroneſſer vor Opvartning. Frants meldte os, vi maatte vente nogle Øieblikke, og derpaa bleve vi af en tredſindstyveaarig, krummet, i broget Silke klædt Morlil, ſom kaldte ſig det naadige Herſkabs Kammerfroken, indførte i Helligdommen. Der bleve vi af de gamle, efter ældgammel Mode eventyrlig pyntede Damer modtagne med komiſk Ceremoniel, og iſær blev jeg en Gjenſtand for deres Forundring, da Grandonklen med meget Lune foreſtilte mig ſom en ung, ham medhjelpende Juriſt. I deres Miner laae, at de formedelſt min Ungdom anſaae de Rünigenſteinſke Underſaatters Vel for at være i Fare. Det hele Optrin hos de gamle Damer havde overhovedet meget Latterligt, men den forgangne Nats Rædſel iisnede endnu mit Indre, jeg følte mig berørt ſom af en ukjendt Magt, eller det forekom mig ſnarere ſom om jeg allerede havde ſtødt paa den Kreds, ſom jeg endnu kun behøvede et Skridt til at overſkride, og uden Redning gaae under, ſom om kun en Opbydelſe af al den i mig væ-

rende Kraft, kunde beskytte mig imod den Forfærdelse, som ene pleier at vige for den ulægelige Afsindighed. Saaledes gik det til, at selv de gamle Baronesser i deres fælsomme, høit optaarnede Frisurer, i deres underlige Stoffes Kjole, udstafferede med brogede Blomster og Baand, istedenfor at forekomme mig latterlige, forekom mig fæle og spøgelseagtige. I de gamle, gule, indskrumpede Ansigter, i de blinkende Øine vilde jeg læse det, i det daarlige Franske, som de snøvlede halvt igjennem de indknebne, blaae Læber, og halvt gjennem de spidse Næser, vilde jeg høre det, hvorlunde de Gamle idet mindste havde sat sig paa en god Fod med de pudslende Væsner i Slottet, og vel ogsaa selv kunde foretage sig forfærdelige og ængstelige Ting. Grandonklen, oplagt til alt hvad lystigt var, indviklede de Gamle med sin Ironie i saa desperat en Passiar, at jeg i en anden Stemning ikke vilde have vidst, hvordan jeg skulde fluge den overgivneste Latter i mig, men som sagt, Baronesserne med deres Pluddren vare og forbleve spøgelseagtige, og den Gamle, som just vilde forskaffe mig en særdeles Fornøielse, saae den ene Gang efter

den anden ganske forundret paa mig. Saasnart som vi efter Bordet vare allene i vort Kammer, udbrød han: „Men, Fætter! sig mig for Himlens Skyld, hvordan har du det? — Du leer ikke, du taler ikke, du spiser ikke, du drikker ikke? — Er du syg? eller feiler der dig ellers noget?" — Jeg tog nu aldeles ikke i Betænkning, ganske udførlig at fortælle ham alt det Græsselige og Forfærdelige, som jeg i forrige Nat havde overstaaet. Intet fortaug jeg, og især deles hed ikke, at jeg havde drukket megen Punsch, og læst i Schillers Geisterseher. „Dette maa jeg bekjende," føiede jeg til: „thi saaledes bliver det troligt, at min overspændte, arbeidende Phantasie skabte alle de Phænomener, som kun existerede indenfor min Hjernes Vægge." — Jeg troede nu, at Grandonklen vilde beskyde mig med kjernefuld Vittighed over mine Syner, men han blev tvertimod meget alvorlig, stirrede ned paa Jorden, saae derpaa hurtig iveiret, og sagde, idet han betragtede mig med sit brændende Øiekast: „Jeg kjender ikke din Bog, Fætter! men hverken Geisten i den eller i Punschen er Aarsag i dette Spøgerie. Vid, at jeg drømte alt det

samme, som vederfores dig. Jeg sad, ligesom du (saa kom det mig for) i Lænestolen ved Kaminen, men hvad der kun i Toner aabenbarede sig for dig, det saae jeg, tydeligen opfattende det med det indre Øie. Ja jeg saae det græsselige Spøgelse, hvorledes det traadte ind, hvorledes det udmattet sneeg sig til den tilmurede Dør, hvorledes det i trøstesløs Fortvivlelse kradsede paa Væggen, saa at Blod vældede ud under de sønderrevne Nægle, hvorledes det derpaa steeg ned, trak Hesten ud af Stalden, bragte den tilbage i Stalden. Har du hørt det, hvorledes Hanen galede langt borte i Landsbyen? — Da vakte du mig, og jeg modstod snart det fæle Spøgerie af det græsselige Menneske, som endnu formaaer rædselfuldt at forstyrre det muntre Liv." — Den Gamle holdt inde, men jeg vilde ikke spørge videre, vel betænkende, at han vilde oplyse mig om alt, naar han skulde finde det raadeligt. Efter en Tidlang, hvori han havde siddet, dybt indsluttet i sig selv, vedblev den Gamle: „Fætter, har du Mod nok, nu da du veed, hvordan det forholder sig, til engang endnu at udholde Spøgeriet, og det i Selskab med mig?" — Natur-

ligviis erklærede jeg, at jeg nu fandt mig fuldkommen styrket dertil. „Saa vil vi" — vedblev den Gamle — „vaage sammen den næste Nat. En indre Stemme siger mig, at det onde Spøgerie maa vige, ei saa meget for min aandelige Magt, som for mit Mod, der grunder sig paa fast Tillid, og at det ikke er noget formasteligt Foretagende, men et fromt og modigt Værk, naar jeg vover mit Liv paa at forjage den lede Trold, som her driver Sønnerne ud af Forfædrenes Stamslot. Dog, her er jo ikke Tale om noget Vovestykke; thi i saa fast og redelig en Mening, i saa from en Tillid, som jeg har, er og bliver man en seierrig Helt. Men skulde det dog være Guds Villie, at den onde Magt formaaer at antaste mig, saa skal du, Fætter, forkynde, at jeg bukkede under i redelig, christelig Kamp med Helvedsaanden, som her driver sit forstyrrende Væsen. Du, hold dig i Afstand, saa vil intet Ondt vederfares dig!"

Under mangeslags adspredende Forretninger var Aftenen kommen. Frants havde, som igaar, taget Aftensmaden af Bordet, og bragt os Punsch, Fuldmaanen skinnede klart igjennem de glindsende

Skyer, Havets Bølger bruste, og Nattens Vind hylede, og klapprede med Buevinduernes Ruder. Vi tvang os, i vor exalterede Stemning, til ligegyldige Samtaler. Den Gamle havde lagt sit Repeteeruhr paa Bordet. Det slog tolv. Da sprang Døren op med forfærdeligt Buldr, og som igaar, hørte vi sagte og langsomme Trin svæve tvers igjennem Salen, og den forrige Stønnen og Sukken lod sig fornemme paa ny. Den Gamle var ganske bleg, men hans Øine straalede i usædvanlig Ild, han hævede sig fra Lænestolen, og idet han stod der i Midten af Salen, høit opreist i sin store Skikkelse, med den venstre Arm støttet i Siden, var han at see til som en commanderende Helt. Dog bestandig stærkere og stærkere blev den Sukken og Stønnen, og nu begyndte det, værre end igaar, at kradse frem og tilbage paa Væggen. Da skreed den Gamle fremad, lige løs paa den tilmurede Dør, med faste Trin, saa det drønede i Gulvet. Tæt foran Stedet, hvor det kradsedr værre og værre, stod han stille, og sagde med en stærk, høitidelig Tone, som jeg endnu aldrig havde hørt ham; „Daniel, Daniel! hvad gjør

du her i denne Time?" — Da hvinede det grædseligt, og der skeete et huult Buldre, som om en svær Byrde styrtede til Jorden. — „Søg Naade og Forbarmelse for den Høiestes Throne, der er din Plads! Bort med dig fra Livet, som du aldrig mere kan tilhøre!" — Saadan raabte den Gamle, endnu stærkere end forhen; det var, som om en sagte Jamren gik igjennem Luften, og døde i Susen af Stormen, som nu begyndte at hæve sig. Da gik den Gamle mod Døren, og slog den i, saa at det gav stærk Gjenlyd gjennem den øde Forsal. I hans Sprog, i hans Miner laae noget overmenneskeligt, som fyldte mig med en dyb Gysen. Da han satte sig i Lænestolen, var hans Blik som forklaret, han foldede sine Hænder, han bad sagte ved sig selv. Saaledes vare vel nogle Minuter forgaaet, da spurgte han med den milde, dybt ind i Hjertet trængende Stemme, som han saa meget havde i sin Magt: „Nu, Fætter?" — Gjennemstrømmet af Gysen, Forfærdelse, Angest, hellig Ærefrygt og Kjærlighed, styrtede jeg mig paa Knæ, og vædede med hede Taarer Haanden, som han rakte mig. Den Gamle sluttede mig i sine

Arme, og idet han trykkede mig inderligt til sit Hjerte, sagde han rørt: „Nu vil vi ogsaa sove ret roligt, kjære Fætter!“ — Dette skeete ogsaa, og da der i den følgende Nat aldeles intet Spøgerie lod sig fornemme, erholdt vi igjen den gamle Munterhed, til Skade for de gamle Baroneſſer, hvilke, omendskjønt de virkelig forbleve noget spøgelseagtige, dog med deres eventyrlige Væsen kun spøgede paa en fornøielig Maade, hvortil den Gamle pudseerligt nok vidste at bringe dem.

Endelig, efter flere Dage, indtraf Baronen med sin Gemalinde og talrigt Jagtfølge; de indbudne Gjæster forsamlede sig, og nu begyndte i det pludselig oplevende Slot den støiende, vilde Tummel, som den forhen er beskreven. Da Baronen strax efter sin Ankomst traadte ind i vor Sal, syntes han paa en sælsom Maade at blive frapperet over vort forandrede Opholdssted, han kastede et mørkt Blik paa den tilmurede Dør, og vendte sig hurtig bort, og foer med Haanden over Panden, som om han vilde forjage een eller anden ubehagelig Erindring. Grandonklen talte om Domsalens og de tilstødende Gemak-

kers Ødelæggelse, Baronen badlede, at Frants ikke havde indlogeret os bedre, og opfordrede den Gamle ret venskabeligt til dog kuns at give sin Befaling, ifald nogetsomhelst i det ny Gemak, som dog var meget slettere end det, han ellers beboede, manglede i Bequemmeligheden. Overhovedet var Baronens Opførsel imod den gamle Grandonkel ikke allene hjertelig, men endog blandet med en vis barnlig Ærefrygt, som om Baronen stod med den Gamle i et respectuost Slægtskabsforhold. Men dette var ogsaa det eneste, som nogenlunde formaaede at forsone mig med det barske, bydende Væsen, som Baronen stedse meer og meer udviklede. Paa mig syntes han lidet eller aldeles ikke at tage Hensyn; han saae i mig den sædvanlige Skriver. Strax den første Gang, da jeg havde opsat en Forhandling, vilde han finde noget urigtig i Concepten; jeg blev hidsig, og var i Begreb med at svare noget bidende, da Grandonklen tog Ordet, og forsikkrede, at jeg nu eengang gjorde alting ret efter hans Tanke, og at dog kun denne kunde gjælde her i juridiske Forhandlinger. Da vi vare allene, beklagede jeg mig bitterligen over Baronen, som stedse blev

mig meer imod i min inderste Sjæl. „Troe mig, Fætter," svarte den Gamle, „at Baronen, uagtet sit uvenlige Væsen, er det fortræffeligste, godmodigste Menneske af Verden. Dette Væsen har han ogsaa, som jeg allerede har sagt dig, først antaget, siden han blev Majoratsherre, tilforn var han en blid, beskeden Yngling. Desuden er han heller ikke saa slem, som du gjør ham til, og jeg kan nok vide, hvorfor han er dig imod." — Idet den Gamle sagde de sidste Ord, smiilte han, som om han vilde fixere mig, og Blodet foer mig kogende til Ansigtet. Maatte nu ikke mit Indre blive mig ret klart, maatte jeg ikke tydeligen føle, at hiint forunderlige Had fremspirede af min Elsken eller rettere sagt, Forelskelse i et Væsen, der forekom mig som det huldeste og ypperligste, der nogensinde havde vandret paa Jorden? Dette Væsen var ingen anden, end Baroneſſen selv. Alt strax ved hendes Ankomst, da hun, indhyllet i en russisk Zobelpelts, som sluttede tæt til den yndige Figur, Hovedet indviklet i rige Slør, vandrede gjennem de høie Gemakker, virkede dette Syn paa mig, som en mægtig, uimodstaaelig Trolddom.

Ja selv den Omstændighed, at de gamle Tanter, i endnu forunderligere Klæder og Fontanger, end jeg forhen havde seet dem, trippede paa begge Sider omkring hende, og fremsnøvlede deres franske Hilsener, medens Baronessen skuede omkring sig med ubeskrivelig milde Blikke, og venlig nikkede snart ad den ene, snart ad den anden, og snart sløitede nogle tydske Ord imellem, i den reent tonende Curlandske Dialekt, allerede dette gav et forunderligt fremmed Billede, og uvilkaarligen knyttede Phantasien dette Billede til hiint natlige Spøgerie, og Baronessen blev Lysets Engel, for hvem de onde Trolddomsmagter bøiede sig. — Den underskjønne Dame træder levende for min Sjæls Øine. Hun kunde vel dengang neppe være nitten Aar gammel; hendes Ansigt, ligesaa fiint som hendes Bygning, bar Udtrykket af den høieste Englegodhed; men især laae i Blikket af de dunkle Øine en ubeskrivelig Tryllekraft; som i en fugtig Maanestraale, vaagnede en veemodig Længsel deri, ligesom i hendes huldsalige Smiil en heel Himmel af Salighed og Henrykkelse. Ofte syntes hun ganske tabt i sig selv, og da gik mørke Skyer

over hendes huldе Aasyn. Man maatte næsten troe, at en forstyrrende Smerte plagede hende, men mig forekom det, som det kunde være den sørgelige Anelse om en mørk, ulykkelig Fremtid, hvoraf hun i slige Øieblikke blev greben, og ogsaa dermed satte jeg paa en sælsom Maade, som jeg aldeles ikke videre kunde forklare mig, Spøgeriet paa Slottet i Forbindelse. — Den næste Dag, efter at Baronen var ankommen, forsamlede Selskabet sig til Frokost, den Gamle forestillte mig for Baronessen, og hvad der gjerne pleier at være Tilfældet i en saadan Stemning, som min, jeg bar mig ubeskrivelig flaut ad, i det jeg paa den huldе Dames simple Spørgsmaale, hvorledes det behagede mig paa Slottet, o. s. v., indviklede mig i den forunderligste, meningsløseste Snak, saa at de gamle Damer, som tilskreve min Forlegenhed ene og allene den profunde Respekt for Fruen, troede, at de maatte naadigen tage sig af mig, og anpriiste mig paa Fransk, som et ganske net og habilt ungt Menneske, som en garçon très-joli. Dette ærgrede mig, og idet jeg pludselig ganske fik mig selv i min Magt, foer mig et Indfald ud af

Munden, i bedre Fransk, end de Gamle snakkede det, hvorpaa de begloede mig med store Øine, og rigeligen betjente de lange, spidse Næser med Tobak. Paa Baronessens alvorligere Blik, hvormed hun vendte sig bort fra mig til en Dame, mærkede jeg, at mit Indfald grændsede nær til en Dumhed, det ærgrede mig endnu meer, og jeg forbandede de Gamle ned i Helvedes Afgrund. Den idylliske Forsmægten, den barnagtige Lyst til ulykkelig Kærlighed havde den gamle Grandonkels Ironie alt for længe siden forjaget af mine Tanker, og vel mærkede jeg, at Baronessen, dybere og mægtigere end hidtil noget Fruentimmer, havde grebet mig i mit inderste Sind. Jeg saae, jeg hørte kun hende, men jeg var mig tydelig og bestemt bevidst, at det vilde være tosset, ja afsindigt at vove nogen Intrigue, hvorvel jeg ogsaa indsaae Umuligheden af, som en forlibt Dreng at staae langt fra, og begabe og tilbede, hvorover jeg selv havde maattet skamme mig. At træde den herlige Dame nærmere, uden at lade hende blot ane min inderste Følelse, at indsuge den søde Gift af hendes Blikke, hendes Ord, og da langt fra hende at bære hen-

de længe, maaskee stedse, i Hjertet, det vilde og kunde jeg ikke. Denne romantiske, ja vel endog ridderlige Kjærlighed, saaledes, som den vaagnede hos mig i søvnløse Nætter, bragte mig i saadan en Spænding, at jeg var barnagtig nok til at haranguere mig selv paa en pathetisk Maade, og tilsidst at sukke meget ynkeligen: „Seraphine! ak, Seraphine!" saa at den Gamle vaagnede, og raabte til mig: „Fætter, Fætter! Jeg troer, du phantaserer med høi Røst? Gjør det heller, om muligt er, ved Dagen, men om Natten lad mig sove!" — Jeg var ikke lidet bange for, at den Gamle, der allerede vel havde bemærket mit exalterede Væsen ved Baronessens Ankomst, skulde have hørt Navnet, og overøse mig med sin sarkastiske Spot; men den næste Morgen sagde han blot ved sin Indtrædelse i Domsalen: „Gud give Enhver tilstrækkelig Menneskeforstand og lade alle Skruer i Hovedet sidde fast! Det er slemt, naar Narrehuen paa eengang groer fast til Hovedet." — Herpaa tog han Plads ved det store Bord, og sagde: „Lad mig see, du skriver tydeligt, lille Fætter, at jeg ikke skal have Umage med at læse det." —

Høiagtelsen, ja den barnlige Ærefrygt, som Baronen udviste imod min gamle Grandonkel, udtalte sig i alt. Saaledes maatte han ogsaa ved Bordet tage den ham af mange misundte Plads hos Baronessen; mig kastede Tilfældet snart hist, snart her hen; dog pleiede sædvanligen et Par Officierer fra den nærliggende Hovedstad at lægge Beslag paa mig, for tilgavns at faae udtalt om alt det Ny og Lystige, som der var skeet, og dertil at drikke dygtig. Deraf fulgte, at jeg flere Dage igjennem kom til at sidde langt borte fra Baronessen ved den nederste Ende af Bordet, indtil et Tilfælde bragte mig i hendes Nærhed. Da Spisesalen aabnedes for det forsamlede Selskab, havde just Baronessens Selskabsdame, en ikke synderlig ung Froken, men forresten ikke hæslig og ikke uden Aand, indviklet mig i en Samtale, der syntes at behage hende. Efter Skik og Brug maatte jeg byde hende Armen, og ikke lidet glædede jeg mig, da hun tog Plads ganske nær ved Baronessen, som nikkede venlig til hende. Man kan tænke, at nu alle Ord, som jeg talte, ikke længer gjaldt min Nabo allene, men fornemmelig Baronessen.

Det være sig nu, at min indvortes Spænding gav alt, hvad jeg sagde, et særdeles Sving, nok er det, Frøkenen blev meer og meer opmærksom, ja tilsidst uimodstaaelig indtrukken i den brogede Verden af stedse vexlende Billeder, som jeg aabnede for hende. Hun var, som sagt, ikke uden Aand, og saaledes hændte det da, at vor Samtale, ganske uafhængig af Gjæsternes mange Ord, som strøifede frem og tilbage, levede paa sin egen Haand, og sendte nogle Lynstraaler derhen, hvor jeg vilde. Vel mærkede jeg nemlig, at Frøkenen kastede betydningsfulde Blikke til Baronessen, og at denne gjorde sig Umage for at høre os. Dette var især Tilfældet, da jeg, efter at Talen havde dreiet sig paa Musiken, talte med høi Begeistring om den herlige, hellige Kunst, og tilsidst ikke fordulgte, at jeg, tiltrods for det tørre, kjedsommelige Juristerie, som jeg havde hengivet mig til, spilte Claveer med temmelig Færdighed, sang, og endog havde componeret adskillige Sange. — Man var traadt ind i den anden Sal, for at drikke Kaffe og Liqueurer, da stod jeg uformodentlig, selv vidste jeg ikke, hvordan, foran

Baroneſſen, ſom havde talt med Frøkenen. Hun tiltalte mig ſtrax, idet hun, omendſkjøndt venligere og i den Tone, hvori man taler med en Bekjendt, gjentog hine Spørgsmaale, hvorledes Opholdet paa Slottet behagede mig, o. ſ. v. Jeg forſikkrede, at i de første Dage havde det øde og rædſomme i Omgivelſen ſælſom ſtemt mig, men at juſt i denne Stemning meget herligt havde aabnet ſig for mig, og at jeg kun ønſkede at maatte blive fri for de vilde Jagtfornøielſer, hvortil jeg ikke var vant. Baroneſſen ſmilte, idet hun ſagde: „Vel kan jeg tænke, at den vilde Tummel i vore Fyrreſkove ikke juſt kan være Dem behagelig. De er Muſicus, og, tager jeg ikke meget feil, viſt ogſaa Digter. Jeg elſker begge Kunſter med Lidenſkab; jeg ſpiller ſelv lidt paa Harpe; det maa jeg desværre undvære paa Rünigenſtein, da min Mand ikke kan lide, at jeg tager Inſtrumentet med, hvis blide Toner ilde vilde paſſe ſig til Jagtens vilde Larm og ſkingrende Horn, ſom her allene maa lade ſig høre. — O min Gud! hvor vilde det glæde mig, her at have Muſik!“ — Jeg forſikkrede, at jeg vilde opbyde min hele Kunſt for at opfylde hendes

Ønske, da der dog uden for al Tvivl maatte findes et Instrument paa Slottet, om det ogsaa kun var et gammelt Clavecin. Men da slog Froken Adelheid (Baronessens Selskabsdame) en høi Latter op, og spurgte mig, om jeg da ikke vidste, at der i Arilds Tid ikke var hørt andre Instrumenter paa Slottet, end Jægernes skraldende Trompeter og lamenterende Horn, og omdragende Musikanters høse Violiner, forstemte Basvioler, og brægende Hoboer. Baronessen holdt fast ved det Ønske at høre Musik, og især mig, og baade hun og Adelheid udtømte sig i Forslag, hvordan et taaleligt Fortepiano kunde tilveiebringes. I samme Øieblik gik den gamle Frants gjennem Salen. „Der kommer han, som ved godt Raad for alt, som skaffer alting tilveie, selv det Uhørte og Useete!" Med disse Ord kaldte Froken Adelheid ham til sig, og idet hun forklarede ham, hvorom det var at gjøre, stod Baronessen med foldede Hænder, og fremadbøiet Hoved, og saae den Gamle med et mildt Smiil ind i Øiet, og ventede paa hvad han vilde sige. Ubeskrivelig yndig var hun at see paa,

ligesom et nydeligt Barn, som længes efter et Stykke Legetøi, og ønsker: gid jeg allerede havde det i Haanden. Frants, efterat han paa sin vidtløftige Maneer havde opramset flere Aarsager, hvorfor det aldeles ikke lod sig gjøre, at skaffe et saa rart Instrument tilveie i den Hast, sat endelig et lækkert Smiil op, og strøg sig om Skjægget, og sagde: „Men Frue Inspecteurinden derovere i Landsbyen, hun spiller ugemeent deilig paa Clavicymbel, eller hvad det er man nuomstunder kalder det paa sin udenlandsk, og synger dertil saa fiint og lamentabelt, at Øinene bliver een saa røde som af Løg, og man kunde faae Lyst til at springe paa begge Been.“ — „Og besidder et Fortepiano!“ faldt Frøken Adelheid ham i Talen. „Jh, bevares!“ vedblev den Gamle: „directe ankommet fra Dresden — et“ . . . „O det er deiligt!“ afbrød Baronessen ham. — „Et skjønt Instrument,“ vedblev den Gamle: „men dog noget svageligt, thi da Organisten nylig vilde spille I a l l e d i n e V æ r k e r derpaa, saa slog han det reent sønder og sammen, saa at“ . . . „O min Gud!“ raabte Baronessen og Frøkenen — „saa at“ — blev den

Gamle ved — „det med svære Bekostninger maatte skaffes til Staden, og repareres d"er. — „Er det da nu kommet tilbage?" spurgte Froken Adelheid utaalmodig. „Ja bevares, naadige Froken! og Frue Inspecteurinden vil gjøre sig en Ære af" . . . — I dette Øieblik gik Baronen forbi; han saae sig, ligesom forundret, om efter vor Gruppe, og hviskede med et spodsk Smiil til Baronessen: „Maa Frants igjen uddele gode Raad?" Baronessen rødmede, og slog Øinene ned, og den gamle Frants afbrød med Forfærdelse sin Tale, og stillede sig i Soldater-Positur, med Hovedet lige iveiret, Armene nedhængende, og tæt indtrykkede til Kroppen. — De gamle Tanter vraltede op til os i deres Stoffes Kjoler, og bortførte Baronessen. Froken Adelheid fulgte hende. Jeg var blevet staaende ligesom fortryllet. Henrykkelse over at jeg nu skulde nærme mig til hende, den Tilbedede, som beherskede mit hele Væsen, kjæmpede med en mørk Mismod og Ærgrelse over Baronen, der forekom mig som en barsk Despot. Dersom han ikke var det, behøvede da vel den gamle,

graahaarede Tjener at tee sig saa slavisk? — „Kan du endelig see og høre igjen?" sagde Grandonklen, idet han klappede mig paa Skulderen; vi gik op i vort Værelse. „Hæng ikke saadan efter Baronessen," sagde han, da vi vare komne derop: „hvad skal det til? Overlad det til de unge Narre, som gjerne vil gjøre Cour, og paa hvilke det jo ikke mangler." — Jeg fortalte ham, hvorledes det var gaaet til, og opfordrede ham til nu at sige mig, om jeg fortjente hans Bebreidelse?" Men han svarede intet derpaa uden: „Hm, hm!" — tog Slaaprokken paa, satte sig med tændt Pibe i Lænestolen, og talte om den forrige Dags Jagt, idet han gjørde Nar af mig, fordi jeg havde skudt forbi. I Slottet var der blevet stille, Herrer og Damer vare i deres Værelser beskjæftigede med deres Paaklædning til Aftenen. Hine Musikanter med høse Violiner, forstemte Basvioler og brægende Hoboer, hvorom Frøken Adelheid havde talt, vare nemlig ankomne, og der skulde om Natten gives intet mindre end et Bal i bedst mulige Form. Den Gamle, som foretrak sin vorlige Søvn for slig fjantet Tummel, blev paa sit

Værelse, jeg havde derimod klædet mig paa til Ballet, da det bankede sagte paa vor Dør, og Frants traadte ind, og forkyndte med et behageligt Smiil, at Frue Inspecteurindens Clavicymbel essen var ankommet paa en Slæde, og baavet op til den naadige Frue Baroneſſe; Frøken Adelheid lod mig ombede, strax at komme derover. Man kan tænke, hvorledes alle mine Pulse bankede, med hvilken indvortes, sød Bæven jeg aabnede Kammeret, hvori jeg fandt hende. Frøken Adelheid kom mig forsøiet imøde. Baroneſſen, allerede fuldkommen pyntet til Bal, sad ganske eftertænksom foran den hemmelighedsfulde Kasse, hvori de Toner slumrede, som jeg skulde vække. Hun stod op, saa straalende i den fulde Skjønheds-Glands, at jeg stod og stirrede paa hende, uden at være istand til at fremføre et eneste Ord. „Nu Theodor!" (efter den fortrolige nordiske Skik, som man gjenfinder i Syden, kaldte hun enhver ved hans Fornavn) „nu Theodor," sagde hun venlig: „Instrumentet er kommet; Gud give, det ikke maa være Deres Kunst aldeles uværdigt!" — Som jeg aabnede Laaget

raslede mig en Mængde sprungne Strenge imø-de, og greb jeg en Accord, saa klingede det, da alle Strenge, som endnu vare blevne hele, vare aldeles forstemte, modbydeligt og afskyligt. „Or-ganisten har igjen været her med sine fine Hæn-der," raabte Froken Adelheid med Latter, men Baronessen sagde ganske mismodig: „det er da ogsaa ret uheldigt! jeg skal engang nu ingen Fornøielse have paa dette Sted." — Jeg søgte i Instrumentets Gjemmer, og fandt lykkeligviis nogle Bundter Strenge, men aldeles ingen Stem-mehammer! — Nye Klager! — „Enhver Nøgle, hvis Kam passer i Tappen, kan bruges," erklæ-rede jeg. Nu løb de begge to glade rundt om-kring, og det varede ikke længe, saa laae et heelt Magazin af blanke, smaa Nøgler for mig paa Resonantsbunden.

Nu tog jeg med Iver fat derpaa. Froken Adelheid, Baronessen selv, gjorde sig Umage for at gaae mig tilhaande, idet de prøvede snart den ene, snart den anden Tap. Nu dreier een den trange Nøgle; „det gaaer, det gaaer!" raabe de med Glæde. Med eet giver det et Rabalder, Strengen, der næsten var udspændt til Reenhed,

springer, og forfærdede fare de tilbage. — Baronessen haandterer med de smaa fine Hænder i de skjøre Traadstrenge, hun rækker mig Nummerne, som jeg forlanger, og holder omhyggelig paa Rullen, som jeg afvikler; pludselig snurrer een op, saa at Baronessen udstøder et utaalmodigt: Ak! — Frøken Adelheid leer alt hvad hun kan, jeg forfølger det urede Bundt lige indtil Hjørnet af Stuen, og vi søge alle endnu at trække en lige, uknækket Streng derudaf, som derpaa udspændt paa Instrumentet, igjen til vor Græmmelse springer — men endelig — endelig have vi fundet gode Ruller, Strengene begynde at holde, og af den uharmoniske Surren fremgaae lidt efter lidt klare, rene Accorder. „Ak det lykkes, det lykkes! Instrumentet stemmes!" raaber Baronessen, idet hun seer paa mig med et huldt Smiil. Hvor hurtig fordrev denne fælleds Bestræbelse alt det Fremmede, Flaue, som Conventsen paabyrder! hvilken hjemlig Fortrolighed aabnede sig imellem os, og gjennemglødende mig, lig et elektrisk Puft, fortærede hurtig den forsagte Beklemthed, der laae som Jis paa mit

høiere, poetiske Natur. En hemmelighedsfuld Tryllekraft ligger i Textens ubetydelige Ord, der blive os en Hieroglyph for det Uudtalelige, hvoraf vort Bryst er opfyldt. Hvo tænker ei paa hiin spanske Canzonette, hvis Indhold er efter Ordene ikke meget meer end dette: Med min Pige seilede jeg paa Havet, da blev det Storm, og min Pige svævede frygtsom frem og tilbage. Nei! Aldrig meer seiler jeg med min Pige paa Havet! — Saaledes sagde Baronessens Sang intet videre, end: Nys dandsede jeg med min Skat ved et Bryllup, da tabte jeg en Blomst af Haaret, den tog han op, og gav mig den, og sagde: Naar, min Pige, gaae vi til Bryllup igjen? — Da jeg ved den anden Strophe accompagnerede hendes Sang med harpeggierende Accorder, da jeg i den Begeistring, som havde grebet mig, stjal de følgende Sanges Melodie alt paa Baronessens Læber, da forekom jeg hende og Frøken Adelheid som den største Mester i Tonekunsten, og de overøsede mig med Bevømmelser. — De antændte Lys i Balsalen i Sidefløien skinnede ind i Baronessens Gemak, og et ildeklingende Skrig af Trompeter og Horn forkyndte, at det var paa

Tiden at forsamle sig til Ballet. „Ak, nu maa jeg bort!“ raabte Baronessen, og sprang op fra Instrumentet. „De har forskaffet mig en herlig Time, det var de behageligste Øieblikke, som jeg endnu nogensinde tilbragte i Rünigenstein.“ Med disse Ord rakte Baronessen mig Haanden; da jeg i den høieste Henrykkelses Ruus trykte den til mine Læber, følte jeg hendes Fingre, hæftig pulserende banke mod min Haand. Jeg veed ei, hvorledes jeg kom op i Grandonklens Værelse, og derfra i Balsalen. — Hiin Gascogner frygtede Krigen, fordi ethvert Saar maatte blive ham dødeligt, da han ganske var Hjerte. Ham kunde jeg, ham kan enhver i min Stemning sammenligne sig med; enhver Berøring bliver dødelig. Baronessens Haand, de pulserende Fingre havde truffet mig, lig giftige Pile, mit Blod kogte i mine Aarer! — Uden just at udfritte mig, havde den Gamle næste Morgen dog snart faaet Historien om den med Baronessen tilbragte Aften ud af mig, og jeg var ikke lidet forlegen, da han, som havde talt med leende Mund og munter Tone, pludselig blev meget alvorlig, og sagde: „Jeg beder dig, Fætter, modstaae den Sal-

skab, som med al Magt har grebet dig! — Vild, at dit Foretagende, saa uskyldigt, som det synes, kan have de frygteligste Følger; du staaer i ubetænksom Afsindighed paa en tynd Isskorpe, som knækker, inden du tænker derpaa, og du plumper i. Jeg vil vogte mig for at holde dig fast ved Kjoleskjødet, thi jeg veed, du kravler selv op igjen, og siger: den Smule Snue fik jeg i Drømme. Men en ond Feber vil tære paa din Livsmarv, og Aar ville hengaae, inden du samler dine Kræfter. — Gid Fanden havde din Musik, naar du ikke veed at gjøre noget bedre dermed, end at trompete sentimentale Fruentimmer ud af deres fredelige Ro." — „Men" — afbrød jeg den Gamle — „falder det mig da ind at begynde nogen Elskovsintrigue med Baronessen?" — „Abekat!" raabte den Gamle: „vidste jeg det, saa vilde jeg strax kaste dig ud igjennem Vinduet!" — Baronen afbrød den piinlige Samtale, og de begyndende Forretninger reve mig ud af den Elskovsdrøm, hvori jeg kun saae og tænkte paa Seraphine. I Selskabet talte Baronessen kun nu og da nogle venlige Ord til mig, men næsten ingen Aften forgik, at der ikke kom hem-

meligt Budskab fra Frøken Adelheid, som kaldte mig til Seraphine. Snart skeete det, at mangfoldige Samtaler afvexlede med Musiken. Frøken Adelheid, som just ikke var ung nok til at være saa naiv og pudseerlig, blandede deri alslags lystigt og konfuust Tøi, naar jeg og Seraphine begyndte at fordybe os i sentimentale Anelser og Drømmerier. Af mangen Antydning maatte jeg snart erfare, at der virkelig laae noget Forstyrrende i Baronessens Tanker, som jeg strax, da jeg saae hende første Gang, troede at læse i hendes Blik, og Huusspøgelsets fiendtlige Virkning blev mig nu aldeles tydelig. Noget Forfærdeligt var skeet, eller skulde skee. Hvor ofte følte jeg Trang til at fortælle Seraphine, hvorledes den usynlige Fiende havde berørt mig, og hvorledes den Gamle, vist nok for stedse, havde manet ham bort, men een mig selv uforklarlig Frygt lænkede min Tunge i Øieblikket, jeg vilde tale.

En Dag manglede Baronessen ved Middagsbordet; det heed, hun befandt sig ikke vel, og kunde ei forlade Værelset. Deeltagende spurgte man Baronen, om hendes Upasselighed var af

Betydenhed. Han satte et fatalt Smiil op, ret med en bitter Haan, og sagde: „Kuns en ubetydelig Katarrh, som er bleven hende paaført af den barske Søluft, som nu eengang ikke taaler nogen sød Stemme her, og ikke lider anden Tone, end Jagtens vilde Tummel.“ — Ved disse Ord kastede Baronen et skarpt Blik paa mig, der sad ligeover for ham. Ikke til sin Nabo havde han talt, men til mig. Frøken Adelheid, der sad ved Siden af mig, blev blodrød; hun stirrede ned paa Tallerkenen, og ridsede med Gaffelen omkring paa den, og i det samme hviskede hun: „Og idag endnu seer du Seraphine, og idag endnu vil din søde Sang lægge sig beroligende til hendes syge Hjerte.“ — Ogsaa Adelheid sagde disse Ord til mig, men i samme Øieblik var det for mig, som om jeg stod med Baronessen i et ureent, forbudt Kjærlighedsforhold, som blot kunde ende med det Græsselige, med en Forbrydelse. — Den Gamles Advarsler faldt tungt paa mit Hjerte. — Hvad skulde jeg gjøre? — Ikke længer see hende? — Det var, saa længe, som jeg forblev paa Slottet, umuligt, og om det ogsaa gik an, at jeg forlod Slottet, og gik tilbage til mit

Hjem, saa formaaede jeg det dog ikke selv. Ak! kun for meget følte jeg, at jeg ikke var stærk nok til at vække mig selv op af den Drøm, som narrede mig med phantastisk Elskovslykke. Adelheid forekom mig næsten som en gemeen Kobblerske, jeg vilde foragte hende derfor, — og dog, da jeg paa ny betænkte mig, maatte jeg skamme mig over min Urimelighed. Hvad foregik i hine salige Aftentimer, som blot paa det fjerneste kunde indlede et nøiere Forhold til Seraphine, end Sædvane og Anstændighed tillode det? Hvorledes turde jeg indbilde mig, at Baronessen skulde føle det allerringeste for mig? og dog var jeg overtydet om det Farlige i min Stilling. — Tæppet blev tidligere hævet, fordi man endnu skulde gaae løs paa Ulve, som havde ladet sig see i Fyrreskoven, ganske nær ved Slottet. Jagten var mig ret tilpas i min exalterede Stemning, jeg erklærede den Gamle, at jeg vilde drage med. Han smilede veltilfreds til mig, og sagde: „Det er ret, at du ogsaa engang vover dig ud, jeg bliver hjemme, du kan tage min Bøsse, og spænd ogsaa min Hirsfænger om dig; i Nødsfald er det et godt, sikkert Værge, naar

man kuns ei overiler sig." — Den Deel af Skoven, hvori Ulvene maatte have deres Leie, blev indcirklet af Jægere. Det var skjærende koldt, Vinden hylede gjennem Fyrretræerne, og kastede mig den kolde Snee i Ansigtet. Ganske stiv af Kulde, forlod jeg den mig anviiste Plads, og søgte Skjærm for Uveiret dybere inde i Skoven. Der lænede jeg mig op til et Træ, med Bøssen under Armen; mine Tanker bare mig hen til Seraphine i det hjemlige Kammer. Langt bort saldt der Skud; i det samme. Øieblik rasslede det i Sivene, og ikke ti Skridt fra mig saae jeg en stærk Ulv, som vilde rende forbi. Jeg lagde an, trykte af — jeg havde skudt feil, Dyret sprang med gloende Øine løs paa mig; det havde været forbi med mig, om jeg ikke havde havt Besindighed nok til at rive Jagtkniven ud, hvilken jeg stødte Dyret, da det vilde anfalde mig, dybt ind i Struben, saa at Blodet sprøitede mig over Haand og Arm. Een af Baronens Jægere, som havde staaet i Nærheden af mig, kom nu løbende med fuldt Skraal, og paa hans gjentagne Jagtskrig forsamlede alle sig omkring os. Baronen iilte hen til mig: „For Him-

lens Skyld! De bløder? — De bløder — De er saaret?" — Jeg forsikkrede det Modsatte, da tog Baronen fat paa den Jæger, som havde staaet mig nærmest, og skjændte paa ham, fordi han ikke havde skudt efter Dyret, da mit Skud feilede, og uagtet han forsikkrede, at sligt aldeles ikke havde været muligt, fordi Ulven i samme Sekund styrtede los paa mig, saa at hvert Skud kunde have truffet mig, saa blev dog Baronen derved, at han burde have taget mig, som en mindre erfaren Jæger, i sin særdeles Beskjærmelse. Imidlertid havde Jægeren løftet Dyret op; det var det største af den Art, som i lang Tid havde ladet sig see, og man beundrede almindeligen mit Mod og min Besindighed, uagtet min Adfærd syntes mig meget naturlig, og jeg i Sandhed aldeles ikke havde tænkt paa den Livsfare, hvori jeg svævede. Især beviiste Baronen sig deeltagende, han kunde aldeles ikke ophøre at spørge, om jeg dog ikke, uagtet jeg ikke var saaret af Bæstet, frygtede noget for Følgerne af min Forskrækkelse. Vi gik tilbage til Slottet, Baronen tog mig som en Ven under Armen, min Bosse maatte en Jæger bære. Han

talte endnu bestandig om min heroiske Gjerning, saa at jeg tilsidst selv troede paa min Heroismus, tabte al Tilbageholdenhed, og følte selv, at jeg, som en Mand af Mod og Bestemthed, n havde min faste Plads ligeover for Baronen. Skoledrengen havde lykkelig overstaaet sin Examen, han var ingen Skoledreng længer, og al Skoledrengens ydmyge Ængsteligheb havde forladt ham. Erhvervet syntes mig nu den Ret at beile til Seraphines Gunst. Man veed jo, til hvilke tossede Combinationer en forelsket Yngelings Phantasie er istand. — Paa Slottet, ved Kaminen, ved den rygende Punschebolle, blev jeg Dagens Helt; kun Baronen selv havde, foruden mig, endnu nedlagt en dygtig Ulv, de øvrige maatte lade sig nøie med at tilskrive Veirliget og Mørket deres ikke rammende Skud, og fortælle frygtelige Historier om oplevet Lykke og overstaaet Fare paa Jagten. Af den Gamle troede jeg nu, ret at skulle blive rost og beundret; i dette Haab fortalte jeg ham vidt og bredt mit Eventyr, og forglemte ei at udmale med skrigende Farver det vilde Bæsts blodtørstige Udseende.

Men den Gamle loe mig op i Øinene, og sagde: „Gud er mægtig i de Svage!“ —

Da jeg, kjed af Selskabets Drikken, sneeg mig gjennem Corredoren til Domsalen, saae jeg foran mig en Skikkelse med Lys i Haanden smutte ind. Da jeg traadte ind i Salen, gjenkjendte jeg Frøken Adelheid. „Maa man ikke trippe omkring som et Spøgelse, som en Natte-vandrer, for at finde Dem, min kjære Ulvejæger!“ — Saaledes hviskede hun til mig, idet hun tog mig i Haanden. Ordene: „Nattevandrer — Spøgelse,“ faldt mig, her paa dette Sted udtalte, tungt paa Hjertet; øieblikkelig bragte de mig hine to gruelige Nætters Spøgerie i Sind og Tanker. Ligesom dengang, hylede nu Søvinden i dybe Orgeltoner herover, det knagede og peeb frygteligt igjennem Buevinduerne, og Maanen kastede sit blege Lys lige paa den hemmelighedsfulde Væg, hvorpaa den Kradsen havde ladet sig fornemme. Jeg troede at opdage Blodpletter derpaa. Frøken Adelheid, endnu bestandig holdende mig i Haanden, maatte føle den Iiskulde, som gjennemrystede mig. „Hvad er det? hvordan har De det?“ sagde hun sagte: „De er jo

iiskold? — Nu, jeg skal kalde Dem tilbage i Livet. Veed De vel, at Baronessen slet ikke kan vente paa at faae Dem at see? For vil hun ikke troe, at den fæle Ulv virkelig ikke har spiist Dem. Hun ængster sig utrolig! — Ei, ei! Kjære Ven! hvad har De dog gjort ved Seraphine! Endnu har jeg aldrig seet hende saadan! — Heisa! hvor Pulsen nu begynder at banke! hvor den døde Herre saa pludselig kommer tillive! — Kom nu — smukt sagte — vi maae til den lille Baronesse!" — Jeg lod mig taus bortdrage; den Maade, hvorpaa Adelheid talte om Baronessen, forekom mig uværdig, og især den Antydning paa en Forstaaelse imellem os, gemeen. Da jeg traadte ind med Adelheid, kom mig Seraphine med et sagte Ak! tre til fire Skridt rask imøde, derpaa blev hun staaende midt i Værelset, ligesom fattende sig; jeg vovede at gribe hendes Haand, og trykke den til mine Læber. Baronessen lod sin Haand hvile i min, idet hun sagde: „Men min Gud! er det da Deres Kald at gaae i Kamp med Ulve? Veed De ikke nok, at Orpheus' og Amphions fabelagtige Tid er for længe siden forbi, og at de vilde Dyr have mistet al mulig

Respekt for de fortræffelige Sangere?" — Denne yndige Vending, hvorved Baronessen strax betog sin levende Deeltagelse, enhver Mistydning, bragte mig øieblikkelig i den rigtige Takt og Tone. Jeg veed ikke selv, hvorledes det gik til, at jeg ikke, som sædvanlig, satte mig ved Instrumentet, men tog Plads ved Siden af Baronessen paa Kanapeen. Med de Ord: „Og hvorledes kom De da i Fare?" viste sig, at vi vare enige om, at det idag ikke gik ud paa Musik, men paa Samtale." Efterat jeg havde fortalt mine Eventyr i Skoven, og omtalt Baronens levende Deeltagelse, med en fiin Antydning paa, at jeg ikke havde troet ham istand til en saadan, begyndte Baronessen med en meget blød, næsten veemodig Stemme: „O hvor opfarende, hvor barsk maa ikke Baronen forekomme Dem! men troe mig, det er kuns under sit Ophold i disse mørke, spøgelsevante Mure, under sin Jagen i de øde Fyrreskove, at han forandrer sit hele Væsen, idet mindste sin udvortes Adfærd. Hvad især saa ganske og aldeles forstemmer ham, er den Tanke, som bestandig forfølger ham, at der her vil tildrage sig noget Forfærdeligt: derfor har Deres

Eventyr, som lykkeligviis blev uden slemme Følger, visselig dybt rystet ham. Ei engang den ringeste af sine Tjenere vil han vide udsat for den mindste Fare, langt mindre en kjær, nyerhvervet Ven, og jeg veed vist, at Gotlib, som han giver Skyld for at have ladet Dem istikken, vil, om ikke blive sat i Arrest, dog komme til at taale den beskjæmmende Jægerstraf, uden Gevær, med en Knippel i Haanden at gaae med i Jagtfølget. Allerede den Omstændighed, at saadanne Jagte, som disse, aldrig ere uden Fare, og at Baronen, som bestandig frygter Ulykke, dog i den Glæde og Lyst, han finder i dem, selv tirrer den onde Dæmon, bringer noget Ødelæggende i hans Liv, som endogsaa paa mig maa have en fiendtlig Indflydelse. Man fortæller meget sælsomt om Stamherren, som stiftede Majoratet, og jeg veed vel, at en mørk Familiehemmelighed, som er indsluttet i disse Mure, lig et græsseligt Spøgelse, bortjager Besidderne, og kun gjør det muligt for dem, at holde en kort Tid ud i støiende, vild Tummel. Men jeg! — hvor eensom maa jeg befinde mig i denne Tummel! og hvorledes maa det Spøgelseagtige, som vinker ud af alle

Vægge, sætte mig i Bevægelse i mit Inderste! De, min kjære Ven, har ved Deres Kunst forskaffet mig de første behagelige Øieblikke, som jeg her har tilbragt. Hvorledes kan jeg da takke Dem hjerteligt nok derfor?" — Jeg kyssede Haanden, som hun rakte mig, idet jeg erklærede, at ogsaa jeg den første Dag, eller meget mere den første Nat, havde følt, indtil dybeste Forfærdelse, det Rædsomme ved Opholdstedet. Baroneſſen saae mig stivt ind i Øinene, da jeg tilskrev Slottets hele Bygningsmaade, især Domsalens Decorationer, den susende Søvind o. s. v. det Rædselfulde og Spøgelseagtige. Det kan være, at Tone og Udtryk hentydede paa, at jeg endnu tænkte paa en anden Aarsag; nok er det, da jeg taug, raabte Baroneſſen hæftig: „Nei, nei! der er hændet Dem noget Forfærdeligt i hiin Sal, som jeg aldrig betræder uden Gysen. Jeg besværger Dem, siig mig alt! —"

Seraphines Ansigt var blevet dødblegt; jeg indsaae vel, at det nu var raadeligere, trolig at fortælle alt hvad der var hændet mig, end at overlade til Seraphines ophidsede Phantasie at

udmale sig et Spøgerie, som i Forhold, jeg ikke kjendte, endnu kunde være græsseligere, end det, jeg havde oplevet. Hun hørte mig med Opmærksomhed, og stedse meer og meer steg hendes Beklemmelse og Angest. Da jeg talte om den Kradsen paa Væggen, skreg hun: „det er græsseligt! — ja, ja, i denne Muur ligger hiin frygtelige Hemmelighed skjult!" — Da jeg nu videre fortalte, hvorledes den Gamle ved aandelig Kraft og Overmagt havde forjaget Spøgeriet, gav hun et dybt Suk, som om hun blev fri for en tung Byrde, der havde trykket hendes Bryst. Hun lænede sig tilbage, og holdt sig begge Hænderne for Ansigtet. Først nu bemærkede jeg, at Adelheid havde forladt os. Alt for længe siden havde jeg endt, og da Seraphine endnu bestandig taug, stod jeg sagte op, gik til Instrumentet, og bestræbte mig for, i stigende Accorder at fremmane trøstende Aander, som kunde bortføre Seraphine fra det mørke Rige, som i min Fortælling havde aabnet sig for hende. Snart intonede jeg saa blødt, som jeg kunde, een af hine hellige Canzoner af Abbate Steffani. I de veemodsfulde Toner af Occhi, perchè piangete,

vaagnede Seraphine op af mørke Drømme, og lyttede til mig, mildt smilende, med glindsende Perler i Øinene. — Hvorledes gik det da til, at jeg knælede for hende, at hun bøiede sig ned til mig, at jeg omslyngede hende med mine Arme, at et langt, glødende Kys brændte paa min Læbe? — Hvorledes gik det da til, at jeg ikke kom reent ud af mig selv, at jeg følte, hvor blødt hun trykkede mig op til sig, at jeg slap hende af mine Arme, og hurtig reiste mig op, og traadte hen til Instrumentet? — Bortvendt fra mig, gjorde Baronessen nogle Skridt hen ad Vinduet til, derpaa vendte hun sig om, og traadte hen til mig med en næsten stolt Anstand, som ellers aldeles ikke var hende egen. Hun saae mig skarpt ind i Øiet, og sagde: „Deres Onkel er den værdigste Olding, jeg kjender, han er vor Families Skytsengel. Gid han maatte indflutte mig i sin fromme Bøn!" — Jeg var ei istand til et eneste Ord. Fordærvelig Gift, som jeg havde indsuget i hiint Kys, gjærede og flammede i alle Pulse, i alle Nerver. — Froken Adelheid traadte ind. Min indre Kamps Rasen udstrømmede i hede

Taarer, hvilke jeg ei formaaede at holde tilbage. Adelheid betragtede mig forundret og tvivlsomt smilende — jeg havde gjerne kunnet dræbe hende. Baroneſſen rakte mig Haanden, og sagde med ubeskrivelig Mildhed: „Lev vel, min kjære Ven! lev vel, og tænk paa, at maaskee ingen har forstaaet Deres Musik bedre end jeg! — Ak! disse Toner vil længe gjenklinge i mit Indre.“ — Jeg tvang mig til nogle usammenhængende, flaue Ord, og løb op til vort Værelse. — Den Gamle havde alt begivet sig til Hvile. Jeg blev i Salen, jeg kastede mig paa Knæ, jeg græd høit, jeg raabte paa den Elskedes Navn, kort, jeg overlod mig til den forelskede Afsindigheds Daarskaber, trods den bedste, og kun det lydelige Tilraab af den ved min Støien opvaagnede Gamle: „Fætter, jeg troer, du er bleven forrykt, eller slaaes paany med en Ulv; begiv dig tilkøis, om det ellers behager dig,“ — kun dette Tilraab drev mig ind i Værelset, hvor jeg lagde mig ned med det faste Forsæt, at drømme om Seraphine. Det kunde vel være noget efter Midnat, da jeg, som endnu ikke var indsovet, troede at høre fjerne Stemmer, en Frem- og

Tilbageloben, og Dørre, som bleve lukkede op og slagne i. Jeg lyttede til, da hørte jeg Trin paa Corredoren nærme sig, Salsdøren aabnedes, og snart bankede det paa Døren til vort Kammer. „Hvem er der?" raabte jeg høit; da svarte det derude: „Herr Justitiarius — Herr Justitiarius — vaagn op — vaagn op!" — Jeg gjenkjendte Frantses Stemme, og idet jeg spurgte: „Er der Ild paa Slottet?" vaagnede den Gamle, og raabte: „hvor er der Ild, hvor er der nyt forbandet Djævelsspøgerie løs?" — „Ak, staae op, Herr Justitiarius!" sagde Frants: „staae bare op; Herr Baronen spørger efter Dem!" — „Hvad vil Baronen mig?" spurgte den Gamle videre: „hvad vil han mig ved Nattetider? veed han ikke nok, at Justitiariatet gaaer tilsengs med Justitiariussen, og sover ligesaa godt, som han?" — „Ak" raabte nu Frants ængstelig — „kjære Herr Justitiarius! saa staae dog bare op! Den naadige Frue Baroneſſe ligger for Døden!" — Med et Skrig af Forfærdelse foer jeg op. „Luk Frants ind," raabte den Gamle til mig. Uden for al Fatning snublede jeg om-

kring i Værelset, uden at finde Døren og Laasen. Den Gamle maatte staae mig bi, Frants traadte ind, bleg med forvirret Ansigt, og tændte Lysene. Da vi neppe havde kastet Klæderne om os, hørte vi alt Baronen raabe i Salen: „Kan jeg faae Dem itale, kjære Vellnich?" — „Hvorfor har du klædt dig paa, Fætter? Baronen har kun ladet spørge efter mig," sagde den Gamle, i Begreb med at gaae. — „Jeg maa ned — jeg maa see hende, og saa døe!" mumlede jeg, ligesom tilintetgjort af trøstesløs Smerte. „Ja saa? det har du Ret i, Fætter!" Med disse Ord slog den Gamle Døren i for Næsen af mig, saa det knagede i Hængslerne, og lukkede den udvendig ilaas. I det første Øieblik, oprørt over denne Tvang, vilde jeg sprænge Døren, men da jeg hurtig betænkte, at dette blot kunde have de fordærvelige Følger af et utæmmet Raserie, besluttede jeg at oppebie den Gamles Tilbagekomst, og saa, det koste hvad det vilde, smutte ud af hans Opsyn. Jeg hørte den Gamle hæftig tale med Baronen, jeg hørte mit Navn flere Gange nævne, uden at kunne forstaae noget videre. Med hvert Secund blev min Stilling piinligere.

— Endelig fornam jeg, hvorledes Baronen fik et Budskab, og hurtig rendte sin Vei. Den Gamle traadte igjen ind i Værelset. — „Hun er død!" Med dette Skrig styrtede jeg den Gamle imøde. „Og du er gal," faldt han mig rolig ind i Talen, tog fat paa mig, og trykkede mig ned i en Stol. „Jeg maa ned" — skreg jeg — „jeg maa ned, jeg maa see hende, og skulde det saa koste mig Livet!" — „Gjør det, kjære Fætter," sagde den Gamle, idet han laasede Dørren, og puttede Nøglen i Lommen. Nu foer jeg op i rasende Galskab, jeg greb efter den ladede Bøsse, og skreg: „Her for Deres Pine jager jeg mig Kuglen igjennem Hovedet, om De ikke strax aabner mig Dørren." Da traadte den Gamle hen for mig, og sagde, idet han med et gjennemborende Blik maalte mig: „Troer du, Dreng, at du med din elendige Trudsel kan skræmme mig? Troer du, dit Liv er mig af nogen Værd, naar du i barnagtig Lapserie kan bortkaste det som et Legetøi, du er kjed af? hvad har du at gjøre med Baronens Kone? Hvem giver din Gjæk Ret til at være det femte Hjul

under Vognen, hvor du intet har at bestille, og hvor man ikke skjøtter om dig? Vil du spille en forlibt Schæfer i den alvorlige Dødstime?" — Jeg sank, som knuust, tilbage i Lænestolen. — Et Øieblik efter vedblev den Gamle med mildere Røst: „Og paadet du nu kan vide det: med Baronessens foregivne Dødsfare har det sandsynligviis intet at sige. Frøken Adelheid kommer strax ud af sig selv; naar der falder hende en Regndraabe paa Næsen, saa skriger hun: hvilket græsseligt Uveir! — Ulykkeligviis har Brandraabet naaet lige til de gamle Tanter, som under utilbørlig Tuden ere anrykkede med et heelt Arsenal af styrkende Draaber, Livselixirer og jeg veed ei hvad. — En usædvanlig stærk Besvimelse. —" Den Gamle holdt inde, da han mærkede, hvorledes jeg kjæmpede med mig selv. Han gik nogle Gange op og ned i Stuen, stillede sig derpaa for mig, loe ret hjertelig, og sagde: „Fætter, Fætter! hvad har du dog for Galskab for? Nu, det skal nu eengang saa være. Satan driver her sit Spøgerie paa mangeslags Maader; du er ganske moersomt løbet ham i Kloerne, og nu dandser han omkring med dig." — Han gik

paa ny nogle Skridt op og ned; derpaa sagde han videre: „Med Sovnen er det nu engang forbi; saa tænker jeg, man kunde ryge en Pibe, og saaledes tilbringe de Par Timer Nat og Mørke." — Med disse Ord tog den Gamle en Leerpibe i Skabet, og, idet han nynnede en Melodie, stoppede han den langsomt og omhyggeligt, derpaa søgte han mellem mange Papirer, indtil han udrev et Blad, viklede det sammen til en Fidibus, og tændte Piben. Idet han blæste de tykke Røgskyer fra sig, sagde han mellem Tænderne: „Nu, Fætter, hvordan var det med Ulven?" Jeg kan ikke beskrive, hvor besynderligen denne rolige Adfærd af den Gamle virkede paa mig; — det var, som om jeg slet ikke længer var i Rünigenstein, Baronessen langt, langt borte fra mig, saa at jeg blot med de vingede Tanker kunde naae hende! — Den Gamles sidste Spørgsmaal ærgrede mig. „Men," faldt jeg ind: „finder De mit Jagteventyr saa lystigt, saa vel egnet til Spot?" — „Aldeles ikke," svarte den Gamle: „aldeles ikke, Herr Fætter, men du troer ei, hvilket komisk Ansigt saadan en

Kik-in-die-Welt, som du, sætter op, og hvor pudseerligt han i Hele bærer sig ad, naar den gode Gud engang gjør ham den Ære at lade noget Aparte hændes ham. — Jeg havde engang en akademisk Ven, som var et stille, betænksomt, med sig selv enigt Menneske. Tilfældet indvikle-de ham, skjøndt han aldrig gav Anledning til sligt, i en Æressag, og han, hvem de fleste Bur-scher holdt for en Svagmaticus, for en Taabe, viste derved et saa alvorligt og fast Mod, at alle høiligt beundrede ham. Men fra den Tid var han ogsaa ligesom forvandlet. Af den flittige, betænksomme Yngling, blev der en Pralhans, en uudstaaelig Slaaesbroder. Han commercere-de, og jublede, og sloges for dumme Børnestre-gers Skyld saa længe, indtil en Senior for et Landsmandskab, som han paa en psbelagtig Maa-de havde fornærmet, nedstødte ham i en Duel. Jeg fortæller dig bare denne Historie i Forbi-gaaende, du maa tænke dig derved hvad du vil. — For nu at komme tilbage til Baronessen og hendes Sygdom" . . . — I dette Øieblik lode sig høre sagte Trin i Salen, og det forekom mig, som om en rødsom Stønnen gik igjennem

Luften. — „Det er forbi!" den Tanke gjennemfoer mig som et dræbende Lyn. — Den Gamle stod rask op, og raabte lydt: „Frants! Frants!" — „Ja, kjære Herr Justitiarius," svarte det derude. „Frants," — vedblev den Gamle — „see lidt til Ilden i Kaminen, og hvis det er muligt, saa forskaf os et Par Kopper god Thee." — „Det er fordømt koldt," sagde den Gamle, idet han vendte sig til mig: „derfor vil vi heller passiare sammen derude ved Kaminen." — Den Gamle aabnede Døren, jeg fulgte ham mechanisk. „Hvor staaer det til dernede?" spurgte den Gamle. „O!" svarede Frants: „det havde saamæn ikke stort at betyde; den naadige Frue Baronesse er ganske munter igjen, og skyder Skylden for den Smule Besvimelse paa en ubehagelig Drøm." — Jeg vilde juble af Glæde og Henrykkelse, men et meget alvorligt Øiekast af den Gamle paabød mig Rolighed. — „Ja," sagde den Gamle: „i Grunden taget, var det dog bedre, vi lagde os endnu et Par Timer paa vort grønne Øre. — Det kan være det samme med Theen, Frants." — „Som De befaler, Herr Justitiarius," svarede Frants, og forlod Salen

med Ønsket om en god rolig Nat, uagtet allerede Hanerne galede. „Hør, Fætter!“ sagde den Gamle, idet han bankede sin Pibe ud i Kaminen: „hør, Fætter! det er dog godt, at der ikke er passeret dig nogen Malheur med Ulve og ladede Bøsser.“ — Jeg forstod alt, og skammede mig over at han maatte behandle mig som et forkjælet Barn.

„Vær saa god,“ sagde den Gamle næste Morgen: „vær saa god, gaae ned, og spørg, hvordan Baronessen befinder sig. Du behøver kun at spørge efter Frøken Adelheid, hun vil nok forsyne dig med en dygtig Bulletin.“ — Man kan begribe, hvorledes jeg skyndte mig ned. Dog i Øieblikket, da jeg vilde banke sagte paa Baronessens Forgemak, traadte Baronen hurtig ud af samme. Han blev forundret staaende, og maalte mig med et mørkt, gjennemborende Blik. „Hvad vil De her?“ foer det ham ud af Munden. Uagtet Hjertet slog i mig, fattede jeg mig dog, og svarte i en bestemt Tone: „I min Onkels Ærinde spørge om den naadige Frues Befindende.“ — „O! det var jo ingen Ting! hendes sædvanlige Nervetilfælde. Hun sover sødt, og jeg

veed, hun vil frisk og munter lade sig see ved Bordet. — Siig ham det, siig ham det!" — Dette sagde Baronen med en vis lidenskabelig Hæftighed, der syntes at vise mig, at han var mere urolig for Baronessen, end han vilde lade sig mærke med. Jeg vendte mig, for at gaae tilbage, da greb Baronen pludselig min Arm, og raabte med flammende Blik: „Jeg maa tale med Dem, unge Mand!" — Saae jeg ikke den haardtfornærmede Ægtemand for mig, og maatte jeg ikke befrygte et Optrin, som maaskee kunde faae en sørgelig Ende for mig. Jeg var ubevæbnet, dog i Øieblikket huskede jeg paa min kunstige Jagtkniv, som den Gamle havde foræret mig paa Rünigenstein, og som jeg endnu bar i Lommen. Nu fulgte jeg Baronen, som ilte hurtig bort med mig, og jeg var besluttet til ei at skaane noget af vore Liv, ifald jeg skulde staae Fare for at blive uværdigen behandlet. Vi vare traadte ind i Baronens Værelse; han laasede Døren efter sig. Nu gik han med Armene overkors hæftig op og ned ad Gulvet; derpaa blev han staaende foran mig, og gjentog: „Jeg maa tale med Dem, unge Mand!" — Det meest forvovne Mod var

kommet over mig, og jeg svarede med forhøiet Tone: „Jeg haaber, det vil være Ord, som jeg tør høre, uden at hævne dem." — Baronen betragtede mig forundret, som om han ikke forstod mig. Derpaa saae han mørk ned til Jorden, lagde Hænderne over Ryggen, og begyndte igjen at rende op og ned i Værelset. — Han tog en Bøsse ned, og stødte Ladestokken i den, som for at forsøge, om den var ladet, eller ei. — Mit Blod begyndte at koge, jeg greb efter Kniven, og gik tæt op til Baronen, for at gjøre ham det umuligt at lægge an paa mig. „Et skjønt Gevær!" sagde Baronen, idet han satte Bøssen hen igjen i Krogen. Jeg traadte nogle Skridt tilbage, men Baronen traadte hen til mig, og idet han slog mig paa Skulderen, kraftigere, end det just behøvedes, sagde han: „Theodor! Jeg maa forekomme Dem exalteret og forstyrret. Jeg er virkelig ogsaa bleven det af den i tusind Angester gjennemvaagede Nat. Min Kones Nervetilfælde var aldeles ikke farligt, det indseer jeg nu, men her — her i dette Slot, hvori en skummel Aand er indmanet, frygter jeg for alt Græsseligt, og saa er det ogsaa den første Gang,

at hun her er blev n syg. De — allene De er Skyld deri." — Jeg svarede rolig, at jeg ikke anede, hvorledes dette kunde være muligt. „O —" vedblev Baronen — „o! var blot Inspecteurindens fordømte Ulykkeskasse brækket i tusind Stykker paa den blanke Jis! O, var blot De — dog nei — nei! Det skulde, det maatte saa være, og jeg allene er Skyld i alt. Mig paalaae det, i det Øieblik, da De begyndte at musicere i min Kones Værelse, at underrette Dem om hele Sagens Stilling, om min Kones Sindsstemning." — Jeg gjorde Mine til at svare. — „Lad mig tale ud," raabte Baronen: „jeg maa iforveien betage Dem enhver overilet Dom. De vil anse mig for en barsk Mand, uden Sands for Kunsten. Det er jeg paa ingen Maade, men en dyb Overbeviisning nøder mig til, om muligt, ei at tilstæde saadan Musik, som griber ethvert Sind, og visselig ogsaa mit. De maa vide, at min Kone lider af en Irritabilitet, som tilsidst maa bortfortære al Livsglæde. Indenfor disse underlige Mure kommer hun aldeles ikke ud af den forhøiede, exalterede Tilstand, som ellers kun pleier at indtræde sieblikkelig, og især ofte som Forbud

af en alvorlig Sygdom. De spørger medrette, hvorfor jeg ikke skaaner den irritable Kone for at deeltage i dette rædsomme Opholdsted, i dette vilde, forvirrede Jægerliv? Men — De faaer nu at kalde det Svaghed — nok sagt — det er mig ikke muligt at lade hende allene tilbage. Jeg vilde være i tusind Angester, og ikke istand til at foretage mig noget Alvorligt, thi jeg veed det, de skrækkeligste Billeder af alle mulige Ulykker, som kunde være hændet hende, vilde hverken forlade mig i Skoven eller i Domsalen. Men desuden troer jeg og, at dette Liv her, just, lig et kraftigt Staalbad, maa være den svagelige Kone til Gavn. I Sandhed, Susinden, som suser mægtig gjennem Fyrretræerne, Doggernes hule Gjøen, de kjækt og muntert skingrende Jagthorn, alt dette maa her seire over den blødagtige, smægtende Qvinkeleren paa Klaveret, som ingen Mand burde spille paa den Maade, men De har anlagt det paa, methodisk at pine min Kone ihjel." — Baronen sagde dette med forstærket Stemme og vildtfunklende Øine. Blodet steeg mig til Hovedet, jeg gjorde en hæftig Bevægelse med Haanden imod Baronen, jeg vilde tale, han lod mig

ikke komme tilorde. „Jeg veed, hvad De vil sige" — begyndte han — „jeg veed det, og gjentager, at De var paaveie til at tage Livet af min Kone, og at jeg heller ikke kan paa mindste Maade tilregne Dem det, hvorvel De begriber, at jeg maa gjøre Ende paa Tingen. — Med eet Ord: De exalterer min Kone med Spil og Sang, og naar hun uden Roer og Compas svømmer omkring paa det bundløse Hav af drømmeagtige Visioner og Anelser, som Deres Musik har fremmanet, lig en ond Troldom, saa bringer De hende reent tilbunds ved Fortællingen om et Spøgerie, som skal have drillet Dem oppe i Domsalen. Deres Grandonkel har fortalt mig Alting, men jeg beder Dem, gjentag mig alt hvad De saae eller ikke saae — hørte — følte — anede." — Jeg fattede mig, og fortalte rolig, hvorledes det var tilgaaet, fra Begyndelse til Ende. Baronen afbrød kun hist og her med enkelte Ord- som udtrykte hans Forbauselse. Da jeg kom til Fortællingen om, hvorledes den Gamle med fromt Mod havde stillet sig imod Spøgelset, og med kraftige Ord bortmanet det, slog han Hænderne sammen, løftede dem foldede mod

hvortil jeg var modnet; nu var alt nedsunket i sort Nat, og jeg saae kun den tossede Dreng, som i barnagtig Dumhed havde holdt Papirskronen, som han satte paa sit ophidsede Hoved, for ægte Guld. — Jeg skyndte mig til den Gamle, som alt ventede paa mig. „Nu Fætter, hvor bliver du dog af? hvor bliver du af?" raabte han mig imøde. Jeg har talt med Baronen, sagde jeg hurtig og sagte, uden at kunne see paa den Gamle. „Hille den sorte Jøde!" sagde den Gamle, ligesom forundret: „Hille den sorte Jøde! Tænkte jeg det ikke nok! Baronen har vist forædret dig ud, Fætter?" — Den Skoggerlatte, som den Gamle herpaa strax opslog, beviste mig, at han ogsaa denne Gang, ligesom altid, ganske og aldeles gjennemskuede mig. Jeg bed mig i Læberne, jeg kunde ikke svare et Ord, thi jeg vidste vel, at der ikke behøvedes mere til strax at blive overvældet med de tusind Drillerier, som allerede svævede paa den Gamles Læber.

Baronessen kom tilbords i en pyntelig Morgendragt, som i blændende Hvidhed overgik nyfalden Snee. Hun saae mat og afspændt ud; dog da hun nu, sagte og melodisk talende, hø-

vede de mørke Pine, da straalede en sød, længselfuld Attraa ud af de dunkelt glødende Blikke, og en flygtig Rødme fløi over det lilieblege Ansigt. Hun var skjønnere end nogensinde. Hvor ere Grændserne for de Daarligheder, en Yngling med alt for varmt Hoved og Hjerte kan begaae? Den bittre Harme, som Baronen havde opvakt i mig, overførte jeg paa Baronessen. Alt forekom mig som en skjændig Mystification, og nu vilde jeg bevise, at jeg var ved fuldkommen god Forstand, og over al Maade skarpsynet. Som et suurmulende Barn, undgik jeg Baronessen, og bortsmuttede fra den mig forfølgende Adelheid, saa at jeg, efter mit Ønske, fandt min Plads lige ved Enden af Bordet imellem de to Officierer, med hvilke jeg begyndte ganske artig at poculere. Ved Desserten klinkede vi flittig med hverandre, og hvad der i slig en Stemning pleier at være Tilfælde, jeg var usædvanlig heirestet og lystig. En Tjener presenterede mig en Tallerken, hvorpaa der laae nogle Bonbons, med de Ord: „fra Frøken Adelheid." Jeg tog dem, og bemærkede snart, at der paa den ene af dem stod skrevet med Blyant: „Og Seraphine?" — Mit Blod

kom ikog; jeg saae hen til Adelheid, hun betragtede mig med en overmaade polisk Mine, tog Glasset, og nikkede sagte ad mig med Hovedet. Næsten uvilkaarligen mumlede jeg stille: „Seraphine!“ tog mit Glas, og tømte det i eet Drag. Mit Blik fløi hen til hende, jeg lagde Mærke til, at hun ogsaa i samme Øieblik havde drukket, og just satte Glasset hen — hendes Øine mødte mine, og en skadefro Djævel hviskede mig i Øret: Ulykkalige! hun elsker dig dog. — Een af Gjæsterne stod op, og bragte efter nordisk Skik en Skaal for Fruen af Huset. Glassene klang i lydelig Jubel; Henrykkelse og Fortvivlelse gjennemborede mit Hjerte; Vinen glødede i mig; det var, som om jeg for alles Øine maatte styrte mig hen for hendes Fødder, og udaande mit Liv. — „Hvordan har De det, kjære Ven?“ Dette Spørgsmaal, som min Nabo gjorde mig, gav mig min Fatning igjen, men Seraphine var forsvunden. Tasselet blev hævet. Jeg vilde bort, Adelheid holdt paa mig, hun sagde en heel Deel, jeg hørte, jeg forstod ikke et Ord; — hun tog mig i begge mine Hænder, og raabte mig med høi Latter noget i Øren; — som lammet af et

Slag, blev jeg staaende stum og ubevægelig. Jeg veed kun, at jeg tilsidst mechanisk tog et Glas Liqueur af Adelheids Haand, og drak det ud, at jeg igjen fandt mig selv, ene staaende i et Vindue, at jeg derpaa styrtede ud af Salen, ned ad Trappen, og ud i Skoven. Sneen fygede stærk, Fyrretræerne sukkede, bevægede af Stormen; som en Afsindig sprang jeg omkring i store Kredse, og loe, og skreeg vildt: See til, see til! — Heisa! Fanden holder Springom med Drengen, som troede at spise totalt forbudne Frugter! — Hvem veed, hvordan min Galskab vilde have endt, dersom jeg ikke havde hørt mit Navn raabe ind i Skovet. Veiret var sagtnet, Maanen skinnede klart gjennem sønderrevne Skyer, jeg hørte Dogger gjøe, og saae en skummel Skikkelse nærme sig. Det var den gamle Jæger. „Ei, ei, kjære Herr Theodor!" begyndte han: „hvorledes har De da forvildet Dem i det slemme Sneefog; Herr Justitiariussen venter paa Dem med stor Utaalmodighed!" — Taus fulgte jeg den Gamle. Jeg fandt Grandonklen arbeidende i Justitssalen. „Det har du gjort vel i," raabte han mig imøde: „det har du gjort meget vel i, at gaae lidt

ud i Luften, for at afkjøle dig. Drik dog ikke saa megen Viin, du er endnu meget for ung dertil, det duer ikke." — Jeg bragte intet Ord frem, thi satte jeg mig hen ved Skriverbordet. — „Men sig mig dog, kjære Fætter, hvad vilde egentlig Baronen dig?" — Jeg fortalte alting, og sluttede med, at jeg ikke vilde give mig af med den tvivlsomme Cuur, som Baronen havde foreslaaet. „Der kunde saa heller ikke blive noget af," faldt den Gamle mig i Talen: „thi vi reise bort imorgen ganske tidlig, lille Fætter." — Det skeete ogsaa, jeg saae ikke meer Seraphine! —

Neppe ankommen til Staden, beklagede den gamle Grandonkel sig over, at han meer end nogensinde følte sig angreben af den besværlige Reise. Hans vrantne Taushed, kuns afbrudt ved hæftige Udbrud af det sletteste Lune, bebudede hans podagriske Tilfældes Tilbagevenden. En Dag blev jeg hurtig kaldet til ham; jeg fandt den Gamle i et apoplectisk Slag, liggende maalløs, med et sammentrykt Brev i den krampeagtig tillukkede Haand. Jeg gjenkjendte den Rünigensteinske Godsinspecteurs Haandskrift, dog vovede jeg ikke, gjennemtrængt af den dybeste Smerte,

at rive Brevet fra den Gamle, jeg tvivlede ikke paa hans hastige Død. Dog, endnu forinden Lægen kom, sloge hans Livspulse igjen, den halvfjerdsindstyveaarige Oldings forunderlig kraftige Natur modstod det dødelige Anfald; endnu samme Dag erklærede Lægen ham udenfor al Fare. — Vinteren var mere haardnakket, end nogensinde, paa den fulgte et barskt, mørkt Foraar, og saaledes kom det da, at ikke saameget hiint Tilfælde, som Podagraen, næret af det slemme Klima, kastede den Gamle for en lang Tid paa Sygeleiet. I denne Tid besluttede han ganske at drage sig tilbage fra alle Forretninger. Han afstod sine Justitiariater til andre, og saaledes forsvandt da ethvert Haab for mig, nogensinde at komme tilbage til Rünigenstein. Kun min Pleie kunde den Gamle lide, kun af mig forlangte han at underholdes og opmuntres. Men naar ogsaa i smertefrie Timer hans Munterhed var vendt tilbage, naar det ikke manglede paa drøit Spøg, selv naar det kom til Jagthistorier, og jeg hvert Øieblik formodede, at min Heltegjerning, hvorledes jeg havde nedlagt den græsselige Ulv med

Jagtkniven, skulde komme for, — aldrig, aldrig nævnede han dog vort Ophold paa Rünigenstein, og hvo indseer ei, at jeg af naturlig Frygt vel tog mig i Agt for, ligefrem at bringe ham derpaa. — Min bittre Sorg, min bestandige Puslen om den Gamle, havde stillet Seraphines Billede hen i Baggrunden. Efterhvert som den Gamles Sygdom tog af, tænkte jeg igjen mere levende paa hiint Øieblik i Baronessens Kammer. Hun forekom mig en som lysende, men for mig forstedse nedgaaet Stjerne. En Begivenhed fremkaldte al den Smerte, jeg havde følt, idet den illige, som et Phænomen fra Aandeverdenen, gjennembævede mig med iiskold Gysen. Da jeg nemlig en Aften aabner en Brevtaske, som jeg har baaret i Rünigenstein, finder jeg mellem de deri indeholdte Papirer en mørk, med et hvidt Baand omslynget Lok, som jeg i Øieblikket kjender for Seraphines Haar. Men da jeg nærmere betragter Baandet, seer jeg tydelig Sporet af en Bloddraabe. — Maaskee har Adelheid i hine Øieblikke af den bevidstløse Afsindighed, som anfaldt mig den sidste Dag, paa en behændig Maade vidst at tilstille mig denne Erindring, men hvor-

for Bloddraaben, som lader mig ane det Græsselige, og forhøier dette, næsten alt for hyrdeagtige Pandt, til den skrækkelige Erindring om en Lidenskab, der kunde koste dyrebart Hjerteblod? — Det var hiint hvide Baand, som, da jeg første Gang var Seraphine nær, omflagrede mig som i en let og overgiven Leeg, og hvilket nu den dunkle Nat havde paatrykt Vartegnet af et dødeligt Saar. Drengen skal ikke lege med det Vaaben, hvis Farlighed han ikke begriber! —

Endelig havde Foraarsstormene ophørt at rase, Sommeren indsatte sig i sin Rettighed; og havde først Kulden været utaalelig, saa blev Heden det nu, da Julius var begyndt. Den Gamle tog synlig til i Kræfter, og drog efter sin Sædvane ud i en Have i Forstaden. Paa en stille, luun Aften sad vi i den duftende Jasminhytte, den Gamle var usædvanlig oprømt, og derhos ikke, som ellers, fuld af sarkastisk Ironie, men i en mild, ja næsten rørt Stemning. „Fætter," begyndte han: „jeg veed ikke hvordan det er fat med mig idag. Et ganske særdeles Velbefinden, de, saaledes som jeg ikke i mange Aar har følt

det, gjennemtrænger mig med ligesom elektrisk Varme. Jeg troer, det bebuder mig min nær forestaaende Død." — Jeg gjorde mig Umage for t bringe ham fra de mørke Tanker. „Tænk ikke derpaa, Fætter," sagde han: „længe bliver jeg dog ikke hernede, og derfor vil jeg ogsaa forinden afbetale dig en Gjæld. Tænker du endnu paa Høsttiden i Rünigenstein?" — Som et Lyn gjennemfoer mig dette den Gamles Spørgsmaal. Allerede inden jeg var istand til at svare, vedblev han: „Det var Himlens Villie, at du skulde indtræde der paa en ganske egen Maade, og mod din Hensigt blive indflættet i Husets dybeste Hemmeligheder. Nu er det paa Tiden, at du maa erfare alt. Tidt nok, Fætter, have vi talt om Ting, hvoraf du anede meer, end du forstod. I Aarstidernes Afverling fremstiller Naturen symbolisk det menneskelige Livs Cyklus; det sige de alle, men jeg forstaaer det paa en anden Maade, end alle. Foraarstaagerne falde, Sommerens Dunster fordampe, og først Høstens rene Æther viser tydelig det fjerne Landskab, indtil det Jordiske nedsynker i Vinterens Nat. — Jeg mener, at den urandsagelige Magts Styrelse viser sig

tydeligere for Alderdommens klare Øie. Der tilstædes den Blikke ind i det forjættede Land, hvortil Pillegrimsreisen begynder med Døden. Hvor klar bliver mig i dette Øieblik den dunkle Skjæbne af hiint Huus, hvortil jeg blev knyttet med fastere Baand, end Slægtskab formaaer at slynge dem! Hvor ligger alt aabent for min Sjæls Øine! — Dog, skjøndt jeg nu seer alt forenet i tydelige Skikkelser, det Egentlige, det kan jeg ikke sige dig med Ord; intet Menneskes Tunge er dertil istand. Hør, min Søn, hvad jeg blot formaaer at fortælle dig som en mærkværdig Historie, der vel kunde tildrage sig. Bevar dybt i din Sjæl den Erkjendelse, at de hemmelighedsfulde Forhold, i hvilke du, maaskee ei uden Kald, vovede dig, kunde have ødelagt dig! — dog — det er nu forbi!" —

Det Rünigensteinske Majorats Historie, som den Gamle nu fortalte, bevarer jeg saa tro i min Erindring, at jeg næsten formaaer at gjentage den med hans egne Ord. (Han talte om sig selv i den tredie Person.)

I en stormfuld Høstnat i Aaret 1760 blev Huusfolkene i Rünigenstein vækkede af den dybe Søvn ved et forfærdeligt Bulder, som om hele det vidtløftige Slot styrtede sammen i tusinde Stykker. I Minutet vare alle paa Benene, der blev tændt Lys. Bleg som et Lig af Skræk og Angest kom Huusforvalteren ganske stakaandet løbende med Nøglerne, men ikke ringe blev enhvers Forundring, da man med dyb Dødstaushed, hvori kun hvert Fodtrin og Klirren af de med Møie aabnede Laase ret gyselig gjenlød, vandrede ustandset gjennem ubeskadigede Gange, Sale, Kamre. Intetsteds mindste Spor af nogensomhelst Ødelæggelse. En mørk Anelse greb den gamle Huusforvalter. Han gik op i den store Ridder-sal, i hvis Sidekabinet Friherre Roderig von Rünitz pleiede at hvile, naar han havde anstillet astronomiske Jagttagelser. En Port, anbragt mellem Dørene af dette og et andet Kabinet, førte umiddelbar op i det astronomiske Taarn. Men ligesom Daniel (saa heed Huusforvalteren) aabnede denne, kastede ham Stormen, afskyligt hylende og susende, Gruus og sønderbrudte Murstteen imøde, saa at han af Forfærdelse foer langt

tilbage, og idet han lod Lysestagen falde paa Gulvet, saa at Lysene sluktes med Brag, skreg høit: „O Gud i Himlen! Baronen er jammerligen knuust!“ — I dette Øieblik lode sig Klagetoner høre, som kom fra Friherrens Sovekabinet. Daniel fandt de øvrige Tjenere forsamlede om deres Herres Liig. I fuld Paaklædning, prægtigere end nogensinde, med rolig Alvor i det uforandrede Ansigt, fandt de ham siddende i den store, rigt udzirede Lænestol, som om han udhvilede fra et vigtigt Arbeide. Da det var blevet Dag, bemærkede man, at Kronen af Taarnet var indstyrtet. De store Qvaderstene havde slaaet igjennem Loft og Gulv i det astronomiske Kabinet, og i Forening med den nu foran styrtende mægtige Bjælke, med fordoblet Kraft i Faldet, gjennembrudt den nedre Hvælving, og revet en Deel af Slotsmuren og den snævre Gang bort med sig. Ei et Skridt turde man gjøre igjennem Salsdøren, af Frygt for at styrte idet mindste fiirsindstyve Fod ned i Afgrunden.

Den gamle Friherre havde forudseet sin Død lige paa Klokkeslettet, og givet sine Sønner

Efterretning derom. Deraf kom det, at Wolfgang, Friherre af Rünitz, den Afdødes ældste Søn, følgelig Majoratsherre, indtraf strax den følgende Dag. Stolende paa den gamle Faders Anelse, havde han, saasnart han havde faaet det skjæbnebestemmende Brev, strax forladt Wien, hvor han just befandt sig paa en Reise, og var, saa hurtig som muligt, ilet til Rünigenstein. Huusforvalteren havde behængt den store Sal med Sort, og ladet den gamle Friherre, i de Klæder, hvori man fandt ham, lægge paa en prægtig Paradeseng, omgiven af Sølvkeridoner med brændende Lys. Taus gik Wolfgang op ad Trappen ind i Salen, tæt hen for sin Faders Lig. Der blev han staaende med Armene overkors, og saae stiv og mørk, med sammentrukne Øienbryn, Faderen ind i det blege Aasyn. Han lignede en Billedstøtte, ingen Taare kom i hans Øine. Endelig, med en næsten krampeagtig Bevægelse, truende ad Liget med sin høire Arm, mumlede han hult: „Tvang Stjernerne dig til at gjøre den Søn, du elskede, ulykkelig?" — Med Hænderne paa Ryggen, trædende et lille Skridt tilbage, saae nu Baronen mod Himlen, og sagde med

en svag, næsten rørt Stemme: „Stakkels bedaarede Olding! Farcen med alle sine tossede Illusioner er nu tilende! Nu indseer du, at den knapt tilmaalte Eiendom herneden intet har tilfælleds med det hiinsidige over Stjernerne. Hvilken Villie, hvilken Kraft strækker sig ud over Graven?" — Baronen taug igjen nogle Sekunder, derpaa raabte han hæftig: „Nei, ikke et Qvintin af min jordiske Lykke, som du tragtede efter at tilintetgjøre, skal din Stivsind berøve mig!" og med disse Ord rev han et sammenlagt Papiir ud af Lommen, holdt det mellem to Fingre høit iveiret til eet tæt ved Liget brændende Lys. Papiret, antændt af Ilden, blussed høit op, og da Gjenskinnet af Flammen spillede frem og tilbage paa Ligets Ansigt, var det, som om Muskierne rørte sig, og den Gamle talte uhørlige Ord, saaledes at de noget borte staaende Tjenere betoges af dyb Skræk og Forfærdelse. Baronen fuldendte rolig sin Forretning, idet han omhyggelig udtraadte med Foden det sidste Stykke Papiir, som han lod flammende falde paa Gulvet.

Derpaa kastede han endnu et skummelt Blik paa Faderen, og ilede med hurtige Skridt ud af Salen.

Næste Dag gjorde Daniel Friherren bekjendt med den nylig foregaaede Ødelæggelse af Taarnet, og skildrede med mange Ord, hvordan overhovedet alt havde tildraget sig i salig Herrens Dødsnat, idet han endte med, at det nok var bedst at lade Taarnet strax istandsætte, thi styrtede det endnu mere sammen, stod hele Slottet Fare for at blive, om ei aldeles ødelagt, saa dog haardt beskadiget.

„Sætte Taarnet istand?" sagde Friherren, opfarende mod den gamle Tjener, med Pine, som funklede af Vrede: „sætte Taarnet istand? — Aldrig nogensinde! — Mærker du da ikke" — vedblev han roligere — „mærker du da ikke, Gamle, at Taarnet ikke saaledes uden videre Anledning kunde styrte sammen? Hvad, om min Fader selv havde ønsket Tilintetgjørelsen af det Sted, hvor han drev sit skumle Stjernetyderie? hvad, om han selv havde truffet visse Indretninger, som gjorde ham det muligt at lade Taarnets Krone styrte ind, naar han vilde, og saaledes sønderknuse det Indvendige af Taarnet? — Dog

det være, som det være vil! og om saa det hele Slot styrter sammen, mig er det ligemeget. Troer I maaskee, at jeg vil boe her i denne eventyrlige Uglerede? Nei, hiin kloge Stamherre, som i den skjønne Dal lod anlægge Fundamenterne til et nyt Slot, han har arbeidet for mig, ham vil jeg følge." — „Saa maae da vel ogsaa" — sagde Daniel forsagt — „de gamle troe Tjenere tage Vandringsstaven i Haanden?" — „At jeg ikke" — svarede Friherren — „vil lade mig betjene af ubehjelpelige, vakkelbenede Oldinger, forstaaer sig af sig selv, men forrøde vil jeg ingen. Frie for Arbeid, tænker jeg, vil Naadesbrødet smage Eder godt nok." — „Jeg" — raabte den Gamle, fuld af Sorg — „jeg, Husforvalteren, ude af al Aktivitet!" — Da dreiede Friherren, som havde vendt den Gamle Ryggen, og stod i Begreb med at forlade Salen, sig pludselig om, blodrød af Vrede i hele Ansigtet, og gik med knyttet Næve løs paa den Gamle, og skreg med frygtelig Stemme: „Dig, du gamle hykleriske Skurk, du, som med min gamle Fader drev det skjændige Væsen deroppe, du, som, lig en Vampyr, lagde dig til hans Hjerte, som maaskee

forbryderisk betjente dig af den Gamles Afsindighed, for at opvække i ham de Helvedes Planer, som bragte mig til Afgrundens Rand — dig skulde jeg bortstøde, som en skabet Hund!" — Den Gamle var af Skræk over disse forfærdelige Ord, sunken ned paa begge sine Knæe ligefor Friherren, og saaledes gik det vel til, at denne, maaskee uvilkaarlig (thi i Vrede følger Legemet ofte Tanken mechanisk, og udfører mimisk det Tænkte) ved de sidste Ord sparkede med sin høire Fod, og traf den Gamle saa haardt paa Brystet, at han styrtede omkuld med et huult Skrig. Han reiste sig med Besværlighed op, og idet han udstødte en besynderlig Lyd, lig den hylende Klynken af et dødeligt saaret Dyr, gjennemborede han Friherren med et Blik, hvori Raserie og Fortvivlelse glødede. Den Pung med Penge, som Friherren ved sin Bortgang havde tilkastet ham, lod han ligge uberørt paa Gulvet.

Imidlertid havde de i Egnen befindtlige nærmeste Paarørende af Huset indfundet sig. Med megen Pragt blev den gamle Friherre bisat i Familiebegravelsen i Kirken i Rünigenstein, og nu, da de indbudne Gjæster igjen havde bortfjer-

net sig, syntes den ny Majoratsherre, forladt af den melancholske Stemning, ret at glæde sig over den erhvervede Eiendomsret. Med Vellnich, den gamle Friherres Justitiarius, hvem han, strax efter at have talt med ham, skjænkede sin fulde Tillid, og stadfæstede i Embedet, holdt han nøiagtigt Regnskab over Majoratets Indkomster, og overlagde med ham, hvor meget man deraf kunde anvende til Reparationer og til Opbyggelse af et nyt Slot. Vellnich meente, at den gamle Friherre umulig kunde have fortæret sine aarlige Indkomster, og saasom der mellem hans Papirer kun befandtes et Par ubetydelige Kapitaler i Bank-Obligationer, og de i en Jernkasse befindtlige rede Penge kun lidet oversteg tusind Daler, at der vist etsteds maatte være Penge skjulte. Hvo kunde være underrettet derom, undtagen Daniel, der, stiv og egensindig, som han var, maaskee kun ventede paa, at man skulde spørge ham derom. Baronen var ikke lidet bange for, at Daniel, hvem han havde haardt fornærmet, nu, ikke saa meget af Egennytte (thi hvad kunde den største Sum Penge gavne ham, den barnløse Olding, der ønskede at ende sine Dage i Rüni-

genstein) som snarere af Hævnelyst for den udstandne Beskjæmmelse, heller skulde lade de skjulte Skatte raadne end opdage dem for ham. Han fortalte Vellnich omstændelig den hele Begivenhed med Daniel, og sluttede dermed, at efter flere Efterretninger, som han havde erholdt, havde det ene og allene været Daniel, som havde vidst at nære hos den gamle Friherre en uforklarlig Afsky for at gjensee sine Sønner paa Rünigenstein. Vellnich erklærede disse Efterretninger for grundfalske, saasom intet menneskeligt Væsen i Verden havde været istand til kun nok saa lidt at lede, end sige, bestemme den gamle Friherres Villie, og paatog sig forresten at udlokke af Daniel Hemmeligheden om skjult opbevarede Penge. Det behøvedes ei engang, thi neppe begyndte Vellnich: „Men hvoraf kommer det, Daniel, at den gamle Herre har efterladt sig saa faa rede Penge?" saa svarede Daniel med et hæsligt Smiil: „Mener De de lumpne Par Daler, Herr Justitiarius, som De fandt i den lille Kasse? Resten ligger jo i Hvælvingen ved Siden af den gamle Herres Sovekabinet. — Men det bedste" — vedblev han, idet hans Smiil fortrak sig til et

afskyligt Grün, og blodrød Ild funklede i hans Øine — „men det bedste, mange tusinde Guldstykker, ligge der nedgravede i Gruset!" — Velnich kaldte strax paa Friherren, man begav sig til Sovekabinettet; i en Krog af samme rykkede Daniel paa Panelet i Væggen, og en Laas kom tilsyne. Idet Friherren med gjærrige Blikke stirrede paa den blanke Laas, og derpaa gjorde Anstalt til at prøve Nøglerne i det store Bundt, som han med megen Raslen besværlig havde vrikket ud af Lommen, stod Daniel, høit opreist, og saae med haanlig Stolthed ned paa Friherren, som havde bukket sig for at tage Laasen bedre i Øiesyn. Med Døden i sit Aasyn, med bævende Røst sagde han da: „Er jeg en Hund, naadige Herr Friherre, saa bevarer jeg ogsaa en Hunds Troskab." Med disse Ord rakte han Baronen en blank Staalnøgle, som denne med hastig Begjærlighed rev ham ud af Haanden, og med ringe Møie aabnede Døren. Man traadte ind i en lille, lav Hvælving, hvori stod en stor Jernkiste med aabent Laag. Paa de mange Pengesække laae en Seddel. Den gamle Friherre havde skre-

vet derpaa med sine velbekjendte store gammeldags Bogstaver:

Eet hundrede og halvtredsinstyve tusinde Rigsdaler i gamle Frederiksdorer, opsparede Penge af Majoratsgodsets Indkomster. Og er denne Summa bestemt til Slottets Bygning. Endvidere skal den Majoratsherre, som følger mig i Besiddelsen af disse Penge, opføre paa den høieste østlige Bakke, ligefor det gamle Slotstaarn, som han vil finde indstyrtet, et høit Fyrtaarn til Bedste for Sefarende, og der alle Nætter lade brænde et Baal. Rünigensteln, Mikkelsnat 1760.

Roderig von Rünitz.

Først efter at Friherren havde løftet Pungene op, den ene efter den anden, og igjen ladet dem falde i Kassen, gottende sig over Guldets Klang, vendte han sig rask om til den gamle Huusforvalter, takkede ham for den beviste Troskab, og forsikkrede ham, at kun Klafferie og Bagtalelse vare Skyld i, at han i Begyndelsen havde udviist Haardhed imod ham. Han skulde ikke allene blive paa Slottet, men i sin fulde Tjeneste, som

Huusforvalter, med fordobblet Løn. „Jeg er dig Satisfaction skyldig; vil du have Guld, saa tag een af disse Punge.“ — Saaledes endte Friherren sin Tale, idet han med nedslagne Øine stod foran den Gamle, og pegede med Haanden paa Kassen, til hvilken han endnu engang traadte hen, og monstrede Pungene. Huusforvalteren blev pludselig blodrød i Ansigtet, og udstødte hiin skrækkelige, hylende Klynken, lig den Lyd, som et dødelig saaret Dyr giver fra sig, saaledes som Friherren havde beskrevet den for Vellnich. Denne gyste, thi hvad den Gamle nu mumlede mellem Tænderne, klang som: „Blod for Guld!“ — Friherren, nedsjunken i Betragtning af Skatten, havde ikke bemærket det mindste deraf. Daniel, paa hvem alle Lemmer rystede, som i en krampeagtig Feber, nærmede sig Friherren med nedbøiet Hoved og i en ydmyg Stilling, kyssede ham paa Haanden, og sagde med en grædefærdig Stemme, idet han foer med Lommetørklædet over Øjnene, som om han aftørrede Taarer: „Ak, min kjære, naadige Herre! Hvad skal jeg stakkels, barnløse Olding gjøre med Guld? — Men den

dobbelte Løn, den modtager jeg med Glæde, og vil flink og ufortrøden forvalte mit Embede."—

Friherren, som ikke synderlig havde agtet paa den Gamles Ord, lod nu det tunge Kistelaag falde til, saa at det bragede og drønede i hele Hvælvingen, og derpaa, idet han lukkede Kisten, og omhyggelig trak Nøglen ud, sagde han pludselig: „det er godt, det er godt, Gamle!— Men du har endnu" — vedblev han, efter at de allerede vare traadte ind i Salen — „du har endnu talt om mange Guldstykker, som skal ligge nede i det ødelagte Taarn?" — Den Gamle traadte taus hen til Porten, og aabnede den med Møie. Men som han lukkede Fløiene op, drev Stormen den tykke Snee ind i Salen, en kyset Ravn flagrede skrigende omkring, slog med korte Vinger mod Vinduerne, og styrtede sig, da den var kommen til den aabne Port, ned i Afgrunden. Friherren traadte ud i Corredoren, men foer tilbage, da han neppe havde kastet et Blik ned i Dybden. „Afskylige Syn! — Svimmel!" stammede han, og sank, som afmægtig, i Armene paa Vellnich. Han samlede sig dog strax igjen, og spurgte den Gamle, med et skarpt Øiekast:

„Og der nede?" — Den Gamle havde imidlertid lukket Porten igjen, han trykkede nu kun med al sin Kraft derimod, for at faae Nøglen ud af den ganske forrustede Laas. Da han endelig havde bragt det i Stand, vendte han sig til Baronen, og sagde med et fælsomt Smiil, i det han skjød de store Nøgler frem og tilbage i Haanden: „Ja der nede ligge tusind og tusind — alle salig Herrens prægtige Instrumenter, Teleskoper, Qvadranter, Glober, alt ligger ødelagt i Gruset mellem Stenene og Bjælkerne." — „Men rede Penge, rede Penge!" faldt Friherren ind: „du har talt om Guldstykker, Gamle?" — „Jeg meente kun" — svarede den Gamle — „Sager, som have kostet mange tusinde Guldstykker." — Det var alt hvad man kunde bringe ud af den Gamle.

Baronen viste sig inderlig glad over nu paa eengang at være kommen i Besiddelse af alle de Midler, som han behøvede for at udføre sin Yndlingsplan, nemlig at opbygge et nyt, prægtigt Slot. Vel meente Vellnich, at der, ifølge den Afdødes Villie, blot kunde være Tale om det gamle Slots Reparatur og Fuldendelse, og at

enhver ny Bygning vanskelig vilde kunne opnaae den ærværdige Størrelse og den alvorlige simple Characteer, som udmærkede det gamle Stamhuus, men Friherren blev ved sit Forsæt, og meente, at den Afdødes Bestemmelse maatte staae tilside i saadanne Foranstaltninger, som ei vare sanctionerede ved Stiftelsesdiplomet. Han gav derhos at forstaae, at det var hans Pligt at forskjønne Opholdet i Rünigenstein saa meget, som Klima, Jordbund og Omgivelse tillode det, da han havde isinde om kort Tid at gifte sig med et Fruentimmer, som i enhver Henseende fortjente de største Opoffrelser.

Den hemmelighedsfulde Maade, hvorpaa Friherren yttrede sig over den maaskee allerede hemmeligt sluttede Forening, betog Vellnich ethvert videre Spørgsmaal. Imidlertid fandt han sig dog ved Friherrens Bestemmelse for saavidt beroliget, at han virkelig i hans Stræben efter Rigdom ikke saa meget fandt egentlig Gjærrighed, som Bestræbelse efter at lade en elsket Person ganske forglemme sit skjønne Fædreneland, hvorpaa hun maatte gjøre Afkald. Ellers maatte han ansee Baronen for gjærrig, idet mindste for

utaalelig vindesyg, eftersom han, rodende i Guldet, og begloende de gamle Frederiksdører, ikke kunde afholde sig fra at sige med Ærgrelse: „Den gamle Hallunk har vist fortiet den rigeste Skat, men til næste Foraar lader jeg Taarnet gjøre ryddeligt for mine Øjne."

Der kom nu Bygmestere, med hvilke Baronen overlagde, hvorledes Bygningen skulde foretages paa det hensigtsmæssigste. Han forkastede Tegning paa Tegning, ingen Architectur var ham rig og grandios nok. Nu begyndte han selv at tegne, og opmuntret ved disse Beskjæftigelser, som bestandig stillede ham den lykkeligste Fremtids Solbillede for Øinene, blev han henreven af et lykkeligt Lune, som ofte grændsede til Overgivenhed, og som han vidste at meddele alle. Hans Gavmildhed, hans rige Beværtning gjendreve i det mindste enhver Mistanke om Gjærrighed. Ogsaa Daniel syntes nu ganske at have glemt den Tort, som var ham vederfaret. Han opførte sig stille og ydmyg imod Friherren, som ofte, formedelst Skatten i Afgrunden, forfulgte ham med mistroiske Blikke. Men hvad der forekom alle forunderligt, var, at den Gamle syn-

tes Dag for Dag at forynges. Det være sig, at Hans Sorg for den gamle Herre havde dybt bøiet ham, og han nu begyndte at komme sig efter Tabet, eller at han ikke nu som før behøvede at tilbringe kolde, søvnløse Nætter paa Taarnet, og kunde nyde bedre Kost, god Viin, og hvad ham lystede, nok er det, Oldingen syntes at ville blive til en kraftig Mand med røde Kinder og stærkt Legeme, som traadte kraftigt frem, og loe høirøstet med, hvor der vankede nogle Løier. — Det lystige Løvnet i Rünigenstein blev afbrudt ved Ankomsten af en Mand, om hvem man skulde have tænkt, at han just hørte med. Wolfgangs yngre Broder, Hubert, var denne Mand, ved Synet af hvem, Wolfgang, saa bleg som et Liig, skreeg høit: „Ulykkelige! hvad vil du her?" — Hubert styrtede sin Broder i Armene, men denne tog ham, og førte ham op med sig i et afsides Værelse, hvor han lukkede sig inde med ham. Flere Timer bleve de sammen, indtil endelig Hubert kom ned med forvirret Aasyn, og forlangte sine Heste. Wellnich traadte ham iveien, han vilde undvige. Wellnich, greben af den Anelse, at en dødelig Tvistighed mellem Brødre just

her kunde ende, bad ham i det mindste at blive her et Par Timer, og i samme Øieblik kom ogsaa Friherren ned, lydt raabende: „Bliv her, Hubert! — Du betænker dig nok!" — Huberts Blikke opklaredes, han fik sin Fatning, og idet han hurtig trak sin rige Pelts af, og kastede den til Tjeneren bag ved sig, tog han Vellnich i Haanden, og sagde med et haanligt Smiil, idet de gik ind i Værelserne: „Altsaa vil dog Majoratsherren taale mig her?" — Vellnich meente, at den ulykkelige Misforstaaelse, som ene havde kunnet trives ved deres Adskillelse, nu sikkert maatte løses. Hubert tog Ildtangen, som stod ved Kaminen, og idet han dermed udbankede et grenet, rygende Stykke Brænde, og lagde Baalet bedre sammen, sagde han til Vellnich: „De mærker, Herr Justitiarius, at jeg er et godmodigt Menneske, og skikket til alleslags huuslige Tjenester. Men Wolfgang er fuld af de forunderligste Fordomme, og — en gjærrig Sjæl." — Vellnich fandt det ikke raadeligt at trænge videre ind i Brødrenes Forhold, især da Wolfgangs Aasyn, Adfærd og Tone ganske tydeligt viste det ved en-

hver Art af Lidenskaber i sit Inderste sønderrevne Menneske.

For at erfare Friherrens Beslutninger i det Majoratet betræffende Anliggende, gik Vellnich endnu seent paa Aftenen op i hans Gemak. Han fandt ham med Armene over Ryggen, ganske forstyrret, maalende Værelset med store Skridt. Han blev staaende, da han endelig saae Vellnich, tog ham i begge Hænder, saae ham mørk ind i Øinene, og sagde med brudt Stemme: „Min Broder er kommen! — Jeg veed" — vedblev han, da Vellnich neppe havde aabnet Munden til et Spørgsmaal — „jeg veed hvad De vil sige. Ak! De veed intet! De veed ei, at min ulykkelige Broder — ja, ulykkelig vil jeg kun kalde ham! — at han, som en ond Aand, overalt træder mig iveien, og forstyrrer min Ro. Hans Skyld er det ei, at jeg ikke er bleven uendelig ulykkelig, han har gjort Sit dertil, dog Himlen vilde det ikke. — Siden den Tid, da Stiftelsen af Majoratet blev bekjendt, forfølger han mig med det dødeligste Had. Han misunder mig min Eiendom, som i hans Hænder vilde være blevet adspredt som Avner. Han er den afsindigste Øde-

land af Verden. Hans Gjæld overstiger betydeligt Halvdelen af den fri Eiendom i Curland, som tilfalder ham; og nu forfulgt af Creditorer, som plage ham, kommer han farende her hen, og betler hos mig om Penge."— „Og De, hans Broder, afslaaer" . . . . vilde Bellnich falde ham i Tale, dog Friherren, idet han slap Bellnichs Hænder, og traadte et stærkt Skridt tilbage, raabte høit og hæftigt: „Hold inde! ja, jeg afslaaer! Af Majoratets Indkomster kan og vil jeg ikke give en Skilling bort. Men hør, hvilket Forslag jeg for faa Timer siden forgjæves gjorde det taabelige Menneske, og dom saa om min Pligtfølelse. Den fri Eiendom i Curland er, som De veed, betydelig. Paa den mig tilfaldende Halvdeel vilde jeg gjøre Afkald, men tilbedste for hans Familie. Hubert er givt i Curland med en smuk, men fattig Froken. Hun har Børn med ham, og er i Trang med dem. Hans Godser skulde blive administrerede, af Indkomsterne de nødvendige Penge anvises ham til hans Underholdning, Creditorerne efter Forlig tilfredsstilles. Men hvad bryder han sig om et

roligt, sorgfrit Liv! Hvad bryder han sig om Kone og Børn! — Penge, rede Penge i store Summer vil han have, for at han kan ede dem i sin fordømte Letsindighed. — Gud veed, hvilken Dæmon der har forraadt ham Hemmeligheden om de hundrede og halvtredsinstyve tusinde Daler. Deraf forlanger han Halvparten paa sin afsindige Maneer, idet han paastaaer, at disse Penge, skilte fra Majoraet, ere at betragte som fri Eiendom. Jeg maa og vil afslaae ham det, men det aner mig, min Fordærvelse udruger han i sit Indre." — Saa meget Vellnich ogsaa bestræbte sig for at betage Friherren den Mistanke mod hans Broder, hvorved han rigtig nok, uindviet i de nærmere Forhold, maatte behjelpe sig med ganske almindelige moralske, temmelig overfladiske Grunde, saa lykkedes det ham dog aldeles ikke. — Friherren paalagde ham at underhandle med den fiendske, pengegjærrige Hubert. Vellnich gjorde dette med saa megen Forsigtighed, som det var ham muligt, og glædede sig ikke lidet, da Hubert endelig erklærede: „Lad saa være, jeg antager Majoratsherrens Forslag, dog under den Betingelse, at han nu, da jeg staaer paa det Punkt,

ved mine Creditorers Haardhed at tabe for sted-
se mit gode Navn og Rygte, contant giver mig
et Forskud af tusinde Frederiksdorer, og tillader,
at jeg siden, i det mindste i nogen Tid, ophol-
der mig paa Rünigenstein hos min gode Bro-
der." — „Aldrig i Verden" — raabte Friher-
ren, da Vellnich bragte ham disse sin Broders
Forslag — „aldrig i Verden vil jeg tilstæde, at
Hubert bliver kun et Minut i mit Huus, saa-
snart jeg har hidbragt min Kone! — Gaae, min
kjære Ven, og sig den Fredsforstyrer, at han
skal faae to tusinde Frederiksdorer, ikke som For-
skud, nei, som Foræring, men afsted — afsted
med ham!" — Vellnich begreb nu paa eengang,
at Friherren allerede havde giftet sig uden Fa-
derens Vidende, og at Anledningen til Brødre-
nes Uenighed ogsaa maatte ligge i dette Gifter-
maal. Hubert hørte stolt og rolig paa Vellnich,
og sagde, da han havde endt, hunlt og skummelt:
Jeg vil betænke mig, men for det første endnu
blive her i nogle Dage." — Vellnich gjorde sig
Umage, for at bevise den Utilfredse, at Friher-
ren dog i Sandhed gjorde alt for at holde ham

saa skadesløs som muligt ved at afstræde sin fri Eiendom, og at han aldeles ikke havde at beklage sig over ham, om han ogsaa maatte bekjende, at enhver Stiftelse, som saa overveiende begunstigede den Førstefødte, og stilte de andre Børn i Baggrunden, havde noget Forhadt ved sig. Hubert, som een der vil skaffe sit beklemte Bryst Luft, rev Vesten op fra nederst til øverst, og med den ene Haand i det aabne Kalvekryds, den anden knyttet i Siden, dreiede han sig med en rask Dandsebevægelse omkring paa den ene Fod, og raabte med skjærende Stemme: „Bah! det Forhadte bliver født og hadet." — Derpaa opslog han en skingrende Latter, og sagde: „hvor naadig dog Majoratsherren tænker at tilkaste den fattige Betler sine Guldstykker!" — Vellnich indsaae nu vel, at der aldeles ei kunde være Tale om Brødrenes fuldkomne Udsoning.

Hubert indrettede sig i de Værelser, som i Sidefløien af Slottet bleve ham anviste, paa et ret langt Ophold, til Friherrens store Ærgrelse. Man bemærkede, at han ofte og længe talte med Huusforvalteren, ja at denne endog undertiden drog med ham paa Ulvejagt. Forresten

lod han sig kun lidet see, og undgik ganske at komme allene sammen med sin Broder, hvilket just var denne ret tilpas. Vellnich følte det Trykkende i dette Forhold, ja han maatte endog tilstaae for sig selv, at Huberts ganske besynderlige, skjulte Maneer indgreb i alt hvad han sagde og gjorde, ret med Flid forstyrrende al Glæde. Hiin Skræk, som Friherren viste, da han saae sin Broder træde ind, var ham nu ganske forklarlig.

Vellnich sad allene i Domsalen mellem sine Akter, da Hubert traadte ind, alvorligere, voligere end ellers, og med en næsten veemodig Stemme sagde: Jeg antager ogsaa min Broders sidste Forslag, udvirk, at jeg endnu idag faaer de totusinde Frederiksdorer, inat vil jeg bort — til Hest — ganske allene." — Med Pengene?" spurgte Vellnich. — „De har Ret" — svarede Hubert — „jeg veed hvad De vil sige — Byrden deraf! — De kan anvise mig den i Vexler paa Isaak Lazarus i Staden. — Endnu inat vil jeg til Staden. Det jager mig bort herfra, den Gamle har hexet sine onde Aander herind." — „Taler

De om Deres Fader, Herr Baron?" spurgte Vellnich meget alvorlig. Huberts Læber bævede, han holdt sig fast paa Stolen, for ei at synke overende, men derpaa, pludselig fattende sig, raabte han: „Altsaa endnu idag, Herr Justitiarius!" og gik med usikkre Skridt, ei uden Anstrængelse, ud ad Døren. „Han indseer nu, at det ikke længer er muligt at føre mig bag Lyset, at han intet formaaer imod min faste Villie," sagde Friherren, idet han udstillede Vexelen paa Isaak Lazarus. En tung Byrde blev ved den fiendtlige Broders Afreise betaget hans Hjerte; ikke længe havde han været saa glad som ved Aftenbordet. Hubert havde ladet sig undskylde, og alle savnede ham ret gjerne. —

Vellnich hoede i et noget afsides Værelse, hvis Vinduer gik ud til Slotsgaarden. Om Natten foer han pludselig op af Søvnen, og det forekom, som om en fjern, ynkelig Klynken havde vækket ham af Søvnen. Men saa meget han ogsaa lyttede, blev alting dødsstille, og saaledes maatte han holde hiin Tone, som havde klinget ham i Ørene, for et Drømmebedrag. Men en ganske særdeles Følelse af Rædsel og Angest be-

mægtigede sig ham saa ganske og aldeles, at han ikke kunde blive i Sengen. Han stod op, og traadte til Vinduet. Ikke længe varede det, saa blev Slotsporten aabnet, og en Figur med et brændende Lys i Haanden traadte ud, og skreed over Slotsgaarden. Vellnich gjenkjendte den gamle Daniel, og saae, hvorledes han aabnede Staldøren, og kort derpaa bragte en sadlet Hest ud. Nu traadte en anden Figur ud af Mørket, vel indhyllet i en Pelts, og med en Ræveskindshue paa Hovedet. Vellnich gjenkjendte Hubert, som nogle Minuter igjennem talte hæftigt med Daniel, men derpaa trak sig tilbage. Daniel bragte Hesten igjen ind i Stalden, lukkede denne, og ligesaa Slottets Dør, efterat han var vendt tilbage over Gaarden, samme Vei, som han var kommen. — Hubert havde villet ride bort, men i samme Øieblik betænkt sig; den Ting var nu klar. Men klart var det tillige, at Hubert vist nok stod med den gamle Huusforvalter i et farligt Forbund. Vellnich kunde neppe oppebie Morgenen, for at underrette Friherren om disse natlige Begivenheder. Det gjaldt nu virkelig at væbne sig

imod den onde Huberts Anslag, hvilke, som Vellnich nu holdt sig for overdeviist om, allerede igaar havde viist sig i hans forstyrrede Væsen.

Om Morgenen, paa den Time, som Friherren plejede at staae op, hørte Vellnich en Frem- og Tilbageløben, en Steien med Døre, som sloges op og i, en forvirret Tumult og Skrigen. Han traadte ud, og stødte overalt paa Betjente, som, uden at agte paa ham, rendte ham forbi, saa blege i Ansigterne som Liig, Trapper op og Trapper ned, ud og ind af Værelserne. Endelig erfoer han, at Friherren blev savnet, og allerede i flere Timer forgjæves søgt. — I Nærværelse af Jægeren havde han lagt sig tilsengs, han maatte da være staaet op, og i Slaaprok og Tøfler, med Armstagen i Haanden have bortfjernet sig, thi just disse Stykker savnedes. Vellnich, dreven af en mørk Anelse, løb ind i den ulykkessvangre Sal, hvis Sidekabinet Wolfgang, ligesom sin Fader, havde valgt til sit Sovegemak. Porten til Taarnet stod høit opsmækket; med dyb Forfærdelse skreeg Vellnich høit: „Der nede i Afgrunden ligger han sønderknuust!" — Saa var det. Der var faldet høi Snee, saa at man oven-

fra ene og allene kunde see den mellem Stenene fremragende stive Arm af den Ulykkelige. Mange Timer gik hen, forinden det lykkedes Arbeiderne med Livsfare at stige ned paa sammenbundne Stiger, og trække Liget op ved Strikker. I Dødsangstens Krampe havde Baronen grebet fast om Sølv-Armstagen; Haanden, som endnu holdt den fast, var den eneste ubeskadigede Deel af hele Legemet, som ellers ved at støde an imod de spidse Stene, var paa det grædeligste forslaaet.

Med alle Fortvivlelsens Furier i sit Aasyn styrtede Hubert frem, just som Liget blev hidset op, og lagt i Salen paa et bredt Bord, det samme Sted, hvor den gamle Roderig laae for faa Uger siden. Sønderknuust af det skrækkelige Syn, hylede han: „Broder! o min stakkels Broder, — Nei, det har jeg ikke bedet de Djævle om! som vare over mig!" — Vellnich gyste over denne fæle Tale; det var ham, som om han maatte gaae løs paa Hubert som sin Broders Morder. Hubert laae uden Sands og Samling paa Gulvet, man bragte ham tilsengs, og da han havde brugt styrkende Midler, kom han sig temmelig

snart. Meget bleg, med skummel Grœmmelse i det halv udslukte Øie, traadte han derpaa ind i Værelset til Vellnich, og sagde, idet han af Mathed, ei istand til at staae, langsomt nedlod sig i en Lænestol: „Jeg har ønsket min Broder Døden, fordi min Fader ved en taabelig Stiftelse havde tilvendt ham den bedste Deel af Arven. Nu har han fundet sin Død paa en skrækkelig Maade — jeg er Majoratsherre, men mit Hjerte er knuust, jeg kan umulig nogensinde blive lykkelig. Jeg stadfæster Dem i Embedet, De erholder den udstrakteste Fuldmagt, med Hensyn paa Forvaltningen af Majoratet, paa hvilket jeg ikke er istand til at opstaae min Bopæl." — Hubert forlod Værelset, og var om et Par Timer allerede paa Veien til Staden. Det syntes, at den ulykkelige Wolfgang var staaet op om Natten, og maaskee havde villet begive sig til det næste Kabinet, hvori der var opstillet et Bibliothek. I sin Bedøvelse af Søvnen tog han feil af Døren, „aabnede istedenfor samme Porten, gik ud, og styrtede ned. Imidlertid indeholdt dog denne Forklaring meget Tvunget. Kunde Baronen ikke sove, vilde han hente sig en Bog fra Bibliothe-

ket, saa udelukkede jo dette al Bedsvelse af Søvnen, men kun i denne var det muligt at tage feil af Kabinetsdøren, og istedenfor samme aabne Porten. Desuden var denne fast tillukket, og maatte aabnes med megen Umage. Da Vellnich udviklede disse Usandsynligheder for de forsamlede Betjente, sagde endelig Friherrens Jæger, ved Navn Frants: „Ak, kjære Herr Justitiarius! Saadan er det vist neppe gaaet til!“ — „Hvorledes da?“ spurgte Vellnich ivrig. Men Frants, en ærlig, tro Karl, som gjerne havde fulgt sin Herre i Graven, vilde ikke ud med Sproget i de andres Nærværelse, men forbeholdt sig at betroe Justitiariussen allene hvad han vidste at sige derom. Vellnich erfoer nu, at Friherren ofte talte til Frants om de mange Skatte, som laae begravede dernede i Gruset, og at han ofte, som dreven af den onde Aand, ved Nattetide aabnede Porten, hvortil Daniel havde maattet give ham Nøglen, og saae med Længsel ned i Dybet efter de formeentlige Rigdomme. Nu var det vel altsaa vist, at Friherren i hiin ulykkelige Nat, efterat Jægeren allerede havde forladt ham, endnu var gaaet til Taarnet, og at der en pludselig

Svimmel havde grebet og nedstyrtet ham. Daniel, der ogsaa syntes at være meget rystet ved Friherrens skrækkelige Død, meente, det vilde være godt at lade den farlige Port fast tilmure, hvilket da ogsaa strax skeete. Friherre Hubert von Rünitz, nuværende Majoratsherre, gik, uden at lade sig videre see i Rünigenstein, tilbage til Curland. Vellnich erholdt alle de Fuldmagter, som vare nødvendige til Majoratets uindskrænkede Forvaltning. Bygningen af det ny Slot blev liggende, hvorimod den gamle Bygning, saa meget muligt, blev sat i god Stand. Allerede vare flere Aar forløbne, da Hubert for første Gang indfandt sig paa Rünigenstein, samt ud paa Høsten, og efterat han havde tilbragt flere Dage, indsluttet med Vellnich i dennes Værelse, igjen gik tilbage til Curland. Ved sin Gjennemreise gjennem Staden, havde han der nedlagt sit Testament hos Regjeringen.

Under sit Ophold i Rünigenstein talte Friherren, der syntes ganske forandret i sit inderste Væsen, meget om Anelser af sin nærforestaaende Død. Disse gik virkelig i Opfyldelse; thi han døde Aaret derpaa. Hans Søn, ved Navn Hu-

bert, ligesom Faderen, kom hurtig over fra Curland, for at tage det rige Majorat i Besidelse. Med ham fulgte Moder og Søster. Yngslingen syntes at forene i sig alle sine Forfædres onde Egenskaber; han viste sig stolt, opfarende, ubændig, gjerrig, og alt det strax i de første Øjeblikke af sit Ophold paa Rünigenstein. Han vilde strax paa Stedet lade meget forandre, som ikke syntes ham bequemt, ikke i sin Orden; Kokken kastede han paa Porten, Kudsken forsøgte han at prygle, hvilket dog ikke lykkedes ham, da den bomstærke Karl havde den Frækhed ei at ville taale det; kort sagt, han var i den bedste Gang med at spille den strænge Majoratsherres Rolle, da Vellnich med Alvor og Fasthed traadte imod ham, og meget bestemt forsikkrede, at ingen Stol skulde blive flyttet, ingen Kat skulde forlade Huset, naar den havde Lyst til at blive, forinden Testamentet var aabnet. „De understaaer Dem her for Majoratsherren?“ .... begyndte Baronen. Vellnich lod den af Raserie skummende Yngling ikke faae udtalt, men sagde, idet han maalte ham med gjennemborende Blikke: „Ingen Overilelse, Herr Baron!—De maa

paa ingen Maade ville regjere her, forinden Testamentet er aabnet. Nu er jeg, jeg allene Herre her, og skal vide at fordrive Magt med Magt. — Erindre Dem, at jeg ifølge min Fuldmagt, som Executor af Deres Faders Testament, ifølge de af Retten trufne Foranstaltninger, er berettiget til at forbyde Dem Opholdet her i Rünigenstein, og jeg raader Dem, at De, for at undgaae alle Ubehageligheder, rolig begiver Dem tilbage til Staden." — Den Dommer-Alvorlighed, den afgjørende Tone, hvori han talte, gave hans Ord det nødvendige Eftertryk, og saaledes følte da den unge Baron, der vilde løbe Storm med alt for spidse Horn, Svagheden af sine Vaaben imod den faste Bygning, og fandt for godt, idet han maatte fortrække, ved en haanlig Skoggerlatter at holde sig skadesløs for sin Beskjæmmelse.

Tre Maaneder vare forløbne, og Dagen kommen, hvorpaa, efter den Afdødes Villie, Testamentet skulde aabnes paa Rünigenstein, hvor det var nedlagt. Foruden Retspersonerne, Baronen og Wellnich, befandt der sig endnu et ungt Menneske, af ædelt Udvortes, i Domsalen, hvem Well-

nich havde medbragt, og hvem man, da et indknappet Aktstykke stak ud af hans Barm, ansaae for Vellnichs Skriver. Baronen saae ham, som han næsten gjorde ved enhver anden, over Hovedet, og forlangte trodsig, at man bare hurtig skulde gjøre den kjedsommelige, overflødige Ceremonie af, og uden mange Ord og Skriverie. Han begreb ikke, hvorledes det i denne Arvesag i Almindelighed, og med Hensyn paa Majoratet i Særdeleshed, kunde komme an paa noget Testament, og han vilde, saafremt her noget skulde være foreskrevet, blot lade det komme an paa sin Villie, at iagttage det, eller ei. Den afdøde Faders Haand og Segl vedkjendte Baronen, efter at have kastet et flygtigt, fortredeligt Blik derpaa; derpaa, idet Justitssecreteeren begyndte at læse Testamentet høit, saae han ligegyldig hen til Vinduet, den høire Arm skjødesløst henkastet over Stoleryggen, den venstre Arm støttet paa Justitsbordet, og trommende med Fingrene paa dets grønne Overtræk. Efter en kort Indledning erklærede Friherre Hubert von Rünitz, at han aldrig, som virkelig Majoratsherre, havde besiddet Majoratet, men blot hav-

de forvaltet samme for den afdøde Friherres, Wolfgang von Rünitz's, eneste Søn, Roderig kaldet efter Bedstefaderen; det var denne, hvem efter Familie-Successionen Majoratet tilfaldt efter Faderens Død. De nøiagtigste Regnskaber over Indtægter og Udgifter, over Inventariet o. s. v. vilde man finde i hans Efterladenskab. Wolfgang von Rünitz, saaledes fortalte Hubert i Testamentet, lærte paa sine Reiser at kjende Frøken Julie af Saint-Val i Genf, og fattede en saa hæftig Tilbøielighed til hende, at han besluttede, aldrig meer at skille sig fra hende. Hun var meget fattig, og hendes Familie, omendskjøndt af god Adel, hørte dog ei til de meest glimrende. Allerede af den Grund turde han ikke haabe paa den gamle Roderigs Samtykke, da dennes hele Stræben gik ud paa at hæve Majoratshuset paa enhver nogenlunde mulig Maade. Fra Paris af vovede han dog skriftlig at underrette Faderen om sin Tilbøielighed; men hvad man kunde forudsee, skeete: den Gamle erklærede bestemt, at han allerede selv havde udkaaret en Brud for Majoratsherren, og at der aldrig kunde blive Tale om nogen anden. Wolf-

gang, istedenfor, som han skulde, at seile over til Engelland, vendte, under Navnet Born tilbage til Genf, og formælede sig med Julie, som efter et Aars Forløb fødte ham den Søn, som ved Wolfgangs Død blev Majoratsherre. Dertil, at Hubert, underrettet om den hele Sag, taug saa længe, og selv forestillede Majoratsherre, vare forskjellige Aarsager anførte, som havde Hensyn paa tidligere Aftaler med Wolfgang, men imidlertid syntes utilstrækkelige og grebne ud af Luften. —

Som truffen af et Tordenslag stirrede Baronen paa Justitssecreteeren, der med eenstonig, knarkende Stemme forkyndte al Ulykke. Da han havde endt, stod Vellnich op, tog det unge Menneske, som han havde medbragt ved Haanden, og sagde, idet han bukkede for de Tilstedeværende: „Her, mine Herrer, har jeg den Ære at forestille Dem Friherre Roderig von Rünitz, Majoratsherre til Rünigenstein.“ — Baron Hubert stirrede, med tilbageholdt Harme i det funklende Øie, paa Ynglingen, der, ligesom nedfalden fra Himlen, fraranede ham det rige Majorat og Halvdelen af den fri Eiendom i Curland,

derpaa truede han med knyttet Næve, og rendte, uden at kunne fremføre et Ord, ud af Domsalen. Opfordret dertil af Retspersonerne, hentede nu Baron Roderig de Documenter, ved hvilke han skulde legitimere sig som den Person, for hvilken han udgav sig. Han overrakte det verificerede Udtog af Kirkebogen i den Kirke, hvori hans Fader havde ladet sig vie: og deri bevidnedes, at paa den og den Dag var Kjøbmand Wolfgang Born og Frøken Julie af Saint-Val viede af Præsten i Nærværelse af de nævnte Personer. Saaledes havde han ogsaa sin Dobeattest (han var døbt i Genf som eet af Kjøbmand Born med sin Kone, Julie, født Saint-Val, i lovligt Ægteskab avlet Barn), forskjellige Breve fra sin Fader til sin alt længe afdøde Moder, men som alle kun vare undertegnede med et W.

Wellnich gjennemsaae alle disse Papirer med et mørkt Ansigt, og sagde temmelig bekymret, da han lukkede dem sammen igjen: „Nu, Gud vil hjelpe!“ —

Allerede den næste Dag indgav Friherre Hubert von Rünitz, ved en Advokat, som han havde udkaaret til sin Sagfører, en Indstilling

til Regjeringen, hvori han ikke gjorde Fordring paa ringere end Afstrædelsen af Majoratet Rünigenstein til ham. Det forstod sig af sig selv, sagde Advokaten, at den afdøde Friherre Hubert von Rünitz hverken testamentarisk eller paa andre Maader havde kunnet raad over Majoratet. Hiint Testament var altsaa intet andet end det opskrevne og juridisk overrakte Udsagn, ifølge hvilket Friherre Wolfgang von Rünitz skulde have testamenteret Majoratet til en Søn, som endnu levede; og dette Udsagn havde ingen større Beviiskraft end ethvert andet Vidnesbyrd, og kunde følgelig ikke bevirke den foregivne Friherre Roderig von Rünitz's Legitimation. Meget mere tilkom det denne Prætendent at anlægge Proces, og godtgjøre sin foregivne Arveret, som herved udtrykkeligen modsagdes, og vindicere Majoratet, som nu efter Successionsretten var tilfaldet Baron Hubert von Rünitz. Ved Faderens Død var Besiddelsen umiddelbar overgaaet paa Sønnen, der behøvedes ingen Forklaring over Tiltrædelsen af Arveeiendommen, da man ikke kunde fralige sig Majoratssuccessionen; følgelig burde den nuværende Majoratsherre ikke turberes i

Besiddelsen, ved ganske illigvide Prætentioner. Hvad for Grund den Afdøde havde havt til at opstille en anden Majoratsherre, var ganske ligegyldigt, kun blev bemærket, at han selv, hvilket, om det gjordes nødigt, hans efterladte Papirer kunde udvise, havde havt en Kjærlighedshistorie i Schweitz, og at saaledes maaskee den foregivne Brodersøn kunde være hans egen, avlet i utilladelig Kjærlighed, og at han i et Anfald af Fortrydelse vilde tilvende denne det rige Majorat.

Saa meget og Sandsynligheden talte for de i Testamentet anførte Omstændigheder, saa meget ogsaa Dommerne bleve oprørte, især over den sidste Vending, hvori Sønnen ikke undsaae sig ved at anklage den Afdøde for en Forbrydelse, saa blev dog den Synsmaade, hvorpaa Sagen var opstillet, den rigtige, og kun Wellnichs rastløse Bestræbelser, og bestemte Forsikkring, at det Friherre Roderig von Rünitz's Legitimation bevirkende Beviis skulde om kort Tid blive ført paa det uomstødeligste, kunde det lykkes, at Majoratets Overgivelse endnu blev udsat, og at Administrationen vedblev indtil videre, til Sagen var afgjort.

Vellnich indsaae kun alt for vel, hvor vanskelig det vilde blive ham at holde sit Løfte. Han havde gjennemgaaet alle den gamle Roderigs efterladte Brevskaber, uden at komme paa Spor efter noget Brev eller anden Opsats, som havde Hensyn paa Wolfgangs Forhold til Fruken Saint-Val. Tankefuld sad han paa Rünigenstein i den gamle Roderigs Sovekabinet, som han ganske havde gjennemsøgt, og arbeidede paa en Opsats for Notariussen i Genf, der var bleven ham anbefalet som en skarpsindig, driftig Mand, og som skulde forskaffe ham nogle Notiser, som kunde bringe den unge Friherres Sag paa det Rene. — Det var blevet Midnat, Fuldmaanen skinnede klart ind i den tilstødende Sal, hvis Dør stod aaben. Da forekom det ham, som om Een gik langsomt og tungt op ad Trappen, og klirrede og klapprede med Nøgler. Vellnich blev opmærksom, han stod op, gik ind i Salen, og mærkede nu tydelig, at nogen kom igjennem Forstuen, og nærmede sig til Salsdøren. Snart derpaa blev denne aabnet, og et Menneske i Natklæder traadde langsomt ind, Ansigtet kridhvidt og fortrukket, i den ene Haand

Armstagen med brændende Lys, i den anden det store Nøglebundt. Vellnich gjenkjendte strax den gamle Huusforvalter, og var just i Begreb med at raabe til ham og spørge, hvad han vilde saa sildig om Natten, da der af den Gamles hele Væsen, af hans til Dødsstivhed fortrukne Aasyn ligesom udstrømmede noget Spøgelseagtigt, Rædselfuldt, som gjennembævede ham med Iiskulde. Han saae, at han havde en Nattevandrer for sig. Den Gamle gik med afmaalte Skridt tvers igjennem Salen, lige los paa den tilmurede Dør, som eengang førte til Taarnet. Lige foran samme blev han staaende, og udstødte dybt af sit Bryst en hylende Lyd, som gjenlød saa forfærdeligt i hele Salen, at Vellnich gjøs af Forfærdelse. Derpaa satte Daniel Armstagen paa Gulvet, og begyndte med begge Hænder at kradse paa Muren, saa at Blodet snart strømmede frem under Nøglene, og derved stønnede han og gispede, som pinet af en uudsigelig Dødssmerte. Nu lagde han Øret til Muren, som om han vilde lytte efter noget; derpaa slog han med Haanden, som for at tysse paa nogen, bukkede sig, tog igjen Armstagen op fra Gulvet, og listede sig med

sagte, afmaalte Skridt tilbage til Døren. Vellnich fulgte ham forsigtig med Lysestagen i Haanden. De gik ned ad Trappen. Den Gamle aabnede Slottets store Hoveddør, og Vellnich smuttede behændigt igjennem. Nu begav han sig til Stalden, og efterat han til Vellnichs store Forundring havde henstillet Armstagen saa behændigt, at hele Bygningen tilstrækkelig blev oplyst, uden mindste Fare, hentede han Sadel og Tøiler, og sadlede og bidslede nu en Hest, som han havde løst fra Krybben, idet han med stor Omhu spændte Buggjorden fast og Stigbøilerne iveiret. Efterat han endnu med sin Haand havde trukket en Dusk Haar ud over Panderemmen, tog han Hesten ved Tøilen, og smækkende med Tungen, og klappende den paa Halsen, førte han den ud. Nede i Gaarden blev han staaende i nogle Sekunder, som om han erholdt Befalinger, hvilke han, nikkende med Hovedet, lovede at udføre. Derpaa førte han Hesten tilbage i Stalden, tog igjen Tøiet af den, og bandt den til Krybben. Nu tog han Armstagen, lukkede Stalden, vendte tilbage til Slottet, og forsvandt endelig i sit Værelse, som han omhyggelig laasede. Vellnich følte sig ved

dette Optrin greben i sit Inderste; Anelsen af en forfærdelig Gjerning hævede sig for ham som et sort Hjelvedes-Spøgelse, der ikke mere forlod ham. Ganske opfyldt af den betænkelige Stilling, hvori den unge Friherre, som han beskyttede, befandt sig, troede han idetmindste at maatte nytte til hans Bedste det, som han havde seet. Næste Dag, det var allerede i Tusmørket, kom Daniel til ham paa hans Værelse, for at indhente hans Anviisning angaaende eet og andet i Huset. Da tog Vellnich ham om begge Armene, og sagde, idet han fortrolig trykkede ham ned i en Stol: „Hør, gamle Daniel! jeg har længe villet spørge dig: hvad er din Mening om det forvirrede Kram, som Huberts besynderlige Testamente har bragt os paa Halsen? Troer du, at det unge Menneske virkelig er Wolfgangs i retmæssig Ægteskab avlede Søn?" — Den Gamle bukkede sig over Stoleryggen, og søgte at undvige Vellnichs stivt paa ham hvilende Øiekast, og sagde fortredelig: „Aa hvad! — det kan være, han er det, det kan ogsaa være, han ikke er det. Hvad gaaer det mig an? For mig kan hvem som vil, blive Herre her." — „Men jeg mener"

— vedblev Vellnich, idet han rykkede den Gamle nærmere, og lagde Haanden paa hans Skulder — „jeg mener, saasom du havde den gamle Friherres hele Fortrolighed, saa fortaug han dig vist ikke sine Sønners Forhold. Han fortalte dig vist om den Pagt, Wolfgang havde sluttet imod hans Villie?" — „Jeg kan ikke besinde mig paa noget saadant," svarede den Gamle, idet han paa en uopdragen Maade gabede høit. — „Du er søvnig, Gamle," — svarede Vellnich: „har du maaskee havt en urolig Nat?" — „Ikke det jeg veed," svarede den Gamle koldt: „men nu vil jeg gaae, og bestille Aftensmaden." — Hermed løftede han sig besværlig op fra Stolen, idet han krummede sin Ryg, og kløede den, og gabede igjen, og endnu høiere end før. „Bliv dog lidt, Gamle," raabte Vellnich, idet han tog ham ved Haanden, og vilde tvinge ham til at sætte sig; men den Gamle blev staaende foran Arbeidsbordet, hvorpaa han med begge Hænder støttede sig, med Kroppen høiet hen mod Vellnich, og spurgte fortredelig: „Nu hvad er det da? hvad gaaer mig Testamentet an? Hvad rager

mig den Strid om Majoratet?" — „Derom" — faldt Vellnich ham i Talen — „derom vil vi heller ikke tale meer; om noget ganske andet, kjære Daniel! — Du er fortredelig, du gaber, alt det vidner om en særdeles Afspændthed, og deraf skulde jeg næsten troe at det inat virkelig var dig?" — „Hvad var inat mig?" spurgte den Gamle, forblivende i sin Stilling. — „Da jeg" — vedblev Vellnich — „da jeg igaar Midnat sad deroppe i den gamle Herres Kabinet ved Siden af den store Sal, kom du ind af Døren, ganske stiv og bleg, gik løs paa den tilmurede Dør, kradsede med begge Hænder paa Muren, og stønnede, som om du fornam store Piinsler. Er du da en Nattevandrer, Daniel?" — Den Gamle sank tilbage i Stolen, som Vellnich hurtig satte til ham. Han gav ingen Lyd fra sig, det dybe Tusmørke gjorde, at man ikke kunde tydelig see hans Ansigt; Vellnich bemærkede kun, at han aandede kort, og klapprede med Tænderne — „Ja" — vedblev Vellnich efter en kort Taushed: „ja, det er en egen Ting med disse Nattevandrere. Dagen efter veed de ikke det allermindste om den besynderlige Tilstand, om alt

hvad de har foretaget sig med aabne Øine." — Daniel taug stille. — „Noget lignende" — vedblev Vellnich — „har jeg oplevet før. Jeg havde en Ven, som regelmæssig, hvergang det blev Fuldmaane, anstillede, ligesom du, natlige Vandringer. Ja ofte satte han sig hen, og skrev Breve. Men det mærkværdigste var, at naar jeg begyndte at hviske ham ganske sagte i Øret, saa lykkedes det mig at faae ham til at tale. Han svarede ordentlig paa alle Spørgsmaal, og selv det, som han i vaagen Tilstand med Omhu vilde have fortiet, flød nu uvilkaarlig fra hans Læber, som om han ei kunde modstaae den Kraft, der indvirkede paa ham. — For Fanden! jeg troer, at om en Maanesyg nok saa længe fortaug en begaaet Misgjerning, saa kunde man i den sælsomme Tilstand udfritte den af ham. Lykkelig den, som har en reen Samvittighed, som vi to, gode Daniel; om ogsaa vi ere Nattevandrere, der skal dog ingen faae os til at tilstaae nogen Forbrydelse. — Men hør, Daniel, du vil vist op i det astronomiske Taarn, naar du kradser saa fælt paa den tilmurede Dør? Du vil vist labo-

rere, ligesom den gamle Roderig? — Nu, det vil jeg spørge dig om næste Gang!" — Den Gamle havde, medens Vellnich sagde dette, stedse rystet stærkere og stærkere; nu sprættede hans hele Legeme i frygtelig Krampe, og han udbrød i en skingrende, uforstaaelig Snakken. Vellnich ringede paa Tjenerne. Man bragte Lys. Den Gamles Tilfælde ophørte ikke. Som et uvilkaarlig bevæget Automat løftede man ham op, og bragte ham iseng. Efterat næsten en Time var hengaaet i denne græsselige Tilstand, faldt han i en dyb Søvn, lig en Besvimelse. Da han vaagnede op, forlangte han Vin at drikke, og da han havde faaet den, jog han Tjeneren bort, som vilde vaage hos ham, og indestuttede sig, som sædvanlig, i sit Værelse. Vellnich havde virkelig besluttet at anstille Forsøget i det Øjeblik, da han talte med Daniel derom, hvorvel han maatte tilstaae sig selv, deels at Daniel, maaskee nu først underrettet om sin Maanesyge, vilde anvende alt for at undgaae ham, og dernæst, at Tilstaaelser, aflagte i en saadan Tilstand, ikke just vilde egne sig til at bygge videre paa. Desuagtet begav han sig henved Midnat til Sa-

len, haabende, at Daniel, hvad der ofte i denne Sygdom er Tilfældet, vilde blive tvungen til at handle uvilkaarlig. Ved Midnat hørte man en stor Larm i Gaarden. Vellnich hørte tydelig et Vindu blive slaaet ind, han iilte ned, og da han gik igjennem Gangene, kom der ham en stinkende Damp imøde, der, som han snart bemærkede, strømmede ud af Huusforvalterens aabnede Dør. Ham bragte man just ud, i en Døden lignende Tilstand, og vilde lægge ham i et andet Værelse i Sengen. Ved Midnatstid var en Karl (saaledes fortalte Tjeneren) bleven vækket ved en fælsom, huul Banken; han troede, at der var tilstødt den Gamle noget, og gjorde sig færdig til at staae op, og komme ham til Hjelp, da Vægteren i Gaarden raabte lydt: Brand, Brand! I Herr Forvalterens Værelse brænder det i lys Lue! — Paa dette Skrig vare strax flere Betjente vedhaanden, men alt hvad man bestræbte sig for at gjennembryde Døren, var forgjæves. Nu ilede de ud paa Gaarden, men den resolveerte Vægter havde allerede slaaet Vinduet ind paa det lave i underste Etage befindtlige Værelse,

og nedrevet de brænder de Gardiner, hvorpaa et Par Spande Vand øieblikkelig slukkede Branden. Huusforvalteren fandt man midt i Værelset, liggende paa Jorden i dyb Besvimelse. Han holdt endnu med Haanden fast om Armstagen, hvis brændende Lys havde taget fat i Gardinerne, og saaledes foranlediget Ildebranden. Brændende, nedfaldende Lapper havde forbrændt paa den Gamle Øienbrynene og en stor Deel af Hovedhaarene. Havde ikke Vægteren bemærket Ilden, saa havde den Gamle uden Redning været indebrændt. Til ikke ringe Forundring fandt Tjenerne, at Døren til Værelset var indvendig fra tillukket med to ganske nylig tilskruede Slaaer, som endnu Aftenen tilforn ikke havde været der. Vellnich indsaae, at den Gamle havde villet gjøre sig det umuligt at gaae ud af Værelset; han kunde ikke modstaae den blinde Drift. Den Gamle faldt i en alvorlig Sygdom; han talte ikke, han tog kun lidet Næring til sig, og med Blikke, hvori Døden stod malet, stirrede han hen for sig, ligesom omsnoet af en skrækkelig Tanke. Man troede, at den Gamle ikke mere vilde reise sig fra Sygeleiet. Vellnich havde gjort for sin unge

Friherre alt hvad der kunde gjøres. Han maatte nu rolig vente paa Udfaldet, og vilde derfor tilbage til Staden. Afreisen var bestemt til den følgende Morgen. Vellnich pakkede sildig paa Aftenen sine Scripturer sammen, da faldt der ham en lille Pakke i Hænderne, som Friherre Hubert von Rünitz havde tilstillet ham forseglet, og med den Udskrift: „At læses efter Aabningen af mit Testamente." Ubegribeligt var det ham, at han endnu ikke havde efterkommet dette. Han var i Begreb med at aabne denne Pakke, da Døren gik op, og Daniel indtraadte med sagte, spøgelseagtige Trin. Han lagde en sort Mappe, som han bar under Armen, paa Skriverbordet; derpaa sank han med et dybt Dødssuk ned paa begge Knæe, tog Vellnichs Hænder krampeagtigt i sine, og sagde hult og dybt, som om han talte ud af Graven: „Paa Skaffottet vilde jeg nødig dø!— Han deroppe dømmer!"— Derpaa reiste han sig op med Møie, idet han angstfuld snappede efter Veiret, og gik, som han var kommen.

Vellnich tilbragte hele Natten med at læse det, som den sorte Mappe og Huberts Pakke in-

beholdt. Begge Dele hang nøie sammen med hverandre, og bestemte nu af sig selv de nærmere Forholdsregler, som maatte tages. Ligesom Vellnich var ankommen til Staden, begav han sig til Friherre Hubert von Rûnitz, der modtog ham barsk og med Stolthed. Men den mærkværdige Følge af en Samtale, som begyndte om Middagen, og vedblev uafbrudt til seent ud paa Natten, var, at Friherren næste Dag erklærede for Retten, at han anerkjendte Prætendenten til Majoratet, overeensstemmende med sin Faders Testamente, for den i lovligt Ægteskab mellem den ældste Søn af Friherre Roderig von Rûnitz, Wolfgang von Rûnitz, og Frøken Julie af Saint-Val avlede Søn, følgelig for den retmæssig legitimeerte Majoratsarving. Da han gik ud af Justitssalen, holdt hans Vogn med Postheste for Døren, han reiste hurtig bort, og lod Moder og Søster tilbage. De vilde maaskee aldrig see ham igjen, havde han skrevet dem til, med andre gaadefulde Ytringer. Roderigs Forundring over denne Vending, som Sagen tog, var ikke ringe, han bestormede Vellnich om dog at forklare, hvorledes dette Underværk havde kunnet bevirkes, hvil-

ken hemmelighedsfuld Magt der var med i Spillet. Men Vellnich trøstede ham med, at han nok engang skulde faae det at vide, idet mindste naar han havde taget Majoratet i Besiddelse. Majoratets Overgivelse kunde nemlig af den Grund ikke finde Sted, fordi nu Retten, ikke tilfredsstillet ved hiin Erklæring af Hubert, desforuden forlangte Roderigs fuldstændige Legitimation. Vellnich tilbød Friherren at opholde sig paa Rünigenstein, og føjede til, at Huberts Moder og Søster, som ved hans hurtige Afreise vare satte i sieblikkelig Forlegenhed, vilde foretrække det rolige Ophold paa Stamgodset for det støiende og kostbare i Staden. Den Henrykkelse, hvormed Roderig greb den Tanke, at boe, idet mindste en Tidlang, under eet Tag med Baroneſſen og hendes Datter, beviste, hvor dybt et Indtryk, Seraphine, det hulde, yndige Barn, havde gjort paa ham. I Sandhed vidste Friherren saa godt at benytte sit Ophold paa Rünigenstein, at han efter faa Ugers Forløb havde vundet Seraphines inderlige Kjærlighed, og hendes Moders Samtykke til deres Forening. Alt dette gik hurtigere, end Vellnich ønskede, eftersom Roderigs

Legitimation som Majoratsherre af Rünigenstein hidindtil endnu stedse var bleven tvivlsom. Breve fra Curland afbrede det idylliske Liv paa Slottet. Hubert havde aldeles ikke ladet sig see paa Godserne, men var umiddelbar gaaet til Petersborg, var der traadt i Militairtjeneste, og stod nu i Felten mod Perserne, med hvilke Rusland just dengang var i Krig. Dette gjorde Baronessens og hendes Datters hurtige Afreise til Godserne, hvor der herskede Uorden og Forvirrelse, nødvendig. Roderig der allerede betragtede sig som den i Familien indlemmede Søn, undlod ei at ledsage sin Elskede, og saaledes blev, da ogsaa Vellnich gik tilbage til Staden, Slottet eensomt, ligesom forhen. Huusforvalterens stemme Sygdom blev værre og værre, saa at han ikke mere troede at reise sig af den, hans Embede blev overdraget til en gammel Jæger, Wolfgangs tro Tjener, ved Navn Frants. Endelig efter langsommelig Venten erholdt Vellnich de gunstigste Efterretninger fra Schweitz. Præsten, som havde viet Wolfgang, var for længe siden død, imidlertid fandt man i Kirkebogen noteret med hans Haand, at den, som

han under Navnet Born havde ægteskabelig forbundet med Frøken Julie af Saint-Val, havde fuldstændig legitimeret sig hos ham som Friherre Wolfgang von Rünitz, ældste Søn af Friherre Roderig von Rünitz paa Rünigenstein. Desuden bleve endnu to Vidner til Vielsen, en Kjøbmand i Genf, og en gammel fransk Capitain, som var gaaet til Lyon, opsporede, for hvilke Wolfgang ligeledes havde opdaget sig, og deres edelige Udsagn bekræftede hvad Præsten havde anført i Kirkebogen. Med de i juridisk Form udfærdigede Forhandlinger i Haanden, førte nu Wellnich det fuldstændige Beviis for sin Befuldmægtigers Rettighed, og nu stod intet iveien for Overgivelsen af Majoratet, som skulde finde Sted næste Høst. Hubert var allerede bleven paa Valpladsen i det allerførste Slag, som han bivaanede. Hun fik saaledes samme Skjæbne, som sin yngre Broder, der ligeledes faldt i Krigen, et Aar før sin Faders Død; saaledes tilfaldt da Godserne i Curland Baronesse Seraphine von Rünitz, og bleve en skjøn Medgift for den meer end lykkalige Roderig.

Novembermaaned var begyndt, da Baronessen, og Roderig med sin Brud ankom paa Rünigenstein. Overgivelsen af Majoratet paafulgte, og dernæst Roderigs Forbindelse med Seraphine. Mange Uger forgik i Fryd og Lystighed, indtil endelig de overmættede Gjæster lidt efter lidt forlode Slottet, til største Tilfredshed for Vellnich, som ei vilde reise fra Rünigenstein, uden paa det nøiagtigste at have indviet den unge Majoratsherre i alle den ny Eiendoms Forhold. Med den strengeste Nøiagtighed havde Roderigs Onkel ført Regnskaberne over Indtægt og Udgift, saa at, da Roderig aarlig kun bekom en ringe Sum til sin Underholdning, den rede Capital, som man forefandt i den gamle Friherres Efterladenskab, erholdt en betydelig Tilvæxt. Kun i de tre første Aar havde Hubert anvendt Majoratets Indkomster til sin Fordeel, men derover udstædet et Gjældsbrev, og stillet Sikkerhed i den ham tilkommende Andeel af Godserne i Curland. — Vellnich havde fra den Tid af, da Daniel mødte ham som Nattevandrer, valgt den gamle Roderigs Sovegemak til sit Værelse, for desto sikkrere at kunne belure,

hvad Daniel siden frivillig aabenbarede ham. Deraf fulgte, at dette Gemak og den tilstødende store Sal bleve det Sted, hvor Friherren og Vellnich samledes i deres Forretninger. Der sad nu begge ved den høitflammende Kaminild, om det store Bord, Vellnich med Pennen i Haanden, noterende Summerne, og beregnende Majoratsherrens Rigdom, denne støttende sig paa Albuen, betragtende de opslagne Regningsbøger, de vigtige Documenter. Ingen af dem lagde Mærke til Søens hule Brusen, Maagernes Angestskrig, hvorunder de, bebudende Uveiret, fløi frem og tilbage, og sloge paa Vinduesruderne; ingen af dem agtede paa Stormen, som, opstaaet ved Midnat, gjennemsusede Slottet i vild Brusen, saa at alle Klokkefrøerne vaagnede i Kaminerne og de snævre Gange, og peeb og hylede afskyligt, mellem hinanden. Da endelig efter et Vindstød, hvorved det bragede i hele Slottet, pludselig hele Salen stod i Fuldmaanens dunkle Ild, sagde Vellnich: „Et hæsligt Veir!" — Friherren, ganske fordybet i Udsigten til den Rigdom, som var tilfaldet ham, svarede ligegyldig, idet han med et forneiet Smiil vendte et Blad i Indtægts-

bogen: „Ja vist, det stormer.“ — Men hvorledes foer han ikke op, berørt af Forfærdelsens Jernkloer, da Salsdøren sprang op, og en bleg, spøgelseagtig Skikkelse lod sig see, trædende ind med Døden malet i sit Aasyn. Daniel, hvem Vellnich, saavelsom enhver anden ikke troede istand til at røre et Lem, da han laae afmægtig i en svær Sygdom, havde faaet et Anfald af Maanesyge, og begyndte sine natlige Vandringer. Forstummet stirrede Friherren paa den Gamle. Men da nu denne under Dødsqval og ængstelige Sukke kradsede paa Væggen, da blev Friherren greben af dyb Forfærdelse. Bleg som et Lig i Ansigtet, med Haaret reist paa Hovedet, sprang han op, gik med truende Mine løs paa den Gamle, og raabte med stærk Røst, saa det drønede i Salen: „Daniel! — Daniel! — hvad gjør du her i denne Time?“ — Da udstødte den Gamle hiin gruelige, hylende Klynken, lig det trufne Dyrs Dødsskrig, ligesom dengang da Wolfgang bød ham Guld for hans Troskab, og styrtede ned paa Gulvet. Vellnich kaldte paa Tjenerne, man løftede den Gamle op; ethvert Forsøg paa at oplive ham, blev forgjæves. Da raabte Friher-

re, som ude af sig selv: „Herre Gud! Herre Gud! Jeg har da aldrig hørt før, at Nattevandrere kunde dø paa Stedet, naar man kaldte paa dem ved deres Navn! — Jeg! — jeg Ulykkaligste har myrdet den stakkels Olding! Nei! saa længe jeg lever, faaer jeg ingen rolig Time meer." — Da Betjenterne havde baaret Liget bort, og Salen var bleven tom, tog Vellnich Friherren, som lestandig gik, og anklagede sig selv, ved Haanden, førte ham i dyb Taushed frem for den tilmurede Dør, og sagde: „Han, som her sank død ned for Deres Fødder, Friherre Roderig, var Deres Faders fordømte Morder!" — Friherren, som om han saae Aander fra Helvede, stirrede paa Vellnich. Denne vedblev: „Det er nu vel paa Tiden at afsløre Dem den græsselige Hemmelighed som tyngede paa dette Umenneske, og drev ham, beladt med Forbandelse, omkring i Søvnens Time. Den evige Magt lod Sønnen tage Hævn paa sin Faders Morder. — De Ord, som da tordnede den forfærdede Nattevandrer i Ørene, vare de sidste, som Deres ulykkelige Fader sagde!' — Bævende, ei istand til at sige et Ord, havde Friherren ta-

get Plads ved Siden af Vellnich, der satte sig foran Kaminen. Vellnich begyndte med Indholdet af den Opsats, som Hubert havde efterladt ham, og som han ikke skulde bryde, førend efter at Testamentet var aabnet. Hubert anklagede sig med Udtryk, som vidnede om den dybeste Anger, for et uforsonligt Had imod sin ældre Broder, som fæstede Rod fra det Øieblik, da den gamle Roderig havde stiftet Majoratet. Ethvert Vaaben var ham brugbart, thi omendskjøndt det var ham lykket, paa en underfundig Maade at gjøre Sønnen uenig med Faderen, saa blev dog dette uden Virkning, da Roderig selv ikke havde Magt til at fratage den ældste Søn Førstefødselsretten, og efter sine Grundsætninger heller aldrig vilde have gjort det, om han og ganske havde vendt sit Hjerte fra ham. Først da Wolfgang i Genf havde begyndt Kjærlighedsforstaaelsen med Julie af Saint-Val, troede Hubert at kunne bringe Broderen i Fordærvelse. Da begyndte den Tid, hvori han, i Forbund med Daniel, vilde paa en nederdrægtig Maade tvinge den Gamle til Beslutninger, som maatte bringe Sønnen til Fortvivlelse.

Han vidste, at kun Forbindelsen med een af Fædrelandets ældste Familier kunde, efter den gamle Roderigs Sind begrunde Majoratets Glands for evige Tider. Den Gamle havde læst denne Forbindelse i Stjernerne, og enhver syndig Forstyrrelse af Constellationen kunde kun bringe Fordærvelse over Stiftelsen. Wolfgangs Forbindelse med Julie forekom derfor den Gamle som et forbryderisk Attentat imod Beslutningerne af den Magt, som havde staaet ham bi i hans jordiske Foretagender, og ethvert Anslag paa at bringe Julie, der som et dæmonisk Princip havde stillet sig imod ham, i Fordærvelse, syntes han retfærdiggjort. Hubert kjendte sin Broders til Raserie grændsende Kjærlighed til Julie, Tabet af hende maatte gjøre ham ulykkelig, maaskee dræbe ham, og saa meget heller blev han virksom Hjelpershjelper ved den Gamles Planer, som han selv havde fattet en strafværdig Tilbøielighed til Julie, og haabede at vinde hende for sig. En særdeles Styrelse af Himlen vilde, at de giftigste Anslag lede Skibbrud mod Wolfgangs Bestemthed, ja at det lykkedes ham at nærre Bro-

deren. For Hubert blev Wolfgangs virkelig fuldbyrdede Ægteskab, saavelsom Fødselen af en Søn, en Hemmelighed. Med Anelsen om sin nærforestaaende Død fik den gamle Roderig tilliige den Tanke, at Wolfgang havde ægtet hiin ham fiendtlige Julie. I det Brev, som befalte Sønnen at komme paa den bestemte Dag til Rünigenstein, forbandede han ham, om han ei sønderrev hiin Forbindelse. Dette Brev forbrændte Wolfgang ved sin Faders Lig.

Til Hubert skrev den Gamle, at Wolfgang havde ægtet Julie, men at han vilde sønderrive denne Forbindelse. Hubert holdt dette for en Indbildning af sin lettroende Fader, men forfærdedes ikke lidet, da Wolfgang selv paa Rünigenstein med megen Frimodighed ei blot bekræftede den Gamles Anelse, men endog tilføiede, at Julie havde født ham en Søn, og at han nu med det første ret vilde glæde hende, der hidtil havde holdt ham for en Kjøbmand Born fra Maintz, med Efterretningen om sin Stand og sin Rigdom. Han vilde selv til Genf, for at hente sin elskede Hustrue. Endnu forinden han fik denne Beslutning udført, kom Døden ham

i Forkjøbet. Hubert fortaug omhyggelig hvad der var ham bekjendt angaaede Tilværelsen af en i Ægteskab med Julie avlet Søn, og rev saaledes til sig Majoratet, som tilkom denne. Dog, kun faa Aar vare forløbne, da en dyb Fortrydelse greeb ham. Skjæbnen erindrede ham paa en frygtelig Maade om hans Gjæld, ved det Had, som meer og meer opvoxede mellem hans to Sønner. „Du er en stakkels fattig Prakker," sagde den Ældste, en tolvaarig Dreng, til den yngste: „men jeg bliver Majoratsherre af Rünigenstein, naar Fader er død, og saa maa du give gode Ord, og kysse mig paa Haanden, naar jeg skal give dig Penge til en ny Kjole." Den yngste blev rasende over sin Broders haanlige Stolthed, og kastede en Kniv, som han just havde i Haanden, efter ham, og saarede ham næsten til Døden. Hubert, frygtende en stor Ulykke, sendte den yngste bort til Petersborg, hvor han siidigere, som Officier under Suwarov fægtede med Franskmændene, og blev paa Valpladsen. At aabenbare for den hele Verden Hemmeligheden angaaende sin uredelige, bedrage-

riske Eiendom, det skammede han sig for, men bedrage den retmæssige Eier for en eneste Skilling, det vilde han heller ikke længer. Han indhentede Efterretninger i Genf, og erfoer, at Frue Born, trøstesløs over sin Mands ubegribelige Forsvinden, var død, men at den unge Roderig Born blev opdragen af en brav Mand, som havde taget ham i Huset. Da lod Hubert sig melde under et fremmed Navn, som en Slægtning af den paa Søen omkomne Kjøbmand Born, og indsendte Summer, som vare tilstrækkelige til at give den unge Majoratsherre en omhyggelig og anstændig Opdragelse. Hvorledes han med Omhu samlede Overskuddet af Majoratet, hvorledes han derpaa indrettede sit Testamente, er bekjendt. Om sin Broders Død talte Hubert i besynderlige, gaadeagtige Udtryk, hvoraf man kunde slutte saa meget, at det maatte forholde sig dermed paa en hemmelighedsfuld Maade, og at Hubert i det mindste middelbar havde taget Deel i en grædelig Handling. Indholdet af den sorte Mappe oplyste alt. Ved Siden af Huberts forræderiske Correspondance laae et Blad, som Daniel havde beskrevet og underskrevet. Vellnich læste

en Tilstaaelse, over hvilken det gyste i hans Inderste. Paa Daniels Foranstaltning var Hubert kommen til Rünigenstein; det var Daniel, som havde tilskrevet ham om de fundne 150,000 Rigsdaler. Man veed, hvorledes Hubert blev imodtagen af sin Broder, hvorledes han, skuffet i alle sine Ønsker og Forhaabninger, vilde bort, hvorledes Wellnich holdt ham tilbage. I Daniels Bryst kogte blodig Hævn, som han vilde tage over det unge Menneske, der vilde bortstøde ham som en skabet Hund. Han vedblev uophørlig at lægge Tønder til den Ild, hvoraf den fortvivlende Hubert fortæredes. I Fyrreskoven, paa Ulvejagten, i Storm og Sneefog bleve de enige om Wolfgangs Fordærvelse. „Bortryddes" — mumlede Hubert, idet han saae til Siden, og lagde an med Bøssen. — „Ja bortryddes!" sagde Daniel grinende: „men ikke paa den Maade, ikke paa den Maade." — Nu soer han høit og dyrt, at han skulde myrde Friherren, og ingen Hane skulde gale deraf. Hubert, da han endelig havde faaet Penge, var dog ilde tilmode over Anslaget, han vilde afsted, for at modstaae enhver videre Fristelse. Daniel selv sadlede He-

sten om Natten, og førte den ud af Stalden, men da Baronen vilde bestige den, sagde Daniel med skjærende Stemme: „Mig synes, Friherre Hubert, du gjorde bedre i at blive paa Majoratet, som i dette Øieblik er tilfaldet dig, thi den stolte Majoratsherre ligger sønderknuust i Taarnets Afgrund!" — Daniel havde lagt Mærke til, at Wolfgang, plaget af Guldtørst, tidt stod op om Natten, traadte hen for Døren, som forhen førte til Taarnet, og saae med længselfulde Blikke ned i Afgrunden, som, efter Daniels Forsikkring, endnu skulde gjemme betydelige Skatte. Forberedt derpaa, stod Daniel i hiin ulykkelige Nat udenfor Salsdøren. Som han hørte Friherren aabne den til Taarnet førende Dør, traadte han ind, og nærmede sig Friherren, der stod tæt ved Afgrundens Rand. Friherren dreiede sig om, og raabte, da han lagde Mærke til den sataniske Tjener, hvem Morderlysten alt lynede ud af Øinene: „Daniel, Daniel, hvad gjør du her i denne Time?" — Men da hvinede Daniel i den vilde Sky: „Ned med dig, du skabede Hund!" og sparkede den Ulykkelige med et kraftigt Stød af sin Fod ned i Afgrunden. —

Rystet i sit Inderste ved Fortællingen om den græsselige Misgjerning, fandt Friherren ingen Ro paa det Slot, hvor hans Fader var myrdet. Han gik til sine Godser i Curland, og kom blot hvert Aar i Høsttiden til Rünigenstein. Frants, den gamle Jæger, paastod, at Daniel, hvis Forbrydelse han anede, endnu ofte spøgede, naar det var Fuldmaane, og beskrev Spøgeriet ganske saaledes, som Vellnich senere erfoer det, og bortmanede det. — Opdagelsen af disse Omstændigheder, som brændemærkede Faderens Minde, jog ogsaa den unge Friherre Hubert ud i Verden. — Saaledes havde Grandonklen fortalt alting; nu tog han min Haand, og idet hans Øine fyldte sig med Taarer, sagde han med en meget blød Stemme: „Fætter — Fætter — ogsaa hende, den huldе Kone, har den onde Skjæbne, den sorte Afgrundsmagt, som regjerer der paa Stamslottet, faaet Bugt med! To Dage efter at vi havde forladt Rünigenstein, foranstaltede Friherren til Slutning en Slædefart. Han selv kjører sin Gemalinde, dog, da det gaaer ned ad Bakke, blive Hestene pludselig paa en ubegribelig Maade skye, og løbe lybsk i rasende Gallop. „Den

Gamle — den Gamle er efter os," skriger Baronessen med hvinende Stemme. I samme Øieblik vælter Slæden, og ved Stødet bliver hun kastet langt bort. Man finder hende livløs — hun er død! — Friherren kan aldrig trøste sig, hans Ro er lig en Dødes! — Aldrig, Fætter, komme vi meer til Rünigenstein! —

Den gamle Grandonkel taug, jeg forlod ham med sønderrevet Hjerte, og kun Tiden, som læger alle Saar, kunde lindre min dybe Smerte, hvori jeg troede at maatte forgaae.

Aar vare imidlertid henrundne; Vellnich hviilte for længe siden i Graven, jeg havde forladt mit Fædreland. Da drev mig Krigens Storm, der bruste ødelæggende over hele Tydskland, hen mod Norden, til Petersborg. Paa Tilbagereisen, ikke meget langt fra min Fødeby, kjørte jeg en mørk Sommernat langs med Kysten af Østersøen, da jeg saae foran mig paa Himlen en stor funklende Stjerne. Da jeg kom nærmere saae jeg paa det røde, flammende Lys, at

hvad jeg havde anseet for en Stjerne, maatte være en stærk Ild, uden dog at begribe, hvorledes den kunde svæve saa høit i Luften. „Kudsk! hvad er det for en Ild foran os?" spurgte jeg Postillonen. „Jh!" svarede denne: „det er ingen Ild, det er Rünigensteins Fyr." — Rünigenstein! — Ligesom Postillonen nævnte dette Navn, fremsprang med tydelige Farver Billedet af hine betydningsfulde Høstdage, som jeg der havde tilbragt. Jeg saae Baronen, Seraphine, men ogsaa de gamle, forunderlige Tanter, mig selv med blankt Mælkeansigt, deilig friseret og puddret, klædt i Himmelblaat, ja, mig den Forelskede, der stønner og puster som en Kakkelovn! — I den dybe Veemod, som gjennembævede mig, spillede Vellnichs drøie Vittigheder, lig brogede Lys, og syntes mig nu mere fornøielige end dengang. Saaledes bevæget af Smerte og underfuld Lyst, steg jeg i den tidlige Morgenstund af Vognen, som holdt i Rünigenstein udenfor Postgaarden. Jeg kjendte Oeconomie-Inspecteurens Huus, og spurgte efter ham. „Med Forlov," sagde Postskriveren, idet han tog Piben ud af Munden, og lettede paa Nathuen: „med

Forlov, her er ingen Oeconomie-Inspecteur; her er en kongelig Amtstue, og Herr Amtsforvalteren behager endnu at sove." — Paa videre Efterspørgsel erfoer jeg, at allerede for serten Aar siden var Friherre Roderig von Rünitz, den sidste Majoratsherre, død uden Descendenter, og at Majoratet, paa Grund af Stiftelsesdiplomet var tilfaldet Staten. — Jeg gik op til Slottet, det laae sammenstyrtet i Ruiner. Man havde benyttet en stor Deel af Stenene til Fyrtaarnet; saaledes forsikkrede mig en gammel Bonde, som kom fra Fyrreskoven, og med hvem jeg indlod mig i Samtale. Han vidste ogsaa endnu at fortælle om Spøgeriet, hvorledes det skulde have regjeret paa Slottet, og forsikkrede, at endnu ofte, især ved Fuldmaanen, hørte man gruelige Klagetoner ud af Stenene.

Stakkels gamle, kortsynede Roderig! hvilken ond Magt manede du frem, hvorved den Stamme, som du troede med fast Rod at plante for Evigheden, i første Spire blev forgiftet til Døden!

Trykt i Græbes Bogtrykkerie.

